

ĐA ĐA

HỈ THIÊN
ĐẠI NHÂN

ÍCH THIÊN

HÍ LONG KÝ: ĐA ĐA ÍCH THIỆN

Tác giả: Hỉ Thiệu Đại Nhân

Converter: pjp0pjmpjm

Nguồn convert: <http://www.tangthuvien.vn/forum/showthread.php?t=69692>

Thể loại: Xuyên qua (tá thi hoàn hồn), cổ đại, hài.

Độ dài: 40 chương + 10 phiên ngoại

Edit: Leo

Beta: Linh sniper

Nguồn : leosansutu.wordpress.com

Người làm ebook : Hyuga Natusme

Văn án:

Chuyển thế trọng sinh đến cổ đại, vốn tưởng rằng rốt cục có thể yên tâm thoải mái làm một con sâu gạo.

Dù sao cũng là một thân thể cha không yêu, mẹ không thương, bất đắc dĩ đành phải tự lực cánh sinh, gian khổ gây dựng sự nghiệp.

“Tiền bạc, nhà lớn, cửa hàng, hài tử, mỹ nam! Càng nhiều càng tốt!”

“Nàng nói cái gì!” Có người ở bên cạnh nổi bão.

“Ha ha!” Có người chợt dạ cười, “Thiếp thân nói ‘Chỉ cần tướng công là đủ rồi’.”

Giới thiệu:

Sống là được làm những gì mình thích, luôn ngẩng cao đầu kiêu hãnh dù đó là thất bại hay thành công. Hí Long Ký Đa Đa Ích Thiện (xin gọi tắt là Hí Long Ký) là câu chuyện thành công trong cuộc sống và sự nghiệp của Tống Thư Phàm (Kim Đa Đa) dù nàng không xinh đẹp, võ công không giỏi, y thuật không cao, không có năng khiếu kinh thương, không ăn nói động lòng người... và còn nhiều khuyết điểm khác. Nói tóm lại, nàng là một người rất bình thường, ôm giấc mộng rất bình thường của một nữ công chức hiện đại: “Nhà cao cửa rộng, có cửa hàng kinh doanh, chồng đẹp, con khôn, sống không bó buộc” trong một xã hội đầy lễ giáo cổ đại. Điều gì khiến nàng thành công và hạnh phúc như vậy??? Hãy đọc để cảm nhận.

Nhân vật chính : Kim Đa Đa (Tống Thư Phàm) Long Phi Ngạc

Phối hợp: Nhiều, chưa kể hết được.

Chú thích: Đa đa ích thiện là càng nhiều càng tốt.

MỤC LỤC

Chương 1: Tự hồi bản thân

Chương 2: Thơ ấu chấm dứt

Chương 3: Mỹ nhân sư phụ

Chương 4: Phần trư ăn hổ

Chương 5: Tiểu nhân đặc chí

Chương 6: Bốn đời truyền nhân

Chương 7: Mối tình đầu tiên

Chương 8: Bổng nhiên nổi tiếng

Chương 9: Thất tình vạn tuế [thượng]

Chương 10: Thất tình vạn tuế [hạ]

Chương 11: Tiền tài cuốn cuộn

Chương 12: Long Đại Tướng quân

[Chương 13: Mượn đao giết người](#)

[Chương 14: Giao dịch bất chính](#)

[Chương 15: Xuân phong mấy độ](#)

[Chương 16: Đi ăn máng khác](#)

[Chương 17: Kim ốc tàng kiều](#)

[Phiên ngoại: Long đại tướng quân \[1\]](#)

[Chương 18: Kim long tranh đoạt](#)

[Chương 19: Tiên tử sư nương](#)

[Chương 20: Tướng môn hổ tử](#)

[Chương 21: Trở về kinh thành](#)

[Chương 22: Song long sơ hội](#)

[Chương 23: Phụ tử tử hiếu](#)

Chương 24: Mở lối đi khác

Phiên ngoại: Long đại tướng quân [2]

Chương 25: Ngày càng rắc rối

Chương 26: Ngắm hoa trong sương

Chương 27: Nông nô xoay người

Chương 28: Không thể buông tha [thượng]

Chương 29: Không thể buông tha [hạ]

Chương 30: Cùng đường bí lối

Phiên ngoại: Long đại tướng quân [3]

Chương 31: Tìm được lối thoát

Chương 32: Tâm đầu ý hợp

Chương 33: Rẽ mây nhìn trời [thượng]

[Chương 34: Rẽ mây nhìn trời \[hạ\]](#)

[Phiên ngoại: Long đại tướng quân \[4\]](#)

[Chương 35: Tâm ta do ta \[thượng\]](#)

[Chương 36: Tâm ta do ta \[hạ\]](#)

[Chương 37: Uy vũ bất khuất \[thượng\]](#)

[Chương 38: Uy vũ bất khuất \[hạ\]](#)

[Chương 39: Động phòng hoa chúc](#)

[Phiên ngoại: Long đại tướng quân \[5\]](#)

[Chương 40: Kết cục](#)

[Phiên ngoại: Mỹ nhân bất ngờ gặp gỡ tiên tử](#)

[Phiên ngoại: Mỹ nhân mất đi tiên tử](#)

[Phiên ngoại: Miêu Mễ nhà ta](#)

Phiên ngoại: Sư phụ Đa Đa của ta [thượng]

Phiên ngoại: Sư phụ Đa Đa của ta [hạ]

Phiên ngoại: Phật viết: Không thể nói

Chương 1: Tự hỏi bản thân

Từ một đến hai tuổi [tính theo tuổi mụ], ta luôn suy nghĩ một vấn đề là: Tại sao phải sống lại ở cổ đại

Ta không cho rằng trường hợp của ta là xuyên không, bởi vì thân thể của ta ở thế kỷ 21 đã chết, mà đến thời không xa lạ này cũng là từ trong bụng mẹ chui ra, cho nên ta đưa ra một kết luận là trước khi đầu thai không có uống canh Mạnh Bà mà thôi.

Vì sao không uống? Ta không biết. Kiếp trước của ta — một nữ thanh niên vĩ đại sống hai mươi chín năm nhưng chưa một lần trải qua chuyện yêu đương người vì bệnh mà qua đời [ha ha, rốt cục ta cũng thực hiện được lời hứa: kết thúc trạng thái độc thân trước tuổi ba mươi]. Ta đến nơi này, trở thành con gái thứ hai của lễ bộ thượng thư đương triều Tống Dật ở Lăng Quốc — Tống Thư Phàm.

Nói thật, ta không sợ hãi trở về thế giới cổ đại. Ở thế kỷ 21, ta thường tưởng tượng, vì sao ta không được sinh sớm mấy trăm năm để được làm một nữ tử cổ đại, không có áp lực thi cử — nữ tử không tài mới là đức, không có áp lực nghề nghiệp — đó là chuyện của nam nhân, không có áp lực tình yêu chuyện đó đã có cha mẹ sắp xếp. Nhưng mang theo trí nhớ của hơn hai mươi năm kiếp trước, đột nhiên đi vào một cái thời không nam tôn nữ ti, hoàng quyền tối thượng*, một chút ý tưởng cũng không có là không thể được.

**Nam tôn nữ ti, hoàng quyền tối thượng: Nam được coi trọng, nữ bị kinh rẻ, quyền lực của hoàng đế là tối cao.*

Vì thế, ta vượt qua thời thơ ấu bằng việc tự hỏi bản thân mình.

Ở Tống phủ, mọi người có thể thường xuyên nhìn thấy một đứa nhỏ đứng ngẩn người, ngồi ngẩn người, nằm ngẩn người, mọi người trong phủ lúc đó đều truyền lời đồn đại rằng Nhị tiểu thư của Tống phủ là một đứa ngốc [Biết cái gì! Chuyện đó cùng lắm cũng chỉ có thể được coi là tự bế!].

Kỳ thật ta vô cùng bất đắc dĩ, dù sao linh hồn của ta đã hơn ba mươi [tăng thêm hai tuổi], muốn ta giả bộ ngây thơ không biết chuyện thật đúng là một nhiệm vụ khó khăn gian khổ, nhưng muốn ta diễn vai một nhi đồng thiên tài gây sóng tạo gió trong phủ này cũng không phải điều ta

mong muốn. Người trái đất đều biết câu nói “Người sợ nổi danh, heo sợ béo, heo béo sẽ nhanh chóng bị lên thớt”. Cho nên, ta chỉ có thể dùng biểu hiện trầm mặc để thể hiện vẻ ngây thơ chất phác của ta. Lời đồn đại nhiều khi cũng tốt, không có người tới quấy rầy ta, ta có thể tiếp tục ngẩn người, à không, là tiếp tục tự hỏi.

Một tuổi đến hai tuổi [tính theo tuổi mụ, như trên], ta tự hỏi vấn đề là: Vì sao ta sống lại ở cổ đại?

Kết luận là: Văn bá vương xem nhiều rồi.

Cho nên, các đồng chí thân mến xem văn nhất định phải lưu dấu, cũng không cần sợ là ném gạch lung tung, ném gạch đi đôi khi cũng có thể dẫn ngọc lại. Đương nhiên điều này chỉ đúng khi bản thân người rơi vào trường hợp xuyên không. Có điều cũng may từng xem qua rất nhiều tiểu thuyết xuyên không, xây dựng cho ta một tâm lý nhất định.

Hai tuổi đến ba tuổi, ta tự hỏi vấn đề là: Vì sao lại xuyên về một thời kỳ không có trong lịch sử?

Kết luận là: Vì xã hội ổn định.

Bởi vì ta cũng giống những người khác, đều không biết bánh xe lịch sử sẽ đi con đường nào, nên sẽ không lo lắng cho mỗi tiếng nói cử động của mình có thể thay đổi lịch sử. Có điều giống như Mẫn Mẫn từng nói: Điểm tốt chính là có thể tùy tiện mượn trộm Đường Thi Tống Từ (thơ Đường kịch Tống), điểm có hại là dù sao nó cũng là tri thức lịch sử của trên dưới năm ngàn năm [mời xem “xuyên qua cùng phản xuyên qua” để biết rõ hơn].

Ba tuổi đến bốn tuổi, ta tự hỏi vấn đề là: Vì sao là con thiếp? [Đã quên nói cho mọi người, mẹ ta chính là tiểu thiếp, hơn nữa còn là người không được sủng ái.]

Kết luận là: Tiến có thể công, lui có thể thủ.

Là con thiếp, so với con chính thê dĩ nhiên tuy rằng kém một chút, nhưng áp lực cũng nhỏ hơn, biểu hiện dù không tốt cũng là chuyện đương nhiên, ha ha, nếu biểu hiện tốt, chính là cái kiểu không lên tiếng thì thôi, nếu lên tiếng bỗng nhiên nổi tiếng, hiệu quả rất tốt.

Bốn tuổi đến năm tuổi, ta tự hỏi vấn đề là: Làm người cổ đại hay là quay trở về làm người hiện đại?

Kết luận là: Làm một người cổ đại có tinh thần hiện đại.

Nếu là đầu thai chuyển thế, lại không có cơ hội trở về [nếu trở về thời đại kia nhất định sẽ bị coi là xác chết sống dậy], vậy an tâm làm một người cổ đại đi. Nhưng nếu là thời không này, ta không cần lo lắng đến chuyện có thể bề cong sự thật lịch sử, cho nên cần gì phải bỏ đi hơn hai mươi năm trí tuệ cùng tinh thần hiện đại? Lấy thừa bù thiếu mới là chính đạo.

Năm tuổi đến sáu tuổi, ta tự hỏi vấn đề là: Lớn lên sẽ trở thành người như thế nào?

Kết luận là: Làm một con sâu gạo khoái hoạt.

Kiếp trước hoa tàn ít bướm[gái già ế], tiền đồ ảm đạm cho nên ta rút ra một cái kết luận, đời người phải sớm đặt ra mục tiêu to lớn cho mình. Mà nay, trong thế giới này, rốt cục cũng có đủ thời gian cùng trí tuệ nên không thể giẫm lên vết xe đổ. Căn cứ vào hứng thú cùng sở trường

của ta [xác định phương hướng phát triển, hai thứ này không thể thiếu một cái nào] sở trường suy nghĩ sâu xa [thật ra chính là ngẩn ngời], yêu thích dĩ dật dĩ lao* [thực chất là lười biếng], lý tưởng sự nghiệp của ta là — sâu gào.

**Dĩ dật dĩ lao: lấy nghỉ ngơi đối phó với mệt nhọc.*

Ta đã tính toán kỹ càng, đến độ tuổi nữ tử cập kê mười lăm tuổi, còn thời gian chín năm chuẩn bị. Oa, cũng không sớm! Ba năm học văn hóa — thi từ ca phú; ba năm học kỹ thuật — cầm kỳ thư họa; ba năm luyện tuyệt chiêu thêu thùa nấu nướng. Trời ạ! Thật giống như đang bồi dưỡng hoa khôi, cũng không phù hợp với tư tưởng dĩ dật dĩ lao yêu thích của ta. Nhưng thôi, vì tiền đồ rộng mở, ta nhận!

Khi sáu tuổi, trải qua sáu năm nung nấu suy nghĩ trường kỳ, ta phác thảo ra được bản đồ kế hoạch xây dựng cuộc sống ở cổ đại, ta nhìn thấy tương lai tốt đẹp vàng bạc, nhà lớn, cửa hàng, hài tử, mỹ nam! Cả năm thứ đó, càng nhiều càng tốt [đa đa ích thiện]!

Đắm chìm ở trong mộng tưởng tươi đẹp, ta như được hồi xuân, trở nên ngây thơ đúng tinh thần của một đứa trẻ sáu tuổi. Cho nên ta quên mất một chuyện, đời người có bao giờ bằng phẳng.

Chương 2: Thơ ấu chấm dứt

Tổng phủ xảy ra một chuyện lớn, chính thức chấm dứt thời thơ ấu của ta

Chuyện kể rằng Thiên Bảo năm thứ hai mươi hai, tên gọi của hoàng đế Lăng Quốc này cư nhiên lại giống Đường Minh Hoàng*, nghe nói cũng là một đế vương có triển vọng, nhưng ta lại chỉ nghĩ đến những chuyện không đứng đắn: Hắn có thể giống Đường Minh Hoàng đòi Đường, cưới con dâu của mình hay không?!

**Đường Minh Hoàng, chính là Đường Huyền Tông, là hoàng đế thứ bảy (hoặc thứ chín) của triều đại Đại Đường trong lịch sử Trung Quốc. Đường Minh Hoàng là một ông vua đa tình nổi tiếng trong lịch sử triều đại nhà Đường, đặc biệt là chuyện “cướp con dâu” của mình, con dâu ở đây chính là mỹ nhân Dương Ngọc Hoàn, hay còn là Dương Quý Phi.*

Trở lại chuyện chính! Chuyện kể rằng Thiên Bảo năm thứ hai mươi hai, cũng chính là năm ta sáu tuổi, trong khi bản đồ kế hoạch xây dựng cuộc sống ở cổ đại đã được chuẩn bị thật tốt, ta đã sẵn sàng tiếp nhận một cuộc sống mới tốt đẹp, thì đúng lúc này Tống phủ xảy ra một chuyện lớn, chính thức chấm dứt thời thơ ấu của ta.

Nói đến việc này, trước hết phải giới thiệu một chút về phụ thân ta — lễ bộ thượng thư Tống Dật.

Tống Dật, nam, nhân sĩ Lăng Quốc, ba mươi lăm tuổi [Thiên Bảo năm hai mươi hai], Thiên Bảo năm thứ tám thi đỗ Trạng Nguyên, cùng năm cưới con gái của tả tướng đương triều, song hỷ lâm môn, truyền đi trở thành một giai thoại. Tiền đồ ở triều đình cũng vô cùng thuận buồm xuôi gió, Thiên Bảo năm thứ mười chín, thăng lên làm lễ bộ thượng thư.

Phụ thân ta lúc này tuyệt đối trung thành với Hoàng thất, cũng là người trước sau luôn luôn giữ gìn và thực hành tư tưởng của chủ nghĩa phong kiến, chẳng hạn như tam cương ngũ thường, chế độ ba vợ bốn nàng hầu..... Bởi vậy mà trở thành tấm gương đương thời trong sáng nhất về mẫu hình quy phạm đạo đức.

Vừa nói đến chuyện ba vợ bốn nàng hầu, đúng vậy, đầu năm nay nam nhân đến thanh lâu phiêu kỹ (chơi gái) là bình thường, thê thê thiếp thiếp cũng thực bình thường, tình hữu độc chung(chỉ có hai người yêu

nhau) mới là không bình thường. Thân là tấm gương quy phạm đạo đức trong xã hội phong kiến phụ thân đại nhân tất nhiên cũng không ngoại lệ. Mặc dù không có ba vợ bốn nàng hầu, nhưng cũng một thê ba thiếp. Chính thê là Vương thị, con gái tả tướng đã nói qua ở trên, thiên kim tiểu thư, tất nhiên là không cần nhiều lời. Ba thiếp là nhị phòng Văn thị, tam phòng Kim thị, tứ phòng Lưu thị. Văn thị chính là biểu muội của phụ thân, dòng dõi thư hương, có tri thức hiểu lễ nghĩa; Lưu thị là nữ nhi con thiếp của phú thương kinh thành, mặc dù xuất thân thương gia, nhưng cũng thông hiểu văn thơ, hơn nữa suy nghĩ khôn khéo, công việc quản gia trong nhà đều đến tay nàng xử lý. Tam phòng Kim thị chính mẹ đẻ của ta ở cổ đại, cũng là nhân vật chính trong chuyện lớn lần này.

Mẫu thân Kim thị [giống với dòng họ của ta ở kiếp trước, xem ra năm trăm năm trước quả nhiên là người một nhà], nhưng trong “Hậu cung” của Tống phủ là một người không bình thường. Xét về tướng mạo, mẫu thân chỉ được coi là có vài phần tư sắc, không thể so với dung nhan của Vương thị, vẻ thanh tú của Văn thị, sự kiều mỹ của Lưu thị; xét về học thức, mẫu thân chỉ được coi như là không bị đội cái danh thất học, nhưng so với trình độ nghiên cứu sinh của Vương thị, trình độ sinh viên của Văn thị, thậm chí là trình độ trung học của Lưu thị vẫn không thể đuổi kịp; xét về tính tình, mẫu thân ích kỷ khắt khe, không rộng lượng giống Vương thị, ôn nhu như Văn thị, linh hoạt tựa Lưu thị; xét đến xuất thân, người chẳng qua là giúp việc nhỏ bé trong một quán rượu Thôi, không cần so sánh, không cần so sánh, ta cũng không phải không biết xấu hổ.

Nữ tử như vậy sao có thể vào Tống phủ? Phía sau đương nhiên còn có một câu chuyện xưa: Chuyện kể rằng, năm đó phụ thân ta đi du lịch một ngày, ở một tiệm rượu nào đó [nơi mẫu thân ta đang làm công] uống say. Ngày hôm sau, mẫu thân ta bắt đầu khóc kể lẽ sự trong sạch đã bị

vấy bẩn [cho đến tận hôm nay, thật nhiều người vẫn hoài nghi rốt cuộc là ai bẩn ai trong sạch], phụ thân bất đắc dĩ, đành phải cưỡi mẫu thân về nhà. Nhưng chuyện phát sinh quan hệ với “con gái nhà lành” trước khi thành thân, khiến cho trên tờ giấy đạo đức phẩm hạnh trắng tinh của phụ thân ta có nhiễm một vết bẩn, mà ta chính là chứng cứ của vết bẩn không thể xóa sạch đó.

Chắc mọi người đã tưởng tượng ra địa vị chính trị của ta và mẫu thân ở Tổng phủ như thế nào. Có điều, cũng may mắn mẫu thân ta cả người tỏa ra tư thái tác phong của người phố phường, tuy rằng bị người khinh bỉ, nhưng cũng không ai dám tùy tiện khi dễ, cũng làm cho ta sống được vài năm thanh tĩnh. Nói thật, nếu không có hai mẹ con chúng ta, một cái thô tục, một cái ngu si [ta đã nói, cái kia nhiều lắm cũng chỉ được coi là tự bế!], Tổng phủ thực sự được cho là một gia đình năm tốt*. Chỉ tiếc.....

**Gia đình năm tốt, hay còn được gọi là gia đình ngũ hảo, là chủ trương xây dựng gia đình của Trung Quốc.*

1, Ái quốc thủ pháp, nhiệt tâm công ích.(Yêu nước, tuân thủ pháp luật, nỗ lực vì tập thể)

2, Học tập tiến bộ, ái tống chuyên nghiệp.(Hiếu học đối mới kiến thức, kiến công lập nghiệp)

3, Nam nữ bình đẳng, kính già yêu trẻ.

4, Thay đổi phong tục, ít sinh dục tốt.

5, Phu thê hòa thuận, quê nhà đoàn kết.

Lót nhiều chần đệm như vậy, cũng nên quay lại chuyện chính thôi. Chuyện kể rằng, Thiên Bảo năm hai mươi hai, Tổng phủ xảy ra một chuyện lớn, nói đúng hơn chính là một vụ bê bối hạng nặng, mẫu thân của ta, tiểu thiếp thứ ba của Tổng thượng thư, cư nhiên cùng một gia đình thông dâm kiêm luôn việc bỏ trốn. Tuy rằng sau đó không lâu, hai người đã bị bắt trở lại, cũng lấy tội thông dâm để thi hành hình phạt, nhất đánh vào đại lao, mẫu thân Kim thị cũng bị Tổng phủ đuổi đi, nhưng chuyện đội nón xanh của phụ thân đại nhân là không thay đổi được. Nếu nói chuyện lúc trước kia là một vết bụi trên chiếc áo khoác đạo đức, thì lần này chính xé rách một miếng thật to trên chiếc áo ấy, có chấp vá thế nào cũng vẫn thấy được.

Người xui xẻo thật sự chính là ta. Vốn đã không được phụ thân chú ý, lại thêm một mẫu thân được ngàn người chỉ trích, tình cảnh của ta càng

thêm xấu hổ, nếu không phải tướng mạo của ta có vài phần giống phụ thân, chỉ sợ ngay cả thân phận Tống gia tiểu thư cũng không đảm bảo được. Nhưng tệ nhất chính là tâm tình của ta. Tuy rằng đã quyết tâm sống ở thời đại này, nhưng ta trước sau vẫn không thể coi Tống phủ như “Nhà”. Phụ thân cùng các thê thiếp khác của ông đối xử với ta rất lãnh đạm, huynh đệ tỷ muội khinh thường ta, cho dù mẹ đẻ sinh ra ta, cũng không thân cận yêu thương. Mặt khác, mẫu thân chỉ coi ta như cái cớ để có thể chính thức vào Tống phủ, đạt được mục tiêu liền cảm thấy ta vô dụng [từ sau khi ta quyết định “tự bế”, bà đã không còn trông cậy vào chuyện có thể nhờ ta mà lấy lòng phụ thân nữa, cũng vì thế mà ta có thể sống thoải mái], hơn nữa, nội tâm của ta vẫn quyến luyến gia đình kiếp trước, trong thâm tâm ta, bọn họ mới là gia đình chân chính.

Tuy rằng không thân cận, nhưng nếu nói trong lòng một chút tình cảm cũng không có thì là nói dối. Là một mẫu thân, vì ham muốn cá nhân của mình, bỏ rơi nữ nhi tuổi nhỏ [ta chỉ có sáu tuổi a!], tuyệt nhiên không bận tâm tình cảnh của ta ở Tống phủ, đây chính là tội vứt bỏ! Nhớ đến người mẹ kiếp trước, khi ta bệnh nặng nhất, vẫn không rời bỏ, luôn luôn túc trực bên giường bệnh, lòng ta lại nhịn không được mà run rẩy.

Nói đi lại nói lại, tinh thần hiện đại từ trong xương cốt khiến cho ta cảm thấy thương cảm đối với hành vi của mẫu thân hơn là việc ghét bỏ. Thân là nữ nhân, lại không chiếm được sự yêu thương của phu quân, không có được sự gần gũi của nữ nhi, thậm chí còn không được người khác tôn trọng, lại không có nhà mẹ đẻ để dựa vào, một nữ tử hơn hai mươi tuổi thanh xuân phơi phới làm sao có thể chịu được? Không hồng hạc ra tường mới là lạ. Ít nhất, nàng còn biết đi tìm niềm vui cho chính mình, điều này so với làm oán phụ nơi khuê phòng kiên cường hơn không ít [không kể đến tội vứt bỏ]. Đáng thương rất nhiều mà cũng khiến ta thêm vài phần kính trọng.

Nhớ lại trước kia, thời điểm mẫu thân ở trong phủ, tuy rằng cũng không có mưu cầu phúc lợi gì cho ta, nhưng vô hình đã tạo cho ta một cái cảng tránh gió, để ta có thể tự do sống an nhàn sáu năm này. Mà sau này, ta chỉ còn lại một mình, tất cả mọi chuyện chỉ có thể dựa vào chính mình.

Khi sáu tuổi, ta nghĩ thời thơ ấu của ta đã chấm dứt.

Chương 3: Mỹ nhân sư phụ

Nguyệt hắc phong cao, đêm giết người, mỹ nhân như ngọc, kiếm như hồng

Trời không trăng, gió lồng lộng, đúng là một đêm thích hợp để giết người, ta bởi vì khát nước mà tỉnh lại: “Thúy hoa! Thúy hoa!”

Ta không nghĩ sẽ gọi tiếng thứ ba, vì dù sao gọi cũng không ích gì: “Hừ, đúng là tốn công vô dụng.” Trong lòng ta thầm mắng.

Từ sau khi mẫu thân gặp chuyện không may, chất lượng cuộc sống của ta giảm xuống rõ rệt. Mặc dù ở trong một “gia đình năm tốt” hào quang luôn luôn chiếu rọi, nên cuộc sống vật chất thay đổi không lớn, nhưng tinh thần ngược đãi lại có xu hướng gia tăng. Bị chủ nhân nhìn mà như không thấy thì đã đành, đằng này đám nô tài cũng bắt đầu ra vẻ cáo mượn oai hùm. Cho dù ta là một người đi theo quan điểm chủ tử và nô tài bình đẳng, nhưng vẫn có chút tức giận.

Ta vừa suy nghĩ cân nhắc nên bồi dưỡng cho mình vài kẻ tâm phúc, vừa sờ soạng trong bóng đêm để đi đến bàn rót nước.

Nước trà ấm đi vào trong bụng, ta trở nên thanh tỉnh hơn chút, mắt cũng dần thích ứng với bóng đêm, có thể nhìn thấy được hình dáng của đồ vật trong phòng.

Đột nhiên, trực giác mãnh liệt nói cho ta biết, trong sân bên ngoài cửa sổ có người! Ta bất giác siết chặt chén trà, hai mắt nhìn thẳng ra cửa sổ. Ánh trăng đêm nay mờ ảo, lại nghe thấy tiếng gió lạnh xào xạc thổi qua, quả nhiên là đêm nguyệt hắc phong cao thích hợp giết người.

Có thể là người nào? Thích khách sát thủ? Đại hiệp cô đơn? Kiếm khách phong lưu? Đạo tặc hái hoa? Bạch mã vương tử hay vẫn là âm hồn đêm khuya? Tâm tình theo từng ý nghĩ mà nhảy dựng lên, từ mạo hiểm đến lãng mạn, từ kiều diễm đến khủng bố.....

Dừng lại! Không thể nghĩ nữa, nếu không muốn tim bị bệnh. Ta phải nhanh chóng đưa ra quyết định, là lớn mật đi ra ngoài xem, hay là

xoay người trở về giường ngủ. Có đi hay là không. Cuộc chiến sống còn giữa đi và không đi bùng nổ.

Ta thừa nhận, đưa ra một quyết định sống còn đúng là việc làm khiêu chiến nhất. Trong thời điểm chọn lựa khó khăn, ta đảo mắt lung tung lại thấy trên bàn gỗ cạnh bờ tường có một bình hoa cổ, bên trong có cắm vài bông hoa. Được, cứ làm như vậy đi. Ta rút ra một bông hoa, bắt đầu ngắt cánh, miệng lầm bầm đọc: “Đi! Không đi! Đi! Không đi!.....”

Choáng váng, sao lại ngắt mãi không xong! [Tác giả: Người vật chính là hoa cúc ngàn cánh!]

“Tiểu muội muội, vì sao lại đem cánh hoa ngắt xuống như thế? Để nó ở bên trên không phải tốt hơn sao?”

“Liên quan gì đến ngươi!”

Ta tiếp tục vùi đầu vật cánh hóa. Đợi chút, ai đang nói chuyện? Ta vội vã ngẩng đầu, sau đó phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết: “A!”

Đương nhiên, tiếng hét thảm này chỉ phát sinh ra trong tưởng tượng của ta. Tình huống thực tế là, khi ta mở miệng lại phát hiện mình bị mất tiếng.

“Tiểu muội muội, nếu người đồng ý không kêu to, ta sẽ giải bỏ huyết đạo cho người.”

Lời kịch thật quen thuộc.

Thì ra đây chính là điểm huyết trong truyền thuyết. Ta gật gật đầu, trừ bỏ làm như thế, ta còn có thể làm gì khác? Huống chi, giọng nói của kẻ kia thật êm tai, âm vang lại có chút từ tính, hơi giống với giọng của một người phát thanh trên radio trước kia ta vô cùng thích. Người có giọng nói dễ nghe thường không phải là người xấu, ha ha, hơn nữa rất có thể là một mỹ nhân [suy luận kiểu Đa Đa!].

Ta cố gắng muốn nhìn diện mạo của hắn. Đúng lúc này, ánh trăng biến mất đã lâu đột nhiên xuất hiện. Oa! Quả nhiên! Mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng!

“Người, người, người là ai!”

Ta hơi lắp bắp, không phải vì kinh sợ, mà là vì kinh diễm.

Đó là tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt của ta cùng với mỹ nhân sư phụ Tư Đồ Trường Nhạc.

Tư Đồ Trường Nhạc, nam, mười chín tuổi [Thiên Bảo năm thứ hai mươi ba], nhân sĩ Lăng Quốc, chính là đệ tử của Huyền Thiên Tông tiếng tăm lừng lẫy trong chốn võ lâm.

Điểm đặc biệt của Huyền Thiên Tông là vĩnh viễn chỉ có một sư một đồ, cho nên nếu không phải là người có tư chất thượng thừa và có cơ duyên thích hợp thì không thể gia nhập môn phái này. Giống như mỹ nhân sư phụ của ta, năm đó mười sáu tuổi gia nhập giang hồ, ngoài chuyện kiếm thuật cùng y thuật vô cùng tốt còn có khuôn mặt đẹp nổi tiếng thiên hạ, được người ta tôn xưng là “Ngọc y”. Chắc, làn da của mỹ nhân sư phụ thật sự là đẹp!

Đương nhiên, năm ấy mới bảy tuổi lại chỉ quanh quẩn nơi khuê phòng nên ta không hề biết đến lai lịch của Huyền Thiên Tông, cũng không thể ôm quyền nói với mỹ nhân sư phụ mấy chữ “Ngưỡng mộ đã lâu”, nhưng dựa vào hơn mười năm theo đuổi nghiên cứu về Kim học [Kim Dung], Cổ học [Cổ Long], Lương học [Lương Vũ Sinh]*, ta lập tức có thể ngửi thấy được mùi vị tuyệt thế cao thủ trên người hắn, chính xác là mùi tiêu điều tự tại [khi còn trẻ] của các thanh niên sau khi đi ra từ hoa mã lâu.

**Kim Dung, Cổ Long, Lương Vũ Sinh đều là những nhà văn viết truyện kiếm hiệp nổi tiếng của Trung Quốc.*

Một tiểu thư con thiếp không được sủng ái tất nhiên là yếu đuối, nhưng một tiểu thư con thiếp có tuyệt thế võ công lại vô cùng cường đại.

Ta lập tức cúi người bái lạy, kiên quyết yêu cầu gia nhập Huyền Thiên Tông.

“Môn phái của ta luôn luôn là một sư một đồ, yêu cầu tư chất đối với đệ tử rất cao.”

“Mỹ nhân sư phụ, môn hạ của người đã có đệ tử chưa?”

“Chưa có.”

“Thế người xem tư chất của ta thế nào.”

“Tiểu muội muội, tư chất của người chỉ có thể miễn cưỡng xem như trung bình, chỉ sợ.....”

“Mỹ nhân sư phụ, đây là người không đúng rồi.”

Ta nhớ lại cách thức trả lời phỏng vấn xin việc của ta năm đó: “Tư chất trời ban chỉ là một điều kiện tiên quyết trong việc thu hoạch thành công, mà không phải là nhân tố quyết định, trọng yếu hơn chính là sau đó biết cố gắng và chăm chỉ. Con chim dù có ngu ngốc cũng biết bay, ngay cả Quách Tĩnh khi bảy tuổi [kỳ thật ta cũng nhớ rõ là mấy tuổi] mới biết mở miệng nói chuyện cũng có thể luyện thành một thể hệ đại hiệp của Trung Nguyên, chẳng lẽ ta còn không so được với hắn.”

“Người nói cũng có vài phần đạo lý..... À, không biết Quách đại hiệp kia là xuất thân từ môn phái nào?”

Sao ta có thể nói với người là nhân vật trong “Thần điêu đại hiệp” của Kim lão ca ca [Kim Dung], hoặc nói hắn là đệ tử của Giang Nam Thất Quái người cũng không biết được: “Ha ha, nhân vật nhỏ mà thôi [vừa rồi còn lớn tiếng gọi đại hiệp!], người không biết cũng không kỳ quái.”

Ta vội vàng chuyển sang vấn đề trọng tâm: “Mỹ nhân sư phụ, ta cam đoan với người, ta tình nguyện gia nhập Huyền Thiên Tông, ủng hộ môn quy của Huyền Thiên Tông cả đời phấn đấu vì võ lâm chính nghĩa, tùy thời có thể vì Huyền Thiên Tông và sư phụ mà hy sinh tất cả, vĩnh viễn không làm phản.”

Cuối cùng, dưới sự tra tấn tàn khốc của ta, và tình huống trước mặt, mỹ nhân sư phụ buộc phải lui bước, cứ như vậy, ta gia nhập Huyền Thiên Tông, trở thành truyền nhân đời thứ ba mươi sáu của môn phái.

Lần phỏng vấn này khiến ta miệng khô lưỡi quắt, vội vã uống thêm một ngụm trà, nhìn sang bộ dạng muốn nói lại thôi của mỹ nhân sư phụ.

“Mỹ nhân sư phụ, người còn có vấn đề gì à?”

“Có cái gì ăn được hay không?”

Nhất định đối với lần gặp mặt tốt đẹp đầu tiên của ta và mỹ nhân sư phụ, mọi người có không ít nghi vấn, bên dưới mời tự do đặt câu hỏi.

Vấn đề thứ nhất: Xin hỏi mỹ nhân sư phụ vì sao trong một đêm nguyệt hắc phong cao thích hợp giết người lại đến khuê phòng của Tống Nhị tiểu thư?

Tống Nhị tiểu thư: “Mọi người tìm hãn trăm ngàn dặm, khi quay đầu lại, người nọ đã ở nơi đèn đuốc rõ ràng.”

Tư Đồ Trường Nhạc vô cùng ủy khuất trả lời: “Ta lạc đường.”

Vấn đề thứ hai: Xin hỏi vì sao mỹ nhân sư phụ lại đồng ý nhận Tống Nhị tiểu thư nhập môn?

Tống Nhị tiểu thư: “Người có tư chất độc đáo giống ta trên đời này rất khó tìm!” Không phải phóng đại đâu, đầu năm nay, người chịu qua giáo dục hiện đại trong thời kỳ này không nhiều lắm.

Tư Đồ Trường Nhạc càng ủy khuất: “Ta đói bụng.”

Người ta nói ‘thiên tài và kẻ ngốc chỉ cách nhau một sợi chỉ’, mỹ nhân sư phụ chính là một ví dụ chứng minh điển hình. Hắn là một thiên tài không ai sánh kịp, nhưng cũng là một kẻ mù đường không ai ngang bằng. Lần này vào kinh là đặc biệt chịu theo yêu cầu đến xem bệnh cho Thái Hậu, trở thành ngự y tạm thời trong hoàng cung. Sáng sớm một ngày đẹp trời ra ngoài đi dạo, đến tối cứ nhiên không tìm thấy đường về. Có điều lạc đường lại có thể đến được khuê phòng của Tống nhị tiểu thư trong phủ thượng thư, thật là ngưỡng mộ!

Ngoại trừ là một kẻ mù đường, Tư Đồ Trường Nhạc còn có một tật xấu: Không thể chịu được đói. Cứ đói sẽ choáng váng đầu, một khi đã choáng váng đầu sẽ trở nên hồ đồ [thì ra Tống Nhị tiểu thư chính là gia nhập Huyền Thiên Tông như thế]. Mẹ già ở kiếp trước từng chỉ điểm:

“Nếu muốn bắt được nam nhân, trước tiên phải bắt lấy dạ dày của bọn họ”, ta đây một thân bản lĩnh nấu nướng, tuy rằng kiếp trước không thể phát huy, nhưng kiếp này vẫn có thể trổ tài trói được Tư Đồ Trường Nhạc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thấy sự ủng hộ của mọi người, thực sự thật là cao hứng.

Do vì mấy hôm trước quá xúc động mà mở hố, còn chưa có bất kỳ lương thảo dự bị nào, ngay cả tên nam chủ, thân phận, tính cách cũng chưa nghĩ ra, may là trước mắt hẳn không có nóng lòng lên sân khấu. Lần đầu tiên một bên vừa suy nghĩ, vừa viết, một bên đăng bài lại lo lắng chất lượng, cho nên tốc độ khó tránh khỏi chậm chạp. Thấy những tác giả khác 3, 4 nghìn chữ một chương, mà ta khổ cực nửa ngày cũng chỉ có 1, 2 nghìn chữ, ta cũng rất phiền muộn. Xem ra phải tăng mạnh kiến thức cơ bản mới được.

Ta nhất định sẽ cố gắng! Mong mọi người tiếp tục ủng hộ!

Tiếp thu ý kiến độc giả, giảm bớt lời tự bộc bạch.

Chương 4: Phần trư ăn hổ

Giả bộ thành heo ăn hổ mới là cảnh giới cao nhất của cuộc sống

“Hôm nay ta thật cao hứng! Hôm nay ta thật cao hứng nha!”

Ta ngân nga giai điệu lung tung [hôm nay ta thật cao hứng] do ta tự sáng tác, thi triển khinh công vừa học được, bay tới bay lui bên trong Tống phủ.

Từ khi ta học được khinh công này, thất lưng càng ngày càng thẳng, đi đứng cũng tốt, ăn uống cũng trở nên ngon miệng hơn.....

Mỹ nhân sư phụ cũng khen ta ở phương diện khinh công có thiên phú. Tất nhiên, thiên lý mã còn phải cần Bá Nhạc*! Với trình độ nhận

thức đường đi của mỹ nhân sư phụ, cho dù khinh công luyện tốt cũng không có ý nghĩa gì.

**Thiên lý mã còn phải cần Bá Nhạc: Bá Nhạc, sống trong thời kỳ Tam Quốc, là người nổi tiếng biết nhìn ngựa, biết ngựa nào tốt ngựa nào xấu, nhờ Bá Nhạc mà người đời mới biết đến thiên lý mã (ngựa đi ngày ngàn dặm)*

Để khinh công này có thể thể hiện được tư thế nhẹ như yến, đẹp tựa tiên tử của ta, ta phải dùng năm cái bánh trứng bồ đào bắt buộc mỹ nhân sư phụ đem tuyệt kỹ khinh công của Huyền Thiên Tông đổi tên thành — lăng ba vi bộ*!

**Lăng ba vi bộ: Ai hay xem phim kiếm hiệp của Kim Dung chắc đều biết cái này, là thuật khinh công có một không hai của Đoàn Dự.*

Ta đang cao hứng đi dạo, ngẩng đầu nhìn lại thì đã đến Thính Phong hiên. Đây là nơi thương nghị công việc trong phủ của ‘tam đại đầu sỏ’ [Vương thị, Văn thị, Lưu thị]. Tổng phủ kiên quyết thực hiện chính sách “nam chủ ngoại, nữ chủ nội”, việc vặt trong nhà luôn luôn do ba vị phu nhân này lo liệu xử lý.

Nhìn thấy đám nha hoàn, vú già canh giữ ở ngoài cửa ta đoán ‘tam đại đầu sỏ’ đều đang ở phòng trong. Hắc hắc, ba vị phu nhân hội thẩm, nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì.

Ta dừng lại lắng ba vi bộ, thành thành thật thật, làm như đi ngang qua nơi này. Người mang tuyệt kỹ đích thực là người luôn luôn duy trì tốt được dáng vẻ khiêm tốn.

Đi vòng ra phía sau nhà, bốn phía không người, ta lợi dụng một chậu cây màu xanh không biết tên làm nơi ẩn nấp, lén lút dán lỗ tai lên cửa sổ bên cạnh.

Đừng trách ta không phúc hậu, thâm nhập điều tra nghiên cứu là điều kiện tất yếu để làm nên quyết sách đúng đắn. Lại không có người vì ta mà mật báo những chuyện như thế này, nên ta chỉ có thể tận lực vì mình. Ta còn đang lên kế hoạch chờ khinh công luyện đến cấp bậc cao thủ, sẽ đi ném thử tư vị chuông vàng treo ngược, ghé thăm đầm rồng hang hổ*.

**Chuông vàng treo ngược: chỉ những chuyện lạ thường; đầm rồng hang hổ: chỉ những nơi nguy hiểm.*

“Tỷ tỷ, người xem việc này có nên nói với Thư Phàm hay không?”

Giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu là nhị phu nhân Văn thị.

Có tên của ta! Lỗi tai lập tức dựng thẳng đứng lên.

“Ta nghĩ không cần.”

Trong treo du dương, giọng nói này là của tam phu nhân Lưu thị.
“Nữ nhân kia đã đi vài năm, cũng chưa từng thấy đứa nhỏ này khóc nháo, hỏi cũng không thấy trả lời. Nếu không phải trời sinh tính tình lạnh bạc thì chính là đầu óc có vấn đề.”

Ta phi! Cái đó được gọi là chín chắn hiểu chuyện biết không! Lại nói, chuyện của mẫu thân ta là tối kỵ nhất trong phủ này, ai dám nói đến! Mà chuyện bọn họ đang nói đến có quan hệ gì với mẫu thân ta?

“Nhưng dù sao cũng là mẫu thân của nó.”

Văn thị mang theo vài phần thương tiếc. Hai hài tử nàng sinh ra đều chết sớm, chỉ sợ sau này cũng rất khó có lại.

“Cứ như vậy đi.” Đại phu nhân Vương thị lên tiếng tổng kết: “Ngày đó, lão gia đã từng nói, từ nay về sau coi như nữ nhân đó đã chết, hiện nay chẳng qua chuyện đó thành sự thật mà thôi, cần gì phải khơi lên để cho người khác chê cười.”

“Việc này không được truyền loạn ở bên dưới!”

Lời này là nói với mọi người. Nữ nhân trong phủ Tả tướng khí độ quả nhiên bất phàm.

“Chuyện này không tốt, chúng ta cũng đừng nghĩ nhiều nữa. Đúng rồi đại tỷ, vài ngày trước, Trần phu nhân có tới đây tán gẫu, nàng nói Thư Vân nhà chúng ta không hổ danh là tài nữ đứng đầu kinh thành, không biết nhà nào có phúc khí lấy được nó. Ta thấy tám phần là thay công tử

cỦa nhà nàng đến thăm dò hư thực.” Sự linh hoạt khéo léo của Lưu thị không phải giả.

“Chẳng qua chỉ là biết nhiều chữ hơn người thường mà thôi, tính tình thanh lãnh, cả ngày thi thi từ từ, còn không bằng Tú nhi nhà muội, xinh đẹp lại khéo ăn nói, vừa nhìn đã khiến người khác yêu thương.”

Ta dám khẳng định, giờ phút này ngoài miệng nói khách sáo như thế nhưng nhất định đại phu nhân đang cười đến nở hoa trong bụng.

Văn thị đứng lúc chen vào, “Tỷ tỷ lo lắng nhiều rồi. Tỷ không nghe người ta nói sao, hai vị tiểu thư của quý phủ chúng ta, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng một người như hoa ngọc lan thơm ngát thanh nhã, một người giống hoa đỗ quyên hoạt bát xinh đẹp. Nhà nào không muốn cưới được. Qua vài năm nữa, sợ là người đến đập cửa xếp thành hàng dài.”

“Ha ha ha.....”

Hoa nở càng lúc càng rộ.

Bên trong Thính Phong hiên một bầu không khí hoà thuận vui vẻ, không ai nhắc lại đứa nhỏ không còn mẫu thân kia nữa.

Bên ngoài Thính Phong hiên, ta lặng lẽ xoay người rời đi.

Tĩnh Ngữ lâu, là chỗ ở của mẫu thân ta khi còn trong phủ, lúc đó ta cũng ở nơi này. Nói thật, mẫu thân là người đến chỗ nào cũng không cam chịu tịch mịch, cùng hai chữ “Tĩnh Ngữ”* thật không tương xứng. Nhưng sau khi người xảy ra chuyện, ta cũng chuyển đi, nơi này liền trở nên hoang vắng, cũng không có người tới dọn dẹp, thật sự là tĩnh lặng đến đáng sợ.

**Tĩnh Ngữ : Tĩnh trong từ tĩnh lặng, ngữ trong từ ngôn ngữ. Tĩnh Ngữ đại khái là kiệm lời.*

Ta ở trong Tĩnh Ngữ lâu tìm một bãi đất trống, đem giấy tiền đã chuẩn bị tốt ra đốt, nhìn những tờ giấy vàng, bạc cháy theo ngọn lửa hóa thành những đốm tro tàn, lại theo gió thổi cuốn lên không trung.

Ta không lo lắng có người tới đây quấy rầy. Đây là nơi sỉ nhục lớn nhất trong lòng người của Tống gia, mẫu thân cùng với tên gian phu kia từng nhiều lần triền miên ở nơi này. Nếu không vì tế lễ, ta nghĩ ta cũng sẽ không đến đây.

Đúng vậy, mẫu thân đã chết. Hưởng thụ cuộc sống phú quý sáu năm lại không chịu nổi ba năm kiếp sống lao ngục, khi chết còn chưa đến ba mươi tuổi, chuyện hậu sự đều do quan phủ xử lý, Tống phủ không có ra mặt.

Nếu biết trước kết cục thế này, không biết ngày đó nàng còn làm ra hành động bại hoại như thế hay không. Nhưng giờ đây ta đã không còn cơ hội để hỏi nữa rồi.

Tuy rằng không gần gũi cùng mẫu thân, tuy rằng sâu trong tâm hồn vẫn bài xích nàng, nhưng không thể phủ nhận rằng thân thể này cùng với nàng có quan hệ huyết thống, ơn sinh dưỡng há có thể quên? Nhưng ta vẫn không thể cảm nhận được cảm giác đau đớn khi mất mẹ, ưu thương lúc này cũng chỉ là thương hại đối với nàng. Thấy người sang bắt quàng làm họ không phải sai, chỉ là nhận người không quen, vì tình trốn đi không phải tội, chỉ là người đời không tha thứ.

Chẳng lẽ ta thật sự là trời sinh tính tình lạnh bạc? Nhưng mỗi khi nhớ đến cha mẹ anh trai và chị dâu kiếp trước, ta vẫn bất giác rơi lệ

trong đêm khuya.

Ta đem chỗ giấy tiền còn lại đều ném vào trong lửa, buồn buồn nói: “Nước mắt không có cách nào cho người, nghĩ người cũng sẽ không quá cần thiết, vẫn nên đốt nhiều giấy vàng một chút, ở dưới đó chuẩn bị cho kỹ, kiếp sau đầu thai vào một nhà thật tốt, tìm được một phu quân biết yêu thương quý trọng, nuôi được một hài tử hiếu thuận thân cận với người.”

Đây sao có thể không phải là nguyện vọng của ta. Là trách ta lúc trước không chuẩn bị tốt sao?

Có lẽ bị khói hun quá mức, trong hốc mắt lại có nước lặng lẽ chảy ra.

Lau đi nước mắt trên mặt, vỗ vỗ khói bụi trên người, đem những đốm lửa nhỏ còn sót lại trên mặt đất dập đi. Ta ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, ánh trăng như nước, tinh quang lóe ra, ngấm lại nếu lúc này ở thế giới kia, một nhà chúng ta hẳn là đang tụ tập ở trước tivi, xem phim tình cảm Hàn Quốc hoặc là những bản tin nhảm chán ở trong nước, khóe miệng lại không tự chủ nở ra một nụ cười.

Ba, mẹ, ca ca, chị dâu, còn có đứa cháu [nữ] ta chưa thấy mặt, mọi người nhất định phải sống tốt, đừng để cho ta vương bận. Ta cũng sẽ sống tốt, cho dù thật sự chỉ có một mình, cũng sẽ sống thật vui vẻ.

“Tỷ tỷ, khúc nhạc vừa rồi [Nhạn Nam phi*] tỷ đàn thực là hay!” Ta nở nụ cười nịnh nọt với cô gái ngồi đối diện, khuôn mặt thanh lệ, vẻ mặt lạnh lùng, chính là tỷ tỷ của ta Tống Thư Vân.

**Nhạn Nam phi: khúc đàn chim nhạn bay về phía Nam.*

Tống Thư Vân, nữ, con gái lớn của lễ bộ thượng thư Lăng Quốc, nữ nhi của Vương thị, mười sáu tuổi [Thiên Bảo năm thứ hai mươi chín]. Ba năm trước, sau khi hoàng gia tổ chức thi văn chương thì một trận thành danh, trở thành đại tài nữ tài mạo song toàn, quả thực là tô vẽ thêm màu mè cho “gia đình năm tốt”, số lượng người đến cầu thân theo đó mà tăng lên càng không phải nói.

“Hừ, người mà cũng nghe ra được sao!”

“Cầm kỹ của ta đâu có thể so sánh với tỷ tỷ, ta cùng lắm chỉ có thể miễn cưỡng gảy được một hai điệu, tất nhiên không thể lĩnh hội được điều huyền diệu trong tiếng đàn của đại tỷ, khiến cho tiểu muội chê cười rồi.”

Quay người lại, ta lại bày ra một nụ cười nịnh nọt với tiểu nha đầu được người người khen khả ái đáng yêu, nhưng chưa bao giờ chịu gọi ta một tiếng nhị tỷ. Tống Thư Tú.

Tống Thư Tú, nữ, con gái thứ ba của lễ bộ thượng thư Lăng Quốc, nữ nhi của Tam phòng Lưu thị [mẫu thân ta mất, nàng liền được thăng cấp], mười ba tuổi [chỉ kém ta sáu tháng], nhỏ nhất trong phủ, bình thường bộ dạng đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn lại ngọt [trừ bỏ đối với ta], được phụ mẫu huynh tỷ sủng ái [trừ ta], nên có chút kiêu căng.

“Đó là đương nhiên, cầm kỹ của đại tỷ tốt nhất, làm thơ cũng hay, danh hào tài nữ số một của kinh thành chính là Thái Hậu tự mình phong tặng.”

Nhìn đi, nịnh nọt so với ta còn lợi hại hơn.

“Thư Phàm, có thời gian nên luyện tập nhiều hơn, giữa tỷ muội đùa giỡn lẫn nhau thì không có gì, nhưng đừng để cho người ngoài chê cười.”

Thư Vân không hổ là nữ nhi của Vương thị, cũng biết cách lên tiếng tổng kết.

“Tỷ tỷ nói rất đúng.” Ta lập tức cúi đầu thụ giáo.

Thư Vân tuy rằng luôn luôn duy trì vẻ mặt đăm đăm, khóe miệng lại không nhịn được đắc ý mà nhếch lên. Quả nhiên, làm bộ không quan tâm đến mọi chuyện nhưng được nịnh bợ vẫn không cưỡng lại được.

Công phu nịnh nọt của ta lại tăng lên rồi.

Cảm thấy ta rất tiểu nhân sao? Bingo! Đây chính là hiệu quả ta mong muốn.

Từ sau khi mẫu thân qua đời, ta lại tiếp tục suy nghĩ sâu xa. Cảm thấy không thể áp dụng được thái độ ẩn nhẫn với mọi chuyện mãi được, sau này mọi người rất có thể sẽ quên mất sự tồn tại của một Tống Nhị tiểu thư [đều bắt đầu thực sự coi ta là kẻ ngốc, ô ô.....]. Muốn hóng mát dưới bóng đại thụ, thân phận nhị tiểu thư của lễ bộ thượng thư chính là một điều kiện có lợi, sao có thể buông tha? Cho nên ta quyết định — ngoi lên mặt nước.

Vốn định dùng thủ pháp mà các đồng nghiệp xuyên qua thường dùng, sử dụng kiến thức hoặc tài nghệ bắt đầu một cuộc phản công khi bị dồn đến chân tường, bỗng nhiên nổi tiếng, trở thành minh châu chiếu sáng rực rỡ trên đỉnh tối của Tống phủ! Nhưng suy đi nghĩ lại, không ổn! Hiện tại ta thế đơn lực bạc, không cẩn thận một chút, cây to đón gió, sẽ phản lại tính mạng chính mình. Lại nói, trên có đại tài nữ, dưới có tiểu mỹ nữ, bỗng nhiên nổi tiếng cũng không dễ dàng như vậy.

Người tốt không thể làm, người xấu không muốn làm, đành phải, làm tiểu nhân!

Từ đó về sau, ta không còn là cô bé lợ lem hay tránh ở góc tường nữa. Ta không ngừng lui tới bên người các vị phu nhân, không ngừng thể hiện nịnh bợ ân cần; ta cùng với hai tỷ muội này cùng nhau đọc sách luyện đàn, phát huy đầy đủ tinh thần lá xanh; ta còn đánh bạo khoa tay

múa chân trước mặt bọn tôi tớ trong nhà, làm ra biểu hiện càn rỡ của bọn tiểu nhân đặc chí.

Tổng phủ không có người không nhớ rõ ta, cũng không còn người quá cách ly ta. Bọn họ chỉ cần ta nịnh nọt thỏa mãn lòng hư vinh của bọn họ, nhìn lời nói và hành động của ta càng thêm hài lòng với đạo đức của chính mình.

Không sao, đây là kết quả ta mong muốn. Ta cũng không tính cùng bọn họ làm người một nhà thân thiết, ta chỉ là muốn bảo trụ cuộc sống của mình. Thật giống như khi công tác ở hiện đại, trong một công ty khiến ta có cảm giác không tốt, nhưng tạm thời ta không thể rời đi, vì vậy nghĩ biện pháp quan hệ tốt cùng ông chủ và đồng nghiệp, cam đoan chính mình sẽ không bỏ bê công việc, tranh thủ nâng cao phúc lợi đãi ngộ, lợi dụng kinh nghiệm tích lũy sẵn có nhiều năm, mở rộng mạng lưới giao tiếp, đợi một ngày, tìm được một công ty tốt hơn, chính là — đi ăn máng khác!

Đúng vậy, hiện tại ta đang chờ đợi, chờ đợi cơ hội đi ăn máng khác.

Khiến ta có ý nghĩ như vậy, không phải là bi ai của ta, mà là bọn hần.

Giả bộ thành heo ăn hổ, mới là cảnh giới cao nhất của cuộc sống.

Chương 5: Tiểu nhân đắc chí

Một ngày làm tiểu nhân đắc chí của Tống Nhị tiểu thư cũng không hề đơn giản

Phương pháp đi ăn máng khác mà ta nhắc đến có hai cách, thứ nhất là tìm một nam nhân tốt để gả cho.

Ta từng rất hâm mộ nữ tử cổ đại được cha mẹ ép duyên, chuyện hôn sự không cần tự mình quan tâm. Nhưng theo tình trạng trước mắt, ta không cho là phụ thân và đám thê thiếp của ông sẽ quan tâm đến ta, cho dù có nam nhân tốt cũng không tới phiên ta.

Xem ra chỉ có thể đi con đường còn lại — tự lực cánh sinh, gian khổ phấn đấu.

Đúng là được hưởng di truyền từ mẫu thân, có điều ta sẽ không học tập phương pháp bỏ đi đêm khuya, rời nhà trốn theo người mà ta muốn công khai rời đi, hơn nữa còn phải công khai sống hạnh phúc vui vẻ hơn bọn họ. Ha ha, đến lúc đó, có vàng, có nhà, có cửa hàng, còn lo không có mỹ nam sao! Trọng yếu hơn là, ta có tự do và tự tôn, có được tự do và tự tôn mới là một con sâu gạo hạnh phúc và khoái hoạt thật sự.

Cắm lên đầu cây trâm vàng cuối cùng, nhìn vào trong gương đồng, tuy rằng không phải quá rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một khuôn mặt trắng trắng [phấn quá dày], môi và hai gò má hồng hồng [son quá đậm], cùng chu sa như hoa do ta liễu mạng tô vẽ. Ngược mắt nhìn lên trên đầu, lập tức có thể hình dung ra một câu nói quen thuộc trong tiểu thuyết: “Châu châu ngọc ngọc quấn đầy đầu, chỉ thiếu không cắm cả bàn trang điểm lên.”

Vài năm nay, ta theo các vị mẫu thân đi nơi này nơi kia không ít, ai bảo các nàng muốn quảng cáo rùm beng bản thân là mẹ hiền, đối xử với con cái bình đẳng. Đây chính là cơ hội tốt cho tiểu nhân như ta hành động.

Hiện tại, nếu dùng một chữ để hình dung dáng vẻ của ta, đó là “tục”, dùng hai chữ đó là “diễm tục”, dùng ba chữ là “vô cùng tục”.

Đây chính là tiêu chuẩn hoá trang của tiểu nhân. Vừa hay duy trì được phong cách trước sau như một của mẫu thân ta. Được mẫu thân ban tặng, nên từ khi còn bé mọi người đã không xem đức hạnh của ta ra gì, hiện tại cũng không có người hoài nghi động cơ của ta, đại khái cũng không có người nhớ rõ khuôn mặt thật của ta.

Ta run run mặc quần áo, lắc lắc đầu, bảo đảm không có thứ gì rơi xuống.

“Thúy Vi, có đẹp không?”

“Đẹp!”

Trong giọng nói của tiểu nha đầu mười hai tuổi kia đã không có sự hoài nghi như ban đầu.

Thúy Vi là nha hoàn ta mới thu nhận, một năm trước, khi nàng ở trên đường cái bán mình chôn cha thì gặp được ta. Một cơ hội thu mua lòng người tốt như vậy ta sao có thể bỏ qua, liền lấy tiền riêng của chính mình mua nàng. Vì chuyện này, ta còn được phụ thân đại nhân khen một

câu hiếm hoi, còn được tặng tiền tiêu vật hàng tháng, đúng là một mũi tên trúng hai con chim.

Thúy Vi tuy nhỏ tuổi, nhưng lại chăm chỉ chịu khó, hơn nữa tư tưởng đơn thuần, trung thành và tận tâm, rất hợp ý ta. Giống như hiện tại, ta hoá thành bộ dạng “như hoa” ở trong mắt nàng vẫn là đẹp, đơn giản vì ta cảm thấy đẹp.

Thúy Vi là tên do Thư Vân đặt, bởi vì tên gốc của nàng cũng có một chữ “Vân”, phạm vào tục danh của Tổng Đại tiểu thư, cho nên phải sửa, ta liền nhân cơ hội tỏ ra chính mình tài hèn ít học, đến nhờ Tổng Đại tiểu thư ban cho nàng một cái tên lịch sự tao nhã hơn chút.

Tổng Đại tiểu thư nghĩ một chút, tỏ vẻ lơ đãng mở ra đôi môi anh đào, phun ra một chữ “Vi!”, “Đã thế gọi là Thúy Vi đi, ‘Vi’ trong vi vi phong khinh (gió nhẹ nhẹ thổi). Rất hợp với vẻ khéo léo lạnh lợi của nàng. Chữ ‘Vi’ trong hoa tường vi cũng được dùng nhiều lắm.”

“Tên rất lịch sự tao nhã! Vẫn là muội muội thô tục, không nghĩ tới một chữ ‘Vi’, khi vào tên cũng có thể tao nhã như thế, tỷ tỷ đúng là học rộng tài cao.”

Ta phi! Thật sự nghĩ rằng tên do người nghĩ ra chắc, ai đã từng xem qua [xạ điêu] đều có thể đọc: “Kinh niên trần thổ mãn chinh y, đặc đặc tâm phương thượng Thúy Vi.”.[Nhạc Phi Trì Châu Thúy Vi đình]

**Kinh niên trần thổ mãn chinh y, đặc đặc tâm phương thượng thúy vi: Hai câu thơ đầu trong bài thơ Trì Châu Thúy Vi đình [đình Thúy Vi ở Trì Châu].*

Mọi người hỏi nha hoàn Thúy Hoa trước kia của ta đi nơi nào rồi sao? Còn có thể đi nơi nào? Tất nhiên là đến phòng bếp! Mỗi lần ăn cơm, ta đều dùng khẩu âm Đông Bắc nói với nàng: “Thúy Hoa, mang dưa chua lên!”

Người khác khi ta mồm miệng không rõ, trong lòng ta lại nhạc mở hoài.

Trên đầu gắn đầy châu ngọc, cẩn thận run rẩy đi ra khỏi Bình Phàm cư.

Đúng vậy, nơi ở của ta được gọi là Bình Phàm cư, giống như Thư Vân là Văn Vân lâu, Thư Tú là Tàng Tú các vậy, đều lấy một chữ trong tên gọi. Nơi này của ta vốn không có tên gọi này, là khi ta xoay người quyết định làm tiểu nhân được đổi.

Tên này là Thư Tú đặt. Vốn ta đến xin Vân đại tài nữ [thể hiện ta tài hèn ít học thôi] đặt tên cho nơi ở của mình, nha đầu kia lại ở bên cạnh nói một câu: “Gọi là Bình Phàm cư đi. Hai chữ ‘Bình Phàm » này đọc lên cũng rất giống nhị tỷ [âm đọc nặng thêm].”

Nói xong, còn đắc ý ngửa đầu nhìn ta cười.

Thư Vân không lên tiếng, đoán là đã ngầm chấp nhận.

Hừ, ngoài miệng nói là “Bình Phàm”, trong lòng hẳn là nói ta “Tục”. “Người” thêm “gạo” chính là “tục”. Đã là người, ai không phải ăn cơm, ở trên núi được gọi là tiên, đến ngày nào đó người không có cơm ăn, ta xem người là muốn làm tục nhân hay vẫn muốn làm tiên nhân.

* “Bình phàm” nghĩa là bình thường, nhưng dành cho Thư Phàm lại là “tục” [tục trong từ tâm tục, tầm thường], nhưng hai chữ “Người” là 人 và “gạo” là 谷, hai chữ này đặt cạnh nhau thành chữ “tục” 俗. Ý đoạn của Thư Phàm chỗ này là dù có tục hay không thì tất cả đều là người, đều phải ăn cơm, ghép lại vẫn là tục. Nên không chỉ mình Thư Phàm tục mà cả hai người kia cũng đều tục.

Ta cười tởm tởm tiếp nhận cái tên này.

Các thiếu nữ nuôi ở khuê phòng, làm sao hiểu được, hai chữ “Bình Phàm” này mới là thế gian chân thực nhất.

Ta đi ra khỏi Bình Phàm cư, lại bắt đầu một ngày làm tiểu nhân đặc chí.

Chuyện thứ nhất phải làm chính là đi thỉnh an thê thiếp của phụ thân đại nhân. Đến trong phòng, Thư Vân cùng Thư Tú đều đã ở đây.

Thư Vân vẫn là y phục trắng toát, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm bạc kiểu dáng đơn giản, càng toát lên khí chất tao nhã. Thư Tú một thân vàng nhạt bắt mắt, hai gò má hồng hồng, lộ ra vẻ thanh xuân rục rịch,

quyết không thể so sánh với một thân trang phục đồ đậm của ta. Ta nghĩ đến bên ngoài so sánh về nàng, một người như ngọc lan trắng, một người như đồ quyền vàng, đúng là vô cùng hợp lý, trong lòng ta cũng có vài phần vui mừng.

Về phần hoá trang của ta, ngoại trừ hai chữ “như hoa” ta thật không biết dùng từ nào để diễn tả cho đúng. Có điều mọi người đối với bộ dạng này của ta cũng đã tập mãi thành thói quen, giống như ta đối với một tiếng “Hừ” lạnh và động tác ngửa đầu xem thường kia của Thư Tú đã tập mãi thành quen, không có biểu tình dư thừa.

Phụ thân đại nhân vừa từ triều trở về, chỉ hỏi đơn giản một chút về phương diện học tập, tất nhiên là quan tâm chủ yếu với hai đóa hoa kia, dù sao các nàng mới là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng. Sau đó, phụ thân đại nhân liền đi đến thư phòng xử lý công vụ, tam đại đầu sỏ trở về Thính Phong hiên tiếp tục hội nghị các việc trong phủ, còn lại ba đóa hoa chúng ta đi đến Văn Vũ hiên tiếp nhận văn hóa phong kiến độc hại.

Kiếp trước tiếng Trung của ta đã đạt được hệ tốt nghiệp, Hán ngữ cổ đại học không đến nỗi nào, mà đối với văn hóa lịch sử cổ đại cũng tương đối say mê, so với những đồng nghiệp xuyên qua cũng không hề thua kém. Mục đích học tập trước mắt chính là củng cố tri thức cơ bản, hiểu biết văn hóa xã hội, nhân tiện luyện tập thư pháp. Về phần thi từ ca phú, ngâm gió ngời trăng vốn là không phải yêu thích của ta, cũng không để ý lắm.

Không biết tiên sinh là phát hiện ra ta lười biếng, hay là thấy thẹn đối với hóa trang “Như hoa” của ta, nên cũng không đốc thúc ta, hoặc có lẽ nhiệm vụ công tác của hần vốn là giúp Tống Nhị tiểu thư cởi thất học mũ mà thôi.

Xem xong sách, cũng đã đến thời gian dùng cơm trưa. Hôm nay phụ thân đại nhân ở trong phủ, mở tiệc liên hoan ngay tại chính sảnh. Trong thời gian dự tiệc ta tất nhiên không quên: “Thúy Hoa, mang dưa chua lên!”

Cơm nước xong, là ta tính toán đã đến thời gian nghỉ trưa. Liên cáo lui trở về Bình Phàm cư.

Ngủ dậy, đầu còn hơi mê man, nhưng buổi chiều vẫn phải ra ngoài, bởi vì lúc này là thời gian các tiểu thư Tống gia luyện tập cầm kỳ thư họa, ta không thể vắng mặt.

Xoay xoay cái gương tròn trong tay, ta suy nghĩ phải thiết kế lại kiểu trang điểm “Như hoa” này đơn giản hơn một chút. Nếu không cứ ra ngoài là phải trang điểm thế này cũng thật mệt. May mắn là ta đặc biệt nhờ đến mỹ nhân sư phụ chế tác son phấn, không thương tổn làn da, còn có tác dụng tẩy bổ, nếu không cứ dùng loại son phấn có nhiều chì của

thời kỳ này, cũng không khác gì việc tự sát. [Đường đường Huyền Thiên Tông lại trở thành xưởng sản xuất đồ trang điểm.]

Thay đổi quần áo, ta xuất phát.

Thời kỳ này không có đàn cổ, không có đàn tranh. Ta chỉ thích đàn cổ, âm điệu du dương thâm thúy, mỗi lần nghe lại cảm thấy nhịp đàn như gõ vào trong lòng.

Ta thực tâm học, để bù lại tiếc nuối của kiếp trước. Có điều ta cũng tự mình hiểu được, không nghĩ sẽ trở thành cao thủ đánh đàn, chỉ là muốn học được chỉ pháp, có thể tạo ra được làn điệu mình ý nguyện của mình. Thoải mái, tùy theo ý mình, đây là quan điểm của ta đối với việc học đàn.

Hai vị tiểu thư kia lại không xem như vậy, đối với các nàng mà nói, cầm kỹ chính là vũ khí sắc bén để cho các nàng trở hết tài năng thiên kiều bá mị. Thế nên các nàng càng dụng tâm học. Nhìn hai cô nương ngón tay xinh đẹp ngọc ngà lướt trên dây đàn, cũng là một chuyện vui vẻ.

Thư Vân nghiêm nhiên đã trở thành một cao thủ, được sư phụ hết lòng khen ngợi. Thư Tú cũng rất cố gắng theo sát. Mà ta chỉ có thể gảy ra mấy khúc đơn giản, chỉ pháp quen thuộc. Trong mắt Thư Vân là trẻ con không thể dạy dỗ, trong mắt Thư Tú là gỗ mục không thể điêu khắc.

Ta không để ý các nàng, xoay người nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Nơi học đàn này được xây dựng bên cạnh bên cạnh ao sen, tên là Hương Thủy tạ, bốn bề là nước, đúng là một địa phương tốt để ngắm hoa sen.

Lúc này, hoa sen đang nở. Trong lòng ta nghĩ, có hồ hoa sen này thật là tốt, hoa nở có thể khoe khoang với người khác: “Tiếp thiên liên diệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng”, hoa tàn, lại buồn ngủi đọc câu thơ “Thu âm bất tán sương phi văn, lưu đắc khô hà thính vũ thanh”. Ha ha!

**Tiếp thiên liên diệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng:
Câu thơ nổi tiếng của nhà thơ Dương Vạn Lý tả về Tây Hồ hàng Châu.*

Thu âm bất tán sương phi văn, lưu đắc khô hà thính vũ thanh: Dịch thơ: Hơi thu vẫn bóng chiều tà, tàn sen lắng tiếng mưa sa lạnh lùng. Trích hai câu cuối bài thơ “Ở đình họ Lạc nhớ Thôi Ung, Thôi Cồn” của Lý Thương Ẩn.

Đang miên man suy nghĩ, lại thấy có vài người đến ao sen. Thì ra là nha hoàn của Nhị nương bế Tống Thư Kiệt thiếu gia nhỏ nhất của Tống phủ đến xem hoa sen. Vốn tưởng Nhị nương không thể sinh được nữa, ai ngờ tới năm kia lại có thai, đến nay Thư Kiệt vừa tròn tám tháng, chính là thời điểm đáng yêu nhất, trên dưới quý phủ đều vô cùng yêu thích.

Ta cũng thực thích. Thứ nhất là vì Nhị nương là người duy nhất thương ta không có mẫu thân, tuy nói có sau khi có Thư Kiệt liền bớt đi, nhưng ân tình này ta vẫn nhớ rõ. Thứ hai, chỉ có trong mắt tiểu Thư Kiệt, nhị tử ta mới giống các huynh đệ tử muội khác.

Ta chạy ra ngoài, nở một nụ cười hoàn toàn chân thành cùng sáng lạn.

“Đến đến đến, tiểu Thư Kiệt, để cho nhị tử ôm một cái.”

“Ô oa!.....”

Ta đã quên mất mình còn đang giả trang “Như hoa”!

Bên tai truyền đến tiếng cười nhạo không chút khách khí của Thư Tú.

Mọi chuyện cứ như vậy kéo dài đến giờ cơm chiều. Vẫn là liên hoan như trước, nhưng là Thúy hoa không có ở đây, ta cũng sẽ không gọi đưa chua lên. Nhưng vẫn bảo nha hoàn mang cho ta một cái đĩa. Nàng không rõ ý tứ trong lời nói của ta.

Cơm ăn no tinh thần thoải mái, mặt trời đã ngã về tây, ta lại trở về Bình Phàm cư.

Một ngày làm tiểu nhân đặc chí của Tống Nhị tiểu thư như thế là xong.

Tác giả có lời muốn nói: Ta thừa nhận, ta say sưa ở trong hoa tươi, cho nên xem bình luận của mọi người còn nhiều hơn so với nhìn lại văn

viết thế nào.

Sám hối hoàn tất !

Chương 6: Bốn đời truyền nhân

Ta đã tạo nên cảnh bốn đời truyền nhân của Huyền Thiên Tông cùng đồng hành một lúc đầu tiên và duy nhất trong lịch sử!

Bóng đêm dần dần dày đặc, ánh trăng thay thế ánh mặt trời, lại một ngày làm tiểu nhân đặc chí của Tống Nhị tiểu thư đã xong.

Nhưng! Cuộc sống vô lâm của Kim Đa Đa [đây là tên gọi kiếp trước, tha lỗi ta không thể quên được] mới chính thức bắt đầu!

Đừng quên, ta ngoài trừ là nhị tiểu thư của phủ lễ bộ thượng thư, vẫn là đệ tử thứ ba mươi sáu của vô lâm bắc đấu Huyền Thiên Tông, đồ đệ của tông chủ đương nhiệm Huyền Thiên Tông, học trò yêu quý của “Ngọc y” Tư Đồ Trường Nhạc.

Ban ngày tất cả chỉ là che mắt người, buổi tối mới chính thức quyết định xem một tiểu thư con thiếp không được sủng ái như ta có thể trở thành một kẻ cường đại hay không.

Từ khi cùng mỹ nhân nhân sư phụ ký vào khế ước thấy trò bày năm trước, ta liền bắt đầu kiếp sống võ lâm. Nếu để cho phụ thân đại nhân biết ta gia nhập giang hồ lỗ mãng, không cần đợi sự nghiệp đi ăn máng khác được thực hiện ta đã ra đi rồi. Thế nên ở trong chốn võ lâm ta dùng tên kiếp trước là — Kim Đa Đa.

Cho dù còn chưa nhìn thấy võ lâm có dạng gì, trong chốn võ lâm cũng không có người biết ta là đồ đệ của mỹ nhân sư phụ, nhưng ta vẫn tự xưng là nhân sĩ võ lâm, cũng tận lực thực hiện lời thề nhập môn của ta: Vì võ lâm chính nghĩa phấn đấu đến cùng. Cho nên, luyện công tập võ chính là vương đạo.

Huyền Thiên Tông ở Phiếu Miếu Phong [ta khẳng định tổ sư sơ khai ra Huyền Thiên Tông cũng là xuyên qua đến], nơi này địa thế xa xôi, không dễ lui tới, ta lại không thể rời khỏi Tổng phủ [đừng nói đùa, bắt ta hàng năm đứng ở đỉnh núi nhỏ đó, ta chắc chắn sẽ phát điên!], thêm nữa là vấn đề tư chất của ta [thật xấu hổ], nên trước tiên mỹ nhân sư phụ chỉ có thể dạy một ít công phu cơ bản cho ta, để ta tự mình lĩnh ngộ, sau đó cách một quãng thời gian lại đến chỉ điểm một chút.

An bài như thế vốn không sai, có điều chỉ số mù đường của mỹ nhân sư phụ cũng không bởi vì thường xuyên đến đây mà có xu hướng giảm xuống.

Bao nhiêu lần, ta ngồi một mình ở trước cửa sổ, chỉ có một ngọn đèn mờ nhạt cô đơn bầu bạn, chờ đến khi thức ăn trên bàn đều nguội lạnh.....

Bao nhiêu lần, ta đứng ở trước cửa, chỉ có vầng trăng khuyết chiếu xuống, chờ đến khi ánh trăng cũng tàn.....

Tối tệ nhất là, mỗi lần nói đưa ta đến núi Tử Kim ngoại ô phía Tây kinh thành luyện kiếm, lại đem ta đến đại nội hoàng cung, nếu không phải lằng ba vi bộ của ta luyện tốt, vài lần đã bị thị vệ cung đình coi là thích khách bắt lại. Ta tức giận đến nỗi liên tục một tháng đi thám thính địa hình núi non sông nước chung quanh.

Cứ như thế, đại nghiệp của ta làm sao có thể thực hiện?

Lần đầu tiên tranh thành công của những tiểu thư bình thường đều đưa cho tình lang làm túi gấm.

Ô..... Khổ thân ta, bức tranh thêu thành công đầu tiên của ta lại là thêu bản đồ đường để đưa cho sư phụ!

May mắn về sau, số lần lạc đường của mỹ nhân sư phụ có giảm xuống, không uổng công ta hai mắt đỏ bừng đầu ngón tay đầy lỗ kim châm. Võ công của ta rốt cục cũng có chút tiến bộ.

Khinh công và y thuật học tốt lắm, chương pháp cùng kiếm pháp cũng là không sai, nội công tâm pháp..... Ha ha, không cần nói ra.

Ta vốn muốn đem kiếm pháp đổi tên thành Lưu Tinh Hồ Điệp kiếm, nhưng hối lộ thật nhiều bánh trứng bồ đào mà mỹ nhân sư phụ vẫn không đồng ý. Bởi vì sau khi đổi tên khinh công lần trước, sư phụ bị sư tổ đuổi chạy quanh Phiếu Miếu Phong. May mắn là lãng ba vi bộ của hắc tốt hơn sư tổ, nhưng vẫn bị bắt lưu lạc ở bên ngoài một ngày một đêm.

Sư phụ cho rằng ta không biết, kỳ thật mọi chuyện ta đều nắm rõ như lòng bàn tay, sư phụ bị sư tổ đánh đuổi là vì hắc ăn hết toàn bộ bánh trứng; ở bên ngoài lưu lạc một ngày một đêm, là vì lạc đường. Nhưng ta

chưa dám nói với sư phụ rằng muốn đem nội công tâm pháp đổi tên thành Du Già thần công.

Tổng thể mà nói, tu vi võ công của ta ở cả hai kiếp làm người đã là một tiến bộ rất lớn, nhưng đối với trên trăm năm cơ nghiệp của Huyền Thiên Tông mà nói, là một bước lùi nghiêm trọng.

Không phải ta không cố gắng, chỉ là tư chất khó có thể siêu việt.

Cho đến một ngày, kỳ tích xuất hiện.....

Những dòng trên đây đều là hồi tưởng, máy quay lại trở về với hiện trường đêm nay.

Vì không muốn để lộ ra quan hệ của ta cùng với Huyền Thiên Tông, nên bên người ta chỉ có tiểu nha hoàn Thúy Vi, không giống đám Thư Vân đều có ít nhất hai người, chưa nói đến có hợp ý hay không, chỉ tính đến chuyện người khác đều coi ta giống với mẫu thân, là một người chủ khó ở chung đã đủ để ta không nhận thêm nha hoàn rồi. Có vài nha đầu sai vặt khác nhưng buổi tối cũng không ở trong phòng hầu hạ. Thời điểm mỹ nhân sư phụ đột kích kiểm tra, ta sẽ lấy cớ để cho Thúy Vi đi nghỉ

ngồi sớm một chút. Đêm nay cũng như thế. Vì phòng ngựa vắng nhất, ta còn điệ̉m huyệ̣t đạ̣o của nàng, cam đoan nàng có một đêm mộng đẹp. Vừa rồi quên nói, công phu điệ̉m huyệ̣t của ta cũng học rất tốt.

Thong thả đi đến trước cửa sổ, có ánh trăng, còn có gió nhẹ, so với ban ngày mát mẻ hơn một chút, trong không khí còn tỏa ra hương hoa nhàn nhạt. Lại nhớ tới cái đêm nguyệt hắc phong cao cùng mỹ nhân sư phụ làm quen, so với hiện tại thực sự là cách biệt một trời một vực. Ai, ánh trăng có, hoa tươi có, mỹ nhân có, soái ca người ở nơi nào?

Lặng yên không một tiếng động, một hắc y nhân xuất hiện trước mắt. Ngẩng đầu nhìn lại đúng là một cái tiểu soái ca!

Hai gò má như bạch ngọc, cặp lông mày xinh đẹp, đôi con ngươi đang nhìn chằm chằm ta thật giống như hai hồ nước biếc [nói rõ: là so sánh, con mắt soái ca không phải màu xanh], mũi thẳng, hai cánh môi hồng phấn mím chặt lại, cả người phát ra khí lạnh làm cho người ta không dám nảy ra ý đồ đùa giỡn.

Biểu hiện khuôn mặt cũng lạnh lùng, nhưng không giống kiểu cố ý nhạ̣c cao ít người hoạ̣* giống như Thư Vân, mà vô hình trung toát ra vẻ xa cách. Nhưng ta biết, chỉ cần hấn chịu cười, trên mặt sẽ có hai cái má lúm đồng tiền.

**Nhạc cao ít người họa: yên tâm ít người hiểu.*

“Duyệt Duyệt bảo bối!”

Ta nhào tới trước, cách khung cửa sổ [chú thích: cửa sổ đang mở] đem tiểu soái ca ôm vào lòng. Tuy rằng úp mặt vào lòng hắn, nhưng vẫn có thể tưởng tượng đến biểu tình bộ mặt của hắn — không thay đổi.

Thân thể tuy rằng không mềm mại giống như tiểu Thư Kiệt, nhưng cũng dẻo dai, tuy rằng không có hương sữa người ngửi người mê như tiểu Thư Kiệt Kiệt, nhưng lại mang hương vị thanh thuần chỉ thiếu niên mới có. Chịu thôi, hôm nay không được ôm tiểu Thư Kiệt, đành phải ủy khuất người.

Ta bị đẩy ra, có điều so với lần trước lâu hơn một chút.

Trên mặt tiểu soái ca quả nhiên vẫn lạnh lùng, chỉ nhếch đôi môi, thản nhiên phun ra hai chữ: “Đi thôi.”

Sau đó, hai cái bóng, một trước một sau biến mất ở trên không phủ
lễ bộ thượng thư.....

Tiểu soái ca là ai? Tiểu soái ca là Duyệt Duyệt bảo bối!

Quân Tử Duyệt, nam, mười lăm tuổi [Thiên Bảo năm thứ ba mươi
năm, so với ta lớn hơn một tuổi], nhân sĩ Lăng Quốc, người trong võ lâm,
truyền nhân đời thứ ba mươi bảy của Huyền Thiên Tông.

Ha ha! Đúng vậy! Truyền nhân đời thứ ba mươi bảy của Huyền
Thiên Tông, cũng chính là đồ đệ của Kim Đa Đa ta — truyền nhân đời
thứ ba mươi sáu của Huyền Thiên Tông!

Lời này hiểu thế nào sao? Cái này lại phải xê dịch máy quay trở lại
sâu trong trí nhớ của ta.

Nói năm đó tuổi còn nhỏ, lầm lẫn gia nhập Huyền Thiên Tông [mỹ
nhân sư phụ: Người, người, người.....], vốn định luyện tập một thân

bản lĩnh thật tốt, nhưng tiếc rằng trời đổ anh tài [tư chất có hạn], mặc dù chăm chỉ hiếu học [mỹ nhân sư phụ: ngất mất thôi], chung quy vẫn không thể tạo nên nghiệp lớn, thẹn với sư tôn [không nghe được], đã suy nghĩ rất nhiều. Suốt ngày đêm chiêu, vẫn không thoát khỏi số mệnh này.

Cho đến một ngày, kỳ tích xuất hiện.....

Một ngày kia, có hai người đi đến Phiếu Miếu Phong. Một người là cố nhân của sư tổ, một người chính là Quân Tử Duyệt năm mười hai tuổi.

Duyệt Duyệt bảo bối xuất thân từ võ lâm thế gia, vốn là một tiểu thiếu gia được người người nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay. Lại đột nhiên phải chịu thảm họa diệt môn, nguyên nhân cụ thể không phải giang hồ trả thù, đánh cướp đoạt bảo, thì cũng là giết người diệt khẩu, tóm lại, cả nhà hơn tám mươi người chỉ còn lại một mình hắn. Cố nhân của sư tổ từng có tình nghĩa sâu nặng với Quân gia, biết được tin tức không quản ngày đêm đến cứu, nhưng cũng chỉ cứu được một mình Duyệt Duyệt bảo bối. Bởi vì có chuyện quan trọng, không tiện mang theo một đứa nhỏ, liền đưa hắn đến Phiếu Miếu Phong, muốn để hắn gia nhập môn hạ của mỹ nhân sư phụ, lại không biết mỹ nhân sư phụ đã có đồ nhi Đa Đa.

Duyệt Duyệt bảo bối chính là thiên tài võ học chỉ có thể gặp mà không thể cầu trong truyền thuyết, hơn nữa từ nhỏ đã tập võ, đúng là ứng cử viên sáng giá nhất cho chức truyền nhân đời thứ ba mươi sáu trong cảm nhận của sư tổ, chứ không phải là kẻ dung phần chi tục, chỉ biết khoa chân múa tay như ta. Tiếc rằng ta đã ra tay trước, mà quy củ một sư một đồ của Huyền Thiên Tông tuyệt đối không thể sửa. Mắt thấy con vịt béo đến miệng lại bay đi, sư tổ chỉ biết nghiêng răng.

Đáng thương ta ngày ấy nói khéo lại không khéo, lần đầu tiên bước vào Tiêu Dao cư của Phiếu Miểu Phong, đến chiêm ngưỡng vị sư tổ vĩ đại, mà mỹ nhân sư phụ không biết có phải trùng hợp hay không trên đường dẫn ta đến Tiêu Dao cư lại bị lạc vào trong một chốn hẻo lánh nào đó. Chỉ còn mình ta đứng ở trong đại sảnh của Tiêu Dao cư, quắc mắt coi khinh nghìn kẻ sĩ*.....

**Quắc mắt coi khinh nghìn kẻ sĩ: Thể hiện thái độ phẫn nộ và khinh miệt kẻ địch, ở đây Đa Đa chỉ làm bộ thôi, mọi người không nên tin là chị ấy có gan đấy.*

Ô..... Ta sao dám tròng mắt! Chỉ chưa có không giống chó con quỳ rạp xuống mặt đất thôi!

Rút kinh nghiệm xương máu, trong cái khó ló cái khôn, ta nghĩ ra một cái biện pháp tuyệt hảo.

“Sư tổ...” Ta bày ra vẻ mặt vắn vẹo của một bông hoa cải bị héo: “Đa Đa vô năng, trên xin lỗi sư tổ, sư tôn, không thể khiến Huyền Thiên Tông rạng danh, dưới xin lỗi Quân công tử, cản trở tiền đồ rộng lớn của hần. Nhưng từ khi Đa Đa nhập môn tới nay, đã quyết tâm dâng hiến trọn đời cho Huyền Thiên Tông, sinh ra không phải anh tài, nhưng nhất định chết phải oanh liệt!”

Chê cười, Huyền Thiên Tông không chỉ là sao bắc đẩu của võ lâm, còn có hữu nghị sâu nặng với hoàng thất, đại thụ như vậy so với phủ của lễ bộ thượng thư còn vững chắc hơn, ta kiên quyết sẽ không buông tay.

“Khi ta nhập môn đã thề, tình nguyện gia nhập Huyền Thiên Tông, ủng hộ Huyền Thiên Tông môn quy..... Cả đời phấn đấu vì võ lâm chính nghĩa, sẵn sàng vì Huyền Thiên Tông cùng sư phụ mà hy sinh tất cả, vĩnh viễn không phản bội.”

Hơi tạm dừng, trong đại sảnh mọi người đã hóa thành tượng đá.

“Ta hiểu được, thời điểm Huyền Thiên Tông khảo nghiệm ta đã đến! Tuy rằng lấy thực lực hiện tại của ta muốn hoàn thành nhiệm vụ

còn có chút khó khăn, nhưng ta tin tưởng, dưới sự lãnh đạo của sư tổ, sư tôn, dưới sự duy trì của các vị đồng nghiệp võ lâm, ta nhất định có thể vượt qua thử thách này, kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ!”

“Cho nên, sư tổ, xin để ta thu nhận Quân công tử làm đồ đệ!”

“Cái gì!”

“Hắc hắc, Huyền Thiên Tông chúng ta chắc không quy định rằng sư tổ không thể truyền dạy võ công cho đồ tôn*, nhất là trong thời điểm sư phụ đang gặp khó khăn về thời gian đúng chứ?”

**Đồ tôn: đệ tử thế hệ thứ hai hay chính là đồ đệ của đồ đệ.*

Oa! Cả nhà cao hứng!

Cố nhân của sư tổ thật cao hứng, hẳn rất cực có thể yên tâm mà đi làm chuyện quan trọng.[nghe nói là đi của mỹ nữ]

Sư tổ thật cao hứng, hẳn rốt cục không cần lo lắng chuyện Huyền Thiên Tông sẽ bị hủy hoại trong tay ta.

Mỹ nhân sư phụ thật cao hứng, hẳn rốt cục có thể trở lại Tiêu Dao cử.

Duyệt Duyệt bảo bối..... hình như hơi mất hứng.....

Ta cũng thật cao hứng, ta đã tạo nên tình thế bốn đời truyền nhân của Huyền Thiên Tông cùng đồng hành một lúc đầu tiên và duy nhất trong lịch sử!

Chương 7: Mối tình đầu tiên

Ta đột nhiên nhận ra, hôm nay hình như ta bị ái tình đụng trúng thắt lưng

Đau quá! Ta nằm ở trên giường không muốn động đậy, vừa động cả người liền đau nhức.

Duyệt Duyệt bảo bối không hề có một chút tinh thần tôn sư trọng giáo nào, liên tục vài đêm, ép buộc ta đến nỗi xương sống thắt lưng đều muốn gãy rời, thế này làm sao ta có thể gặp người khác được.

Này! Mọi người không nên suy nghĩ bậy bạ, ta và Duyệt Duyệt bảo bối trong lúc tập luyện vô cùng thuần khiết, ta không phải Tiểu Long Nữ!

Ba năm trước đây, Duyệt Duyệt bảo bối bái ta làm sư phụ, lo lắng ta ở kinh thành xa xôi, không thể làm bạn bên người sư tổ cùng sư phó, nên ta chủ động đề xuất để Duyệt Duyệt bảo bối lại Phiếu Miếu Phong, thay ta làm tròn đạo hiếu, thuận tiện cho việc luyện tập võ công của hắn.

Mỗi khi mỹ nhân sư phụ đến thăm ta, sẽ dẫn theo Duyệt Duyệt bảo bối, như vậy hắn sẽ không lo lắng lạc đường. Những lúc mỹ nhân sư phụ không rảnh, Duyệt Duyệt bảo bối sẽ đến một mình, cam đoan cũng không lạc đường.

Đến làm gì sao? Đương nhiên là tới bồi dưỡng tình thầy trò.

Tình thầy trò giữa ta và Duyệt Duyệt bảo bối được luyện thành như thế này:

Ban đêm, ở một vùng ngoại ô hoang dã ngoài kinh thành, có có hai thân ảnh.

“Duyệt Duyệt bảo bối, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, sư phụ thật sự chịu không được nữa.”

Ta bắt đầu làm nũng.

Hắc y thiếu niên không lên tiếng, kiếm cầm trong tay hướng về phía mặt đất, tay hơi run một chút.

Ta hiểu được, động tác này thể hiện hai chữ — câm miệng! Cũng là bốn chữ — lại một lần nữa!

Nghe nói Duyệt Duyệt bảo bối đã từng là một đứa nhỏ người gặp người thích, nhưng từ sau thảm kịch diệt môn lại trở nên không thích nói chuyện, đối với ta cũng thế, một thiếu niên như vậy ở hiện đại sẽ càng được nhiều người hâm mộ, bởi vì cái đó gọi là soái ca lãnh khốc!

Ta cầm lấy kiếm, bữu môi, đón nhận đợt tấn công tiếp theo. Thất lưng này, đôi chân này, ngày mai nhất định là đau chết.

Ta có thể ứng phó được với mỹ nhân sư phụ, nhưng lại không đối phó được với đồ nhi thân ái.

Ta biết rất nhiều người đều nói ta đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc. Có một sư tổ cực phẩm, sư tổ đúng là một người cực phẩm, có một sư phụ cực phẩm, thêm một đồ đệ cực phẩm, thì còn gì phải oán thán nữa.

Nhưng bọn họ đâu biết nỗi khổ của ta.

Có một sư tổ ánh mắt nhìn người lúc nào cũng mang vẻ tiếc hận sắt rên không thành thép sẽ khiến người cảm thấy hạnh phúc sao? Có một sư phụ luôn luôn bỏ quên người ở thâm sơn rừng già sẽ khiến người cảm thấy hạnh phúc sao? Có một đồ đệ quân giáo còn nghiêm khắc hơn so với người làm sư phụ là người sẽ khiến người cảm thấy hạnh phúc sao?

Nhưng, ta thừa nhận, võ công của ta rất cực cũng đã hình thành, công lao của Duyệt Duyệt bảo bối không hề nhỏ so với mỹ nhân sư phụ. Ta tự coi công lao của bản thân nhỏ nhất.

Nhưng ta muốn nhìn Duyệt Duyệt bảo bối cười, lúc hân cười trên mặt xuất hiện hai cái má lúm đồng tiền, cực kỳ giống Cổ Thiên Lạc*.

Sau đó, người sẽ nhớ đến, hẳn là một thiếu niên mười lăm tuổi.

**Cổ Thiên Lạc: Nam diễn viên nổi tiếng của Hồng Kông, được khán giả Việt biết đến nhiều nhất với vai diễn Dương Quá (Thần điêu đại hiệp 1995).*

“Tiểu thư! Cô còn chưa dậy sao?” Thúy Vi càng ngày càng không khách khí với ta.

“Ừ, ta không muốn động.” Đúng là ta có ý định hôm nay trốn học một ngày.

“Tiểu thư! Cô quên rồi sao, hôm nay làm lễ tẩy trần cho đại thiếu gia, đại phu nhân nói, ai cũng không được vắng mặt.”

Đúng rồi, ta đã quên, đại thiếu gia Tổng phủ Tống Thư Ngữ, cũng chính là đại ca của ta, ngày hôm kia vừa mới trở về.

Tổng Thư Ngữ, nam, mười chín tuổi [Thiên Bảo năm thứ ba mươi năm], con trai cả của lễ bộ thượng thư Tổng Dật, con vợ cả. Cùng nhị thiếu gia Tổng Thư Ngôn ở thư viện Khai Minh học tập, bình thường qua năm mới sẽ trở về. Nhưng lần này là vì chuẩn bị cho khoa thi tháng sau, mà về nhà trước, khoa cử ở thời đại này cũng giống như việc chúng ta thi vào trường đại học cao đẳng, đều tổ chức vào tháng bảy.

Bởi vì nhiều năm bên ngoài, ta không tiếp xúc nhiều với Thư Ngữ lắm, nhưng hẳn là đại thiếu gia trong phủ, lại là nhi tử được phụ thân đại nhân coi trọng nhất, bên ngoài đều nói Tổng phủ ta nhất định sẽ có hai Trạng Nguyên. Với thân phận tiểu nhân của ta bây giờ không thể chọc nổi hẳn.

Ta vội vàng đứng dậy, trang điểm kiểu “như hoa” đơn giản, rồi đi ra ngoài.

Tiến vào trong phòng, nhìn thấy một người nửa quen nửa lạ cùng với một người xa lạ hoàn toàn.

Nửa quen nửa lạ là đại ca Tổng Thư Ngữ, khuôn mặt kia có đến bảy tám phần giống phụ thân đại nhân, nhất là vẻ mặt lúc nào cũng trang trọng và nghiêm túc, thoạt nhìn lại thấy già đi mấy tuổi.

Người hoàn toàn xa lạ kia cũng là nam tử, tuổi trên dưới hai mươi, diện mạo tuấn nhã, tuy nói không đẹp bằng mỹ nhân sư phụ, không anh tuấn như Duyệt Duyệt bảo bối, nhưng lại mang vẻ nhã nhặn thanh tú, khéo miệng mang theo ý cười, nhìn thế nào cũng thấy thoải mái.

Hai người bọn họ đã gặp qua phụ thân và tam đại đầu sỏ, chỉ còn màn giới thiệu qua với đám tử muội chúng ta nữa thôi. Hắc gọi Chu Du, năm nay hai mươi tuổi, nhân sĩ Vĩnh Châu, trong nhà vô cùng giàu có, lại là con trai duy nhất. Cũng ở thư viện Khai Minh học tập, cho nên trở thành bạn tốt với hai vị thiếu gia của Tổng phủ. Lần này cũng muốn tham gia khoa cử, đại ca liền mời hắc đến Tổng phủ làm khách.

Ta nghe thấy tên của hắc giống tên Chu đô đốc trong thời kỳ Tam quốc*, không nhận nổi mà nở nụ cười, lại bị Thư Tú nghe được.

**Chu Du, tên tự Chu Công Cẩn, danh tướng và khai quốc công thần của nước Đông Ngô thời kỳ Tam quốc. Hơn nữa còn là một mỹ nam nổi tiếng.*

“Nhị tử cười cái gì thế? Nói ra để mọi người cùng cười.”

Tiểu nha đầu cũng thông minh, cứ khi nào ở trước mặt người ngoài, đều gọi ta “nhị tỷ”, nhưng vẫn hơi nghiêng rằng nghiêng lợi.

Tất cả mọi người nhìn về phía ta, gồm cả hắc. Ta có chút xấu hổ, chỉ có thể ấp úng nói: “Tên gọi của Chu công tử cùng một người trước đây ta biết giống nhau, cho nên.....”

Ta cũng nói không rõ.

“Bằng hữu của nhị tỷ là loại người nào, có thể so sánh với Chu đại ca sao?”

Thư Tú vẫn không buông chịu tha.

“Ta chỉ nói là tên giống nhau.”

Ta thật sự hơi giận. Đây là ý gì chứ? Chẳng lẽ khiến ta xấu mặt rất thú vị sao? Người tưởng cùng tên với Chu Du là thiệt thòi sao? Nếu bình thường, ta cũng sẽ cùng nàng nói đùa một chút, nhưng hôm nay, ta thật sự không muốn.

“Chu huynh cũng là huynh trưởng của các người, sao có thể lấy tên gọi của hân ra nói giỡn.”

Lời ấy của Thư Ngữ là nói với Thư Tú, nhưng ta lại cảm thấy lưng như bị kim chích. Cũng phải, khi mẫu thân ta ở Tống phủ gây ra sóng gió, hân đã là một thiếu niên, nay nhìn tác phong làm việc của ta, chắc chắn không thoải mái.

“Ha ha! Chỉ là tên gọi mà thôi. Chữ ‘Du’ vốn mang ý nghĩa như mỹ ngọc, phụ thân khi đặt tên chỉ hi vọng ta cao thượng tròn bóng như ngọc, tiếc rằng Chu mỗi ngu dốt, thẹn với sự kỳ vọng của gia phụ. Nói như vậy phụ thân vị bằng hữu kia của tiểu muội cũng có tâm nguyện như thế khi đặt tên đi.”

Nói xong, còn cười cười với ta.

Nụ cười kia thật dịu dàng.

Ta cũng cười lại với hắn, là nụ cười cảm kích, ở trong phủ này, đây là lần đầu tiên có người chủ động giải vây giúp ta. Cười xong, đột nhiên nhớ tới chính mình đang giả trang “như hoa”, lại hối hận.

“Chu đại ca khiêm tốn rồi. Lấy nhân phẩm của huynh, xưng là nhân trung chi ngọc* tuyệt đối không quá.”

**Nhân trung chi ngọc: nghĩa là ngọc trong đám người, ý chỉ những người xuất sắc, vượt trội hơn hẳn, tương tự như “hạc trong bầy gà”.*

Thư Vân nói rất thoải mái, ta lại hơi buồn bực, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt nha.

“Đúng thế! Chờ chu đại ca thi đỗ khoa cử, đến lúc đó không thể nói chính mình ngu dốt được.”

Thư Tú kiêu ngạo nói.

“Ha ha! Có đại ca muội ở đây, chỉ sợ khối ngọc này của ta không tỏa sáng được.”

“Chu huynh lại khiên tổn.”

Bọn họ đứng ở chỗ đó kể tung người hứng vui vẻ, ta cũng không muốn chen lời vào, cho đến tận khi đại phu nhân sai đến người nói có thể dùng bữa được rồi.

Ta tự giác đi ở cuối cùng. Khi đi đến cửa, hần đứng lại, mỉm cười, lấy tay ý bảo ta đi vào trước. Trong lòng đột nhiên vui vẻ, rất có phong độ thân sĩ, ta nhịn không được lại cười với hần, sau đó lại nhịn không được mà hồi hận.

Trong lúc dùng cơm, có lẽ bởi vì trên người đau nhức, ta hơi ủ rũ, không muốn nói chuyện, dù sao Thư Vân, Thư Tú cũng không rảnh quan tâm ta.

Ta một bên thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn họ huynh huynh muội muội, một bên suy nghĩ, Thư Vân bình thường đều lạnh lùng, cái gì cũng không để vào mắt, hôm nay thế nào cũng hào phóng hẳn lên, tuy nói đã mười bảy tuổi, nhưng tốt xấu gì cũng là tài nữ đệ nhất kinh thành. Không nghĩ mị lực của Chu Du lại lớn như vậy. Nếu là mỹ nhân sư phụ hoặc Duyệt Duyệt bảo bối thì sẽ thế nào? Ta tưởng tượng đến cảnh Thư Vân nhìn thấy mỹ nhân sư phụ và Duyệt Duyệt bảo bối, vụng trộm vui sướng, nhưng không dám cười ra tiếng. Lại nhìn sang Thư Tú, hai mắt nàng đều đang phát sáng. Chưa thấy qua nam nhân sao? Người mới mười bốn tuổi, gắp cái gì.

Lại nghĩ đến, hai tỷ muội này có điểm giống với Đại Kiều, Tiểu Kiều*. Nhưng Chu Du chỉ lấy một mình Tiểu Kiều, còn vị Chu lang này chẳng lẽ muốn một mũi tên trúng hai con chim sao? Nghĩ vậy, ta lại nhin không được mà giương mắt nhìn hẳn, vừa vặn mặt đối mặt, lại một nụ cười dịu dàng. Ta căng thẳng, cảm thấy bên trong dạ dày hơi co giật một chút, không dám nhìn nữa.

**Đại Kiều, Tiểu Kiều, hai chị em vô cùng xinh đẹp và nổi tiếng của nước Đông Ngô thời kỳ Tam Quốc, Tiểu Kiều lấy Chu Du còn Đại Kiều thành thân với Tôn Sách.*

Hồ đồ cơm nước xong, ta lấy cố thân thể không khoẻ cáo lui.

Ta thật sự không khoẻ, ngoại trừ cơ bắp đau nhức, dạ dày cũng hơi khó chịu. Trở lại trong phòng, tự mình viết đơn thuốc, sai Thúy Vi đi bốc thuốc, sau khi uống xong liền lên giường đi ngủ.

Nhưng vẫn không ngủ được, trong đầu toàn chuyện vừa rồi, còn có nụ cười dịu dàng kia.

Ta lại khó chịu.

“Đa Đa ơ Đa Đa! Người sao thế? Dù sao cũng là một lão bà quá bốn mươi tuổi, lại hoa mắt si mê một tiểu tử hai mươi tuổi. Mặc dù chưa có bạn trai, nhưng cũng không phải chưa từng có người theo đuổi, kiếp này còn có hai mỹ nam tuyệt thế bên cạnh [sư tổ tự động bị coi nhẹ], sao có thể chỉ vì một nụ cười mà bị mê hoặc.”

Lật người một cái, lại tiếp tục nghĩ, có điều nụ cười kia đúng thật là dịu dàng. Duyệt Duyệt bảo bối không chịu cười, đừng nói má lúm, ngay cả răng cũng chưa cho ta thấy qua. Nụ cười của mỹ nhân sư phụ đều là nịnh nọt, không phải tìm không ra đường, thì chính là đang đối bụng. Sư tổ biến thái, hẳn chưa bao giờ coi trọng ta, nếu hẳn cười đột nhiên cười dịu dàng với ta Á, thật sự là nổi da gà.

A! Kim Đa Đa! Đừng quên ngươi là ai! Ngươi là một tiểu nhân đặc chí trong Tống phủ kiêm truyền nhân đời thứ ba mươi sáu của Huyền Thiên Tông!

Ngắm lại biểu hiện hôm nay của ngươi, lại giống như tiểu tức phụ bị bắt nạt. Trang điểm “như hoa” còn giả bộ ủy khuất, thực ghê tởm! Có điều hình như hẳn không ghét bỏ, vẫn nở nụ cười với ta.....

“Không được suy nghĩ! Không cho phép suy nghĩ!”

Ta dúm đầu vào trong chăn, bắt đầu luyện tập Du Già điều tức thuật, muốn sớm đi vào giấc ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ta đột nhiên nhớ tới, hôm nay đã quên không gọi Thúy Hoa mang dưa chua lên.

Lại một lát sau, lại đột nhiên nghĩ đến, hôm nay hình như ta bị ái tình đụng trúng thất lưng.

Chương 8: BỔNG nhiên nổi tiếng

Phương thức đạo văn để nổi tiếng cuối cùng cũng được ta áp dụng

Ta đã từng do dự, có nên tháo gỡ “như hoa” trang, khôi phục lại bộ dạng của chính mình hay không? Cuối cùng, lý trí đã chiến thắng tình cảm. Tuy rằng ta chưa có thật sự chưa yêu đương bao giờ, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết gì về chuyện tình cảm. Hai bên yêu nhau sâu nặng vẫn có thể chia ly, nói chi đến tình cảnh của ta.

Tình là cái gì. Huống hồ hiện tại chỉ là tình cảm từ một phía của ta, còn không biết tâm tư Chu Du thế nào, sao có thể tự mình phá hỏng kế hoạch của mình được, dù sao hết thấy mọi chuyện bây giờ đều là vì cuộc sống tương lai hạnh phúc, đây mới là chính sự.

Hiểu rõ mọi chuyện, tâm tình cũng bình tĩnh lại không ít, ta vẫn trang điểm “như hoa” như lúc trước, đóng vai một tiểu nhân chỉ biết nịnh nọt. Nhưng khi có hấn ở đây, ta vẫn bất giác thu liễm một chút. Thỉnh

thoảng khinh bỉ chính mình, nhưng vẫn nhịn không được tham luyện sự dịu dàng của hắn.

May mắn cơ hội như vậy không nhiều lắm, dù sao hắn cũng sẽ phải lên đường đi thi.

Sống qua bảy tháng đen tối, tin vui đột nhiên truyền đến. Thư Ngữ quả nhiên đỗ Trạng Nguyên đầu bảng, Chu Du cũng đỗ Thám Hoa. Đáng tiếc hắn không phải họ Lý, nếu không ta là có thể gọi hắn Tiểu Lý thám hoa*.

**Tiểu Lý thám hoa: Ở đây Đa Đa nhắc đến là Lý Tâm Hoan, nhân vật trong truyện của Cổ Long, học tài, từng đỗ Thám Hoa, nhưng cũng là người trong giang hồ, cái tài phi đao rất nhanh và chính xác, chắc mọi người biết đến nhiều hơn với tên Tiểu Lý phi đao.*

Bởi vì Chu Du ở lại Tổng phủ, Tổng phủ coi như là chiếm được hai đại tài tử, một Trạng Nguyên một Thám Hoa, đương nhiên là trên dưới trong phủ đều mang màu sắc hân hoan. Sắc mặt của phụ thân đại nhân cũng vô cùng vui mừng, đại nương lại càng không phải nói, miệng cả ngày không khép lại nổi.

Ta cũng thật cao hứng, rất muốn chúc mừng hấn, nhưng ở trước mặt người khác, ta chỉ có thể nói vài lời nịnh nọt. Cho nên, ngày hôm nay khi chạm mặt một mình hấn ở phía sau vườn, ta nhịn không được.

“Chu đại ca.”

“À, thì ra là nhị tiểu thư.”

Ta để ý hấn không có gọi thẳng tên ta, có lẽ bởi vì ta không đặc biệt yêu cầu giống Thư Tú, cũng thế cả thôi, chỉ là cái tên, ta cũng không để ý lắm.

“Ừ..... Chu đại ca..... ta..... ” Ta hơi lắp bắp.

Sợ cái gì chứ! Cũng không phải muốn tỏ tình. Nhất thời tức giận, lớn tiếng: “Chu đại ca, ta muốn chúc mừng huynh đã được đề tên bằng vàng, tiền đồ như gấm!” Ai, vẫn chỉ biết nói những lời khách sáo.

“Ha ha, hai ngày trước không phải chúc mừng rồi sao?”

“Cái đó không giống!”

“A? Làm sao lại không giống?” Hấn sửng sốt một chút.

“Hôm nay là ta thật tâm thật ý.”

Nói xong lại hối hận không thôi, như thế không phải thừa nhận những lời lúc trước đều là giả dối hay sao, nếu hấn hỏi, ta phải trả lời thế nào?

Còn không đợi Chu Du mở miệng, bên tai đã truyền đến giọng nói chói tai nhất trên đời: “Nhị tỷ ở chỗ này thật tâm thật ý cái gì đó?”

Vừa quay đầu lại, quả nhiên là Thư Tú, còn có Thư Vân, Thư Ngũ. Cái này gọi là nhà đột còn gặp đêm mưa.

“Ha ha, nhị tỷ của muội đang chúc mừng ta đỗ đạt thôi mà.”

“Ồ, ta còn tưởng nhị tỷ đang.....” Tay ngọc che môi anh đào, đúng là đang bày ra bộ dạng thực nữ.

Thư Vân vẫn mang vẻ mặt đăm đăm. Hừ! Đạo hạnh càng ngày càng cao! Ánh mắt Thư Ngũ lại mang theo vài phần khinh thường, híp mắt nhìn quét qua ta từ trên xuống dưới. Ta phi! Chưa thấy qua mỹ nữ sao!

Tuy vậy, ngoài miệng vẫn không dám lỗ mãng, chỉ ngượng ngùng cười, “Tiểu muội lại nói đùa rồi.”

Thư Ngũ mở miệng, “Chu huynh, vừa rồi Lưu huynh sai người đến, nói là muốn mở yến tiệc ở Túy Hoa Lâu, mời chúng ta đến tụ hội, bây giờ chúng ta nhanh chóng đi thôi chớ để Lưu huynh chờ lâu.”

“Được, được.”

Bộ dạng của hắn giống như nóng lòng thoát khỏi cái gì đó.

Hai người đi rồi, ta lại rơi vào ma trảo của Thư Tú.

“Người không phải coi trọng Chu đại ca chứ?”

“Ai nha! Tiểu muội đừng nói lung tung, Chu đại ca là nhân trung chi ngọc, Thám Hoa đương triều, ta nào xứng đôi!”

Ta làm ra vẻ mặt thụ sủng nhược kinh.

“Cũng không phải như vậy, lấy thân phận tiểu thư Tổng phủ của chúng ta, cũng coi như môn đăng hộ đối với Chu phủ, hai bên không ai chịu thiệt cả.”

Thư Vân ở một bên thản nhiên nói. Đúng vậy, chỉ cần không phải ta.

“Nhưng người giống như Chu đại ca, cũng chỉ có tài nữ đứng đầu kinh thành của chúng ta mới xứng đôi. Những người khác đúng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga — si tâm vọng tưởng!”

Thư Tú kéo tay Thư Vân, cười đến ngọt ngào. Phi, ta thấy người mới là cóc.

“Có điều, nhị tỷ cũng đừng nản lòng, vẫn có cơ hội.”

“Ồ, cơ hội gì?” Có chiêu kế gì cứ việc thả ngựa lại đây.

“Mấy ngày nữa, sẽ có hội thơ do hoàng gia tổ chức. Những cử nhân được đề tên trong bảng vàng năm nay, tài tử nổi danh kinh thành đều tham gia, nhị tỷ đến đó, nói không chừng có thể tìm về một nhị tỷ phu cho ta.”

“Thật vậy chẳng? Người giống như Chu đại ca đều ở đó sao? Ta đây nhất định phải đi! Nhị tử ta không thể so với đại tử tài hoa, nhưng được mở mang tầm mắt cũng là chuyện tốt. Muội muội tốt, người nhất định phải giúp nhị tử.”

Ta bày ra vẻ mặt háo sắc.

“Tiểu muội, người nói bậy bạ gì đó? Hội thi này không thể so với những hội thi tầm thường khác, chỉ có thiệp mời của hoàng thất mới có thể đi, người nói thế không phải khiến Thư Phàm khó xử sao.”

Thư Vân ở một bên “có ý tốt” nhắc nhở.

“À nha, sao muội lại quên được chuyện này. Nhị tử à, xem ra muội muội ta không giúp được người rồi. Có điều đừng lo lắng quá, ta cùng đại tử nhất định sẽ giúp người để ý.”

“A.....”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt không biết làm sao của ta, hai tỷ muội hoa nở nụ cười hạnh phúc.

Đúng là tiểu nhân đắc chí! Thực coi ta là heo sao, cứ ở đó mà chờ Tống Thư Phàm ta trong hội thi hoàng gia bỗng nhiên nổi tiếng đi!

Trở lại phòng, ta lập tức dùng bí pháp sư môn truyền tin cho Huyền Thiên Tông. Chuyện cười, chưa nói đến hữu tình thâm hậu của Huyền Thiên Tông và hoàng thất, chỉ bằng việc mỹ nhân sư phụ từng xem bệnh cho hoàng thái hậu quá cố [nói rõ: Thái Hậu qua đời là do thời điểm đến, không can hệ đến y thuật của mỹ nhân sư phụ], chỉ chút chuyện nhỏ đó mà làm khó dễ được ta sao.

Quả nhiên, thiệp mời của thi hội rất nhanh được gửi đến đây, trên mặt thiệp in ba chữ “Tống Thư Phàm” to đùng. Nhìn Thư Ngữ mang vẻ mặt không hiểu, Thư Vân ngạc nhiên, Thư Tú kinh sợ, trong lòng ta nhất thời ngông cuồng.....

Thi hội hoàng gia là truyền thống của Lăng Quốc. Bắt đầu từ Thiên Bảo năm thứ hai, cho đến nay mỗi năm tổ chức một lần, tính đến giờ đã có lịch sử hai mươi tám năm, đương nhiên trong suốt quá trình từ năm bắt đầu đến nay cũng từng tạm dừng vài lần.

Hàng năm kết thúc khoa cử, hoàng thất sẽ tổ chức yến tiệc tụ hội cho những cử nhân ghi danh bằng vàng năm đó, điểm này hơi giống với Quỳnh Lâm yến của Trung Quốc cổ đại. Điểm khác chính là, ngoại trừ nhóm cử nhân, còn có những thiên kim tiểu thư có tài, văn nhân nhà sĩ, khách quý ngoại quốc trong kinh thành được mời tham gia, trên thực tế chính là một đại hội làm thân. Đó cũng là cơ hội tốt cho chuyện hình thành các cuộc thông hôn phức tạp, có lợi cho sự ổn định viên chức, củng cố chính trị, lại đề cao được tố chất quốc dân, vì vậy mà trở thành bữa tiệc cho chính trị Lăng Quốc, diễn đàn văn học và hình thành hôn nhân của những tài tử tài nữ.

Vừa có thể nổi danh vừa có lợi cho chuyện hôn nhân, vì thế hàng năm người muốn tham gia thi hội nhiều vô kể, thậm chí ngoài những người trong thành còn có những địa phương khác cùng với tài tử, tài nữ của các nước láng giềng, ngay đến giấy làm thiệp mời cũng trở nên đắt hẳn lên, cũng bởi vì nó là vật chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Nên cũng không trách được khi ta có thiệp mời, trên dưới Tổng phủ toàn bộ đều hoảng sợ.

Đương nhiên, muốn người ta chú ý ở thi hội vẫn là phải đấu thơ đố, tuy rằng sẽ có đám nhà sĩ nhàm chán bình bầu cái gì mà mười đại mỹ nữ, mười đại mỹ nam. Người thắng cuối cùng được gọi là thi khôi (*giống như hoa khôi vậy*), bình thường là một nam một nữ, phần thưởng là một đóa Lăng hoa do thủy tinh điêu khắc mà thành. Lăng hoa là quốc hoa của Lăng Quốc, tên Lăng hoa chính là lấy từ tên gọi của Lăng Quốc, mà thủy tinh để khắc nên hoa đó cũng là bảo thạch trân quý nhất của thời đại này. Đương nhiên, trở nên nổi danh mới là phần thưởng lớn nhất. Để đảm bảo kết quả công bằng, thi hội còn bầu ra một ban giám khảo,

thành viên bao gồm quý tộc hoàng thất, văn hào đương đại và những danh gia đạo đức.

Bốn năm trước Tống gia đại tiểu thư Tống Thư Vân, lấy trãi trí mười ba tuổi đoạt được nữ tử thi khôi, một trận thành danh, được Thái Hậu quá cố ngự phong là đệ nhất tài nữ kinh thành, năm thứ hai tiếp tục lặp lại, năm kia vì bà ngoại qua đời mà không thể tham gia, bị người khác đoạt mất danh hiệu, năm trước do Thái Hậu băng hà, thi hội ngừng làm việc. Cho nên năm nay thi hội kỳ vọng rất lớn vào chuyện tranh đấu của Tống Đại tiểu thư cùng thi khôi hai năm trước, xem đến tột cùng ai có thể đoạt giải quán quân, danh hào “kinh thành đệ nhất tài nữ” sẽ rơi vào nhà ai.

Có điều đây không phải là chuyện ta quan tâm. Ta cũng không để ý danh hiệu thi khôi, bởi vì ta thật sự không đạt được trình độ đó. Ta chỉ là muốn đàn áp một chút ngạo khí của hai tỷ muội Thư Vân và Thư Tú, mặt khác để cho Chu Du có thể nhìn thấy một Tống Thư Phàm bình thường bị người khác khinh thường thật ra cũng có tài hoa. Không phải vì lấy lòng hấn, mà chính là hấn cho hấn thấy, cũng là cho chính mình một cơ hội, nhìn xem chúng ta có duyên hay không, như vậy mới không cảm thấy có lỗi với bản thân.

Tuy rằng không có tâm đoạt thi khôi, nhưng ta vẫn chỉ có thể chọn chiêu thức mà các đồng nghiệp xuyên qua dùng nhiều nhất đó là đạo văn. Bởi vì ta thật sự không biết làm thơ [ngoài trừ vè]. Kiếp trước khi đọc tiếng Trung, vì học đòi văn vẻ, cũng từng mua Đường Thi Tống Từ, dự tính ngày đêm học tập, rồi một ngày nào đó sẽ luyện cho mình thành một

tài nữ mở miệng có thể dẫn thơ tụng điển. Đáng tiếc, chuyện đó cũng giống như học từ đơn tiếng Anh, chưa đến hai ngày ta đã bỏ cuộc.

Vì ứng phó với thi hội, ta đem những thi từ chính mình nhớ rõ viết lại toàn bộ, lại căn cứ vào đề tài mà phân loại, bởi vì lo lắng đến khả năng giám khảo có thể chỉ định đề mục. Số thi từ ta nhớ được cũng không nhiều, hơn nữa phần lớn đều là những tác phẩm xuất sắc được truyền tụng nghìn đời, người như ta đọc lên chỉ sợ là vũ nhục các bậc thi gia đó, muốn chọn vài bài không quá xuất sắc. Ai, không còn cách nào khác, chọn vài bài thơ vừa không quá xuất sắc vừa có thể giúp ta đạt được mục đích quả thật không dễ.

Buổi tối trước khi thi hội diễn ra một ngày, ta đuổi Thúy Vi đi ngủ trước, ngồi dưới ngọn đèn chuẩn bị cho lần ôn tập cuối cùng. Loại chuyện khiến cho người ta chột dạ thế này, vẫn là một người vụng trộm tốt hơn.

“Đa Đa đồ nhi!”

“Mỹ nhân sư phụ!”

Quả nhiên là mỹ nhân sư phụ mất tích đã lâu. Mỹ nhân sư phụ lúc trước đi đến Tây Xương Quốc làm việc, theo kế hoạch là tháng trước trở về, nhưng lại kéo dài đến tận hôm nay, nguyên nhân thì không cần tra hỏi. Chịu thôi, dù thế nào thì ta vẫn không thể thuê cho cho hấn một cái bản đồ thế giới được. Về phần gọi ta là Đa Đa đồ nhi, là học theo ta, nhưng sư tổ biến thái không thích nghe, nói là khiến hấn nhớ tới một cái đồ đệ không được việc gì. Ha ha, hấn rốt cục biết căn nguyên vấn đề là ở hấn mà không phải do ta.

“Nghe nói người muốn tham gia thi hội, sư phụ đến xem người.”

“Thật sao?”

Ta thuận miệng hỏi lại.

“Đương nhiên là thật! Người không tin ư?”

Phản ứng của mỹ nhân sư phụ có chút kịch liệt.

Kỳ quái, nhưng ta không rảnh để ý hắn.

“Mỹ nhân sư phụ, người xem thơ này thế nào?”

Lập tức, ta đưa cho hắn đọc một bài thơ của Lý Bạch Thanh Bình điệu*.

**Thanh Bình điệu: Điệu nhạc Thanh Bình, một bài thơ nổi tiếng của Lý Bạch.*

Mỹ nhân sư phụ chẳng những võ học xuất chúng, mà tài văn chương cũng không chê vào đâu được, chỉ là đối với thi hội không quan tâm.

Mỹ nhân sư phụ hí lại cặp mắt hoa đào, một lúc lâu sau, mới nói: “Không phải người viết đúng không?”

“A! Sao người biết.....”

Ta một trận kinh hoàng, “Chẳng lẽ người.....”

“Hiếu trò chỉ có thầy!”

Thấy ta kinh hoàng, mỹ nhân sư phụ lại thấy kỳ quái, “Người hoảng sợ cái gì? Chỉ cần báo danh của ta ra, ai dám hoài nghi người.”

Hừ! Làm ta hết hồn!

Hội trường thi hội phức tạp mà lại có trật tự, xem ra công tác tổ chức của hoàng thất đúng là vô cùng tốt. Mỗi khi có người dự thi đứng lên ngâm thơ, mọi người đều nín thở mà đợi, sau đó hoặc là tán dương, hoặc là vang tiếng tranh luận, cuối cùng ban giám khảo sẽ công bố đánh giá bình phẩm.

Ta ngồi ở chỗ kia chờ, tâm tình bình ổn. Chủ đề hôm nay là mẫu đơn. Ta hơi kỳ quái, đã là tháng tám, sao còn vịnh mẫu đơn, đáng lẽ nên vịnh hoa quế hoặc là hoa cúc mới đúng. Không sao cả, ta đã có Lý Bạch [Thanh Bình điệu], xem ai sợ ai.

Ta nhìn Thư Tú ngồi ở bên cạnh, ném cho nàng một ánh mắt thị uy, khiến nàng tức giận đến nghiến chặt răng. Ta lại nhìn về phía đối diện, Chu Du ở đằng kia, trong mắt ngoại trừ vẻ dịu dàng còn có một chút kinh ngạc.

Đúng vậy, ta hôm nay xinh đẹp. Không có hóa trang “như hoa”, mà lộ ra một khuôn mặt thanh tú, trên người mặc một bộ quần áo lụa màu xanh biếc, càng tôn lên làn da trắng như ngọc, trên đầu cũng không cài trâm vàng trâm bạc gì, chỉ có mấy đóa Anh Thảo hái ở chậu hoa trước cửa sổ, đóa hoa phấn hồng ở trong gió run run.

Rốt cục đến lượt ta. Ngạo mạn chậm rãi đứng lên, dùng giọng nói thanh thúy dễ nghe không giống với giọng nói ngày thường, bắt đầu ngâm tụng:

“Vân tưởng y thường hoa tưởng dung,

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiển,

Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng.”

[Thoáng bóng mây hoa nhớ bóng hồng,

Gió xuân dàu dặt giọt sương trong.

Ví chẳng non ngọc không nhìn thấy,

Dưới nguyệt Dao Đài thử ngóng trông.]

Thi hội một mảnh yên lặng trang nghiêm. Ta đứng trên đài cao, kiêu ngạo quan sát bốn phía.

Đến đi, hoan hô đi!

Không có tiếng hoan hô, trên mặt mọi người đều lộ ra biểu tình kỳ quái. Ta bắt đầu hơi khấn trương, việc nhìn về phía Chu Du, trong mắt

cỦa hắn tràn ngập sự khinh ghét cùng phẫn nộ.

Đây là có chuyện gì? Ta chuyển hướng nhìn Thư Tú, lại nhìn thấy ánh mắt tràn ngập trào phúng, nàng lấy tay chỉ vào người ta, “Người thật không biết xấu hổ! Cư nhiên dám đạo văn của người khác!”

“Ta không có!”

Ta vội vàng lớn tiếng kêu, không có khả năng, nàng làm sao có thể biết được thơ của Lý Bạch.

“Còn dám nói bậy! Đây rõ ràng thơ đại tỷ vừa làm, mọi người ở đây đều có thể chứng minh!”

Cái gì? Chuyện này sao có thể! Nàng vừa rồi rõ ràng không phải ngâm bài thơ này, huống chi, nàng ta sao có thể làm ra bài thơ giống Lý Bạch.

Ta lập tức quay đầu, nhìn Thư Vân, nàng ngẩng đầu, thản nhiên cười với ta.....

Ta nhìn thấy cái gì? Ta nhìn thấy [ngọạ hổ tàng long] trong nụ cười ngạo mạn khanh khách, ta nhìn thấy [anh hùng] trong cách đối xử trung tâm của nữ tử kia, ta nhìn thấy [mười mặt mai phục] trong vũ nữ vô cùng xinh đẹp.....

“A! Tử Di! Người làm sao cũng xuyên đến đây!”

Chương 9: Thất tình vạn tuế [thượng]

Biểu hiện ngu ngốc của ta lúc trước coi như là phí dạy học, mà bây giờ, ta đã tốt nghiệp

Dưới đây đơn thuần chỉ là giả tưởng:

“Ta không có!”

Ta vội vàng lớn tiếng kêu lên, không có khả năng, nàng làm sao có thể biết được Lý Bạch.

“Còn dám chối sao! Đây rõ ràng là thơ Lý công tử vừa làm, mọi người ở đây đều có thể chứng minh!”

Bốn phía vang lên tiếng tán đồng rầm rộ.

Cái gì? Điều này làm sao có thể! Lý công tử là ai? Sao có thể làm ra thơ giống Lý Bạch? Mà vừa rồi còn nói là Thư Vân làm ra cơ mà?

Ta lập tức quay đầu, một văn nhân cao gầy chấp tay với ta, “Cô nương, thơ vừa rồi đúng là Thái Bạch làm.”

Thái Bạch!? Lý Thái Bạch!?

“Người, người không phải là nhân sĩ nước Thục chứ?”

“Sao cô nương biết?”

“A! Sao ta lại xui xẻo như vậy! Vì sao không chọn Bạch Cư Dị* lại đi chọn Lý Bạch!”

**Bạch Cư Dị: Nhà văn Trung Quốc nổi tiếng, tên tuổi sánh ngang với Lý Bạch.*

Ta bất giác thốt ra.

“Ai đang gọi ta?”

Ha ha, ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nếu như đồng môn Tử Di có thể xuyên đến đây, thì Lý Bạch tự nhiên cũng có thể trực tiếp xuyên qua.

Có người đi tới, dường như đang cố gắng nắm lấy ta.

“Ta không có! Ta không có!”

Ta vừa kêu to, vừa vươn tay, không biết nắm quần áo của ai.

“Tiểu thư! Tiểu thư! Cô làm sao vậy!”

Một giọng nữ lớn tiếng gọi ta.

Ta mở choàng mắt ra, trước mắt là khuôn mặt tràn ngập thần sắc lo lắng của Thúy Vi, mà tay của ta, đang nắm thật chặt lấy vật áo nàng.

Ta quay đầu nhìn lại, đây là phòng của ta, giường của ta. Thế chuyện vừa rồi..... là ở nằm mơ sao?

“Tiểu thư!”

Thấy ta không lên tiếng, Thúy Vi hơi khẩn trương.

Ta vội vàng buông tay ra, “Không có việc gì, không có việc gì. Chỉ là mơ thấy ác mộng thôi.”

Nghe ta nói là nằm mơ, Thúy Vi mới nhẹ nhàng thở ra: “Cô mau nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai, còn phải tham gia thi hội nữa.”

Thì ra thi hội còn chưa bắt đầu, chuyện vừa rồi đúng là nằm mơ. Ta cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trở lại giường, nhưng ta không có cách nào đi vào giấc ngủ, trong đầu luôn hiện lên tình cảnh trong mộng.

Chỉ là mơ thôi, nhưng trong mơ Chương Tử Di vô cùng tức giận, nàng cũng xuyên qua sao? Hoặc là gần đây quá để ý chuyện thi hội, ban ngày suy nghĩ nhiều, đêm đến nằm mơ; nếu không thì chính là tối hôm qua bị mỹ nhân sư phụ hù dọa, nhất định phải bắt hẵn bồi thường phí hao tổn tinh thần.

Có điều nói đi vẫn phải nói lại, thật sự không có khả năng đó sao? Chuyện xuyên qua trọng sinh đường như càng ngày càng thông dụng, càng ngày càng có xu thế gia tăng, bản thân ta không phải là một ví dụ sao. Mà người xuyên qua, hình như đều biết đến Lý Bạch, Đỗ Phủ, không biết chừng thực sự có người cùng ta xuyên qua đến nơi này. Như thế phải làm sao bây giờ? Còn muốn đi thi sao? Nếu thực sự bị người xuyên qua nhận ra thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, đạo văn thật sự là chuyện thất đức.....

Suy nghĩ hồi lâu, ta lại mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, nhưng không có an ổn.

Buổi sáng thức dậy hơi trễ một chút, ta vội vàng thu thập, đi ra ngoài cửa. Thư Tú đã đứng ở xe ngựa, thái độ rất không kiên nhẫn.

“Làm sao lại chậm chạp như vậy?”

Ta vừa muốn mở miệng giải thích, lại nghe nàng nói: “Tại sao vẫn là bộ dạng xấu xí thế này! Đại tỷ đã nói để Thúc Yên đến giúp người trang điểm, người lại không muốn.”

Đúng rồi, hôm qua Thư Vân đã khéo léo nói muốn để một nha hoàn của nàng đến trang điểm cho ta nhưng ta không đáp ứng. Bởi vì ta muốn tự mình làm. Nhưng không nghĩ sáng nay đầu óc ngu ngơ, để mặc cho Thúy Vi xử lý, tiểu nha đầu kia làm sao biết tâm tư của ta.

Thư Tú giáo huấn xong ta, lại quay sang răn dạy Thúy Vi, “Nha đầu nhà ngươi hầu hạ thế nào vậy, nhìn tiểu thư nhà ngươi xem, hôm nay là thi hội hoàng gia đó!”

Thúy Vi ủy khuất vô cùng, là ta nói với nàng trang điểm như thế này mới là đẹp nhất.

Ta đang muốn biện hộ thay nàng, lại thấy Thư Ngữ nói, “còn không lên xe? Muộn rồi!”

Ai, mọi việc không thích hợp, ta cũng không muốn nói nhiều, xoay người lên xe ngựa, Thư Tú phần nộ theo phía sau.

Thư Vân đã ngồi ở trên xe. Vừa thấy nàng, ta lại không nhận được mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng.

“Không giống.....”

“À? Cái gì không giống?” Thư Vân bị nhìn chăm chăm có chút ngại dại.

“À, không có gì.” Ta vội vàng thu hồi tầm mắt.

Thư Vân cũng không tin, lấy tay sờ sờ tóc, giật nhẹ y phục, cho đến tận khi ánh mắt Thư Tú tỏ ý khẳng định không có gì mới dừng tay.

Thư Tú trừng mắt nhìn ta một cái. Ta không nghĩ để ý nàng, trực tiếp nhắm mắt lại, dù sao tối hôm qua cũng ngủ không ngon, bây giờ coi như ngủ bù.

Thi hội được tổ chức trong hoàng cung. Đảo mắt nhìn quanh, chỗ nào cũng thấy nam tài tử, nữ xinh đẹp, đúng là có chút giống cảnh

tượng trong mơ.

Nửa đầu thi hội là tiệc rượu, kèm theo đó là biểu diễn ca múa, phần sau mới là đấu thơ.

Bởi vì đến hơi trễ, lại có Trạng Nguyên và đại tài nữ, nên đoàn người chúng ta tự nhiên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Tất nhiên ta cũng hấp dẫn được không ít.

Tiệc rượu bắt đầu. Trong lúc ăn uống linh đình, ánh sáng của ly chén, ánh đèn lấp lánh lung linh, hơn nữa trước mặt còn có vũ công của hoàng gia nhẹ nhàng ca múa, quả thật làm cho người ta say mê.

Nhưng trong đó không có ta, ta đang suy nghĩ rất cuộc có nên tham gia đấu thơ hay không. Bởi vì không bắt buộc tất cả mọi người phải tham gia, bởi vậy áp dụng phương thức báo danh, sau đó tiến hành rút thăm phân tổ, mỗi tổ được phân một đề tài, lấy nhất thời gian một nén hương làm giới hạn suy nghĩ. Cho nên, trước khi chính thức báo danh, ta vẫn có thể đổi ý.

Ta nuốt không trôi, lại nghĩ tới tình cảnh trong mộng. Ta nhìn về phía Thư Tú, nàng lại ném cho ta một ánh mắt thị uy, buồn bực.

Ta lại nhìn về phía Chu Du, hắn ngồi đối diện Thư Ngữ, trong mắt đúng là có sự dịu dàng và kinh diễm, nhưng không phải nhìn về phía ta. Ta theo hướng ánh mắt của hắn nhìn lại — một thiếu nữ mặc hồng y. Tướng mạo của Thư Vân đã được gọi là mỹ nữ rồi, nhưng cùng với nữ tử kia so sánh, chính là mỹ nữ so với tiên nữ.

Bên tai truyền đến tiếng ghen tị thì thầm của Thư Tú và Thư Vân. Ta biết nàng ta là ai, kinh thành đệ nhất mỹ nữ — Tô Tuyết Cẩm.

Tô Tuyết Cẩm, nữ, mười sáu tuổi, nữ nhi của Hữu tướng Lăng Quốc, được xưng là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, đồng thời cũng là nữ thi khôi đương thời. Nhưng bởi vì năm đó mười bốn tuổi, không thể phá vỡ kỉ lục của Thư Vân tạo ra [nhắc lại: Thư Vân đạt danh hiệu đệ nhất tài nữ năm mười ba tuổi], hơn nữa năm đó Thư Vân không có tham gia, cho nên người ta không coi nàng là đệ nhất tài nữ chính thức, vì thế nàng một lòng muốn phân tài cao thấp cùng Thư Vân. Thư Vân làm sao chịu nhún nhường. Ôi, nữ nhân ấy mà, nếu bộ dạng không xinh đẹp thì nhất định muốn người ta nói mình có tâm hồn cao đẹp, nếu như bộ dạng xinh đẹp rồi thì không muốn người ta nói mình chỉ được vẻ bề ngoài.

Trong lòng có chút rối loạn, ta lấy một cái cớ rời khỏi chỗ ngồi, tìm một nơi yên lặng ở ngự hoa viên ngồi xuống, muốn tập trung suy nghĩ.

Ngồi trong chốc lát, lại nghe thấy phía sau có tiếng bước chân của vài người. Bởi vì có tảng đá che, bọn họ không nhìn thấy ta, ta cũng không lên tiếng.

“Kính thành đệ nhất mỹ nữ quả nhiên là danh bất hư truyền, lại là thi khôi kỳ trước, tài mạo song toàn, đúng là mối lương duyên tốt đẹp.”

“Bộ dáng tuy rằng vô cùng xinh đẹp, nhưng tính cách có chút ngạo mạn.” Ta cả kinh, đây là giọng nói của Chu Du.

“Tô tiểu thư là nữ nhi của Hữu tướng đại nhân, khó tránh khỏi được nuông chiều. Nhưng dựa vào quyền thế của phụ thân nàng, ngạo mạn một chút cũng có thể hiểu được.” Người thứ ba nói.

“Lời ấy của Vương huynh sai rồi. Nữ nhân cưới vào cửa, để sinh con dưỡng cái, hầu hạ cha mẹ chồng, giúp chồng dạy con, gây cơ lập nghiệp là trách nhiệm của nam nhân, sao có thể ỷ lại vào gia thế.” [Đa Đa: Chu Du người là đầu heo!]

“Đại tiểu thư của Tổng phủ cũng không tồi. Tướng mạo mặc dù kém hơn một chút, nhưng là đoan trang như hoa như ngọc, hiểu tri thức lễ nghĩa, ôn nhu hiền thực, lại là đệ nhất tài nữ kinh thành, đến lúc đó phu xướng phụ tùy, chẳng phải vui tai hay sao.” Đây là giọng của kẻ đầu tiên nói chuyện.

“Lưu huynh đúng thật là tiêu dao! Có điều Chu mỗ lại cảm thấy, nữ nhân này cũng không quá thích hợp. Biết vài chữ là đủ rồi, nhưng thanh danh nàng ta lại quá lớn, làm bằng hữu còn có thể, nếu như cưới về phu quân chẳng phải sẽ bị đè đầu cưỡi cổ hay sao.” [Đa Đa: Chu Du, người đúng là đầu heo!]

“Ha ha! Theo như lời Chu huynh nói, chẳng phải là nên tìm một người không tài không mạo sao!” Họ Vương nói.

“Ha ha ha!” Cười.

Ta có dự cảm câu tiếp theo có liên quan đến mình.

“Nói đến không tài không mạo, ta lại nghĩ đến Tổng phủ Nhị tiểu thư, nghe nói mới mười bốn tuổi, nhưng ta lại cảm thấy giống nữ nhân bốn mươi tuổi hơn.” Đây là Lưu huynh. [Đa Đa: Tuổi của nữ nhân là bí mật!]

“Ta còn nghe nói ngay cả một bài thơ ngũ ngôn hoàn chỉnh nàng ta cũng không làm được, lại còn muốn tham gia đấu thơ, thật không hiểu Tổng huynh nghĩ như thế nào? Chu huynh sao không khuyên nhủ hân?” Đây là Vương huynh. [Đa Đa: Ta nhớ kỹ người!]

“Ha ha, Vương huynh, người không biết rồi. Chu huynh có tiếng là quân tử ôn nhu, những chuyện như thế làm sao bảo Chu huynh nói ra miệng được.”

“Quân tử thì không dám nhận, nhưng chúng ta là người đọc sách thánh hiền, cho dù là đối với hạng người dung tục trong lòng không kiên nhẫn, cũng không thể để lộ ra bên ngoài, bồi nhọ sự văn nhã của chính mình được.” [Đa Đa: Chu Du, ngay cả heo chó người cũng không bằng!]

“Lời của Chu huynh thật chính xác.”

Ba người bọn họ còn nói thêm vài câu vô vị nữa, rồi quay trở lại yến hội.

Ta vẫn ngồi ở chỗ kia, không nhúc nhích. Trong lòng đột nhiên tràn ngập tức giận.

Chu Du à Chu Du, người là người như thế sao! Ta không buồn chuyện người không thích ta, ta cũng không giận người lừa gạt ta, dù sao chuyện tình cảm không ai có thể ép buộc được ai. Ta chỉ buồn, sao người có thể nhìn nhận như thế về nữ nhân. Người không hiểu rằng nếu người yêu một nữ tử thật lòng thì tài mạo của nàng hoàn toàn không quan trọng sao? À, không, không phải người không hiểu mà là người không cần, người chỉ cần nữ nhân, chứ không phải một người yêu người thật lòng, ta sao có thể hi vọng người sẽ đáp lại cảm tình của ta. Những hành động, biểu hiện ngu ngốc của ta lúc trước coi như là phí dạy học đi, mà bây giờ, ta đã tốt nghiệp.

Hừ, nếu những nữ nhân đó biết mình bị người khác nghị luận như thế, các nàng còn thực sự dụng tâm đến đây hấp dẫn đám thanh niên tài tuấn này sao? À không, có lẽ ta lại sai lầm rồi, các vẫn nàng sẽ, vẫn sẽ đến đây khoe khoang dung mạo, thể hiện tài năng, để cho các thanh niên tài tuấn dựa vào tài mạo mà lựa chọn mình, cái các nàng quan tâm là số mệnh chứ đâu phải là tình yêu.

Thì ra là thế! Thì ra là thế! Đa Đa ơi Đa Đa, tâm thần của người rối loạn, đứng ngồi không yên không có can hệ gì đến ác mộng đêm hôm qua, mà là bởi vì người biết, người cùng bọn họ không phải đồng loại.

Nghĩ đến đây, tâm lý của ta bỗng trở nên thông tỏ.

“Đa Đa đồ nhi!”

Là mỹ nhân sư phụ, tối hôm qua hần đã nói, sẽ ở lại kinh thành xem ta thi thơ, ở hoàng cung hần có thể tự do đi lại.

“Đa Đa.” Mỹ nhân sư phụ ngồi xuống bên cạnh ta, biểu tình hiếm khi trở nên nghiêm túc.

“Sao thế?”

Mỹ nhân sư phụ nhìn ta trong chốc lát, mới nói: “Hắn không xứng với ngươi.”

Ta sửng sốt, lập tức cười to, “Đồ nhi biết!”

Thấy ta cười thật sự, mỹ nhân sư phụ cũng yên tâm, trên mặt lại xuất hiện biểu tình quen thuộc. Đúng rồi, tại sao trước đây ta không phát hiện ra, khi Chu Du cười dịu dàng với ta nhưng trong mắt lại không có sự dịu dàng thực sự, không giống mỹ nhân sư phụ.

“Vậy ngươi còn buồn cái gì?”

“Đồ nhi buồn là tại sao lúc trước lại có thể để ý hắn? Mỹ nhân sư phụ, người nói xem lúc đó có phải đồ nhi choáng váng hay không?”

“Không ngốc một lần, ngươi làm sao có thể biết được người đang chờ người thế nào?”

Mỹ nhân sư phụ vỗ vỗ đầu ta.

A? Mỹ nhân sư phụ lại có thể nói ra lời nói có triết lý đến thế ư? Ta đột nhiên muốn trêu chọc hắn: “Hắc hắc, sư phụ có kinh nghiệm như vậy, không phải cũng đang đợi ai chứ?”

Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ liếc mắt xem thường ta một cái, hoặc là lại vỗ vỗ đầu ta. Nhưng đột nhiên hắn lại đỏ mặt tía tai đứng lên, xấu hổ nói: “Người, người nói bậy bạ cái gì đó! Sao ta phải đợi nàng chứ!” Sau đó vù một tiếng bay đi.

Ta còn chưa kịp phản ứng, hắn lại vù một tiếng bay trở về, “Ta đã bảo Duyệt Duyệt bảo bối đến thăm người.”

Sau đó lại vù một tiếng bay đi.

Giở trò quỷ gì thế? Ta vỗ vỗ mặt mình, mau hoàn hồn. Quên đi, trước mắt vẫn nên xử lý chuyện của chính mình. Có điều nợ này ta sẽ nhớ kỹ.

Chương 10: Thất tình vận tuế [hạ]

*Nữ nhi bi, gả cho nam nhân là đầu rùa đen**

**Nam nhân là rùa đen: ý chỉ những người đàn ông để cho vợ đi ngoại tình.*

Ta tính toán thời gian cho đến lúc gần đấu thì mới phải mông đứng dậy trở về. Khi đi đến gần cửa tròn lại thấy ba huynh muội của Tống gia đang tụ một chỗ thương lượng cái gì đó.

Hôm nay sao thế nhỉ, chẳng lẽ mọi người đều muốn khảo nghiệm kỹ thuật nghe lén của ta. Ta nhẹ nhàng tiến lại gần, trong lòng tự nhủ, luyện công thật là tốt, thính lực tăng cường không ít.

“Còn chưa tìm thấy sao?” Thư Ngữ hỏi.

“Chưa thấy. Đại ca, dù sao cũng không thể để cho nàng ta tham gia đấu thi được.” Giọng nói chói tai của Thư Tú vang lên.

Thư Ngữ chau mày, “Dù sao cũng đã đến đây, hơn nữa nhiều người tham gia, sẽ có ưu khuyết điểm.”

“Nhưng đại ca, thơ của Thư Phàm thật sự là.....” Thư Vân muốn nói lại thôi. Đúng rồi, ta từng đọc cho các nàng nghe bài thơ con gái của Tiểu Yến Tử.

Thư Ngữ suy tư một chút, “Sắp báo danh rồi, chúng ta vẫn nên trở về trước. Nếu ngăn được, tất nhiên là tốt; nhưng nếu nàng không đồng ý, ta sẽ nghĩ biện pháp dỗ nàng, để nàng không báo danh. Nếu thật sự vẫn không được, ta sẽ nói với mọi người nàng không thoải mái, để người đưa nàng về phủ.”

Ba người thương lượng xong xuôi thì quay trở về.

Ta đứng thẳng người. Tốt, thì ra ta lại khiến các người sợ hãi. Cũng đúng, nếu ta làm tốt, sẽ trở nên nổi bật, mà làm không tốt, sẽ đánh mất mặt mũi Tổng phủ, thật đúng là khiến các người ta khó xử. Ha ha, đừng lo lắng, ta sẽ không để các người thất vọng.

Trở lại yến tiệc, báo danh đã bắt đầu. Ta không có lập tức đi lên, mà tránh ở một bên, chờ mấy người Tống gia quay trở ra mới chen vào đám người báo danh.

Khi trở lại vị trí, thấy Thư Tú, Thư Vân đang đảo mắt chung quanh tìm kiếm ta. Thấy ta trở về thì vội vã hỏi đi đâu vậy, ta nói vừa rồi ngủ quên ở trong vườn, bây giờ mới nhớ tới.

“Thế thì nhị tỷ không kịp báo danh rồi? Nếu không để đại ca đi thu xếp một chút.” Thư Tú thử thăm dò ta.

“A! Đã xong rồi sao. Đại ca có thể thu xếp được không?”

Ta bày ra vẻ mặt hoảng hốt.

“Không thể được! Quy củ của thi hội rất nghiêm ngặt!” Thư Vân vội vàng dập tắt vọng tưởng của ta.

“Nếu đã như thế thì bỏ đi. Dù sao ta đến đây cũng chỉ là muốn mở mang tầm mắt chút.”

Thấy biểu hiện của ta như thế, nhị nữ yên lòng, thần sắc đối với ta cũng trở nên hòa hoãn hơn vài phần.

Nhưng khi MC thông báo tên của ta, để ta chuẩn bị lên làm thơ, về mặt các nàng thẹn quá mà hóa giận.

“Đây là có chuyện gì?”

“A! Ta không biết! Không phải ta không báo danh sao?”

Ta cũng phối hợp tỏ vẻ khó hiểu, sau đó như là đột nhiên nhớ tới cái gì hô lên, “Đúng rồi! Vừa rồi nam tử đang ngồi kia hỏi ta tên là gì,” Ta chỉ vào quan viên vừa rồi phụ trách báo danh, “Ta còn tưởng hẳn quen biết ta.....”

“Người!”

Không kịp rồi, cho dù lúc này ta không tham gia cũng không thể cứu vãn được mặt mũi của Tổng phủ. Nhị nữ đành phải trơ mắt nhìn ta đi lên sân khấu.

Vì công bằng, những người đăng ký báo danh phải đi đến trung tâm hội trường, nơi đó đã được chuẩn bị án thư, giấy bút đầy đủ.

Ta ngồi vào vị trí được chỉ định, chờ đọc đề thi.

Đề thi lấy lấy bốn chữ : hỷ, nhạc, bi, sầu làm đề tài, mỗi câu thơ phải bao hàm một chữ, còn phải thể hiện ra được ý niệm nghệ thuật.

Ta cười, người ra đề mục này tám phần là xuyên qua. Hắc hắc, ta đọc cho mọi người một bài thơ mà các đồng nghiệp xuyên qua bình thường không thường dùng, đúng là kiệt tác của Tiết đại quan nhân.

“Nữ nhi hỉ, tình lang bất xá hoàn gia lý,

Nữ nhi nhạc, châu thúy mãn đầu bất hiềm nhiệt.

Nữ nhi bi, giá liễu cá nam nhân thị ô quy,

Nữ nhi sầu, tú phòng toản xuất cá đại mã hầu.”

(Đây là những câu thơ trong “trò chơi tử lệnh” ở Hồng Lâu Mộng hồi thứ 28, tạm dịch :

“Nữ nhi hỉ: trong nhà ở với bạn tình chung,

Nữ nhi nhạc: châu ngọc đầy đầu chẳng hề nóng đầu,

Nữ nhi bi: gả cho nam nhân là đầu rùa đen,

Nữ nhi sấu: phòng thêu gấu ngựa nó luôn chạy ra.”)

Ta đọc xong thơ, toàn hội trường đầu tiên là ngây ra như phỗng, rồi sau đó cười vang.

Ta không cảm thấy hổ thẹn, ngược lại vui rạo rức đứng ở nơi đó, nhìn về bốn phía.

Ta nhìn Chu Du, trong tay hắn đang cầm chiếc đu, trên chiếc đu không biết gấp cái gì, miệng hơi giương lên, vẻ mặt không thể tin, hình tượng khiêm tốn trầm ổn đã sớm biến mất. Ta nở một nụ cười sáng lạn với hắn.

Đương nhiên, cốt lõi của thi hội hôm nay vẫn là tranh đoạt vị trí thi khôi. Thư Ngữ tuy là Trạng Nguyên, nhưng tài năng nghiêng về phần sách luận, thi từ ca phú vẫn là Chu Du chiếm ưu thế, đoạt vị trí thứ nhất. Thư Vân dành được chiến thắng khó khăn trước Tô Tuyết Cầm, bảo vệ danh hiệu kinh thành đệ nhất tài nữ. Vị Bảng Nhãn năm nay là nhân sĩ đã kết hôn, thực lực cạnh tranh tất nhiên giảm xuống, cho nên danh tiếng tài tuấn của Thư Ngữ và Chu Du được đẩy lên cao, tài năng của Thư Vân cũng lan xa.

Cứ như vậy, thi hội hoàng gia năm Thiên Bảo thứ ba mươi, Tổng phủ tính thêm cả Chu Du thì có bốn danh nhân.

Trên đường trở về, Thư Vân, Thư Tú cũng không nói gì với ta, cứ coi như việc đạt được vinh dự của bọn họ chính là sự đả kích đối với ta đi. Ta cũng rất phối hợp mà mang bộ dáng ủy khuất cho đến tận khi quay về phủ.

Vừa về đến phủ, ta lập tức trở về Bình An cư. Người khác đều cho là ta đang đau buồn, ai ngờ ta rất cao hứng.

Nhưng Thúy Vi lại lên tiếng bênh vực ta, “Thơ của tiểu thư rõ ràng rất hay, tại sao hai vị tiểu thư lại như tức giận?”

“Ồ?” Ta ngạc nhiên, “Hay thế nào?”

Vẻ mặt Lục Thanh bất khuất, ý tứ giống như là không cần xem thường người khác, “Thúy Vi tuy rằng không biết đọc sách, nhưng không phải là người không hiểu lí lẽ. Thân là nữ nhi, gả cho một nam nhân là rùa đen, cũng chỉ có thể khóc thôi!”

Ta cười lớn.....

Buổi tối, Duyệt Duyệt bảo bối quả nhiên đến thăm ta.

“Duyệt Duyệt bảo bối, chúng ta đi ngắm sao có được không?”

Không biết ngồi trên nóc nhà ai đó, ta và Duyệt Duyệt bảo bối ngẩng đầu ngắm sao, bên cạnh còn có một vò Túy Hoa Lâu nổi danh.

Tửu lượng của ta không cao lắm, bình thường, Duyệt Duyệt bảo bối sẽ không để cho ta uống quá nhiều, nhưng đêm nay, hắc không ngăn cản, cho nên ta hơi say.

“Duyệt Duyệt bảo bối, người đừng nghĩ ta đang mượn rượu giải sầu. Ta đây là đang ăn mừng! Thất tình vạn tuế! Người hiểu không? Thất tình vạn tuế!”

Hắc sửng sốt một chút, xem ra thực sự nghĩ ta đang mượn rượu giải sầu, vì tình mà khốn khổ.

“Hắc không xứng với người.”

Hắc nói câu giống hệt mỹ nhân sư phụ. Ta khiến người khác lo lắng như vậy sao?

“Ta biết!” Ta lại uống một ngụm rượu, dựa thân mình vào hắc, “Mỹ nhân sư phụ nói, con người phải ngốc nghếch một lần, mới biết chính mình đang đợi là cái gì. Hiện tại ta đã biết.”

“Ta nói cho người,” Ta ợ lên một hơi rượu, “Ta không giống những nữ nhân ở đây. Người đừng nhìn bộ dạng của ta nhỏ, nhưng thực chất ta đã rất lớn. Ta có rất nhiều ý tưởng hay ho đó!”

“Ta muốn nam nhân, bộ dạng của hấn phải soái, phải có tiền, phải có xe có nhà, tốt nhất là làm lão bản. Hấn chỉ có thể yêu một người là ta, cưới một người là ta, nuôi một mình ta, nhưng hấn không thể giam giữ ta, trói buộc ta, hấn phải chấp nhận được những chuyện ta muốn làm..... Ừm, còn gì nữa nhỉ..... Ta tạm thời chưa nghĩ ra, chờ nhớ rồi lại nói cho người.....”

“Người muốn gả cho một thương nhân sao?”

Duyệt Duyệt bảo bối dường như không hiểu lời nói của ta.

“Không tìm được cũng không sao. Đừng cho nữ nhân chúng ta không có nam nhân sẽ không sống được. Ta cũng có thể kiếm tiền, cũng có thể mua xe mua nhà. Hơn nữa, ta còn có người và mỹ nhân sư phụ..... Các người sẽ nuôi ta đúng không?”

Ta nhìn một bên mặt của Duyệt Duyệt bảo bối, trong mông mông lung lung, hình như thấy hấn gật đầu.

“Ta còn muốn uống nữa.....” Ta bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Say rượu không đáng sợ, chỉ cần không nôn, không đau đầu nổi lên dục vọng là được rồi. Chấn choáng say kỳ thật là một cảm giác rất thoải mái. Mỗi lần đi KTV*, ta đều thích uống hơi say, tinh thần ca hát cũng tăng cao.

**KTV: hát karaoke.*

“Duyệt Duyệt bảo bối, ta hát cho người nghe được không. Hát cái gì bây giờ..... à, không có chữ trên màn hình, ta không thể nhớ rõ lời..... Được rồi, ta hát cho người bài ‘hai con hổ’!”

“Hai con hổ, hai con hổ, thật kỳ quái, thật kỳ quái, một con không có lỗ tai, một con không có cái đuôi.....”

Ta hát vài lần, cho đến tận khi cơ thể không chống đỡ nổi nữa, phải dựa hẳn vào người Duyệt Duyệt bảo bối. Ta đột nhiên giống như hồi quang phản chiếu*, nói câu tiếng người.

**Hồi quang phản chiếu : là hiện tượng trước giây phút đối mặt với sinh tử, con người thường trở nên khỏe mạnh và minh mẫn lạ thường.*

“Duyệt Duyệt bảo bối, ta từng nghĩ những người cười với ta sẽ đối xử tốt với ta..... Nhưng chỉ có người và mỹ nhân sư phụ là thật lòng, tuy rằng người không cười với ta.....”

Ta say ngã vào trong lòng thiếu niên, cho nên không nhìn thấy trên mặt thiếu niên xuất hiện má lúm đồng tiền.

Không biết ta trở về phòng như thế nào, không biết người trong phòng có bị ta dọa sợ hay không, cũng không biết đã cùng Duyệt Duyệt bảo bối nói cái gì, chỉ nhớ rõ ta đã hát. Nhưng ta biết, đau buồn trong lòng đã hết.

Qua mấy ngày, triều đình hạ chỉ xuống, Thư Ngũ được bổ nhiệm thành Lại Bộ Thị Lang, Chu Du thành Lễ Bộ Thị Lang, trở thành người dưới tay của phụ thân đại nhân. Cách thời gian làm việc chính thức còn một tháng, Chu Du phải trở về Vĩnh Châu.

Ngày chia tay, Thư Vân, Thư Tú đều đến tiễn đưa, ta không đi. Không phải vì không dám nhìn hân, mà là vì ta muốn đi gặp một người quan trọng hơn.

Chương 11: Tiền tài cuộn cuộn

Ta sẽ không chờ rùa đến cưới ta, ta nhất định sẽ chạy nhanh hơn rùa

Từ sau đêm chúc mừng thất tình mà say rượu, ta nghĩ ta đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Ta nhớ đến bản đồ cuộc sống ở cổ đại được ta xây dựng khi sáu tuổi, nhớ tới mục tiêu phần trư ăn hổ, nhớ tới kế hoạch đi ăn máng khác, cũng nhớ đến tình cảnh khêu đèn đọc sách suốt đêm vì muốn lấy lòng Chu Du.....

Thúy Vi nói đúng, nữ nhân thời đại này nếu thật sự gả phải một gã nam nhân là rùa đen, ngoại trừ khóc còn có thể làm gì. Nhưng ta không phải các nàng, ta sẽ không khóc, bởi vì ta sẽ không đợi rùa đến cưới ta, ta nhất định chạy trốn nhanh hơn rùa.

Ta đã từng thể phải đường đường chính chính rời khỏi Tổng phủ, còn phải đường đường chính chính sống, sống tốt hơn bọn hần. Thật ra, chỉ với tư cách là đệ tử của Huyền Thiên Tông, ta cũng có thể làm được

tất cả. Nhưng ta không muốn, bản chất của việc này so với việc làm tổ ở Tổng phủ cũng không có gì khác. Ta đang nghĩ xem làm sao có thể phát huy hết trí tuệ hiện đại ở thời không này, dù sao đi nữa có thể nằm ở ổ gạo của chính mình mới là một con sâu gạo thực sự tiêu sái.

Mà tất cả những chuyện này đều không thoát khỏi hai chữ — tiền tài.

Kiếp trước ta đọc sách, công tác đều ở phương diện khoa học xã hội, không có tri thức hay kinh nghiệm về buôn bán. Nhưng thời điểm đó toàn Trung Quốc đang thịnh hành “Cha giàu, cha nghèo”*, ta cũng chạy theo xu hướng một thời gian, học được không ít kiến thức đầu tư quản lý tài sản. Cho nên ta biết, phương thức đầu tư kiếm tiền tốt nhất đó là mở công ty, lập xí nghiệp.

**Cha giàu cha nghèo (Rich dad, poor dad): là cuốn sách bán chạy nhất của Robert Kiyosaki. Trong đó, ông bày tỏ thái độ ủng hộ cho sự độc lập về tài chính nhờ đầu tư, bất động sản, kinh doanh và sử dụng tài chính hợp lý.*

Mặc dù ta không phải thiên tài buôn bán, nhưng cũng biết chút ở tiền lệ ở xã hội hiện đại để đạt được thành công, áp dụng những thứ đó ở thời đại này cũng có thể kiếm ra tiền. Chuyện này không giống đạo văn thơ, một cái hư danh một cái thực lợi, cho nên, ta làm! Mấu chốt nhất là

phải tìm được đồng bọn hợp tác, phải là một thiên tài buôn bán thực sự, có thể đảm đương được khoản đầu tư tài chính, lại có thể phụ trách kinh doanh quản lý, không có quản lý tốt, phương pháp kinh doanh hay thế nào cũng trở thành phế thải.

Ta đối với phương pháp làm ăn buôn bán của Lăng Quốc một chút đều không nắm rõ, xem ra vẫn phải nhờ cậy Huyền Thiên Tông. Võ lâm và giới thương nhân chắc chắn không liên quan đến nhau. Thế thì tìm ai đây? Duyệt Duyệt bảo bối không được, hấn mà biết tính toán của ta, chỉ sợ sẽ lấy chần gói ta lại, khiêng trở về Phiếu Miếu Phong. Mỹ nhân sư phụ cũng không được, một người không biết đến củi gạo đất tiền rẻ thế nào sao có thể trông cậy vào. Vậy chỉ còn lại sư tổ biến thái.

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, ta đang nghĩ xem phải làm thế nào để liên hệ với sư tổ biến thái, thì sư tổ biến thái lại phá lệ đến cửa. Theo hấn nói là đến kinh thành bàn bạc vài chuyện, nhân tiện đến thăm ta. Bởi vì nghe nói ta bị nam nhân đá, mượn rượu giải sầu, say mềm, sợ ta lại làm ra chuyện mất mặt sư môn.

Ha ha, kỳ thật ta biết sư tổ biến thái cũng không thờ ơ với ta giống như trong lời nói. Huống chi người đời đều cho rằng Duyệt Duyệt bảo bối mới là đồ đệ của mỹ nhân sư phụ, cho dù ta thực sự làm ra chuyện gì mất mặt, cũng không có người nghĩ đến Huyền Thiên Tông. Chỉ là những nam nhân này, vì sao nhất định cho rằng ta sẽ vì tình mà tự ngược.

Ta kiểm chế cảm động trong lòng, nói những tính toán của mình với sư tổ biến thái.

Sư tổ biến thái thối râu, trừng mắt điệu bộ giống hệt hoàng đế Càn Long: “Nữ hài tử sao lại làm những chuyện này! Lên Phiếu Miểu Phong, sư tổ còn không nuôi nổi ngươi sao?”

“Không cần! Ngây ngốc trên đỉnh núi đó vài năm, con cũng sẽ trở nên mù đường giống như mỹ nhân sư phụ mất.”

“Vậy ta mua một tòa nhà ở kinh thành cho ngươi?”

Ta không ngại được nam nhân nuôi, nhưng nếu nam nhân kia là sư tổ của mình..... Á, thực sự là biến thái!

“Sư tổ, để cho Đa Đa thử thôi. Nếu thành công, Huyền Thiên Tông cũng có mặt mũi đúng không? Nếu không thành, con nhất định sẽ lên Phiếu Miểu Phong, ngoan ngoãn để người nuôi.”

Sư tổ biến thái còn dây dưa rất lâu nhưng cuối cùng cũng đáp ứng giúp ta tìm một lão thủ thương trường, còn không quên dặn dò, nếu không thành công phải trở về Phiếu Miếu Phong.

“Ôi! Sư tổ biến thái là tốt nhất!”

Ta cao hứng ôm lấy sư tổ biến thái, hân hỉ mất tự nhiên mắng vài câu, nhưng có thể nhìn ra được hân thật sự cao hứng, bởi vì hân không hiểu từ biến thái có hàm ý ra sao.

Hôm nay ta ngồi trong xe ngựa, đúng là muốn đi gặp người kia, người mà trong miệng sư tổ biến thái là kỳ tài trong giới thương nhân.

Thương Dung, nam, hai mươi tuổi, nhân sĩ kinh thành Lăng Quốc, thiếu chủ của Thương gia.

Đối với hân, ta không hiểu biết nhiều. Nhưng ta biết Thương gia là tập đoàn buôn bán lớn nhất Lăng Quốc, được xưng là Lăng Quốc đệ nhất thương, ở vài quốc gia lân cận cũng có sản nghiệp, hiển nhiên là một

công ty đa quốc gia. Thương gia không chỉ có địa vị trọng yếu đối với nền kinh tế của Lăng Quốc, mà ở phương diện chính trị cũng có ảnh hưởng không nhỏ. Tuy rằng gia huấn của Thương gia là nam nhi không làm quan, nhưng hoàng thái hậu quá cố chính là nữ nhi của Thương gia, cũng là đường muội của tổ phụ Thương Dung.

Phụ thân của Thương Dung cũng là gia chủ của Thương gia, nhưng địa vị gia chủ Thương gia không phải do cha truyền con nối, mà dùng phương thức đề cử. Nhưng hiện tại Thương Dung cũng là ứng cử viên sáng giá nhất, dựa vào điều này có thể thấy được thực lực của hắn. Thương gia uy danh, hơn nữa nghe đồn Thương Dung tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tướng mạo anh tuấn, mặc dù không phải là văn nhân tài tử, nhưng cũng là hình tượng phu quân bậc nhất trong lòng các thiên kim tiểu thư thời đại này.

Ta lại hơi hoài nghi, kinh doanh dù sao cũng không thể so với đọc sách, ở xã hội hiện đại, nam nhân ba mươi mấy tuổi mới được nói là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cho dù người cổ đại trưởng thành sớm, nhưng một nam hài hai mươi tuổi thì có thể lợi hại đến mức nào.

Túy Hoa Lâu là tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành, cũng là sản nghiệp số một của Thương gia. Trong một gian phòng trang nhã của lầu 3, ta cùng Thương Dung mặt đối mặt ngồi.

Một gia tộc có lịch sử trên trăm năm, một gia tộc đào tạo ra thế hệ thương nhân cho quốc gia, nữ nhi, nam nhi sinh ra tự nhiên sẽ không xấu. Nhưng nhìn chăm chăm khuôn mặt vô cùng dễ nhìn của Thương Dung, ta lại nghĩ đến một từ — hồ ly.

Ta thu hồi lời nói lúc trước, nam nhân trẻ tuổi này không đơn giản.

Ta không biết sự tổ biến thái đã nói với hắn cái gì, nhưng hắn không có hỏi quan hệ của ta cùng với Huyền Thiên Tông. Ta nói ta họ Kim, hắn lại gọi ta là Tống tiểu thư, đối với lớp hóa trang “như hoa” của ta cũng không có dị nghị gì, xem ra đã biết chân tướng.

Ở trước mặt người sáng suốt diễn trò thì đúng là kẻ ngốc. Ta cũng không khách khí nữa, thẳng thắn nói ra tính toán của mình.

Thương Dung híp đôi mắt hồ ly lại, nhấp một ngụm trà, mắt hồ ly của hắn không quyến rũ như mắt hoa đào của mỹ nhân sư phụ, nhưng tràn ngập toan tính, tia sáng bắn ra bốn phía.

“Tống tiểu thư là thiên kim của phủ lễ bộ thượng thư, vị hôn phu tương lai không phú hắn cũng quý, cần gì phải làm điều thừa?”

“Không phú cũng quý, chưa chắc không phải rùa đen.”

“Ha ha!” Cười như vậy hẳn chắc đã nghe qua hành động vĩ đại của ta.

“Thương gia mặc dù không dám nói là nhà lớn nghiệp lớn, nhưng cửa hàng đúng là không thiếu, không biết là cửa hàng nào được Tổng tiều thư để mắt tới?”

Hừ! Nói chuyện với hồ ly đúng là mệt, biết rõ còn bày đặt thăm hỏi, đối với hẳn ta cũng chỉ có thể tập trung tinh thần ứng phó.

“Thư Phàm không muốn mua cửa hàng Thương gia, mà là muốn cùng Thương công tử hợp tác.”

“Cùng ta hợp tác?” Hồ ly Thương Dung dường như có chút hứng thú.

Ta quyết định dùng phương pháp “thả con săn sắt, bắt con cá rô”, nói qua một chút biện pháp gây dựng sự nghiệp, đương nhiên không nói ra toàn bộ.

“Đúng thế. Ta phụ trách một phần tài chính cùng ý tưởng, Thương công tử phụ trách phần tài chính còn lại và chỉnh thể quản lý kinh doanh, đoạt được lợi nhuận chúng ta chia bốn sáu, ta bốn, công tử sáu.”

“Nếu ý tưởng là của Tống tiểu thư, vì sao không chia lợi nhuận năm năm?”

Lời ta nói có thể hẳn chưa từng nghe qua, nhưng ý tứ hẳn là hiểu được.

“Thư Phàm không muốn trở thành phú hộ một phương, hưởng chi, gây dựng sự nghiệp khó nhưng duy trì và phát triển nó càng khó hơn, trách nhiệm của Thương công tử quan trọng hơn.”

“Hay một câu ‘gây dựng sự nghiệp khó nhưng duy trì và phát triển càng khó hơn’. Lời nói của Tổng tiểu thư quả thật càng ngày càng thú vị.”

Ha ha, người xem qua “Thời đại khủng hoảng”* là hiểu ngay ấy mà.

**Thời đại khủng hoảng: một bộ phim về đề tài kinh doanh, thương trường.*

“Dù Thương mỗ không phải gia chủ Thương gia, nhưng cũng không thể không quan tâm đến chuyện làm ăn của Thương gia, chỉ sợ có lòng nhưng không thể giúp.”

“Thương công tử lo lắng nhiều rồi, lấy tài cán của người sao có thể không ứng phó được. Lại nói dốc sức vì Thương gia tất nhiên là bổn phận của công tử, nhưng làm người...” Ta cố ý dừng một chút, “Dù sao cũng nên có thứ nắm trọn vẹn ở trong tay.....”

Mắt hồ ly của Thương Dung đột nhiên mở lớn, nhìn chăm chăm ta, chắc là không nghĩ ta lại nói ra loại chuyện thế này.

“Tổng tiểu thư thật sự là người thú vị. Vậy hãy để Thương mỗ suy nghĩ một chút, mấy ngày nữa sẽ đưa đến cho tiểu thư một câu trả lời thuyết phục. Hôm nay Thương mỗ còn có hẹn khác, không tiện giữ tiểu thư.”

Người ta đã có ý bưng trà tiễn khách, đương nhiên ta cũng thức thời cáo từ. Khi ra khỏi cửa ta quay lại nói với hần: “Thương công tử, hôm nay cùng người bàn việc làm ăn không phải Tổng Thư Phàm Tổng tiểu thư của phủ lễ bộ thượng thư, mà là Kim Đa Đa, Kim tiểu thư.”

Ta nghĩ hần hiểu.

Chương 12: Long Đại Tướng quân

Đôi mắt như mặc ngọc của hắn nhìn ta, nhưng không có cảm xúc gì

Vừa ra khỏi cửa, trong lòng ta mắg thêm, “Thương Dung, hồ ly nhà người! Còn làm bộ thú vị, ta lại cảm thấy thật khó khăn! Cứ đấu đến đấu đi với hồ ly như vậy, ta không sớm chết thì cũng sớm già!”

Ta bắt đầu hoài nghi việc cùng hắn hợp tác có phải là hành động sáng suốt hay không. Có điều, nếu hắn chịu đáp ứng, việc làm ăn này nhất định có thể thành công. Thôi vậy, coi như rèn luyện chỉ số thông minh đi.

Ta xuống lầu đi vào phòng trà của Túy Hoa Lâu. Nơi này mỗi ngày đều có tiên sinh kể chuyện tài tử giai nhân, trung thần tặc tử, hấp dẫn không ít người nghe. Cũng chính là lý do ta lấy để đi ra ngoài hôm nay. Thúy Vi vẫn đang ngồi chỗ kia nghe chuyện như say như dại. Ta nghĩ nếu ta rời đi mà không nói lại với nàng, chỉ sợ nàng cũng không biết ta đi lúc nào.

Ta kéo Thúy Vi đi ra bên ngoài tửu lâu. Dù sao hiện tại ta vẫn đang nhậm chức tiểu thư Tổng phủ, vẫn nên tuân thủ một số kỷ luật nhất định, ví dụ như không thể về nhà quá muộn.

Trước khi ra khỏi phủ hôm nay ta có xem qua hoàng lịch*, nói là thích hợp xuất hành, nghị sự. Nhưng vì sao ta lại ở trước cửa lớn của Túy Hoa Lâu, dưới con mắt chiêm ngưỡng của đông đảo công chúng, bị một ngựa làm kinh hách mà ngã xuống đất, lại còn là tư thế rùa bò sát, khiến phong phạm thực nữ của ta toàn bộ mất hết.

**Hoàng lịch: sách nói về thời tiết ngày tháng.*

“Cô nương, không sao chứ? Có đau hay bị thương ở đâu không?”

Ta ngẩng đầu, chậm rãi ngồi dậy. Một nam tử hơn hai mươi tuổi đang nửa ngồi xổm trước mặt ta, bộ dạng không quá anh tuấn, nhưng mày rậm mắt to rất có tinh thần, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, khi nhìn thấy mặt của ta, có hơi kinh ngạc, nhưng chỉ thoáng qua, còn lại vẫn là lo lắng.

Ta đột nhiên cảm thấy khổ sở. Hẳn khiến cho ta nghĩ đến ca ca, là ca ca kiếp trước của ta. Bộ dạng bọn họ không giống nhau, nhưng khi ta nằm trên giường bệnh, khi đau đớn mà rên rỉ, ca ca cũng nhìn ta như vậy.

“Cô nương, người rốt cuộc bị thương chỗ nào?”

Thấy mắt ta ngấn nước, hẳn càng hoảng hốt.

“La Kiệt, sao lại thế này?”

Cái gì? Thố Tử La Kiệt*? Ta đột nhiên muốn cười. Hôm nay tới vườn bách thú sao? Vừa mới cho hồ ly ăn, bây giờ lại đụng phải con thỏ.

** Thố Tử La Kiệt nghĩa là ‘Chú thỏ La Kiệt’, tên tiếng trung của bộ phim Chú thỏ Roger.*

“Đại tướng quân, là Phiêu Ảnh dọa cô nương này sợ hãi.”

Phiêu Ảnh? Puyen*? Cái quỷ gì thế này? Ta đang dùng head & shouder đó! Ta thật sự muốn bật cười. Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến ta không cười nổi.

**Phiêu Ảnh tiếng trung viết là 飘影, là tên tiếng trung của đầu gọi đầu Puyen của Trung Quốc.*

“Phiêu Ảnh? Sao có thể?”

“Bẩm đại tướng quân, là..... là trâm phượng trên đầu vị cô nương này..... làm lóa mắt Phiêu Ảnh.”

Có khi thành thực chưa chắc đã là chuyện tốt.

Đám người vây xem bỗng nhiên cười lớn. Từ khi trọng sinh tới nay, lần đầu tiên vẻ mặt ta xuất hiện vài vạch đen, chậm rãi xoay người, nhìn người được gọi là đại tướng quân đang đi ra từ trong Túy Hoa Lâu. Trâm phượng được tạo từ vàng ròng trên đầu ta ở ánh mặt trời lóe ra kim quang chói mắt.

Ta có thể nói cái gì, chỉ có thể nói xuyên qua thời không chính là phương pháp gặp gỡ mỹ nam tốt nhất. Nếu nói bộ dạng của sư phụ là mỹ nhân như ngọc, thì bộ dạng của vị đại tướng quân trước mặt chính ngọc thật, một ngọc nam tử mười bảy, tám tuổi, ở trước mặt hần, Chu Du chỉ có thể xem như một khối đá vũ hoa, có hình dáng mà lại vô thần.

Đại tướng quân đi đến trước mặt ta, cười, quả nhiên là nụ cười như gió xuân phơi phới. Ta có thể nghe được tiếng hít vào không khí ở chung quanh. Nhưng ta lại cảm thấy có chỗ không thích hợp, là chỗ nào?

“Tuy nói như thế, nhưng thương tổn của cô nương bản tướng quân đúng là khó cứu, vì trên thân còn mang chuyện quan trọng, mời cô nương tự đi đến y quán chữa trị, phí điều trị bản tướng quân sẽ chịu toàn bộ.”

Giọng nói của hần thanh cũng như ngọc đá va chạm vào nhau, thanh thúy dễ nghe vô cùng.

Ta đã biết là chỗ nào không đúng. Đó là ánh mắt của hắn! Đôi mắt như mặt ngọc của hắn nhìn ta, nhưng lại không có cảm xúc gì, không có dịu dàng cùng kinh diễm, cũng không có vẻ khinh thường, chán ghét, cười nhạo, của người thường, thậm chí ngay cả một chút kinh ngạc như La Kiệt vừa rồi đều không có. Hồ ly Thương Dung nhìn thấy ta không có phản ứng đặc biệt gì, đó là bởi vì hắn đã biết chân tướng. Nhưng hắn thì sao? Hắn là vì cái gì?

Ta có loại cảm giác, giống như hắn chưa từng đặt ta vào trong mắt, lại giống như cái gì cũng không chạy thoát khỏi ánh mắt của hắn. Ta hơi sợ, trong lòng cả giận mắng thầm: “Nhìn cái gì! Nhìn nữa chọc mù mắt của người!”

Thấy ta không trả lời, hắn nhướng mày, giống như gió xuân thổi qua mặt nước, chung quanh vang lên tiếng hít không khí. Mà ta lại kinh hoảng. Không đợi hắn mở miệng, nhảy dựng lên, vội vã đến mức bản thân cũng không tin nổi.

“Ta không sao, ta không sao! Tướng quân mời trở về! Tướng quân mời trở về!” Ta không biết mình đang nói cái gì.

Hắn sửng sốt, lại lập tức khôi phục thần sắc, “Nếu đã như thế, xin cô nương bỏ qua.”

Sau đó chuyển ánh nhìn về phía Thổ Tử La Kiệt, “La Kiệt, dắt Phiêu Ảnh về chuồng, đừng để quấy nhiễu đến những người khác.” Sau đó xoay người vào Túy Hoa Lâu.

Người này mới đi, những tiếng bàn tán bát quái bắt đầu nổi lên.

“Đó là đại tướng quân nào nha?”

“Long Đại Tướng quân mà người cũng không biết, chính là Tiểu Hầu gia của Tĩnh Nam Hầu phủ.”

“Chính là người được xưng kinh thành đệ nhất mỹ nam Tĩnh Nam Tiểu Hầu gia sao?”

“Thì ra chỉ là con cháu thế gia.”

“Cái gì mà con cháu thế gia, Long đại tướng quân là người có tài thực sự, trước đó không lâu chúng ta đánh bại quân của Bắc Dục Quốc, Long Đại Tướng quân là người lập công đầu!”

“Ồ? Vừa rồi hình như chính là Nhị tiểu thư của lễ bộ thượng thư?”

“A! Chính là cái người gả cho nam nhân là rùa?”

Phi! Người mới gả cho nam nhân là rùa! Muốn mắng chửi thì dám người đó cũng rời đi rồi! Ta vô cùng tức giận lúc quay đầu lại còn gần bị tức chết. Trách không được khi ta ngã xuống đất, bò lên, nói chuyện, cũng không thấy nha đầu Thúy Vi, thì ra nàng còn đang mãi ngẩn người ở phương hướng Long Đại Tướng quân biến mất.

Ta vỗ nàng một cái, nàng mới tỉnh lại, sau đó kích động nói với ta: “Là Long Đại Tướng quân! Tiểu thư, là Long Đại Tướng quân đó!”

“Long cái đầu người! Còn không đỡ tiểu thư ta!”

“Tiểu thư, cô bị thương chỗ nào?”

Hiện tại mới hỏi, thực khiến người ta thương tâm.

“Tâm của ta bị thương!”

Thúy Vi không rõ vì sao ta ngã mà lại bị thương ở tâm, nhưng vẫn thành thành thật thật đỡ ta đi về phía xe ngựa. Vừa nhìn thấy ngựa, ta bắt đầu tức giận. Tốt, chủ tử ta không thể trêu vào, chẳng lẽ súc sinh đó ta cũng không thể động vào sao!

Quay người lại, bảo Thúy Vi đỡ ta đến chuồng ngựa, tìm con ngựa chết kia tính nợ. Nói nó là ngựa chết, đúng là phỉ báng. Phiêu Ảnh thật ra là một con ngựa vô cùng tốt, sắc lông đen bóng, cơ bắp khỏe đẹp, hai mắt có thần, rất xứng với nam tử như ngọc vừa rồi, quả thật là phần thích.

Nhưng lúc này ta không có tâm tình gì khác, dừng lại cách chuồng ngựa ba trượng, ta chửi ầm lên: “Ngựa chết nhà người, ý vào chủ là Tướng quân Hầu gia gì đó, dám ăn hiếp ta! Cái đó gọi là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng! Không, gọi là thế người trợn ngựa!”

Phiêu Ảnh hí một tiếng, sau đó hơi chúc đầu.

“Hừ! Đúng là ngựa chết, học người tốt không học, lại đi học bộ dạng của Tổng Thư Tú. Người cứ chờ, một ngày nào đó ta sẽ cưỡi lên đầu người! À không! Là cưỡi ở trên lưng!”

“Ha ha!”

Một nam tử cất tiếng cười lớn xuất hiện ở sau chuồng ngựa. Tiếng cười của hắn thực ngay thẳng, trong những người ta biết không có người cười ngay thẳng thoải mái như vậy.

Là Thố Tử La Kiệt! Hắn cư nhiên còn chưa đi!

La Kiệt cười lớn, nhìn ta cùng Phiêu Ảnh, giống như là đang nhìn hai tiểu hài tử không hiểu chuyện. Ta lại có loại cảm giác trước đây nghịch ngợm bị đại ca nhà bên bắt được, trên mặt nóng rần, kéo Thúy Vi quay đầu bỏ chạy.

Qua mấy ngày, hồ ly Thương Dung quả nhiên hẹn ta đi ký kết hiệp nghị hợp tác. Con hồ ly này cư nhiên còn giậu đồ bìm leo, nhất quyết đòi chia tỉ lệ lợi nhuận thành ba bảy. Ta chỉ có thể nhịn đau ký xuống một hiệp ước không bình đẳng, vừa ký vừa mắng: “Đồ hồ ly chết dẫm nhà người!”

Ta vốn muốn dùng tiền riêng của mình [tuy rằng không nhiều lắm] để đầu tư, nhưng vì giận dữ, liền đến tìm sư tổ biến thái vay tiền, hơn nữa còn nói nếu lố thì không trả. Ai bảo hắn tìm cho ta một hồ ly giáo hoạt như vậy.

Sau này ta mới biết được, lúc trước sư tổ biến thái tới tìm hồ ly Thương Dung, chính là muốn để ta biết khó mà lui, lại quên hồ mất ly nào có đạo lý thấy mỗi không ăn.

Tối hôm đó ta nằm mộng, không phải ác mộng, mà là mộng đẹp.

Ta mơ ta ở một gian phòng nguy nga rực rỡ, còn có rất nhiều tiền vàng từ trên không ngừng rơi xuống, chồng chất trên mặt đất, càng tích càng cao, càng tích càng cao, dần dần bao phủ lấy ta, ta bắt đầu cảm khó thở.....

“Tiểu thư, tại sao cô lại đem chăn trùm lên mặt?”

Tiểu Hỉ: Ta đang tăng tốc độ, mọi người có thấy không? Còn có thể tiếp tục cố gắng, mọi người cũng phải tiếp tục duy trì a!

Chương 13: Mượn đao giết người

Tốc độ tìm nam nhân của ta nhất định phải nhanh hơn so với tốc độ các đại nương chọn chồng cho ta

Hồ ly Thương Dung quả nhiên lợi hại, ta vừa nói ra những ý tưởng kinh doanh, hắn đã có thể tổng kết được kế hoạch thực thi cụ thể, nếu nói ta nhìn bầu mà vẽ gáo, thì hắn chính là nhìn gáo mà họa ra hồ lô, trách không được dám đòi chia lợi nhuận ba bảy. Có điều ta cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, đau khổ suy nghĩ thêm vài ý tưởng mới, ép buộc hắn sửa hiệp ước không bình đẳng, khôi phục lại tỷ lệ chia lợi nhuận bốn sáu, nhân tiện dạy cho hắn: Cái gì được gọi là công nghệ cổ phiếu. Hắn cười cười nói với ta, ta cũng sắp thành hồ ly rồi. Cái gì? Chẳng lẽ hắn biết ta gọi hắn là hồ ly.

Nằm lấy tiền là giấc mộng của ta, có điều đã là việc làm ăn của chính mình, cũng nên bỏ vào chút tâm tư. Thỉnh thoảng ta thường xuyên đến xem việc buôn bán, lại căn cứ những gì nhìn thấy nghe thấy ở xã hội hiện đại đưa ra chút ý kiến cùng đề nghị. Ha ha, thật sự là có xu thế tiền tài cuốn cuộn.

Ở thi hội hoàng gia ta ít nhiều cũng trở nên nổi tiếng, từ đó trở đi cũng thành danh nhân xã giao, bao nhiêu thiên kim tiểu thư mời ta đi ngâm gió ngội trăng, dự tiệc dạo chơi công viên. Dụng ý của các nàng tất nhiên ta hiểu, chỉ tiếc từ sau khi “Nữ nhi bi”, ta đã hết thời, không còn “tác phẩm xuất sắc” nào nữa. Dần dần, nhiệt tình của nhóm fan cũng phai nhạt, chỉ có ta ra vẻ không biết vẫn tiếp tục lui tới lui đi, nhân tiện cũng dạy cho các nàng: Cái gì gọi là mời thần thì dễ tiễn thần thì khó.

Đương nhiên không phải vì lấy lòng mọi người ta mới qua lại, trong xã hội không có tivi báo chí này, tụ hội với các tiểu thư khuê phòng đúng là cách thu hoạch tin tức tốt nhất. Tương lai muốn làm người của xã hội, không chút tin tức dự trữ sao được.

Làm như vậy còn có một điểm lợi, ta có thể nhận thức được đám tự xưng là con trời của thời đại này. Đối mặt với vẻ ngu ngốc thêm háo sắc của ta, bọn họ cũng chẳng thèm che giấu, để ta có thể nhìn rõ bộ mặt thật của bọn họ. Nhìn một đám hoặc chỉ e tránh không kịp hoặc làm bộ làm tịch “quân tử”, trong lòng ta cười thầm, trách không được thời cổ đại lấy chức vị trượng phu gọi là kim quy tể (*chống rùa vàng*), thì ra thật sự là một đám rùa vương bát đần.

Đương nhiên, giữa một đám mắng tôi vẫn sẽ có trúc tốt, Long Đại Tướng quân ta từng quá gặp mặt một lần chính là ví dụ điển hình. Ngày

ấy, dưới sự kích động và lải nhải của Thúy Vi, ta biết được Long Đại Tướng quân, cũng xác minh được một chuyện: Đuổi theo ngôi sao quả nhiên là văn hóa truyền thống có từ lâu đời.

Long Phi Ngọc, nam, mười tám tuổi [Thiên Bảo năm thứ ba mươi], nhân sĩ kinh thành, phụ thân là công thần khai quốc, được ban chức Tĩnh Nam Hầu, mẫu thân là muội muội ruột thịt của đương kim hoàng thượng. Thuở nhỏ thích đao kiếm binh mã, sau lớn lên gia nhập quân đội, ở trong đại chiến với Bắc Dục Quốc lập công lớn, được phong làm đại tướng quân. Hoàng Thượng đối với cháu ngoại của chính mình sủng ái vô cùng, tựa như đại tướng quân Hoắc Khứ Bệnh*, không biết hẳn có thể sống bao nhiêu tuổi so với Hoắc Khứ Bệnh, ta xấu xa nghĩ.

**Hoắc Khứ Bệnh, là đại tướng trong lịch sử nhà Hán của Trung Quốc, mười tám tuổi cầm quân đánh tan Hung Nô, được Hán Vũ Đế vô cùng yêu thích, nhưng chết bệnh ở tuổi hai mươi tư.*

Trong những buổi tụ hội nhàm chán ta tham gia, tỷ lệ chạm mặt hẳn không cao, dường như hẳn không thích những hoạt động đó. Cho dù có đến, bình thường cũng chỉ làm bạn bên người Cửu hoàng tử chính là người có thực lực tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nhất. Cửu hoàng tử cao lớn anh tuấn, là người thích náo nhiệt, đứng ở chỗ nào đều giống ánh nắng chiếu sáng vạn trượng. Nhưng ánh mặt trời dù có rực rỡ bao nhiêu cũng không che được ánh trăng sáng tỏ bên cạnh.

Ta cũng không giống đám nữ nhân háo sắc này. Ta cho rằng, người ở tuổi nào nên có đặc điểm của tuổi ấy. Giống ta, trong khung mấy chục tuổi, nhưng bên ngoài chỉ là tiểu nữ mười bốn tuổi, cho nên phải duy trì vẻ thiên chân và sức sống của tuổi mười bốn. Nhưng một thiếu niên mười tám tuổi như hần lại sâu không lường được, nghĩ mãi không ra..... Duyệt Duyệt bảo bối của nhà ta thâm trầm, là vì thân mang huyết hải thâm thù, còn hần một tiểu Hầu gia, được nuông chiều từ bé, cầm y ngọc thực, có cái gì mà giả bộ thâm trầm.

Được rồi, ta thừa nhận, ta có chút sợ hần. Ta cho rằng cảm giác tệ nhất của con người có hai loại, một loại là không nhìn thấu được người khác, một loại là bị người khác nhìn thấu. Ở trước mặt hần, hai loại cảm giác này ta đều có, may mắn cơ hội chúng ta chạm mặt rất ít. Nhưng con ngựa chết của hần, mỗi lần gặp ta đều hí vang, chúc đầu. Thôi, ta cần gì phải chấp nhặt với súc sinh.

Thiên Bảo năm thứ ba mươi cứ như vậy trôi qua, nhoáng một cái đã lại qua bốn năm. Trong bốn năm này đã xảy ra không ít chuyện lớn:

Thiên Bảo năm thứ ba mươi mốt, Hoàng đế thứ mười một của Lăng Quốc băng hà, Cửu hoàng tử đăng cơ, trở thành vị hoàng đế thứ mười hai, sửa niên hiệu thành Tường Thụy, cùng năm là nguyên niên* Tường Thụy. Một năm này, ta cập kê, nhưng chỉ có người đến tặng phế phẩm mà không có người hỏi thăm. Một năm này, mỹ nhân sư phụ lại đi đến

Tây Xương Quốc, hơn nửa năm sau mới trở về, thoạt nhìn cùng trước kia không có gì khác.

**Nguyên niên: năm đầu tiên của một niên hiệu vua chúa.*

Tường Thụy năm thứ hai, Tả tướng đương triều, tức thúc thúc của phụ thân đại nhân, lớn tuổi về hưu, lễ bộ thượng thư Tống Dật, tức phụ thân đại nhân thăng chức thành Tả tướng. Một năm này, cảm tình của Thư Vân và Chu Du phát triển rất tốt, xem ra Chu Du đã ngộ ra chuyện có thể gia cường thế cũng là một sự lựa chọn không tồi. Một năm này, trong chốn võ lâm truyền ra lời đồn tàng bảo đồ của Huyền Thiên Tông xuất thế, vô số hiệp sĩ kiếm khách nghe tin lập tức hành động, chỉ có chúng ta vẫn không hiểu gì cả.

Tường Thụy năm thứ ba, Tống phủ song hỷ lâm môn, Hoàng Thượng ban hôn, chỉ định hôn sự cho Thập Ngũ công chúa và Tống Thư Ngữ, sau đó Nhị ca Thư Ngôn cũng đỗ khoa cử, vào làm việc trong Hàn Lâm Viện. Gia quyến của Tống phủ được ân sủng không ngừng, giá trị của một tàn phẩm như ta cũng được nâng lên không ít. Một năm này, kẻ thù lớn nhất của Duyệt Duyệt bảo bối đã chết, là kẻ đó tự tay gây nên, Duyệt Duyệt bảo bối có chút buồn bực, ta giúp hắn giải mở khúc mắc. Lâm Nguyệt sơn trang của Quân gia lại sừng sững đứng lên trong chốn giang hồ.

Tường Thụy năm thứ tư, kinh thành có ba sự kiện:

Sự kiện đầu tiên đó là Đa Đa Dược Thiện Phường được khai trương.

Dưới sự lãnh đạo anh minh của hồ ly Thương Dung, đầu tư của ta đạt được kết quả vô cùng tốt. Dựa vào “Cha giàu cha nghèo”, ta đem đại bộ phận tiền lãi kiếm được lại tiến hành đầu tư. Một phần bỏ vào dự án hợp tác với Thương Dung, một phần dùng đầu tư vào bất động sản — mua nhà. Tất cả những chuyện này đương nhiên đều được tiến hành một cách bí mật. Sư tổ biến thái không đòi lại tiền cho ta mượn, nói là đến khi ta thành thân sẽ đỡ mất tiền mừng. Ta nghĩ ta sẽ không gả nữa.

Cùng hồ ly làm ăn đã lâu, ta cũng bắt đầu nảy sinh ý nghĩ muốn chính mình tự buôn bán. Ta giỏi nấu nướng, tinh thông y thuật, hơn nữa chịu ảnh hưởng của “Đại Trường Kim”*, ta liền nghĩ đến chuyện mở một Dược Thiện Phường. Cái này ở thời điểm hiện tại cũng là một điểm thiếu sót. Vì thế, năm này khi ta mười tám tuổi [ta vẫn cho rằng mười tám tuổi mới là dấu hiệu trưởng thành], ta bán đi di sản ở vài nơi, lại vay hồ ly Thương Dung một ít vốn, vận dụng nguyên lý đòn bẩy. Hẳn vốn định tham gia, nhưng ta nói muốn có một nơi làm ăn hoàn toàn thuộc về chính mình, hẳn cười cười nói, đúng vậy, làm người, dù sao cũng nên có thứ gì đó nắm trọn vẹn ở trong tay..... Ta xấu hổ. Có điều vẫn thực lòng cảm tạ hẳn, hẳn giúp ta tìm một chương quây rất được việc, cũng chính là người mang chức nghiệp quản lý. Quản lý trước sau vẫn không phải thế mạnh của ta.

**Đại Trường Kim: Ở đây chính là nói về bộ phim “Nàng Dae Jang Geum”.*

Tóm lại, ta rốt cục có nơi làm ăn của chính mình: Đa Đa Dược Thiện Phòng. Ta dung hợp tài nghệ nấu nướng và y thuật của chính mình, sáng chế vài món ăn mà những tiểu điểm khác không có, còn học phương thức kinh doanh hiện đại, mời đến vài lão đại phu chòm râu hoa râm. Kẻ có tiền thường ham hư vinh như vậy, thường thích dùng những thứ người ta cho rằng quý giá xa xỉ. Cho nên Dược Thiện Phòng của ta rất nhanh phát lên, cứ nhiên còn kéo cả Hoàng Thượng tới, cái khác không nói, hiệu ứng người nổi tiếng mới là trọng yếu.

Một sự kiện khác, chính là chuyện tình tam giác giữa Long Đại Tướng quân, Tô Đại mỹ nhân và Thập Bát công chúa.

Ta đối với chuyện bát quái này vốn không có hứng thú, nhưng không ngăn được Thúy Vi tràn ngập nhiệt tình. Cũng khó trách, mười sáu tuổi đúng là thời điểm của những mối tình đầu, ta đặt cho nàng một ngoại hiệu — Long fan.

Nói thật, trong tình yêu tam giác này, ta có khuynh hướng thiên về phía Tô Đại mỹ nhân. Một người là đệ nhất mỹ nhân, một người là đệ nhất mỹ nam, vốn trời sinh một đôi. Huống chi Tô Đại mỹ nhân cũng là số khổ, thi hội của Trường Thụy nguyên niên do quốc tang mà ngừng làm việc, năm sau là Thư Vân xuất giá theo phu huấn nên không thể tham gia thi hội được nữa, Tô Đại mỹ nhân chỉ có thể thương tiếc cả đời. Dùng một mỹ nam đến an ủi nàng một chút cũng đáng. Lại nói Thập Bát công chúa và tiểu Hầu gia là có quan hệ huyết thống, khó bảo toàn khi sinh con không có chuyện gì.

Nói đến Long Đại Tướng quân, lần cuối ta gặp mặt hắn là nửa năm trước. Lúc ấy chiến sự với Bắc Dục Quốc lại nổi lên, Long Đại Tướng quân nắm ấn soái xuất chinh. Ta thừa nhận, trên phương diện quân sự hắn quả thật là một người kiệt xuất.

Ngày ấy, hắn dẫn nhân mã xuất chinh, dân chúng kinh thành từ đầu đường đến cuối hẻm đều tràn ra đưa tiễn, tất nhiên không thể thiếu những đoàn Long fan, bao gồm Thư Tú, Thúy Vi cùng một người bị ép buộc là ta. Ngựa chết Phiêu Ảnh vẫn thần khí mười phần như cũ, ngồi trên lưng ngựa — ha ha, chính là tiểu tướng áo bào trắng mà ta yêu nhất!

Nam tử hai mươi hai tuổi và thiếu niên mười tám tuổi quả nhiên khác biệt, thêm vài phần thành thực, thêm vài phần trầm ổn, loại thâm trầm khiến người ta cảm thấy đột ngột phai nhạt đi rất nhiều. Vài năm sống trên lưng ngựa làm cho làn da bạch ngọc của hắn rám nắng, khoe miệng thỉnh thoảng lại nở một nụ cười như gió xuân phấp phới, trong đôi mắt như mặc ngọc lại có vài phần ôn hòa, không hề giống vẻ nhìn

không ra cảm xúc như dĩ vãng. Tự nhiên khiến chúng fan liên tiếp tâm động. Thúy Vi không cần nói, ngay cả Thư Tú luôn luôn cao ngạo phút chốc cũng tràn ngập hạnh phúc, rồi lại phút chốc phiền muộn, có thể là nghĩ tới hai kinh địch ở phía trước. Ta không cho rằng hắn đã sửa lại bản tính, kia chẳng qua chỉ là công lực che giấu của hắn đạt đến trình độ mới mà thôi. Bởi vì trước mặt hắn, ta vẫn có cảm giác như trước.

Sự kiện lớn cuối cùng chính là ta, Nhị tiểu thư của phủ Tả tướng phải lập gia đình.

Đoạn trên đã nói qua, bởi vì ân sủng của hoàng đế mệnh mệnh cuốn cuộn, cho nên giá trị con người của Tống Nhị tiểu thư như thuyền theo nước. Cũng không phải hoàn toàn không có người hỏi thăm, chỉ là chưa kịp hành động thì ta đã cố tình đánh mất mặt mũi Tống phủ, tạo được vỏ bọc an toàn vài năm này. Nhưng nay, ta đã là Nhị tiểu thư của phủ Tả tướng, tiểu cô của Thập Ngũ Công Chúa, hơn nữa gia thế trong sạch, rất nhiều người muốn tới kết thân, tuy nói là nạp thiếp thất hoặc là tái giá, nhưng đối với một tiểu thư con thiếp, không quyền không thế cũng đã là xứng đáng. Huống chi, ta không gả đi, Thư Tú cũng khó ra khỏi cửa, nàng cũng đã mười tám. Trong lúc nhất thời, nữ nhân trong nhà đột nhiên vô cùng để tâm đến hôn sự của ta.

Là ta sai lầm rồi, vài năm này chỉ lo kiếm tiền mua nhà, lại quên mất nguy hiểm này. Ta nghĩ dựa vào chiến công vĩ đại của ta lúc trước sẽ khiến đám nam nhân chùn bước, không nghĩ tới hoàng ân mệnh mệnh cuốn cuộn lại có mị lực to lớn đến thế. Làm sao bây giờ, chạy trốn sao? Không! Ta nói rồi, ta muốn quang minh chính đại đi ra từ Tống phủ, tốt

nhất là ân đoạn nghĩa tuyệt với Tổng phủ, từ nay về sau vui vẻ làm Kim Đa Đa.

Sự kiện này là một nguy cơ, cũng là một cơ hội.

Dạng nữ nhân như thế nào có thể khiến nam nhân chặn được khát vọng với quyền thế? Dạng nữ nhân như thế nào có thể làm cho Tổng phủ tình nguyện đuổi ra khỏi cửa? Ta nghĩ đến một tuyệt chiêu, có thể chỉ có nữ tử hiện đại mới nghĩ đến — mượn đao giết người!

Nói là mượn đao, thật ra là muốn mượn người. Ta muốn tìm một nam nhân, cùng ta phối hợp diễn cảnh gian phu dâm phụ. Đúng vậy, ta muốn làm một tàn hoa bại liễu, khiến cho người ta tránh né, để cho gia đình năm tốt vứt bỏ. Chính là kể từ đó về sau cũng không cần lo lắng người ta sẽ tìm chồng đến trước mặt ta. Nói thật ra là ta thật sự không muốn lập gia đình, thời đại này, một khi đã gả đi sẽ không thoát được cuộc sống chăm chồng dạy con, nam nhân dù có sủng người yêu người, cũng sẽ không để người làm bậy, chỉ sợ linh hồn hiện đại của ta khó có thể chấp nhận. Cho dù là nam nhân cực phẩm như mỹ nhân sư phụ, Duyệt Duyệt bảo bối, tuy rằng yêu thương ta, cho dù có thể chấp nhận, nhưng chưa chắc đã thực sự hiểu ta. Nam nhân như vậy, ta không thể làm bạn cả đời.

Nghĩ thế, ta bắt đầu do dự sẽ không đi theo lối mòn kết hôn rồi sinh con trong xã hội này. Ở đời trước, ta cũng từng có ý nghĩ độc thân cả đời, thậm chí từng có ý tưởng thụ tinh sinh con, chỉ cần một đứa nhỏ không cần chồng, chỉ là không đành lòng để cha mẹ già tha thiết chờ đợi. Mà hiện tại.....

Đúng! Nếu không liên tìm một nam nhân cực phẩm để ân ái, châu thai ám kết*, mượn cơ hội này để đào hôn, đi ăn máng khác.

**Châu thai ám kết : Lén lút quan hệ rồi có thai.*

Nhưng tìm ai được?

Điều kiện thân thể của nam nhân này không thể quá kém, dù sao cũng là lần đầu tiên, lại quan hệ đến đứa nhỏ tương lai; không thể quá mức thiện lương thành thật, ta sẽ không đành lòng, nếu hẳn muốn phụ trách còn thắm hơn; không thể có vợ hoặc vị hôn thê, bạn gái, người trong lòng, nói chúng là không có bên thứ ba; Không thể là người quen, bằng hữu, về sau sẽ phải đụng mặt; phải có kiến thức rộng, có thể chấp nhận hành động kinh người của ta; quan trọng nhất là phải biết đàm phán, loại chuyện này không thể lấy tình lấy lý mà xét được.

Ta phải hành động thật nhanh, tốc độ tìm nam nhân của ta nhất định phải nhanh hơn tốc độ các đại nường chọn chồng cho ta.

Chương 14: Giao dịch bất chính

Không thể tưởng được đêm nay người cứng họng, trợn mắt há hốc mồm lại là ta

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, nghe nói bên phía Đại nương đã tiến hành chuyện hôn sự của ta đến ba bốn phần, mà ta vẫn chưa tìm được đường xoay sở. Mỹ nam đáp ứng đủ yêu cầu của ta thật sự là không dễ tìm. Thanh cao văn nhân tài tử ta chướng mắt, hướng chỉ đối với bọn họ có con riêng là một điều cấm kỵ; trong giới buôn bán, nhắc tới hồ ly ta lại sợ, còn không biết là ai tính kế ai đâu; người trong võ lâm, ôi, thực hối hận vài năm nay không đi theo Duyệt Duyệt bảo bối lẫn lộn tạo dựng mối quan hệ trong giang hồ, đến bây giờ nước tới chân mới nhảy cũng không kịp nữa rồi.

Lại suy nghĩ, có lẽ do ta quá sốt ruột, cho nên cực đoan. Mượn hành động thường chỉ thấy trong tiểu thuyết ngôn tình, để đặt vào trong cuộc sống thực sự, cho dù là ở thế kỷ 21 vẫn có chút kinh thế hãi tục. Vẫn nên dè dặt chú ý đến việc nên đào hôn như thế nào có lẽ tốt hơn. Là giữ nguyên kế hoạch đi tìm một gian phu, hay là để Duyệt Duyệt bảo bối “bắt cóc” đi, hoặc là trực tiếp rời đi từ cửa sau. Còn về chuyện “quang

minh chính đại rồi đi” không quan tâm nữa, dù sao thì lúc này tự do vẫn quan trọng hơn mặt mũi.

Nhưng ý niệm này ở trong đầu lại kích động trong ta một khát vọng, một khát vọng càng ngày càng mãnh liệt. Không phải đào hôn, không phải rời nhà, mà là một đứa nhỏ, một đứa nhỏ chỉ thuộc về mình ta, một đứa nhỏ từ thân thể đến linh hồn chỉ thuộc về ta. Ở thời đại này ta không có một người thân nhân chân chính, một người có quan hệ huyết thống với ta, trong lòng ủng hộ ta; thật sự quan tâm ta. Có lẽ, một đứa nhỏ mới có thể bù lại tiếc nuối này.

Buổi tối, ta nằm ở trên giường, nhớ tới đồng học kiếp trước, mỗi lần gặp, ta cũng không ngừng gọi: “A Di! A Di!”

Còn có tiểu đệ Thư Kiệt, đứa nhỏ này vô cùng yêu mến kẻ cận ta, bởi vì ta có thể kể chuyện cổ tích cho nó nghe. Từ khi có Thư Kiệt, Nhị nương rõ ràng vui vẻ hơn rất nhiều. Xem ra có một đứa nhỏ thật sự tốt, sẽ không cần lo lắng khi người già đi, trở nên xấu xí, nó sẽ vứt bỏ người, so với nam nhân tốt hơn nhiều. Ai, thời đại này mà có công nghệ thụ tinh thì tốt rồi.

Nếu ta đem ý tưởng này nói cho Duyệt Duyệt bảo bối, sư phụ và sư tổ thì sẽ thế nào? Duyệt Duyệt bảo bối rất có trách nhiệm tâm, hẳn nhất định sẽ nói: “Để ta cưới người, nếu người thật sự muốn một đứa nhỏ.”

Mỹ nhân sư phụ sẽ miễn cưỡng nói: “Đi nào, Đa Đa đồ nhi coi trọng ai? Sư phụ thay người bắt người về, có điều trước vẽ cho ta cái bản đồ đã.”

Sư tổ biến thái sẽ lập tức nhảy dựng lên, sau đó tìm đến một nam nhân hấn cho rằng tốt nhất, ép gả cho ta. Còn hồ ly Thương Dung thì sao? Hấn nhất định sẽ nghĩ đến hiệp nghị làm ăn, “Bây giờ, chúng ta chia lại ba bảy.”

Nghĩ đến đó, ta không khỏi nở nụ cười, tâm tình buồn bực cũng vơi đi không ít.

Thôi, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Luôn lo sợ không đâu. Vẫn nên binh đến tướng chặn, nước đến đê ngăn thôi, xe đến trước núi tắt có đường!

Buông màn, nhắm mắt, ngủ.

Ngay khi ta tính toán buông tha cho ý tưởng của mình, một cái bánh lớn lại từ trên trời rơi xuống. Chiến sự giữa Lăng Quốc và Bắc Dục Quốc chấm dứt, đại quân thắng lợi trở về, Long đại tướng quân cũng trở lại, có điều Long đại tướng quân bị thương.

Đừng nói ta không phúc hậu, thương thế của Long đại tướng quân không phải vết thương bình thường, mà là trúng một loại kỳ độc tên là Âm Vô Thiên Nhật (mù mù). Người trúng độc đầu tiên là hai mắt bị mù, rồi sau đó sẽ các bộ phận của cơ thể dần dần trở nên suy nhược, cuối cùng dẫn đến tử vong. Long đại tướng quân hiện tại đã bị mù, nếu trị liệu chậm trễ, thì tương lai thật sự sẽ mù mù.

Âm Vô Thiên Nhật được gọi là vô giải chi độc, nhưng trên thực tế chỉ cần có độc đều có cách giải, vài năm trước, ta và mỹ nhân sư phụ đã hợp tác nghiên cứu chế tạo thành công ra giải dược của độc này. Thật sự là trời giúp ta [ta thừa nhận ta không phúc hậu], mỹ nhân sư phụ nay ở Tây Xương Quốc xa xôi, không kịp trở lại, trước mắt ở Lăng Quốc người có thể cứu của hãn chỉ có ta.

Bỏ qua chuyện hãn khiến cho ta có cảm giác sợ hãi sang một bên, điều kiện Long đại tướng quân quả thật là phù hợp. Nếu có một đứa nhỏ lớn lên bộ dạng giống hãn, tất nhiên là vẻ đáng yêu xinh đẹp chứ không phải vẻ sâu không lường được, oa, mới tưởng tượng đến đó thôi nước miếng của ta đã chảy ra.....

Chuyện giải độc đúng là một cơ hội tốt của ta, có lẽ ta có thể cùng Long đại tướng quân đạt được hiệp nghị. Nhưng nếu hãn không đồng ý..... Nếu hãn không đồng ý, ta đây có nên giải độc cho hãn hay không. Chưa nói đến chuyện hãn là rường cột của nước nhà, căn cứ vào lương tâm của một người biết y thuật, cũng không thể thấy chết mà không cứu. Nếu không, đến khi mỹ nhân sư phụ từ Tây Xương Quốc trở về, ta chỉ có thể tự vẫn để tạ tội.

Lại là một đêm nguyệt hắc phong cao, ta mặc y phục dạ hành, thi triển Lăng Ba Vi Bộ, vụng trộm lẻn vào phủ của Long đại tướng quân. Trước kia cũng từng cùng Duyệt Duyệt bảo bối [mỹ nhân sư phụ không có khả năng] thám thính hết phố lớn lại đến ngõ nhỏ của kinh thành trong đêm, nhưng một mình ra ngoài khuya khoắt như thế này thì đúng là lần đầu. Cho dù có võ nghệ cao cường, đi vào những nơi đồng rậm hang hốc cũng tuyệt đối không có cảm giác thoải mái thích ý như trong tưởng tượng, huống chi là trong lòng mang ý tưởng biến thái như ta. Ta thừa nhận, nghề trộm cướp, hái hoa quả thật không dễ làm.

Long đại tướng quân đã có phủ đệ riêng của mình, không ở trong Nam Hầu phủ. Ha, xem ra cũng là một tiểu tử phản nghịch.

Ta đã nằm được phòng ngủ của Long đại tướng quân, đừng hỏi làm sao mà biết được. Khi ta đứng ở bồn hoa phía sau phòng ngủ của hãn, thực hiện công tác kiến thiết tâm lý lần cuối cùng: “Đa Đa Ơi Đa Đa, vì hạnh phúc nửa đời sau, vì đứa nhỏ trong tương lai, đặt cược chính là lúc

này!”, “Người là nữ thiếu niên của thế kỷ 21, không có gì phải sợ!”, “Nếu Long đại tướng quân thật sự là uy vũ không khuất phục như trong lời đồn, ta đây sẽ lấy lui làm tiến, cầu xin hãn giúp đỡ để rời khỏi Tổng phủ, chuyện này chắc không có vấn đề gì.”

Đối với khinh công của mình, ta rất tin tưởng, cũng không lo lắng thủ vệ ở trong phủ. Nhưng Long đại tướng quân tập võ từ nhỏ, cho dù hai mắt có mù, cũng không thể khinh thường. Vì thế sau khi làm xong công tác kiến thiết tâm lý, ta lấy từ trong tay áo ra một túi mê dược tự chế có tên là Thất Lý hương, nhẹ nhàng rắc vào ô cửa sổ cánh mở cánh đóng kia. Thất Lý hương chỉ khiến cơ thể uể oải, không thể động đậy, chứ không gây hôn mê, dù sao ta vẫn còn muốn đàm phán.

Tính toán đến khi được phát huy hiệu quả cao nhất, ta từ cửa sổ nhẹ nhàng nhảy vào phòng trong. Quả nhiên, ta vừa chạm chân xuống đất, chợt nghe thấy giọng nói như ngọc đá va chạm truyền đến: “Các hạ đêm khuya đến thăm, không biết là có chuyện gì?”

Ta không dám mạo muội đến gần, chỉ chân chừ đứng bên cửa sổ, “Đại tướng quân chớ sợ, chỉ là tiểu nữ có việc quấy rầy, tuyệt đối không có ý định đả thương người.”

Nghe thấy giọng nói của nữ tử, dường như hãn hơi sửng sốt một chút, “Tuyệt đối không có ý định đả thương người? Thế cô nương hạ

được gì với bản tướng quân?”

Oa! Thì ra thật sự trúng chiêu! Ta yên lòng. Lúc này mới có thể phân biệt được hướng giường nằm của hắn. Ngạo mạn thông thả đi qua: “Là Thất Lý hương. Chỉ tạm thời khiến đại tướng quân mất hết khí lực, không có tác dụng phụ.”

“Thất Lý hương? Thất lý? Phạm vi công hiệu của thuốc này hình như không nhỏ a. Không biết là người nào làm ra?”

“Là một người có tên Châu Kiệt Luân.”

Mặc dù ta có chút đắc ý, nhưng chưa ngốc đến nỗi báo danh tính của mình. Hừ, cho người từ từ mà điều tra.

Nói xong, ta chạy tới bên giường, xốc màn lên, ngồi xuống giường của Long đại tướng quân. Ta có thể cảm nhận được cơ thể trên giường của Long đại tướng quân hơi cứng lại một chút. Cũng đúng, hình như những người ban đêm ghé thăm lại trực tiếp lên giường giống ta thế này không nhiều lắm. Hừ! Người có thể làm gì được! Lúc này cho dù ta có chặt người thành trăm mảnh người cũng không thể phản kháng. Có lẽ ta

nên mang theo đoàn Long fan đến..... Nghĩ đến việc đại tướng quân bình thường anh tuấn tiêu sái, uy vũ bất khuất lúc này đang mềm nhũn nằm ở dưới thân ta, trong lòng ta không khỏi nảy ra rất nhiều ý tưởng tà ác.

Sau này mới biết, khi ta đang có những ý nghĩ tà ác kia, trên tay của Long đại tướng quân đã cầm sẵn một bộ thiên nữ tán hoa*, chỉ cần ta có hành động lỡ mãng, sẽ lập tức biến thành một con nhím nhỏ đáng yêu. Thất Lý hương tuy rằng có thể khiến cho người ta không thể cử động, nhưng chưa tới mức hoàn toàn vô lực, xem ra còn phải tiếp tục cải tiến.

**Thiên nữ tán hóa: Ở đây đại loại là tên của một loại vũ khí, tựa như kim bạc.*

“Không biết rốt cuộc cô nương có chuyện quan trọng gì, lại phải nửa đêm canh ba trèo lên giường bản tướng quân trao đổi?”

Lời nói của hắn mang theo ý trào phúng nồng đậm, kịp thời đánh gãy si tâm vọng tưởng của ta.

“Bổn cô nương đến đây là muốn cùng đại tướng quân bàn một vụ giao dịch.”

Ta cố gắng giả giọng miệng lưỡi của một thương nhân.

“Giao dịch? Bản tướng quân hiện đã là một người tàn phế, không biết còn có chỗ nào có thể khiến cho cô nương để tâm?” Hãn tự giễu nhưng một chút ý tứ cam chịu đều không có.

“Âm Vô Thiên Nhật không phải là không có giải dược.”

Hãn dường như lại sửng sốt, xem ra tối nay ta mang đến cho hãn kinh hỉ liên tục: “Ý tứ của cô nương là.....”

“Ta có thể giúp người giải độc, chỉ cần đại tướng quân có thể đáp ứng ta một chuyện.”

“Đúng như lời của cô nương, Âm Vô Thiên Nhật không phải không có cách giải, ‘Ngọc y’ Tư Đồ Trường Nhạc chắc chắn có biện pháp. Bản

tướng quân chịu ân sủng của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đã phái người đi mời Tư Đồ tiên sinh, không nhọc cô nương lo lắng.”

“Long đại tướng quân chắc chắn biết Tư Đồ tiên sinh hiện tại không ở Lăng Quốc. Cho dù người của Hoàng Thượng có thể tìm được Tư Đồ tiên sinh, lập tức trở về, chỉ sợ cũng đã.....”

Lời này của ta là sự thật, chỉ chưa nói cho hẳn ta nhất định sẽ vì hẳn mà giải độc, không cần chờ mỹ nhân sư phụ.

Hắn quả nhiên biết tình hình thực tế, cũng kinh ngạc với trình độ tin tức phong phú của ta: “Cô nương thật sự có thể giải độc này?” Trong lời nói của hắn đã có vẻ nghiêm túc.

“Đương nhiên có thể!” Ta trả lời chắc chắn mười phần, thông minh như hắn nghe hẳn là hiểu.

“Vậy ngươi muốn cái gì?” Hắn cũng không khách sáo nữa.

Ta muốn cái gì? Một đứa nhỏ! Nhưng ta không nói nên lời. Vẫn nên nhờ hần hỗ trợ rời khỏi Tổng phủ thì tốt hơn, nếu không, cứ diễn trước, bắt hần đáp ứng một yêu cầu của ta, cụ thể là gì về sau mới nói.

“Người rốt cuộc muốn cái gì?”

Hần lại truy hỏi.

“Đứa nhỏ!”

Trong suy nghĩ hỗn loạn ta bất giác thốt ra, dù sao đây cũng là khát vọng lớn nhất trước mắt.

“Cái gì? Đứa nhỏ?”

Hần dường như nằm mơ cũng ngờ đến.

“Đúng, đứa nhỏ, một đứa nhỏ của người và ta.”

Nếu đã nói ra rồi, đâm lao theo lao thôi, dù sao hấn nhìn cũng không nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ lên của ta: “Có điều người yên tâm, đứa nhỏ này chỉ thuộc về ta, ta sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào người là phụ thân của nó. Chúng ta cũng sẽ không quan tâm đến quyền kế thừa tài sản, nghĩa là tương lai coi như người đã chết, đứa nhỏ và ta này sẽ không tơ tưởng đến một đồng của Long gia; người cũng không được nắm quyền nuôi nấng và quyền giám hộ, nghĩa là người không cần bỏ tiền ra nuôi đứa nhỏ này, không cần dạy dỗ nó, cũng không cần chăm sóc nó.”

Hấn không lên tiếng, không biết có hiểu ý tứ trong lời nói của ta hay không, ha ha! Không thể tưởng được Long đại tướng quân cũng có thời điểm cứng họng, trợn mắt há mồm.....

“Được!”

“Cái gì, cái gì?” Ta suýt nữa ngã xuống giường.

“Ta nói ‘được’.”

“Người, người không cần suy nghĩ sao?”

“Không cần.”

“Người không hỏi ta vì sao muốn đứa nhỏ, vì sao muốn tìm người!”
Sao ta lại có cảm giác chột dạ.

“Đó là chuyện của người, cùng ta có quan hệ gì đâu.” Hấn trả lời một cách thản nhiên.

“Người, người.....” Không thể tưởng được đêm nay người cứng họng, trợn mắt há hốc mồm lại là ta.

“Người rốt cuộc có muốn hay không?” Hấn bỗng nhiên trở nên gắt gỏng.

“Muốn!”

Hắn bức quá khiến ta quýnh lên, giọng nói bỗng cao hơn vài phần, rồi lại vội vàng che miệng, thấp giọng nói: “Muốn, đương nhiên muốn.”

“Vậy trước tiên người phải chứng minh được người có thể giải độc, mặt khác phải có kỳ hạn định ước.”

“Đó là đương nhiên..... Kỳ hạn? Kỳ hạn gì?”

“Người khẳng định chỉ là muốn châu thai ám kết với ta, hay vẫn tính toán làm phu thê lâu dài.” Trong lời nói của hắn lại mang theo trào phúng nồng đậm.

Ta một lần nữa cảm thấy may mắn vì hắn không nhìn được gương mặt đỏ bừng của ta, hít sâu một hơi: “Nếu ta đoán không lầm, hai chân của đại tướng quân hiện nay đã không thể di chuyển. Bây giờ ta có thể cho người giải độc, tạm thời tiêu trừ đi chất độc của Âm Vô Thiên Nhật, trong vòng năm ngày có thể đi lại bình thường. Hai mắt của người

bị thương trong thời gian dài, phải chậm rãi điều trị, trong vòng một tháng là có thể giải hoàn toàn độc. Chúng ta lấy một tháng làm hạn định, nếu ta không thể, không thể..... Tóm lại là thế nào thì giao dịch cũng hoàn thành.”

Hừ, không có thuốc của ta, giải được của Âm Vô Thiên Nhật cũng không khiến mắt người sáng lại được.

“Được! Năm ngày sau bản tướng quân nằm ở trên giường đợi cô nương đến.”

Ta không thể không bội phục hẳn, giống như ta mới là người chịu hiếp bức.

Đột nhiên, ta nghĩ đến một vấn đề thực mấu chốt. Ta biết hẳn chưa thành hôn, cũng không có đính hôn, lại quên mất chuyện tình tam giác của hẳn.

“Người có người trong lòng không?”

“Người trong lòng?”

“Chính là cô nương mà người thích, ví dụ như Tô Đại mỹ nhân hoặc Thập Bát công chúa.” Ta hơi khẩn trương.

“Không có.” Hắn rất lạnh nhạt.

“Thật sự không có? Ta nói cho người biết, nếu chuyện của ta mà phá hỏng nhân duyên của người thì không thể được. Nếu người có phải thành thật nói cho ta biết, ta sẽ không ép buộc người.”

“Người hy vọng ta có?”

“Không, đương nhiên không phải.....”

Trong lòng ta hơi khó chịu nói: “Vậy sau này người giải thích với thế tử như thế nào?”

“Vì sao phải giải thích?” Hắc khinh thường nói.

Ta phi! Thì ra chỉ là một con heo siêu cấp đẹp trai! Một khi đã như vậy, ta cũng sẽ không nhiều lời. Nói nữa, Thất Lý hương cũng hết hiệu quả.

Ta để lại hai phần giải được cho hắc: “Nếu ngươi lo lắng, có thể lấy một phần trước để thí nghiệm.”

“Không biết cô nương xưng hô như thế nào?”

Ta còn nghĩ ngươi sẽ không hỏi chứ! “Hỉ Thiện, cứ gọi ta là Hỉ Thiện.”

Dọc đường trở về ta miên man suy nghĩ, hừ! Cái gì mà đại tướng quân anh tuấn tiêu sái, uy vũ bất khuất, vì giữ mạng, ngay cả thê tử, đứa nhỏ, trinh tiết, cái gì cũng không để ý! Hơn nữa còn giả dối như hồ ly Thương Dung. Không phải lúc trước đã làm chuyện như thế này rồi chứ,

ai mà biết là hăn có bao nhiêu con riêng nữa. Đúng rồi, chắc là hăn không nhận ra ta đâu. Ta và hăn chạm mặt không nhiều, hiện tại hăn lại mù, có điều thính lực của người mù là tốt nhất, lúc trước ta hình như chỉ nói một câu với hăn, chắc là không nhớ đâu. Dù sao về sau cũng nên cẩn thận. Ôi, bước đi này rốt cuộc là đúng hay sai đây. Nhưng mọi chuyện đã đến nước này, không thể quay đầu được nữa rồi.

Chương 15: Xuân phong mấy độ

Xuân phong lần thứ hai, xuân phong lần thứ ba... hết lần này đến lần khác...-*

**Xuân phong: chỉ chuyện ân ái nam nữ.*

Sau đó, ta càng nghĩ càng cảm thấy không hợp lý, dựa theo ý tưởng ban đầu của ta, Long đại tướng quân có địa vị cao, quyền thế lớn, thanh danh tốt như vậy, nhất định phải là một người kiêu ngạo, khi bị một nữ tử áp bức, chuyện tình còn liên quan đến trinh tiết, đáng lẽ ban đầu phải tức giận không thể chịu nổi, sau đó bất đắc dĩ, rồi nhẫn nhục sống tạm bợ, cuối cùng là u sầu mà chết. Nhưng mọi chuyện hôm nay hoàn toàn trái ngược, rốt cuộc là vì sao?

A, ta hiểu rồi! Đây không phải là không kiêu ngạo, mà là kiêu ngạo đến cực điểm, không muốn ta nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ, nhẫn nhục sống tạm bợ của hắn, cho nên tất cả bi thương đều giữ lại cho riêng mình, vì thế mới trả lời trực tiếp, rõ ràng như vậy. Nếu hắn thực sự có suy nghĩ như vậy thì rất dễ hình thành bóng ma tâm lý. Giống như Duyệt Duyệt

bảo bối nhà ta, thâm thù đại hận luẩn quẩn trong lòng, nếu không có ta ở một bên khai thông, cứ để mặc hắc tử bế, lớn lên nhất định sẽ trở thành một sát thủ lãnh huyết. Ta không thể vì tư lợi của bản thân mà hại một thanh niên tốt được.

Như vậy đi, đợi đến ngày đó, ta nhất định phải tiến hành phụ đạo tâm lý cho Long đại tướng quân trước, để hắc tử được cung cấp vài con tinh trùng cho ta chẳng qua chỉ là việc nhấc tay, quyết không phải chuyện đổi phong bại tục, thiên thương hại lí, không cần mang gánh nặng tâm lý. Còn phải chú ý đến biểu hiện đêm đó của hắc tử, nhất định phải khiến hắc tử cảm thấy thật dịu dàng, khoái hoạt, được yêu thương, tránh bị ảnh hưởng tâm lý về sau. Ha ha, đương nhiên quan trọng nhất là muốn xây dựng lại địa vị của ta, muốn hắc tử được, là ta hái hoa của hắc tử, chứ không phải hắc tử hái của ta!

Nhưng phải làm như thế nào? Về “chuyện làm tình”, bất kể là kiếp trước hay kiếp này ta đều không có chút kinh nghiệm nào, tuy rằng công nghệ thông tin ở kiếp trước phát triển, nhưng phần lớn chỉ giới hạn ở bề ngoài, cấp độ chuyên sâu vẫn chưa được tốt, không dễ dàng cho việc tiến hành trong thực tế. Ta phải lợi dụng thời gian năm ngày ngắn ngủi để tiến hành nghiên cứu bù lại.

Vì thế, ta lén lút mua về vài quyển đông cung đồ, trốn ở trong chăn học tập, nhưng những động tác có độ khó cao ta nhìn mà chỉ biết than thở, đúng là không hiểu lắm; ta lại lén lút đi đến thanh lâu tiến hành quan sát hiện trường thực tế, nhưng người ta còn chưa có bắt đầu ta đã bại trận, chuyện rình coi đúng là không phải ai cũng có thể làm được.

Rốt cuộc ngày mà muôn người chú ý cũng tới!

Đêm khuya ta lên vào phủ Tướng quân. Không biết có phải phối hợp với ta hay không, mà dọc đường đi ta không gặp bất cứ thủ vệ nào. Ta cũng từng nghĩ đây có thể là cái bẫy, Long đại tướng quân có thể thừa bắt lấy ta, sau đó bức ta chữa thương cho hắn hay không? Chắc không đâu, ta có lòng tin đối với nhân phẩm của Long đại tướng quân. Nhưng nếu hắn thực sự làm vậy thì sao? Như thế cho dù có nhốt ta vào ngục ta cũng không chữa cho hắn, để hắn làm người mù vĩnh viễn! Được rồi, ta thừa nhận, nếu hắn thật sự làm như vậy, ta sẽ độ lượng, thành thật chữa trị cho hắn, có Huyền Thiên Tông làm chỗ dựa, chắc hắn không gây khó dễ cho ta đâu.....

Ta rốt cục đi đến bên giường Long đại tướng quân. Đêm nay trời không tệ. có ánh trăng, ít nhất không cần lo sẽ sờ nhầm chỗ. Long đại tướng quân quả nhiên ở trên giường đợi ta như lời hắn nói.

“Hỉ Thiệu cô nương thật đúng giờ.”

“Ha ha, đúng giờ là một phẩm chất tốt.”

Sau đó nên nói gì? Đúng rồi! Phụ đạo tâm lý! Phụ đạo tâm lý!

“Khụ,” Ta cao giọng, “Long đại tướng quân, trước khi chính thức bắt đầu, ta muốn cùng người nói vài câu.”

“Cô nương cứ nói.”

“Ta biết, tuổi trẻ đầy hứa hẹn như người, một thanh niên tiền đồ như gấm, đột nhiên gặp phải tai họa bất ngờ, trước bị kẻ thù hạ độc, sau đó lại chịu áp bức của ta, khó tránh khỏi sẽ có chút suy nghĩ.”

Sao ta lại nói về mình chả ra gì như thế?

“Ta không rõ ý tứ của cô nương.”

“Ý ta là, thân ở trong giang hồ, ai không phải chịu cảnh đánh giết!”

“Ta không phải người trong giang hồ.”

Người việc gì phải so đo với lời nói của ta! “Ý ta là, thân ở chiến trường, ai không phải chịu cảnh đánh giết!” Cái này chắc là đúng.

“Nhưng ta không phải do đao làm bị thương.”

Nhịn xuống! Đa Đa nhịn xuống! “Ý của ta là, trúng độc không phải lỗi của người, đều do ánh trăng chọc họa!”

Ta đang nói cái gì thế?!

“Làm sao cô nương biết ta trúng độc trong đêm? Nếu đêm đó có ánh trăng, có lẽ sẽ.....”

“Người, người, người!”

Ta lại một lần nữa cứng họng, trợn mắt há mồm.

Ở dưới ánh trăng, đôi mắt như mặc ngọc của hắn nhìn ta, cho dù ta biết hắn nhìn không thấy gì, “Hỉ Thiện,” Hắn gọi tên của ta, sau đó phun từng chữ từng chữ ra: “Không phải là người không dám làm chứ.”

Cái gì! Dám khiêu chiến quyền uy của ta!

“Ta chỉ là muốn cho đại tướng quân một chút thời gian để chuẩn bị tâm lý thật tốt, nếu đại tướng quân không chờ được, vậy Hỉ Thiện cung kính không bằng tuân mệnh.”

Ta bay lên, cười trên người hắn, trong đầu hiện ra trăm ngàn loại hình ảnh để lăng nhục đại tướng quân. Ta cúi xuống, hai tay đặt ở trên vai hắn, sau đó cúi đầu, dùng môi mình dán lên môi hắn. Quả nhiên giống trong sách nói, lạnh lạnh, mềm, ngọt ngào, rất giống kẹo mềm..... Sau đó? Sau đó nên làm như thế nào? Không phải nói chỉ cần hơi khiêu khích,

nam nhân sẽ biến thành cầm thú sao? Nhưng vì sao hấn không có phản ứng, trừ bỏ có khí nóng từ mũi phả vào mặt ta.

Ta rời khỏi môi hấn, “Đại tướng quân, người không phải lần đầu tiên chứ, nếu là lần đầu tiên, ta sẽ thật dịu dàng.” Ta sợ hãi nói.

Hấn cười rộ lên, ta có thể cảm nhận rõ ràng được lồng ngực hấn đang chấn động.

“Người không biết làm đúng không?” Hấn cười hỏi.

“Ta sao có thể không biết! Chưa ăn quá thịt heo cũng thấy heo chạy qua! Chưa xem a phiến Nhật Bản cũng xem qua “bốn mùa hoa nở”*! Không phải là cởi hết quần áo rồi cho yêu tinh đánh nhau thôi sao!” Ta hơi nóng nảy.

**A phiến Nhật Bản: chính là JAV Japanese adult video.*

Bốn mùa hoa nở : Một cuốn tiểu thuyết Trung Quốc có rất nhiều cảnh nóng.

“Ai.....” Lần này hắn không cười, mà khẽ thở dài một tiếng. Sau đó dùng tay đề lấy gáy của ta xuống phía dưới.....

Thì ra, thế này mới gọi là hôn.

Những chuyện sau đó, ta không biết. Ta chỉ biết khi tay hắn mơn trớn cơ thể ta, cả người có cảm giác như bốc hỏa; khi lưỡi hắn dầy đưa trong miệng ta, đầu óc có cảm giác như thiếu dưỡng khí; khi hắn tiến vào cơ thể của ta, nơi đó có cảm giác như bị xé rách; khi hắn nhỏ giọng an ủi bên tai ta, trong lòng có cảm giác êm ấm; khi tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, cả người có cảm giác sung sướng lạ thường..... Những chuyện sau đó nữa, ta thật sự không biết, bởi vì ta ngất đi rồi.

Tuy rằng vô cùng không tình nguyện, nhưng vẫn phải giãy dụa từ trong lòng hắn đứng lên, trời sắp sáng, bây giờ ta còn chưa muốn là đề tài bàn tán cho người khác. Ôi! Thì ra đây là cảm giác bị xe tải nghiền qua.

Ta cần rằng chịu đau, vừa mặc quần áo, vừa thăm oán, “Đây là cái thế đạo gì, người mù còn làm tốt hơn so với ta.”

Ta vốn định cứ như vậy vụng trộm rời đi. Nhưng đột nhiên nhớ tới một chuyện vô cùng trọng yếu, vô cùng mấu chốt, nhưng lại bị ta quên bẵng đi. Ta đột nhiên quay đầu.

“Người có bệnh hoa liễu, bệnh giang mai, lậu gì đó hay không?”

“Cái gì?” Giọng nói của hắn không thanh thúy như ngày thường, mà là có chút khàn khàn.

“Người có bệnh gì không sạch sẽ hay không?”

“Không!” Hắn hình như không vui.

“Thật sự không có? Vẫn nên để ta kiểm tra một chút.”

Nói xong, đang muốn tiến lên vén chăn.

Hắn bắt lấy cổ tay của ta, “Ta nói không có là không có! Hơn nữa, hiện tại mới nhớ, có phải là quá trễ rồi không.”

Ta rút tay lại, “Không có thì tốt. Có điều người nghe đây, trong vòng một tháng không được hút thuốc uống rượu, không cho phép tầm hoa vấn liễu.”

Ta không đợi hắn mở miệng, lại nói tiếp: “Nếu tương lai con ta có dị bệnh gì, cơ thể yếu ớt, ta sẽ không tha cho người! Đừng tưởng rằng ta chỉ biết giải độc!” Âm chỉ của ta chắc hẳn hiểu được.

“Được.” Hắn lại đáp trả bằng cái giọng thờ ơ như trước.

Ta muốn nắm lại địa vị của mình! Ta lấy ra một viên thuốc, đặt lên bàn, thuận tiện vỗ bàn một cái, oán hận nói: “Hôm nay hầu hạ rất tốt, thuốc này cho người.”

Sau đó nghênh ngang rời đi.

Đi vài bước, lại chột dạ, quay đầu lại: “Vừa rồi chỉ là nói đùa, đừng để trong lòng.” Ta sợ hẳn sẽ có bóng ma tâm lý.

Sau đó, nghênh ngang rời đi.....

Cái gì mà nghênh ngang rời đi, hiện tại ngay cả thi triển lăng ba vi bộ cũng khó khăn, phải đi bộ hơn nửa đường. Trở lại Tống phủ, trời đã sáng. Ta vừa về là leo lên giường, vội vàng ngủ bù, một bên nhắc nhở mình ngày mai phải mặc kín một chút.

Ngủ ở trên giường, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng lúc đó, cuối cùng còn nảy ra một cái ý niệm trong đầu — chưa thỏa mãn!

Trời ạ! Ta đúng là sắc nữ!

Vì muốn một đứa nhỏ khỏe mạnh, ái ân một lần đúng là không đủ, cho nên ta cùng Long đại tướng quân lại có xuân phong lần thứ hai, xuân phong lần thứ ba, lần này lại đến lần khác.....

Đương nhiên, là một thần y, ta biết rất rõ ảnh hưởng của việc miệt mài quá độ, cho nên sẽ không cùng Long đại tướng quân hàng đêm ân ái. Về tần suất cụ thể, tất nhiên là chuyện bí mật [Đa Đa cười thầm]. Nhưng ta có thể nói cho mọi người, cho dù là độc giả thế kỷ 21 có yêu cầu vô cùng khắt khe nhưng Long đại tướng quân tuyệt đối là một tình nhân tốt [lại cười thầm].

Có điều, cũng chỉ có thể là tình nhân. Hiện tại ta có thể khẳng định, hẳn đối với việc này không hề cũng tuyệt đối không có bóng ma tâm lý.

Ta vẫn không hiểu sao hẳn có thể đáp ứng thẳng thắn như vậy, ta sẽ không ngốc đến nỗi nghĩ rằng hẳn đối với ta ‘nhất “nghe” chung tình’, tất nhiên cũng sẽ không ngốc đến nỗi nghĩ là do lâu ngày sinh tình. Chỉ chờ có được đứa nhỏ, chúng ta sẽ.....

Nhưng ta phải nhanh chút. Cuộc đua tài kén rể của mấy vị mẫu thân trong phủ đã bước vào giai đoạn cuối, may mắn ba vị tuyển thủ cuối cùng cùng ba vị giám khảo có liên hệ rất mật thiết, cho nên thế cục rơi vào trạng thái giằng co. Hơn nữa thương thế ở mắt của Long đại tướng quân cũng sắp khỏi.

Tối nay, là lần cuối cùng của ta cùng Long đại tướng quân. Mắt của hân đã có thể nhìn thấy hình ảnh mờ lung, chỉ cần thay một lần thuốc nữa thì có thể nhìn thấy bình thường. Cũng là lúc chia tay.

Ta lười biếng ghé vào thành giường, không lập tức đến rồi lại vội vàng đi như những lần trước. Thân thể tuy rằng không đau nhức giống lần đầu tiên, nhưng vẫn không thoải mái. Nữ nhân vì sao luôn kẻ yếu, không biết về sau ta còn có cơ hội xoay người hay không.

Tối nay là đêm cuối cùng, về sau ta cùng Long đại tướng quân có thể sẽ không gặp mặt, hoặc là cho dù đối diện cũng không quen biết, ta có đứa nhỏ của ta..... Ta đặt tay lên bụng, trong lòng cầu nguyện, hy vọng đám tiểu nòng nọc dũng cảm của hân có thể phá tan lớp lớp trở ngại, thành công đến bờ đối diện. Bằng không, ta cũng không thể mặt dày đến gặp Long đại tướng quân lần nữa.

Có lẽ bởi vì là đêm cuối cùng, nỗi lòng của ta khó có thể bình tĩnh, tuyệt đối không phải lưu luyến! Mà là bởi vì vẫn còn chút chút nghi vấn ở tâm lý, tối nay ta thật sự không thể nhịn được nữa!

“Long đại tướng quân,” Giọng nói của ta hơi khàn khàn, “Đêm nay là đêm đêm cuối cùng.”

“Phải.”

“Trong lòng ta vẫn có nghi vấn, không biết có nên hỏi hay không. Chỉ là sau này ta và tướng quân cũng không còn cơ hội gặp lại, cho nên không muốn nhịn nữa.”

“Cô nương mời nói.” Hần không thường xuyên gọi tên của ta, cũng tốt, nếu không ta lại cảm thấy đang làm người khác.

“Ta vẫn không hiểu tại sao ngày ấy ngươi lại đáp ứng yêu cầu của ta.”

“Ngươi cảm thấy ta không nên đáp ứng?” Bây giờ ngay cả hai chữ “cô nương” cũng cắt giảm đi.

“Cũng không phải. Chỉ là người đáp ứng quá nhanh, quá rõ ràng, giống như không cần nghĩ ngợi. Quyết đoán đương nhiên cũng là một phẩm chất tốt, nhưng..... chuyện bán mình..... Dù sao cũng là một chuyện lớn.”

Câu cuối ta nói rất nhỏ, không biết hắn có nghe được hay không.

Hắn quay lại, “Ta là một quân nhân, ta chỉ biết trên chiến trường phải đưa ra phán đoán có lợi nhất với mình trong thời ngắn nhất, nếu không chính là binh bại như núi đổ, thậm chí là chết không có chỗ chôn.”

“Nhưng chuyện này không phải đánh trận.”

“Đời người không chỗ nào không phải chiến trường.” Hắn nói có chút châm chọc.

“Người thật sự không muốn biết ta vì sao ta muốn một đứa nhỏ, vì sao lại chọn người?”

“Ta cũng nói rồi, đó vấn đề của người, không phải của ta. Chuyện ta lo lắng là người có thể giải độc hay không, có phải chỉ có người mới có thể giải độc hay không.”

“Người không lo ta có âm mưu gì sao?”

“Người hoài nghi năng lực phán đoán của ta?”

“Người tuyệt không để ý chuyện dòng máu của mình bị dẫn ra ngoài?”

“Nổi dỗi tông đường là chuyện phải làm, không phải người cũng sẽ có người khác.”

Nghe xong lời này, trong lòng ta có chút tức giận, “Người không suy nghĩ đến chuyện có con riêng sẽ rất bi thảm sao!” Ta quên mất chính mình mới là người khởi xướng nên chuyện này.

“Một người sống bi thảm hay không, nguyên nhân không phụ thuộc vào thân phận của hắn, mà ở năng lực của hắn. Huống chi...” Hắn ngừng một chút, “Người sẽ là một mẫu thân tốt.”

Ta thừa nhận, trong lòng ta có chút đắc ý, nhưng vẫn không cam lòng, “Vậy người cũng không thể tùy tiện.”

“Ai.” Hắn lại than nhẹ một tiếng, “Người vì sao phải nghĩ nhiều như vậy?!”

Ta biết lo sợ không đâu là tật xấu của ta, nhưng bị vạch trần vẫn không nhận được. Vì thế ta nghĩ đến một câu hỏi nan giải từ thiên cổ.

“Ta hỏi người, nếu mẫu thân và nữ nhân người yêu thương nhất đồng thời ngã xuống nước, chuyện này có thể sẽ chết đuối, người sẽ cứu ai trước?”

“Người yêu!”

“Vì sao?” Sao ta lại không nhìn ra người là một kẻ si tình nhỉ?

“Bởi vì mẫu thân ta biết bơi.”

“Người..... giả thiết cả hai đều không biết bơi thì sao?”

“Vậy cứ nhảy xuống nước, gặp ai trước sẽ cứu người đó.”

“Sao có thể như vậy!”

“Vì sao không thể?”

“Người phải suy nghĩ một chút, mẫu thân sinh ra người nuôi lớn người, không cứu trước thì người chính là đại nghịch bất đạo; người yêu của người hiểu người yêu người, không cứu nàng trước chính là vô tình vô nghĩa.” Ta thực sự muốn xem trong thời gian ngắn nhất người sẽ đưa ra phán đoán có lợi thế nào.

“Nếu như chuyện đó thực sự xảy ra, còn có thể nghĩ những chuyện như thế này sao?”

“Đương nhiên!” Ta cãi chày cãi cối.

Hắn duỗi tay bịt kín mắt, mũi, miệng của ta.....

“Ừm.....” Ta không thể hít thở, vừa duỗi tay nắm lấy bàn tay của hắn, vừa kêu gào ở trong lòng: “Buông tay! Buông tay!”

Hắn buông tay ra, ta hít lấy hít để không khí, còn chưa kịp mở miệng mắng, hắn đã mở miệng trước.

“Vừa rồi trong lòng ngươi nghĩ cái gì?”

“Còn có thể nghĩ cái gì! Chỉ nghĩ tên khốn nhà ngươi mau buông tay!”

“Vậy thì đúng rồi.” Hãn khẽ cười nói, “Nghĩ đến chuyện quan trọng nhất là được rồi.”

Chương 16: Đi ăn máng khác

Ngày phụ thân đại nhân chính thức công bố người được chọn, cũng là ngày từ chức của Tổng Nhị tiểu thư

“Nghĩ chuyện quan trọng nhất là được.”

Buổi tối, ta nằm ở trên giường, không ngừng nghĩ đến những lời này. Đúng vậy, nghĩ chuyện quan trọng nhất là được, nếu có thể làm được điều này, ta đã không tự mình đi tìm phiền não rồi.

Như vậy hiện tại cái gì mới là quan trọng nhất? Chuyện quan trọng nhất đương nhiên là có một cục cưng đáng yêu; sau đó từ chức Tổng Nhị tiểu thư để đi ăn máng khác, rời khỏi Tổng phủ; rồi chuyên tâm quản lý Dược Thiện Phường, chờ sinh cục cưng; sau đó nữa sẽ tìm một sư nương dịu dàng cho mỹ nhân sư phụ, tìm cho Duyệt Duyệt bảo bối một đồ tức xinh đẹp, sư tổ biến thái chắc là không cần; cuối cùng chính là

phải dưỡng dục cục cưng của ta cho thật tốt, muốn dạy cho nó tri thức hiện đại, đúng rồi, hơn nữa phải cho cục cưng theo đuổi kinh tế học.

Cục cưng ơi cục cưng, mẫu thân con chính là do không hiểu phương thức buôn bán, mới bị hồ ly thúc thúc của con bắt nạt, tương lai con nhất định phải cố gắng, cũng đừng học phụ thân chỉ biết giương cung bắn đại bàng. Mẫu thân cũng không mong nhiều, chỉ mong có thể đạt được năm phần thành tựu là được..... Ta hình như lại nghĩ nhiều rồi.

Cảm tạ các vị giám khảo! Cảm tạ các vị tuyển thủ! Cảm tạ tấm màn đen! Ba vị trí pk đầu tiên giành cho một tháng, để cho ta có đủ thời gian đi nghênh đón một sinh mệnh mới! Đúng vậy, ta có thể lấy danh dự của mỹ nhân sư phụ ra đánh cược, ta mang thai!

Từ sau khi xác định mình mang thai, ta không ra khỏi cửa nửa bước, an tâm ở Bình Phàm cư dưỡng thai. Lấy lý do vô cùng cao thượng, tu thân dưỡng tính, luyện tập nữ công gia chánh, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc sống hôn nhân. Các vị trưởng bối trong nhà đều rất vừa lòng, còn cố ý dặn mọi người không thể tùy ý quấy rầy ta.

Xét thấy trình độ phối hợp công tác và thái độ trách nhiệm của Long Đại Tướng quân, ta cũng muốn thông báo một tiếng với hắn, tránh tương lai tạo ra những hiểu lầm không cần thiết.

Ta nằm ở trên giường, một bên ôn tập sách thuốc có liên quan đến mang thai, một bên thưởng thức được thiện mà Dược Thiện phường cố ý chế tác cho ta. Tháng chín, thời điểm đầu thu, cũng là thời điểm phải bồi bổ. Ta tính toán một hồi, tháng năm năm sau cực cưng của ta sẽ chào đời, thì ra là một cực cưng mùa hè. Cực cưng mùa hè lấy tên gì thì hay nhỉ?

“Thúy Vi.”

“Tiểu thư có gì phân phó?” Thúy Vi đang sửa sang lại giá sách bị ta lục đến rồi tỉnh rồi mù.

“Em nói xem tên ‘Kim Thành Vũ’ có được không?”

“Kim Thành Vũ? Là cô gia tương lai sao?”

“Đương nhiên không phải!” Tuy rằng ta cũng từng mơ mộng như thế.

“Cũng đúng, hình như không có công tử nào họ Kim.” Nàng nói ở đây là các vị tuyển thủ.

“Đừng nói nhiều như vậy, ta hỏi có được không.”

“Thúy Vi không hiểu lắm. Tiểu thư muốn tên này làm gì?”

“Tương lai đặt cho tiểu thiếu gia, thế nào?”

“Tên này có ý nghĩa gì? Hơn nữa, vậy nhất định phải tìm một cô gia họ Kim mới được.”

“Ai nha, em biết cái gì. Kim Thành Vũ chính là một siêu cấp đại soái ca, tiểu thiếu gia của em mà dùng tên này, lớn lên cũng sẽ là một siêu cấp

đại soái ca!”

Ta không có cách nào giải thích cho Thúy Vi rằng tiểu thiếu gia của nàng sẽ không theo họ của cô gia, nhưng ta đã có thể đoán được Tiểu Vũ của ta hai mắt phóng điện, mê đảo hàng loạt thiếu nữ.

“Siêu cấp đại soái ca là cái gì?”

“Chính là nam tử vô cùng vô cùng dễ nhìn.”

“Có dễ nhìn như Long Đại Tướng không?” Nói đến mỹ nam, Thúy Vi bỗng nhiên có hứng thú.

“Một người là hoa lan mùa xuân, một người là hoa cúc mùa thu, không thể so sánh được.” Ta vẫn khách quan đánh giá.

“Thế tương lai tiểu thư sinh ra một tiểu tiểu thư thì sao?”

“Kim Hỉ Thiện! Siêu cấp đại mỹ nữ!”

“Dù sao thì vẫn phải tìm một cô gia họ Kim trước đã.”

Phụ thân đại nhân rốt cục không thể đứng nhìn được trạng thái giằng co kén rể được nữa, có lẽ là hẳn cảm thấy không cần thiết phải tốn công vì một người như ta, vì thế vận dụng thẩm quyền của mình, phụ thân đại nhân chọn ra người quán quân. Giằng co gần ba tháng, cuối cùng cũng chọn lựa được vị hôn phu của Tổng nhị tiểu thư.

Ta biết, ngày phụ thân đại nhân chính thức công bố người được chọn, cũng là ngày từ chức của Tổng Nhị tiểu thư. Cho nên, trước ngày công bố, ta đã làm tốt công tác chuẩn bị.

Đầu tiên, ta tìm Duyệt Duyệt bảo bối đến.

Hai năm này, bởi vì bận việc trong sơn trang, số lần gặp mặt của ta và Duyệt Duyệt bảo bối vô cùng ít, nếu không sao có cơ hội cùng Long Đại Tướng quân xuân phong mấy độ. Nhưng chỉ cần ta tìm, hẳn sẽ đến.

Đối mặt với người thực sự quan tâm đến mình, ta không dám giấu diếm, đem chuyện mang thai, những chuyện đã trải qua, cùng với ý niệm trong lòng đều nói hết ra. Đương nhiên không nhắc đến Long Đại Tướng quân.

“Duyệt Duyệt bảo bối, ta biết người giận ta.” Ta ai oán vạn phần nói, “Nhưng bây giờ mới nói cho người, bởi vì ta sợ nếu người biết sớm, sẽ tuyệt đối không cho ta làm vậy như thế. Nhưng Duyệt Duyệt bảo bối, ta thật sự rất muốn đứa nhỏ này. Tư vị không có người thân chắc người hiểu rõ hơn ai hết.”

Nghe câu cuối cùng của ta, thần sắc vốn đang phức tạp của Duyệt Duyệt bảo bối cũng trở nên dịu dàng hơn. “Việc đã đến nước này, nói tính toán của người đi. Có ta ở đây, tất nhiên sẽ không để cho người khác bắt nạt người.”

Tuy rằng hẳn không hiểu, nhưng vẫn đứng về bên ta. Chỉ cần thu phục hẳn, mỹ nhân sư phụ và biến thái sư tổ cũng không có vấn đề gì.

Duyệt Duyệt bảo bối vốn định cứ như vậy dẫn ta đi, nhưng ta không đáp ứng. Ta nhất định phải để cho phụ thân đại nhân hiểu được ta không phải giống như mẫu thân ta, ta muốn đường đường chính chính rời đi. Chính là để tránh cho phụ thân đại nhân thẹn quá thành giận, ta muốn Duyệt Duyệt bảo bối lúc đó đến ở một bên giúp đỡ, hẳn cũng đáp ứng rồi.

Rồi sau đó là Thúy Vi.

Ta có chút lo lắng, nữ tử cổ đại chắc sẽ không thể nào chấp nhận được chuyện chưa kết hôn mà đã có thai đôi phong bại tục bậc này. Đúng như ta dự đoán, biểu tình của Thúy Vi giống như đồng thời xem hài kịch, bi kịch, khủng bố kịch, trong chốc lát vì bi thảm ta gặp phải mà khóc rống, nàng ta cho rằng là ta bị bội tình bạc nghĩa, một lúc lại vì một tiểu sinh mệnh trong bụng ta mà vui sướng không thôi, chốc lát lại vì không biết sau này sẽ chiếu cố cục cưng thế nào mà sầu khổ vạn phần, cuối cùng lại suy nghĩ cảnh ta bị trừng phạt mà hoảng sợ lo lắng, nhưng không hề đề cập tới chuyện bỏ ta mà đi.

Ta không chê cười nàng, chỉ cảm thấy thực cảm động, trừ bỏ một câu cuối cùng.

“Ô..... Tiểu thư, cô gia kia, Thúy Vi biết ngay là người xấu mà, nhất định là hặn họ Kim.”

Một ngày kia rốt cục cũng đến.

Hôm đó, phụ thân đại nhân gọi ta đến thư phòng của người, trong trí nhớ của ta kiếp này đây vẫn là lần đầu tiên. Đi vào trong phòng, tam đại đầu sỏ đều đã đợi sẵn ở đây. Không nghĩ đến chuyện của ta lại khiến nhiều người lưu ý đến vậy, thật sự khiến ta được quan tâm mà đâm ra lo sợ.

“Thư Phàm.” Xem ra phụ thân đại nhân không biết nên nói chuyện với ta như thế nào, cho nên Đại nương mở miệng trước, “Năm nay người đã mười tám tuổi, cũng đến tuổi gả đi rồi. Đáng tiếc mẫu thân người đi sớm, chúng ta còn nhiều chỗ chưa quan tâm, khiến cho người lỡ mất không ít lương duyên.”

Nàng dừng lại, chắc là muốn chờ ta nói vài câu khách sao như là “đâu có, đâu có”, “không phải, không phải”, nhưng ta không lên tiếng, bởi vì nàng nói đều là lời nói thật.

“Đại tể người gả ra ngoài cũng đã hai năm, nay nên đến lượt người. Người cũng biết, mấy tháng nay ta và Nhị nương, Tam nương đều rất bận, muốn bù đắp những thiếu thốn mà chúng ta bình thường chưa đáp ứng được cho người.”

“Vài công tử này đều là người tốt, rất tương xứng, chúng ta cũng đã tìm hiểu kĩ. Cuối cùng vẫn là phụ quân tự thân chọn người cho người. Thư Phàm người cứ yên tâm đi.”

Tam nương ở một bên hưng trí bừng bừng, “Thư Phàm nếu được gả đi, sẽ đến lượt Thư Tú nhà chúng ta, không biết chừng năm nay sẽ lại song hỷ lâm môn.”

Thư Tú đã sớm đính ước, chỉ đợi nhị tể ta xuất giá nữa thôi.

“Thư Phàm,” Phụ thân đại nhân mở miệng, “Lưu công tử này là cháu của Tam nương người, làm người thành thật, cũng quản lý tốt chuyện làm ăn của Lưu gia. Hắn là người trọng tình nghĩa, năm năm trước thê tử chết bệnh, cho tới hôm nay mới quyết định tái giá.”

Thảo nào Tam nương cao hứng như vậy, thì ra cuối cùng người thắng là nàng.

“Người yên tâm, tuy làm vợ kế, nhưng vợ trước không có sinh con, người cũng không khác gì chính thất.” Tam nương ở một bên nói.

“Gả đến Lưu gia, sẽ phải theo quy củ của Lưu gia, không thể làm mất mặt gia phong của phủ Tả tướng chúng ta. Ngày cũng đã chọn rồi, là mừng tám tháng sau, trong mấy ngày này phải học tập các vị mẫu thân của người cho thật tốt.” Nói xong, phụ thân đại nhân nhìn nhìn hóa trang của ta, “Trước tiên sửa sang lại bộ dạng này đi, còn thể thống gì.”

“Phụ thân!” Ta không gọi hắn là “Cha”: “Chuyện hôn nhân này Thư Phàm không thể đáp ứng.” Quảng ra một viên lưu đạn.

“Cái gì!” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Ta đã không phải hoàng hoa khuê nữ.” Lại một quả bom.

“A!” Mọi người đồng thanh kêu lên.

“Ta đã có thai.” Lại thêm một quả bom nguyên tử.

Toàn quân bị tiêu diệt.

“Thư Phàm, người đừng có nói giỡn.” Vẫn là Tam nương phản ứng lại đầu tiên.

“Loại chuyện thế này Thư Phàm nào dám nói giỡn. Tam nương có thể mời đại phu tới bắt mạch cho Thư Phàm, chẳng phải sẽ biết thật giả.”

“Người!” Phụ thân đại nhân vỗ bàn đứng phắt dậy.

“Lão gia, đừng! Trước hết mời đại phu đến xem rồi nói sau.” Nhị nương tiến lên ngăn phụ thân.

“Nói bậy! Mời đại phu đến, không phải là thông báo với toàn thiên hạ sao?” Lửa giận của phụ thân đại nhân không thể kiềm chế được.

Nhị nương xoay người lại, “Thư Phàm, cha của đứa nhỏ này là ai? Nếu hai người thực sự yêu thương nhau có thể nói ra, phụ thân người sẽ không gây khó dễ đâu.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Không cần để ý đến cháu của ta!” Tam nương cũng vội hỏi.

“Không biết là ai.”

“Cái gì!”

“Say rượu loạn tính, ái ân, ta không biết là ai.”

“Phá! Dem nghiệt chủng này phá cho ta!” Phụ thân đại nhân hạ thánh chỉ.

Những người khác đều nhìn về phía bụng của ta, “Chắc là chưa đến ba tháng, phá lúc này không hại thân thể.” Đại nương lúc này mới phục hồi lại tinh thần.

Ta lạnh lùng nhìn nàng một cái, “Ta muốn giữ lại đứa nhỏ này!”

“Tại sao ngươi có thể giống như mẫu thân ngươi! Cha đứa nhỏ không biết là ai, giữ lại có ích gì!” Hẳn cho là ta giữ đứa nhỏ này là vì muốn ngày nào đó đi tìm nam nhân phụ trách, giống như mẫu thân ta đối với hắn.

Ta quỳ xuống trước mặt phụ thân đại nhân, dập đầu ba cái.

“Ta tự biết chuyện gây ra hôm nay làm trái lại những điều ngày thường phụ thân dạy bảo.” Ta thật sự không muốn dùng những từ linh

ting như đôi phong bại tục, “Tướng phủ đã không còn là nơi ta có thể dung thân nữa. Ba cái đập đầu này coi như là tạ tội với công ơn nuôi dạy của phụ thân đại nhân. Từ nay về sau, ta không còn là nữ nhi của phụ thân, Tổng phủ không còn Nhị tiểu thư, đây là hành động của cá nhân ta, cùng Tổng phủ và phụ thân đại nhân không có quan hệ.” Ta không xưng Thư Phàm.

Ta đứng dậy, nói một câu cuối với phụ thân đại nhân đang trợn mắt há mồm, “Ta cũng không giống mẫu thân ta, mẫu thân không thể bảo vệ được ta, nhưng ta có thể bảo vệ được đứa nhỏ của chính mình!”

Sau đó, xoay người, rời đi.

“Thất thần cái gì! Mau ngăn nó lại!” Đại nương gọi người vào.

Đám gia đình vây lại, muốn giữ lấy ta. Nhưng đúng lúc này, Duyệt Duyệt bảo bối ẩn thân ở một bên xuất hiện. Hắn không nói chuyện, cũng không ra tay, chỉ ôm kiếm đứng bên cạnh ta, nhưng không còn người dám tiến lên.

“Người là ai?” Đây là câu hỏi của nhị ca Thư Ngôn, hắc và Thư Ngữ chắc hẳn vừa nghe chuyện nên chạy tới.

Tổng Thư Ngôn, nam, hai mươi hai tuổi, con trai thứ hai của Tả tướng, con vợ cả, đại học sĩ của Hàn Lâm viện. Nếu như so sánh với Thư Ngữ thì, ổn trọng không đủ, thanh cao dư thừa, xin độc giả tự tưởng tượng đến một con khổng tước ngẩng đầu mà bước.

Hắc muốn tiến lên ngăn cản Duyệt Duyệt bảo bối.

“Chậm đã!” Là Thư Ngữ. Hắc ôm quyền với Duyệt Duyệt bảo bối, “Vị công tử này thoạt nhìn cũng biết là người hiểu lễ nghĩa, nếu có ý với nhị muội ta, có thể nhờ người mai mối, đem sính lễ đến, sao có thể làm những chuyện như thế này.”

“Ta không phải.” Duyệt Duyệt bảo bối chỉ nói ba chữ.

Thư Ngữ sửng sốt.

“Hắn là nói hắn không phải là phụ thân của đứa nhỏ.” Ta ở một bên phiên dịch.

“Đại ca không cần nhiều lời. Đem một đôi gian phu dâm phụ này bắt lại, xử trí theo gia pháp!” Thư Ngôn vô cùng tức giận.

Cạch một tiếng, kiếm của Duyệt Duyệt bảo bối ra khỏi vỏ, khiến cho Thư Ngôn sợ tới mức lui vài bước.

“Đại ca không cần làm tới nữa, ý ta đã quyết, sau này chúng ta coi như không quen biết.”

Mặt Thư Ngữ tối sầm, “Thư Phàm, rốt cuộc người muốn thế nào?”

Ta có chút mệt mỏi, ta là phụ nữ có thai, phải cẩn thận.

“Ta nói thẳng nhé! Ta ở trong này không tốt, không vui, hiện tại muốn rời đi, tìm đến những ngày tháng vui vẻ.”

“Người cố ý làm mất mặt Tổng phủ.”

“Vậy người nói xem vì sao ta phải để ý đến mặt mũi của Tổng phủ.”

Ta nhìn hần: “Không nói nên lời sao? Có lẽ người cảm thấy tất cả mọi chuyện đều là ta đương nhiên phải chịu. Nhưng ta nói cho người, cho dù là hoa bách hợp đại cũng có mùa xuân, dù chỉ là tiểu thư con thiếp không được sung hạnh cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc.”

Hần và Thư Ngôn đều ngây người, chắc là không thể tưởng ta lại có thể nói những lời như thế.

“À, đúng rồi, thuận tiện nói một câu, ta muốn mang Thúy Vi đi, nàng là bán mình cho ta.”

Ha ha, năm đó ta tự mình viết khế bán mình chính là chờ ngày này.

“Người.....”

Lúc này, phụ thân đại nhân từ trong thư phòng đuổi ra đến đây: “Để cho nàng đi! Ai cũng không cần cản! Coi như Tổng Dật ta không có đứa con này!”

Ta mong hẳn nói những lời này, vừa ý nhưng vẫn là có chút chát. Ta không quay đầu, bước về cửa lớn của Tổng phủ, Duyệt Duyệt bảo bối cùng ta.

“Nhị tỷ! Nhị tỷ!” Một giọng nói trẻ con gọi ta. Là tiểu Thư Kiệt, đứng ở phía sau hẳn là Thư Tú đang có chút thất kinh.

“Nhị tỷ, muốn đi đâu?” Tiểu Thư Kiệt còn chưa đầy năm tuổi nhào vào lòng ta, “Tam tỷ nói tỷ phải đi. Thế khi nào thì trở về? Chuyện xưa lần trước còn chưa kể xong đâu.”

Ta phải nói với hắn như thế nào? Nói rằng nhị tử sẽ không trở về nữa, nói chuyện xưa kia sẽ không bao giờ kể được, nói không còn nhị tử này nữa sao. Còn mọi người sẽ nói với hắn thế nào? Nói nhị tử kể chuyện xưa, hát nhạc thiếu nhi cho hắn là một kẻ không biết thẹn, là nữ nhân đồi phong bại tục sao? Hắn có thể hiểu không?

Vú em ôm lấy Thư Kiệt từ trong lòng ta, đưa cho Nhị nương đã tiến đến đây.

Ta cần rằng một cái, xoay người rời đi, phía sau còn nghe thấy Thư Kiệt gọi “Nhị tử”, không biết hắn còn có thể gọi bao lâu.

Ta bước ra khỏi cửa lớn Tổng phủ, đây đúng là mong muốn của ta bao lâu nay, quang minh chính đại rời khỏi Tổng phủ.

Chương 17: Kim Ốc tàng kiều

Tiến bước hai người, ta bắt đầu cuộc sống kim ốc tàng kiều

Ta rốt cục có thể quang minh chính đại rời khỏi Tổng phủ. Mang theo Thúy Vi, mang theo vật phẩm riêng tư của ta, mang theo cục cưng trong bụng, mang theo Duyệt Duyệt bảo bối, rời khỏi Tổng phủ, đi đến tiểu kim ốc (tòa nhà nhỏ) trong lòng ta.

Tiểu kim ốc trong lòng ta, chính là một tiểu viện khi mua bất động sản ta cố ý chuẩn bị cho mình, khéo léo tinh xảo, yên tĩnh thanh nhã, thật sự là một nơi lý tưởng để tương lai dưỡng dục cục cưng, ta tự gọi là kim ốc tàng kiều.

Nhưng hiện tại, ngay trong phòng khách của tiểu kim ốc, tam đường hội thẩm lần thứ hai lại được trình diễn. Không ngờ vừa mới thoát khỏi tam đại đầu sỏ của Tổng phủ, lại phải nghênh đón tổ ba người của Huyền Thiên Tông.

Giờ này khắc này, ta mới thật sự cảm nhận được cái gì gọi là “Hổ lâu ngày không phát uy, tuyệt đối đừng nghĩ nó là mèo bệnh”. Vốn tưởng rằng thu phục được Duyệt Duyệt bảo bối sẽ không còn gì phải lo lắng nữa, nhưng không thể tưởng được mỹ nhân sư phụ cùng sư tổ biến thái mới là chính chủ.

“Đa Đa, người không cần sợ, thành thật nói cho sư tổ, rốt cuộc là tên tiểu tử thối nào khi dễ người, sư tổ sẽ chộp hắn về đây thành thân với người, nếu hắn không chịu, ta sẽ thiến hắn, để cho hắn cả đời không lấy được ai khác!”

Sư tổ biến thái thật bạo lực.

“Sư tổ, ta không muốn thành thân.”

“Cái gì? Không muốn thành thân? Ai nha! Nhất định là bị tiểu tử kia khi dễ đến choáng váng rồi!”

“Không phải, ta không bị hấn khi dễ, là ta khi dễ hấn!”

“Người khi dễ hấn? Dùng loại nào? Âm Đạm Tiêu Hồn, Hoa Đào Đóa Đóa, Xuân Phong Nhất Độ hay là Liệt Nữ Triền Lang?” Mỹ nhân sư phụ phun ra hàng loạt tên của những loại xuân dược mạnh nhất.

“Ai nha! Mỹ nhân sư phụ nói bừa cái gì thế! Ta không phải là đạo tặc hái hoa! Ta, ta không khi dễ hấn, chúng ta chỉ là ký kết một giao dịch công bằng.”

“Giao dịch gì?”

“Ta cứu mạng của hấn, hấn lấy thân báo đáp, đương nhiên, ta chỉ muốn đứa nhỏ không cần hấn.”

“Vì sao không cần những thứ khác? Chỉ vì muốn rời khỏi Tổng phủ, cho nên muốn một đứa nhỏ?”

“Đương nhiên không phải! Muốn đứa nhỏ chính là bởi vì muốn đứa nhỏ!” Ta khẳng định.

“Muốn đứa nhỏ rất đơn đơn giản, tìm một nam nhân gả cho là được rồi. Người không thích người phụ thân người nhìn trúng, để sư tổ ra mặt không phải là được rồi sao.”

“Ta không muốn lập gia đình! Cũng không phải vì không lập gia đình mới cần đứa nhỏ này.”

“Không muốn gả đi, vậy ép hẳn vào cửa là được rồi, lấy địa vị của Huyền Thiên Tông chúng ta.....”

“Ta không muốn thành thân, chỉ muốn có một đứa nhỏ.” Ai, sư tổ biến thái sẽ không thể hiểu nổi ta.

“Nếu đã như thế, cần gì nhất định phải là lúc này, dù sao vẫn ở kinh thành, rồi đi trước rồi nghĩ kế không được sao? Nhỡ đâu mọi chuyện không như người mong muốn thì phải làm thế nào?” Mỹ nhân sư phụ bám riết không tha.

“Tận dụng thời cơ a! Ha ha, một nam nhân có điều kiện tốt như vậy thật sự không dễ tìm.”

“Một kẻ không dám phụ trách mà được coi là nam nhân tốt ư? Tại sao người không hỏi trước sư tổ, thanh niên tài tuấn trong triều, hiệp khách thiếu niên chốn võ lâm, có người nào là sư tổ không biết.”

Ta đâu biết sư tổ biến thái là chủ biên của tạp chí bát quái.

“Sư phụ, việc này không thể khích lệ được.”

“Đúng, đúng.” Sư tổ lại trở nên nghiêm túc, “Đa Đa, lần sau không được vi phạm lý lẽ như thế này nữa!”

“Thôi, quên đi.” Mỹ nhân sư phụ đau đầu, “Chỉ là vì sao nhất định phải làm lớn chuyện này lên, lặng lẽ rời đi không phải tốt hơn sao? Người không sợ người ngoài biết? Sau này.....”

“Bởi vì ta muốn quang minh chính đại rời đi. Ta không chấp nhận bọn họ cho rằng ta làm chuyện gì đó ám muội mới phải lén lút bỏ trốn, tại sao phải đi từ cửa sau, ta muốn để cho bọn họ biết, ta mới là người không cần bọn họ.” Ta có kiên trì của ta.

“Người là bị đuổi ra.” Duyệt Duyệt bảo bối lần đầu tiên mở miệng.

“Đó là bởi vì chúng ta nhìn nhận sự việc ở góc độ khác nhau.”

Sư tổ biến thái muốn nói chen vào, lại bị mỹ nhân sư phụ ngăn cản, không lạc đường, không đói bụng, mỹ nhân sư phụ trở nên nghiêm túc rất có tư vị của nam nhân: “Người xác định nam nhân kia không biết người, cho dù về sau chuyện của Tống Nhị tiểu thư mọi người đều biết.”

“Hắn chưa từng thấy qua bộ dạng của ta, thanh danh của Tống Nhị tiểu thư cũng không phải tốt lắm, chắc là hắn sẽ không nghĩ đến ta. Hơn nữa, hắn là một người theo lợi tránh hại, cho dù có nhận ra, cũng không có chuyện tình nguyện nhúng chân vào vũng nước bẩn này. Ha ha, cho nên không có gì phải lo lắng.”

“Sư tổ, sư phụ, đồ đệ, các người không cần nói nữa, dù sao chuyện cũng đã đến nước này, chẳng lẽ đến các người cũng ghét bỏ ta.....” Ta sử dụng khổ nhục kế.

“Đương nhiên là không! Có sư tổ ở đây, ai dám!” Sư tổ biến thái nghe ta nói thế thì có chút nóng nảy.

“Ghét bỏ? Ai, Đa Đa, người phải là chúng ta mới có thể hiểu ‘không có gì phải lo lắng’ là thế nào.”

Mỹ nhân sư phụ lần đầu tiên nói chuyện với ta như vậy, Duyệt Duyệt bảo bối nghe thế thần sắc cũng có chút phức tạp.

“Sư phụ, ta.....”

Ta nói không ra lời. Đúng vậy, ta không đứng trên lập trường của bọn họ mà suy nghĩ. Cho dù biết bọn họ sẽ tức giận, sẽ khó hiểu, nhưng nghĩ bọn họ cũng chỉ tức giận chứ không thực sự trách phạt cho nên mới

tiền trăm hậu tấu như vậy, lại không nghĩ đến bọn họ sẽ vì ta mà lo lắng, bất an.

“Sư phụ biết người có suy nghĩ của người, cũng không phải tất cả đều là sai, nhưng chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời, vẫn nên tìm người thương lượng, nếu người thực sự chịu khổ, không phải chỉ có một mình người khó chịu.”

“Sư phụ, Đa Đa về sau không bao giờ như thế nữa!” Hốc mắt của ta hơi ẩm ướt.

“Được rồi, được rồi. Lần sau không làm những chuyện như thế này nữa là được.”

Sư tổ biến thái đứng ra hoà giải, “Chúng ta vẫn nên nói chuyện sau này đi. Có nên tìm một vú em đến hay không?”

“Ta sẽ tự mình nuôi nấng.”

Sư tổ biến thái muốn ta lên Phiếu Miếu Phong ẩn cư, Duyệt Duyệt bảo bối muốn ta đến Lâm Nguyệt sơn trang dưỡng thai, cuối cùng là mỹ nhân sư phụ định đoạt: lo lắng ta mới mang thai những tháng đầu tiên nên để ta ở lại tiểu kim ốc nghỉ tạm, chờ thai nhi khỏe mạnh mới tính tiếp, hẳn ở lại chiếu cố cho ta. Duyệt Duyệt bảo bối phải về sơn trang, hẳn hiện tại là người đứng đầu nơi đó, không thể rời đi quá lâu. Sư tổ biến thái cũng muốn ở lại, nhưng mỹ nhân sư phụ nói gần đây bởi vì tin đồn tàng bảo đồ, thỉnh thoảng lại có vài kẻ rảnh rỗi đến quấy rối Phiếu Miếu Phong, sư tổ là tông chủ, bụng làm dạ chịu. Sư tổ biến thái than thở nói: “Ta đã lật tung của Phiếu Miếu Phong lên rồi, nào có bảo đồ gì.”

Tiến bước hai người, ta rốt cục bắt đầu cuộc sống kim ốc tàng kiều của ta.

Cái gì là cuộc sống kim ốc tàng kiều? Chính là khi ngồi ở trên ghế có thể đem chân gác lên thành ghế; là ở trên giường có thể trải đệm dựa mềm, sau đó nằm giống như mèo; là sau khi rời giường có thể không chải đầu, để cho tóc rối tung như một tổ chim; là khi ngủ có thể mặc váy ngủ thắt lưng, mặc kệ cho cánh tay bấp chân lộ ra; là khi ở phòng trong có thể đi đôi dép lê tự chế, để lộ bàn chân thoải mái; quan trọng nhất là, có thể tùy ý tô sơn cũng do ta tự chế lên móng chân tay...

Ta không tiếp tục hóa trang “như hoa” nữa, Thúy Vi rốt cục có thể thử nghiệm kiểu trang điểm khác, tuổi tác lớn dần cho nên nàng không thể tiếp thu quan điểm thẩm mỹ ta lừa gạt nữa, chỉ vào trong gương nhìn ta nói: “Xem đi, Thúy Vi đã sớm nói, tiểu thư có thể đẹp hơn.”

Đối với ngón chân được tô vẽ xinh đẹp của ta, Thúy Vi vẫn không quen lắm. “Tôn lên ngón chân chân trắng nõn của tiểu thư đúng là đẹp mắt, nhưng chỉ có thể để cô gia tương lai nhìn thôi, mà tiểu thư.....”

Cứ nghĩ đến ta bị bội tình bạc nghĩa, nàng lại khổ sở, ta cũng không có biện pháp để cho nàng tin tưởng đó là sự lựa chọn của ta.

“Sau này tiểu thư nhất định sẽ gặp được người tốt.”

Nàng nói cũng không sai, làm loạn thế nào cũng chỉ dám ở trong phòng, ra cửa không phải vẫn quấn chân thật kín sao. Mà hiện tại không có nhiều cơ hội ra ngoài lắm, tuy rằng Tống phủ che lấp bằng mọi cách, nhưng vẫn truyền ra tin tức Tống Nhị tiểu thư hành vi phóng túng, bị người ta bội tình bạc nghĩa, cho nên mỹ nhân sư phụ nghiêm khắc khống chế chuyện ra ngoài của ta. Nếu không, hôm nào đó cho hẳn nhìn xem.

Lại qua hai tháng, nhất là sau vụ xuất giá giống trống khua chiêng của Tống Tam tiểu thư, làm cho chuyện gièm pha của Tống Nhị tiểu thư bị gác sang một bên. Hận ý của ta đối với Tống phủ cũng phai nhạt đi, có

thể là chịu ảnh hưởng của cực cực, nghĩ rằng mọi người cứ như vậy là tốt rồi.

Duyệt Duyệt bảo bối gửi thư thúc giục ta đi đến Lâm Nguyệt sơn trang. Mỹ nhân sư phụ nói như vậy cũng tốt, Phiếu Miếu Phong đường xá quá xa xôi, gian nguy, ở Lâm Nguyệt sơn trang cũng tiện chiếu ứng. Ta không có ý kiến gì, chỉ cần có thể tiếp tục cuộc sống sâu gạo là được.

Trước khi xuất phát, ta quyết định đi lên miếu bái phật, cầu bình an. Ta vốn không quá tin những chuyện này, nhưng ta chính là mình chứng sống cho chuyện chuyển thế trọng sinh, cho nên nghĩ rằng trên đời có thể thật sự có thần phật.

Hôm nay, ta ngồi kiệu êm, dẫn theo Thúy Vi, Thúy Nùng và hai gia đình khác ra khỏi tiểu viện.

Sau khi đến ở trong tiểu kim ốc, ta tìm hồ ly Thương Dung giúp đỡ tìm vài gia đình có khả năng, cũng không cần nhiều lắm. Hồ ly làm việc ta rất yên tâm, mới vài ngày đã đưa người đến. Biết được ta mang thai, cũng không hỏi cái gì, chỉ đặc biệt tặng thêm một nha hoàn hầu hạ bên người, ta đổi tên cho nàng là Thúy Nùng.

Thúy Nùng lớn hơn Thúy Vi hai tuổi, lại từng làm việc trong Thương phủ vài năm, so với Thúy Vi đơn thuần hiển nhiên lão luyện ổn trọng hơn nhiều, cũng tinh táo hơn. Vì thế, ta thật sự cảm kích hồ ly.

Có lẽ do thay đổi trang phục và lớp hóa trang, ở trong chùa không có ai nhận ra ta. Ta đập đầu trước tượng Bồ Tát, thắp vài nén hương, cầu Bồ Tát phù hộ cục cưng bình an ra đời, khỏe mạnh trưởng thành, phù hộ cho những người bên người ta gồm cả những người nhà kiếp trước đều được bình an, phù hộ chính mình kiếp này có thể duy trì cuộc sống sâu gao. Nghĩ nghĩ, lại cầu Bồ Tát phù hộ Long Đại Tướng quân bình an, đây là vì cục cưng.

Bái xong Bồ Tát, ta nhân tiện đi dạo vài vòng sau viện. Đây là nơi thường phát sinh những tình tiết trọng yếu trong tiểu thuyết, không biết ta sẽ gặp cái gì đây.

“Là Tống Nhị tiểu thư sao?”

Có người nhận ra ta? Giương mắt nhìn lại, thì ra là Thổ Tử La Kiệt, đứng phía sau hẳn dĩ nhiên là — Long Đại Tướng quân.

Vì sao trước khi rời khỏi kinh thành, nhất định phải chạm mặt nam chủ?! Ta không biết hẳn có rõ ràng thân phận của ta hay không, nhưng vẫn theo bản năng kéo tay áo che khuất miệng, sau đó dùng giọng điệu kỳ quái trả lời: “Tiểu nữ gặp qua Long Đại Tướng quân, La phó tướng.”

Thấy đúng là ta, La Kiệt cao hứng: “Ha ha! Bộ dạng của Nhị tiểu thư đúng là không giống trước đây, nếu không phải nhìn thấy tiểu nha đầu kia chắc ta cũng không nhận ra, hơn nữa giọng nói cũng thay đổi.” Hẳn chỉ Thúy Vi.

Nhìn thấy hẳn ta cũng cảm thấy vui vẻ, bởi vì có cảm giác giống như một ca ca, nhưng ở trước mặt Long Đại Tướng quân ta không dám mạo hiểm, chỉ có thể tiếp tục nói quanh co.

“Hai ngày trước tiểu thư nhà chúng ta bị cảm phong hàn, cổ họng không được thoải mái.” Vẫn là Thúy Nùng nhanh ý, Thúy Vi chỉ biết nhìn thần tượng của nàng đến ngẩn ngơ.

“Nhị tiểu thư phải chú ý đến thân thể nhiều hơn a.”

La Kiệt nhìn về phía cái bụng vẫn xếp lép của ta, xem ra hắn cũng đã nghe lời đồn.

“Cám ơn La đại ca.” Sự quan tâm của hắn làm cho ta hơi ấm lòng, vô tình sửa lại xưng hô.

“Ha ha.”

Hắn hơi ngượng ngùng, “Những chuyện không hay đừng suy nghĩ nhiều, có cái gì không phải, cũng nên là nam nhân đi ra gánh vác, hừ! Nếu để ta gặp được hắn.....”

Ta không dám ngẩng đầu nhìn Long Đại Tướng quân gần trong gang tấc, trong lòng cười thầm, “Mắng chửi đi! Mắng chửi đi! Dùng sức mắng!”

“Công tử nói rất đúng. Tiểu thư nhà ta muốn đưa nhỏ bình an, cho nên hôm nay mới cố ý đến cầu Bồ Tát.”

“Khi nào thì sinh a? Đã đặt tên chưa?”

“Đặt! Đặt rồi! Gọi là Kim Thành Vũ!”

Thúy Vi không biết khi nào tỉnh lại, trong lòng ta quỳnh lên, hận không thể bùng lấy miệng của nàng.

“Tên này thật hay!”

“Đương nhiên hay! Đó là tên của một siêu cấp đại soái ca nha, tiểu thư nói, tương lai tiểu thiếu gia cũng sẽ suất như hấn!”

“Suất là cái gì?”

Ta nháy mắt với Thúy Nùng, nhưng kịp nữa rồi, Thúy Vi đã nói ra khỏi miệng, “Suất chính là vô cùng đẹp mắt, siêu cấp đại soái ca chính là nam tử vô cùng vô cùng dễ nhìn!”

Thúy Nùng rốt cục có thể nói chen vào, “Tiểu thư, thời điểm không còn sớm, vẫn nên sớm trở về thôi, hiện tại cô không thể để bản thân mệt được.”

“Đúng vậy, đúng vậy! La đại ca, Long Đại Tướng quân, tha lỗi tiểu nữ không thể phụng bồi được.”

La Kiệt lập tức đáp ứng, còn dặn vài câu. Ta không để tâm lắm, cũng không thấy Long Đại Tướng quân có phản ứng gì, vội vàng rời đi.

Sau đó, ta không nói gì với Thúy Vi, dù sao nàng cũng không biết bí mật này. Nhưng ta có dự cảm, sẽ có chuyện phát sinh, cho nên càng gấp rút chuẩn bị công tác rời đi.

Tiểu Hỉ: Có ai biết Thúy Nùng không? Tình nhân của Lý Phó Hồng Tuyết trong “lăng tử Biên Thành”, chính là một đại mỹ nhân nha!

Phiên ngoại: Long đại tướng quân [1]

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, là ở Túy Hoa lâu, ta nhớ được trang phục của nàng, nhưng không nhớ rõ dáng vẻ

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, là ở Túy Hoa lâu, ta nhớ được trang phục của nàng, nhưng không nhớ rõ dáng vẻ.

Năm đó ta mười tám tuổi, vừa được phong làm đại tướng quân, cũng là thời điểm đường làm quan rộng mở. Tuy ta là thế tử của Trấn Nam hầu, nhưng lại kiêu ngạo với công danh của mình tạo nên hơn. Mặc dù đắc ý nhưng ta vẫn phải tuân thủ gia huấn của Long gia, không tùy tiện lộ rõ vui mừng trên nét mặt. Vì lẽ đó, Thương Dung thường xuyên cười nhạo, nói ta còn trẻ mà cứ như lão nhân.

Thương Dung là biểu huynh con bà con xa của ta, có điều chúng ta từ nhỏ thường xuyên gặp gỡ nên khá thân thiết, không phải vì cái gọi là

huyết thống, hấn và ta giống nhau, trừ bỏ những người thân nhất, những kẻ được gọi là họ hàng còn lại đều không để ý lắm.

Sau khi được ban danh, ta bận rộn ứng phó với lời mời của các cung, các phủ trong kinh thành, mặc dù không thích, nhưng không thể cự tuyệt toàn bộ. Thương Dung nói hấn không thích náo nhiệt này, chờ đến khi ta rảnh rồi mới mở yến tiệc ở Túy Hoa lâu tiếp đãi ta. Ta nhất định phải đi.

Ngày ấy ra ngoài khá sớm, trên đường gặp phải Tô tiểu thư nghe nói là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, Tô tiểu thư là nữ nhi của Hữu tướng, Hữu tướng và phụ thân ta có giao tình rất tốt, cho nên ta đành phải nhẫn nại chịu sự dây dưa của nàng. Lúc này ta cảm thấy Tô tiểu thư tuyệt đối không xinh đẹp.

Tới Túy Hoa Lâu, mới vừa đi lên lầu, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, hình như còn có tiếng hí của Phiêu Ảnh. Ta đi ra ngoài, thì ra là một nữ tử bị Phiêu Ảnh dọa sợ mà ngã sấp xuống, chẳng qua Phiêu Ảnh bị kinh động bởi trang sức chói mắt trên đầu nàng kia. Ta vốn định đến tiên để nàng ta đi trị liệu, nàng lại lập tức cự tuyệt, như là nóng lòng muốn thoát khỏi ta. Ta cũng nóng lòng gặp Thương Dung, không để ý lắm, liền bảo La Kiệt dắt Phiêu Ảnh vào chuồng, sau đó lập tức lên lầu, những người phía sau nghị luận cái gì ta cũng không nghe thấy.

Cùng uống rượu với Thương Dung, hắn có vẻ rất cao hứng, nói là vừa nhận được một vụng làm ăn rất vừa ý, chắc là lại chiếm được món hời của người ta rồi. La Kiệt trở lại, hắn cũng rất cao hứng, nói là tiểu nha đầu kia thật sự thú vị [ta không biết sao hắn có thể nhìn ra nàng ta là một tiểu nha đầu], cứ nhiên lại chạy đến chuồng ngựa mắng Phiêu Ảnh. Mắng? Nàng có thể mắng Phiêu Ảnh cái gì? Thương Dung thấy có vẻ hay ho, hỏi đến cùng, sau đó nở nụ cười, cười vô cùng gian trá, ta cảm thấy hắn thật giống hồ ly.

Sau đó, còn gặp lại nàng ở một vài yến tiệc, ta nhận ra nàng là nhờ vào trang phục chứ không phải do bộ dạng. Có người nói cho ta biết đó là Nhị nữ của lễ bộ thượng thư Tống Dật. Tống Dật ta biết, là một người rất thích nói lễ giáo, Đại công tử Tống Thư Ngữ là người năm đó đỗ Trạng Nguyên, cũng là một người ổn trọng cẩn thận, xem ra nàng thật giống ngoại tộc. Người kia còn nói cho ta biết, à..... kỳ thật người kia chính là Cửu hoàng tử, cũng là đương kim Hoàng Thượng sau này, hắn nói cho ta biết Tống Nhị tiểu thư ở trong thi hội đọc một bài thơ: “Nữ nhi hỉ, tình lang bất xá hoàn gia lý, nữ nhi nhạc, châu thúy mãn đầu bất hiềm nhiệt. Nữ nhi bi, giá liễu nam nhân thị ô quy, nữ nhi sầu, tú phòng toàn xuất cá đại mã hầu.” “Thơ này thật hợp với nàng ta!”

Nói xong thì cười ha hả. Ta cũng không cảm thấy thơ này có gì buồn cười, mà lại cảm thấy có chút quái lạ, nhưng vẫn phối hợp cười cười.

Chỉ là ta vẫn không không nhớ được bộ dạng của nàng, trong những thiên kim tiểu thư ở kinh thành, người tục điểm như nàng không nhiều

lắm, nhưng nàng không phải duy nhất. Có điều Phiêu Ảnh lại nhớ được nàng, La Kiệt vẫn kiên quyết nói nàng vẫn chỉ là một tiểu nha đầu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, tiên đế băng hà, đương kim hoàng thượng đăng cơ, đổi niên hiệu thành Tường Thụy. Ta vẫn là đại tướng quân như cũ, nhưng không còn người nói ta dựa vào tiên hoàng ân sủng, cũng không có người dám nói vài năm yên bình của Lăng Quốc không có quan hệ với ta.

Trong kinh thành luôn luôn lưu truyền chuyện về ta cùng Tô tiểu thư hoặc Thập Bát công chúa, phụ thân cũng hỏi qua cảm nhận của ta đối với Tô tiểu thư, mẫu thân cũng thỉnh thoảng ám chỉ tình ý của Thập Bát công chúa đối với ta, ta không khẳng định, cũng không phủ nhận chuyện gì, ta chỉ tuân theo gia huấn của Long gia, “Chuyện quan trọng nhất vẫn là công danh sự nghiệp.”

Đương nhiên, ta cũng chỉ là một nam nhân bình thường, ta vẫn sẽ đến Tầm Phương uyển tìm hoa khôi Linh Lung.

Thương Dung có không ít cơ sở làm ăn của chính mình, hẳn nói làm người vẫn nên có thứ gì đó nắm chắc trong tay, điều này ta tán thành, hẳn không nên chỉ sống vì Thương gia. Ta biết hẳn còn có một người hợp tác thần bí, mỗi lần nhắc người tới này, hẳn càng cười giống hồ ly.

Trên chiến trường khó tránh khỏi có thương tích, nhưng ta không ngờ ta lại trúng Âm Vô Thiên Nhật. Ta không sợ chết, nhưng tư vị chậm rãi chờ chết trong bóng đêm cũng không thoải mái gì. May mà Hoàng Thượng đã phái người đi mời “Ngọc y” Tư Đồ Trường Nhạc, nghe nói hắn là người duy nhất biết giải độc này, ta và hắn cũng có chút quan hệ cá nhân, chắc chắn hắn sẽ không cự tuyệt.

Tin tức truyền đến, Tư Đồ Trường Nhạc đang ở Tây Xương Quốc, lại không có người biết hắn ở cụ thể chốn nào, cho dù tìm được, đến lúc đó, chỉ sợ..... Tiểu Cửu đến đây, hắn không giải được độc này, chỉ có thể kê chút thuốc để độc tính chậm phát tác. Hắn nói Tư Đồ có một đồ đệ có lẽ người đó cũng có thể giải độc, nhưng lập tức lại tự mình phủ nhận kết luận này. Tư Đồ có đồ đệ? Không phải Quân Tử Duyệt sao? Chưa từng nghe nói hắn am hiểu y thuật. Ta không trở về phủ Trấn Nam Hầu, không muốn chứng kiến cảnh mẫu thân ngày đêm khóc lóc. Hiện tại ta chỉ có thể chờ.

Ban đêm, có người tiến vào phòng ngủ của ta, công lực không cao, nhưng ta lập tức phát hiện mình không thể vận khí, sau khi trúng độc, phản ứng của ta chậm không ít. Cho nên ta đặt Thiên Nữ Tán Hoa ở bên gối.

“Đại tướng quân chớ sợ, tiểu nữ có việc quấy rầy, hoàn toàn không có ý đả thương người.”

Là một nữ tử, hơn nữa còn là một nữ tử mới ra giang hồ, lại còn bảo ta chớ sợ, nhưng ta có thể cảm nhận giọng nói run run của nàng ta.

Ta một bên cùng nàng nói chuyện, một bên dấu Thiên Nữ Tán Hoa trong tay áo, dù sao bây giờ ta chỉ là một người mù.

Không ngờ nàng lại ngồi xuống giường ta, nàng muốn làm cái gì? Làm sao có thể làm ra hành động lỗ mãng thế này?

“Không biết rốt cuộc cô nương đến là có chuyện quan trọng gì, lại phải nửa đêm canh ba trèo lên giường bản tướng quân trao đổi?”

Ta giễu cợt. Nàng cũng không để ý. Lời nói tiếp theo lại làm ta chấn động.

Nàng muốn cùng ta làm một vụ giao dịch, dùng một cái đứa nhỏ, một đứa nhỏ của ta và nàng, để đổi lấy giải dược của Âm Vô Thiên Nhật, trao đổi là tính mạng của ta.

Ta không phải thương nhân, nhưng cơ thể của ta có dòng máu thương gia, cái gì gọi là lợi, cái gì gọi là hại, ta rất rõ ràng. Điều này cũng giống như khi ở trên chiến trường, quan trường, phải trong thời gian ngắn nhất đưa ra quyết định có lợi nhất với mình. Muốn giữ mạng, nhất định phải đáp ứng nàng, cho nên ta đáp ứng. Ngược lại nàng có chút kinh ngạc, hỏi ta vì sao không hỏi nàng cái này, không hỏi nàng cái kia. Vì sao ta phải hỏi? Ta không biết tự mình điều tra sao? Ta khẳng định tự mình điều tra mọi chuyện sẽ chân thật hơn những lời nàng nói.

Ta không giống những con cháu của đám quan phủ khác, ta không để ý đến con trưởng hay con thứ, chỉ cần hắn có thể chứng minh năng lực, ta sẽ không để bất luận kẻ nào khinh thường hắn, còn nếu không thì cho dù là ruột thịt, ta cũng không coi trọng. Huống chi tính mạng của ta đang ngàn cân treo sợi tóc, nếu nàng không thể cứu, ta vẫn có thể lưu lại một đứa con nối dõi, cũng là sự an ủi cuối cùng với phụ mẫu. Như thế, ta càng phải biết thân thể của nàng.

Ta không phải đồ háo sắc, nhưng cũng gặp qua không ít nữ nhân, mỗi người các nàng đều mang đặc sắc riêng, có người lớn mật chủ động, có người ham muốn nhưng còn vờ chống cự, có người thanh thuần ngượng ngùng, có người quyến rũ động lòng, nhưng ta chưa thấy qua nữ nhân nào lái nhai như nàng!

Ta không ngờ lại có nữ nhân trước khi cùng nam nhân điên long đảo phượng (ý chỉ quan hệ xác thịt) lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, cái gì mà người trong giang hồ có ai không chịu cảnh chém giết, thậm chí lôi cả ánh trăng vào. Rồi thì trúng độc không phải lỗi của ta, có lẽ ta sai ở chỗ không có cách nào bịt được miệng của nàng. Một khắc đó, ta chỉ muốn nhanh đưa nàng áp dưới thân, thoát hết quần áo, xong việc thì rời đi. Ta hận ta không nhìn thấy gì.

Ta nghĩ có thể là nàng không gả được ra ngoài, cho nên mới phải dùng hạ sách này.

“Người không phải không dám làm chứ?”

Ta biết nàng không chịu nổi kích thích. Quả nhiên, nàng thở phì phì bắt đầu hành động, đáng tiếc.....

Nàng còn dám nói chưa ăn quá thịt heo cũng thấy heo chạy qua, ta rất muốn hỏi nàng thực sự đã gặp heo chạy qua sao. Nhưng nếu còn tiếp tục dây dưa như vậy, trời sẽ sáng. Ta đành phải tự mình động thủ. Ai, đây là cái thế đạo gì, người mù còn phải hầu hạ người mắt sáng.

Sau khi thân thiết xong, nàng bỏ đi rất nhanh. Cảm giác đối với nàng? Trừ bỏ làn da có vẻ láng mịn, không còn cái gì khác. Cái ta quan tâm chính là sau khi trở về Dạ Ảnh sẽ nói cho ta chuyện gì.

Cái gì? Nàng chính là Nhị tiểu thư của phủ Tả tướng, chính là Tổng Nhị tiểu thư luôn luôn tục điểm kia. Ta cảm thấy kinh ngạc, không phải bởi vì hình tượng của nàng, mà là thân thế của nàng. Ta nghĩ nữ tử dám làm loại chuyện này hẳn là đệ tử của môn phái nào đó tron giang hồ thích làm những chuyện độc đáo, lại không ngờ rằng là tiểu thư con quan.

Nàng không phải không gả đi được. Tổng phủ rất được hoàng thượng coi trọng, người muốn kết thân đếm không xuể, cho dù là thô tục như nàng. Nàng làm như thế, chẳng phải muốn chặt đứt nhân duyên của mình. Có lẽ, đây mới là ý nguyện của nàng. Nghe Dạ Ảnh nói, nàng ở trong phủ không được coi trọng, cho nên có thể nghĩ vị hôn phu tương lai cũng sẽ không tốt: “Nữ nhi bi, gả cho nam nhân là rùa đen.”

Nàng có lẽ bi thương bởi suy nghĩ như vậy đi. Xem ra, nàng cũng không ngu dốt như lời nói của Hoàng Thượng năm đó, có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, chẳng lẽ còn ngu dốt.

A? Từ khi nào ta cũng học kiểu lo sợ không đâu của nàng. Đó là chuyện của nàng, có quan hệ gì với ta đâu!

Dạ Ảnh mang đến một tin tức khác càng khiến ta giật mình. Kinh công của nàng rất giống Lăng Ba Vi Bộ của Huyền Thiên Tông. Ta không hiểu tại sao Tư Đồ phải sửa tên thế này, nghe qua còn tưởng là công phu của nữ nhân. Nàng và Huyền Thiên Tông có quan hệ gì? Quy định của Huyền Thiên Tông là một sư một đồ, cũng chưa nghe nói Quân Tử Duyệt có thu đồ đệ, cũng không thể thu một người như nàng.

“Vì sao nói ‘giống như’? Không thấy rõ sao?”

Ta đối với công lực của Dạ Ảnh rất tin tưởng. Hắn nói nàng thi triển kinh công rất miển cưỡng, hơn nửa thời gian là đi bộ. Ha ha, xem ra ta khiến nàng mệt rồi.

Nếu đã biết thân thể của nàng, lại tin tưởng nàng thật tâm muốn một đứa nhỏ, mỗi lần nàng nhắc tới đứa nhỏ, ngữ khí rất giống mẫu thân khi nhắc tới ta, ta cũng không muốn tiếp tục tìm hiểu nữa, chỉ nghĩ muốn sớm xong việc. Ta cũng không thích làm loại chuyện này.

Trong khoảng thời gian này, ta không biết được bộ dạng, nhưng lại nhớ kỹ giọng nói của nàng.

Đêm cuối cùng, ta rốt cục có thể bưng kín miệng nàng như ý nguyện. Sau đó, nàng thật sự không tới nữa.

Qua mấy ngày, thương thế trong người ta đã khỏi hoàn toàn. Hoàng Thượng cũng rất ngạc nhiên, người còn tìm được Tư Đồ. Ta lại không nói gì, bởi vì ta đã đáp ứng nàng. Lại qua mấy ngày nay nữa, nàng truyền đến tin vui. Qua tiếp mấy ngày nay, có tin đồn Tống Nhị tiểu thư hành vi không kiểm soát, chưa gả ra đã có thai, bị Tả tướng đại nhân đuổi ra phủ, thậm chí có lời đồn nói nàng bị người ta bội tình bạc nghĩa, người nhà ghét bỏ, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi đã nhảy sông tự sát, ngay cả tên sông cũng nói thật cụ thể.

Ta không tin nàng sẽ tự sát, cho dù là có, cũng chỉ là làm bộ. Nàng luôn có những ý tưởng kỳ quái, ví dụ như mẫu thân cùng người yêu đồng thời rơi xuống nước, sẽ cứu ai trước. Mà lần này lại làm lớn chuyện khiến cho mọi người đều biết, là vì sao? Vì trả thù người nhà? Cho dù như vậy cũng không nên hủy đi thanh danh của mình. Ta cũng không đi tìm hiểu, đêm đó nàng đã nói nước sông không phạm nước giếng, cả đời không qua lại với nhau.

Nàng quả nhiên sống rất tốt.

Khi ta bị thương nặng, mẫu thân từng đến miếu thay ta cầu nguyện, nay thương thế đã khỏi, nhất định bắt ta đi làm lễ tạ thần. Không ngờ lại gặp nàng.

Nàng không châu ngọc đầy đầu giống như trước kia, trang điểm ăn mặc thật sự đơn giản, ngược lại có vẻ thoải mái. Chỉ là dùng tay áo che khuất hơn nửa khuôn mặt, ta vẫn không thấy rõ bộ dạng.

La Kiệt tiến lên bắt chuyện với nàng, hẳn dường như rất thích nàng, nói nàng giống tiểu muội muội, cho dù xảy ra chuyện như thế với nàng. La Kiệt quá mềm lòng.

Nàng không biết ta đã biết được thân thế của nàng, sợ ta nhận ra giọng nói cho nên cố ý ép giọng, nha hoàn bên cạnh nàng cũng thông minh, thay nàng che dấu, còn một nha hoàn thì chỉ nhìn chăm chăm ta.

Nghe La Kiệt hỏi tên đứa nhỏ, tâm lý ta cũng căng thẳng, là bởi vì huyết nhục tương liên sao?

“Đặt! Đặt rồi! Gọi là Kim Thành Vũ!”

Tiểu nha hoàn kia đột nhiên không nhìn ta nữa, có vẻ tên “Kim Thành Vũ” còn hấp dẫn nàng hơn, tên này cũng rất được.

Cái gì? Kim Thành Vũ là tên của một nam nhân khác, lại là một nam nhân rất dễ nhìn. Nàng còn hy vọng tương lai đứa nhỏ này lớn lên giống hần.

Trở lại phủ, tâm tình của ta vẫn chưa bình tĩnh được. Ta tính toán, đứa nhỏ kia chắc chắn là của ta, nếu không phải, nàng cũng không cần gạt ta làm gì. Nhưng vì sao nhất định phải đặt tên cho đứa nhỏ là Kim Thành Vũ? Bởi vì đó là tên của một nam tử vô cùng dễ nhìn? Chẳng lẽ người trong lòng nàng?

Ta không quan tâm trong lòng nàng có nam nhân khác hay không, cũng từng đáp ứng tên của đứa nhỏ do nàng đặt. Nhưng vừa nghĩ đến đứa nhỏ là của mình, lớn lên giống mình, lại bị đặt tên của một nam nhân

khác, bị mẫu thân hy vọng lớn lên giống một nam nhân khác, khi nàng gọi tên đứa nhỏ, trong lòng là nghĩ đến hấn sao?

Lòng ta như có lửa đốt, giống như khi đối mặt với khiêu khích của quân địch ở trên chiến trường.

Ta quyết định! Ta nhất quyết không thể để cho đứa nhỏ của ta gọi là Kim Thành Vũ.

Chương 18: Kim long tranh đoạt

Nếu sinh mệnh của đứa nhỏ một nửa là của người, tên gọi một nửa là của người, vậy một nửa phí nuôi nấng cũng nên do người bỏ ra

Những ngày ở kinh thành, mỹ nhân sư phụ ngoại trừ lúc ở cùng chúng ta, thì là vào hoàng cung, đại khái để kiểm tra sức khỏe cho thành viên hoàng thất. Ta lại phải bỏ công ra thuê cho hắn một tấm bản đồ, chỉ dẫn lộ trình từ tiểu kim ốc của ta đến hoàng cung. Lần này ta thông minh hơn chút, không tự mình động thủ mà để Thúy Vi thuê

Lần đầu tiên mỹ nhân sư phụ nói phải đi vào hoàng cung, ta mới phát hiện ta đã quên chuyện Hoàng Thượng từng phái người tìm sư phụ để giải độc cho Long Đại Tướng quân. Nếu sư phụ cùng Long Đại Tướng quân đối chất, chẳng phải sẽ đoán được là ta, chỉ hy vọng Long Đại Tướng quân có thể tuân thủ ước định của chúng ta lúc đó, không đề cập đến chuyện của ta với những người khác, hoặc nếu mỹ nhân sư phụ có đoán ra là ta cũng không nói cho Long Đại Tướng quân.

Ngày ấy sau khi mỹ nhân sư phụ trở về, ta đã làm tốt công tác chuẩn bị cho việc mọi chuyện bị bại lộ. Nhưng hẳn chỉ nói trước đó vài ngày Long Đại Tướng quân trúng Âm Vô Thiên Nhật, lại có người giải độc thay hẳn.

“Thật sao? Long Đại Tướng quân trúng là Âm Vô Thiên Nhật ư, ta còn tưởng chỉ là ngoại thương bình thường.”

Triều đình không có để lộ chuyện Long Đại Tướng quân bị trúng độc, chỉ nói là vết thương bình thường, vì không muốn để cho địch quốc biết đại tướng của Lăng Quốc lại trúng loại độc nguy hiểm như vậy. Ta biết chuyện cũng bởi vì thu được tin tức bọn họ đi tìm mỹ nhân sư phụ.

“Kỳ lạ là đã có người giải độc rồi, ta còn nghĩ chỉ có thầy trò chúng ta mới biết phương pháp giải loại độc này. Không biết phương pháp của hẳn có giống chúng ta hay không?”

Mỹ nhân sư phụ vô cùng chú trọng việc nghiên cứu y thuật.

“Mỹ nhân sư phụ, người hỏi Long Đại Tướng quân một câu không phải là biết được hay sao?”

“Ai, đã hỏi, nhưng hấn không chịu, chỉ nói đã thề không tiết lộ, ngay cả chuyện là nam hay là nữ cũng không chịu nói. Hừ, uống cho tiếng bằng hữu. Chẳng lẽ là nàng.....”

Cái gì? Mỹ nhân sư phụ và Long Đại Tướng quân rất thân thiết sao?

“Sư phụ, người có nhắc đến ta ở trước mặt Long Đại Tướng quân hay không?” Phòng hết bên này đến bên kia, thực mệt a.

“Nhắc đến người làm gì chứ? Sư phụ cũng từng nghĩ Long Đại Tướng quân là một nam tử rất được, đáng tiếc người..... Ai!”

“Sư phụ! Ý tứ của Đa Đa là ta cũng có thể giải độc, tại sao người không đoán là ta?”

“Người? Ta không để ý.”

Hừ! Khinh thường ta, hôm qua hần còn có thể cùng Long Đại Tướng quân nói chuyện chính là công lao của ta đó! Có điều, nếu không nhắc đến, ta cũng không cần lo lắng nữa.

Hôm nay, mỹ nhân sư phụ lại tiến cung, nói là đi dự tiệc, đối với hần mà nói chính là có nhiều thức ăn ngon, hưởng hồ không biết khi nào mới lại có cơ hội vào hoàng cung nữa.

Yến tiệc cung đình thường kéo dài, trời đã tối đen mà mỹ nhân sư phụ vẫn chưa trở về. Đêm tháng chạp có chút lạnh, ta trùm chăn bông thật dày, dựa lưng vào đệm mềm, nằm ở trên giường, trong tay ôm một cái lò sưởi nhỏ, trong phòng còn có một chậu than hoa. Thúy Vi ở một bên khâu quần áo trẻ con, nói là muốn làm cho tiểu thiếu gia tương lai. Nàng và Thúy Nùng thay phiên gác đêm.

Ta từ từ nhắm mắt nghỉ ngơi, đang nghĩ sao mỹ nhân sư phụ còn chưa trở về, không phải lại lạc đường chứ, mơ mơ màng màng mà ngủ quên mất. Trong lúc mơ hồ, dường như có người đang nhìn ta. Ta mở mắt ra, là Long Đại Tướng quân, nhắm mắt lại, chắc là mơ thôi, lại mở mắt ra, vẫn là Long Đại Tướng quân, đảo mắt sang bên cạnh, Thúy Vi vừa rồi còn đang ngồi thêu trên ghế đã gục xuống bàn, rõ ràng là bị điểm huyết.

Không phải nằm mơ! Ta cả kinh ngồi dậy. Hắn vươn tay chụp lại bả vai ta, “Đừng gấp, phải nhớ chính mình là người mang thai.”

“Người, người tới làm gì?”

Ta thẹn quá thành giận, cũng quên mất che giấu giọng nói của mình, nhớ ra mới vội vàng ho khan vài tiếng.

“Đã mấy ngày, phong hàn vẫn chưa khỏi sao?”

Ta thấy trong giọng của hắn có chút trào phúng, trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái, muốn hắn trả lời vấn đề của ta.

“Nghe nói Tổng Nhị tiểu thư sắp rời khỏi kinh thành, cho nên đặc biệt đến nói lời tạm biệt.”

“Ha ha, Long Đại Tướng quân thực sự là có ý tứ, đêm khuya vào trong phòng ta nói lời tạm biệt, lại lén lút như vậy, là chê thanh danh của ta chưa đủ thối sao? Hơn nữa, ta không nhớ rõ có giao tình gì với đại tướng quân.”

Trên mặt cười, nhưng trong lòng ta lại tức giận đến cực điểm.

Hắn cười nhẹ, “Tổng tiểu thư trách ta đêm khuya tới chơi, là muốn ép Long mỗ lần sau phải dâng thiệp mời sao? Về phần giao tình, sau tối nay không phải sẽ có sao.”

“Người đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Ta vừa sợ vừa giận, cũng không muốn che giấu gì nữa.

“Ha ha, tiểu thư đừng tức giận. Long mỗ thật sự muốn cùng tiểu thư nói lời từ biệt, nếu tiểu thư ngại đêm đã khuya, vậy ngày mai Long mỗ sẽ vì tiểu thư mà mở yến tiệc tiễn biệt ở Túy Hoa Lâu.”

Ta cười lạnh vài tiếng, “Đại tướng quân chẳng lẽ là uống nhiều rượu nên hồ đồ, nhưng tiểu nữ lại thật sự thanh tỉnh. Ta có tài đức gì mà dám để cho đại tướng quân nhọc lòng. Nếu đại tướng quân thật sự có tâm đưa tiễn, hiện tại đưa tiễn là được rồi, yến hội ngày mai, đại tướng quân vẫn nên chính mình hưởng thụ thôi.”

“Người thật sự không đi.”

“Long Đại Tướng quân muốn thế nào?” Ta không đoán được rốt cuộc hắn muốn làm cái gì, muốn đánh cuộc một keo.

Hắn khom người ghé sát vào ta, dán miệng lên lỗ tai ta, ta có thể cảm nhận được hô hấp nóng bỏng của hắn, lại không khỏi nhớ tới tình cảnh khi chúng ta thân mật, hắn nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ thế nào? Người đoán xem.”

Sau đó thẳng đứng dậy, ôn hòa cười, “Buổi trưa ngày mai, ta đợi Tống tiểu thư đại giá. Đêm dài gió lạnh, tiểu thư vẫn nên sớm đi nghỉ ngơi, tránh cho cơ thể lại nhiễm phong hàn.”

Sau đó nghênh ngang từ cửa phòng đi ra ngoài.

Ta còn nửa ngời ở trên giường, hoảng hốt như trong mộng, lò sưởi trong tay không biết lúc nào đã trở nên nguội lạnh.

Hắn muốn làm gì? Nhận ra ta rồi sao? Sao có thể nhận ra? Ngày đó chắc chắn ta không để lộ dấu vết. Cho dù nhận ra, cũng có thể coi như nước sông không phạm nước giếng, cả đời không qua lại với nhau mới đúng, sao lại muốn đến trêu chọc ta? Muốn muốn nhận lại hai mẹ con chúng ta, cả nhà đoàn viên? Hắn nhất quyết không phải loại người tình cảm dong dài như thế. Không phải có rất nhiều nữ nhân muốn có đứa nhỏ với hắn sao, làm gì phải tranh đoạt với ta?

Nghĩ không ra, lại chuyển sang suy nghĩ xem ngày mai có nên đi hay không. Nghĩ một hồi mới phát hiện Thúy Vi vẫn còn đang ngất, vội vàng đứng dậy giải huyết đạo cho nàng. Nàng không biết chuyện vừa xảy ra, chỉ kỳ lạ tại sao đang êm đẹp lại ngủ gục.

Ngày hôm sau, ta suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi. Nhìn thế nào thì cũng không thấy hắn có vẻ giống loại người có những hành động kinh người. Đêm qua không biết mỹ nhân sư phụ trở về khi nào, ta đã ngủ trước. Mượn lý do hôm qua hắn về muộn, ta không nói chuyện

với hắn, chỉ nói muốn đi ra ngoài giải sầu. Hắn chỉ cho rằng bởi vì ta mang thai nên tâm trạng dễ buồn bực, cho nên không ngăn cản.

Ta không dám mang theo Thúy Nùng, nàng rất tinh táo, nhất định có thể nhìn ra điều gì đó. Chỉ dẫn theo Thúy Vi cùng một gã sai vặt mười hai, mười ba tuổi tên A Nguyên.

Đến Túy Hoa Lâu, ta dẫn hai người bọn họ ở dưới lầu nghe thuyết thư. Nhưng Thúy Vi lần này không đáp ứng, nhất định đòi đi theo, ta đành phải để hai người bọn họ ở một gian phòng gần phòng Long đại tướng quân hẹn gặp, không muốn nàng nhìn thấy Long Đại Tướng quân.

Ta theo tiểu nhị lên lầu ba, khi bàn chuyện làm ăn thường xuyên đến nơi này, nhưng hôm nay trang phục không giống, cũng không có người để ý, ta được dẫn vào một nhã gian, cũng chính là gian phòng ta thường cùng hồ ly Thương Dung gặp mặt. Có điều người ngồi đối diện không giống, tâm tình cũng khác.

“Vẫn là thế này mới dễ nhìn.” Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt sạch sẽ không hóa trang của ta. “Tổng tiểu thư đêm qua ngủ có ngon giấc không?”

Ta lười biếng liếc mắt nhìn hấn một cái. Đêm qua ta ngủ không ngon, phụ nữ có thai vốn tham ngủ mà hấn lại hại ta một đêm trằn trọc, hiện tại ta rất giống gấu thích ngủ đông

“Đại tướng quân muốn gì, xin nói rõ đi.”

Ta thật sự chán ghét đoán đến đoán đi, nếu hấn đã nhận ra ta, nên biết ta là người thích lo sợ không đâu, cần gì phải vút cho ta một cái đề tài mơ hồ như thế. “Mặt khác, không cần gọi ta là Tổng tiểu thư, ta họ Kim.”

“Kim tiểu thư, nên gọi là Đa Đa cô nương, hay là Hỉ Thiện cô nương mới tốt.”

Quả nhiên hấn đã biết! Tuy rằng trong lòng nghĩ đến chuyện này, nhưng ta vẫn không tránh được cả kinh: “Người biết khi nào!”

Ta không giả bộ nữa, trong lòng thầm nghĩ hay là hôm đi chùa bái phật đó thực sự đã để lộ chân tướng.

“Đêm hôm đó ta đã biết.” Trước vẻ mặt kinh hoàng của ta, hắn vẫn vững như Thái Sơn.

Đêm hôm đó? Là đêm nào? Là đêm giao dịch, là đêm lần đầu ái ân, hay là một đêm xuân phong lần thứ n độ? Không có khả năng, khi đó hắn chỉ là một người mù!

“Chính là đêm chúng ta lần đầu tiên chung chăn gối.” Hắn như nhìn thấu nghi vấn của ta.

“Người làm sao có thể biết? Đêm hôm đó ta nói sai cái gì?”

“Người không nói sai cái gì,” Hắn trầm mặc trong chốc lát, “Chỉ là sau hôm đầu tiên người đến phủ ta đã cho người theo dõi người.”

Cái gì! Theo dõi ta! Chính là khi đó! Khi chúng ta đưa ra hiệp ước giữa hai bên! Là thời điểm tính cảnh giác của ta thấp nhất! Hắn thật đúng là biết chọn!

“Sao người có thể như vậy! Không phải nói không cần biết ta là ai sao?”

“Ta đem tính mạng giao cho người, sao có thể không xác nhận thân phận của người? Không biết thân phận của người sao biết người không có ý đồ nào khác.” Sắc mặt hần trầm xuống.

“Không phải ta đã đưa giải dược cho người sao?”

Ta còn thật thà nghĩ hần thật sự không cần, thật sự tín nhiệm ta.

Thấy ta có chút kích động, hần mới nhớ ta phụ nữ có thai, giọng nói hơi dịu xuống: “Ta tra xét kia một lần, xác thực được người chỉ là muốn một đứa nhỏ, cho nên mới không hỏi.”

“Ta có nên cảm ơn người đối với ta giờ cao đánh khẽ hay không?”

Ta vốn định tức giận, nhưng nghĩ đến hấn đã sớm biết chân tướng mọi chuyện, ta còn ở trước mặt hấn che che dấu dấu, cố làm ra vẻ, lại có cảm giác bị người khác đùa bỡn, không khỏi trào lên bi ai, chảy ra nước mắt.

“Này, người khóc cái gì, không phải đã nói chỉ có một lần đó thôi à.”

“Một lần là đủ rồi! Người đã sớm biết, còn đứng bên ngoài giả bộ xem diễn, mà ta lại ngu ngốc ra sức diễn cho người xem.....” Ta khóc lớn hơn nữa, giống như là muốn đem ủy khuất hơn mười năm này tất cả đều khóc ra.

“Người vẫn nghĩ nhiều như vậy. Người làm chuyện người muốn làm, ta cũng chỉ là làm việc ta nên làm, không phải ai xem ai diễn.” Nói xong, đưa cho ta một cái khăn tay, chắc là của hấn.

“Người không cần nói tốt, ta sẽ không đưa đứa nhỏ này cho người!”

Hôm nay hẳn làm rõ tất cả, hẳn là vì muốn đứa nhỏ này, ta cũng không còn thứ gì có thể cho hẳn.

Hắn cười khẽ, “Ta không cần đứa nhỏ, có thể sinh đứa nhỏ cho ta không phải chỉ có mình người.”

Những lời này không dễ nghe, nhưng ta nghe được lại nhẹ nhàng thở ra, nhận lấy khăn tay hắn đưa qua, đem nước mắt nước mũi trên mặt lau hết vào đó, sau đó quăng trả lại cho hắn.

“Thế người muốn cái gì?” Ta hơi hiếu kỳ.

“Đứa nhỏ này tuy rằng không cần ta nuôi, nhưng dù sao cũng là đứa nhỏ đầu tiên của ta, ta muốn nó theo họ của ta.”

“Không được! Nếu đã theo ta, đương nhiên cũng phải họ Kim!”

“Theo họ người cũng không phải không thể, nhưng tên của đứa nhỏ phải do ta đặt, dù sao cũng là hài tử của ta.”

Kỳ thật ta cũng không phải người theo chủ nghĩa dòng họ, chỉ là muốn đặt tên “Kim Thành Vũ” cho đứa nhỏ của mình. Nhưng theo cách nói của hã, tên này thế nào cũng không gọi nổi. Long Thành Vũ, mặc dù không phải không tốt, nhưng cảm giác lại chẳng ra cái gì cả; nếu đặt là Kim gì đó, lại càng không biết sẽ ra cái gì. A! Đây mới là mục đích của hã, chính là không cho phép đứa nhỏ gọi là Kim Thành Vũ, nhất định là lời nói ngày đó của Thúy Vi chọc tức.

Hừ! Giả bộ cái gì mà phụ tử tình thâm, không phải là sĩ diện sao, nghe đứa nhỏ của mình có tên giống với nam nhân khác, lại còn là siêu cấp đại soái ca. Nhìn tư thế của hã rõ ràng là không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, không biết chừng ép buộc hã quá lại quay sang muốn tranh con với ta, dù sao hã cũng là hoàng thân quốc thích. Thế nên làm cái gì bây giờ?

“Người nói cũng không phải không có đạo lý. Như vậy đi, nếu là sinh con trai, sẽ theo họ của người, ta đặt tên, nếu là con gái, đều phải lấy họ và tên của ta.”

Ta nhất định phải giữ được tên Kim Hỉ Thiện, Kim Thành Vũ chỉ có thể bỏ qua, có điều hã cũng quá xem thường ta, cho rằng ta chỉ có một thần tượng là Kim Thành Vũ thôi sao?

Hắn cảm thấy có thể chấp nhận. Dù sao cũng là xã hội nam tôn nữ ti, hắn là không quá để ý nữ nhi lớn có tên giống một nữ nhân khác.

Thấy chính mình thắng lợi, hắn nở nụ cười, không phải nụ cười xuân phong, mà cực kỳ giống.....

“Người và hồ ly Thương Dung có phải có quan hệ thân thích gì hay không?”

“Hồ ly? Ha ha, đúng là có điểm giống. Người biết hắn?”

“Xin trả lời ‘phải’ hay ‘không phải’!”

“Phải.”

“Cái gì?” Không khéo như vậy chứ!

Hắn hơi khó hiểu liếc mắt nhìn ta, “Người thật sự không biết, ngoại tổ mẫu của ta tức Thái hoàng thái hậu quá cố cùng tổ phụ của Thương Dung là đường huynh muội sao.”

A! Quả nhiên bọn họ là người một nhà.

“Nếu sinh mệnh của đứa nhỏ một nửa là của người, tên gọi một nửa là của người, vậy một nửa phí nuôi nấng cũng nên do người bỏ ra.”

Cuối cùng ta cũng vẫn hồi lại một chút tổn thất.

Chương 19: Tiên tử sư nương

“Tiên tử... có phải ngài còn tâm nguyện gì... chưa hoàn thành hay không?”

Lâm Nguyệt sơn trang ở Phong Trữ thành. Phong Trữ thành là một thành trấn khá giàu có của Lăng Quốc, ở phía nam kinh thành, khí hậu tương đối ấm áp, đây cũng là một trong những nguyên nhân mỹ nhân sư phụ đáp ứng để cho ta đến nơi này.

Ngày đó, sau khi yêu cầu phí nuôi nấng với Long Đại Tướng quân, là phí nuôi nấng, không phải phí phụng dưỡng, bởi vì cực cưng, chứ không phải vì ta, về nhà, ý niệm duy nhất trong đầu ta chính là chuẩn!

Vốn tưởng rằng hồ ly là giao hoạt nhất, không ngờ con rồng này cũng không chịu yếu thế. Người ta đều nói ngoại hình của rồng là từ trăm loài thú tạo thành, có lẽ não của rồng chính là não hồ ly.

Cũng là tại ta, tự cho mình hơn người khác ở hai mươi năm giáo dục hiện đại, cho nên quên mất bản thân ở hiện đại chỉ là hàng đơn vị thấp kém nhất của một viên chức nhà nước, sao có thể so với kẻ từ nhỏ đã lớn lên ở trung tâm chính trị như hần.

Ta thúc giục mỹ nhân sư phụ mau chóng lên đường, lấy lí do nếu khởi hành chậm trễ sẽ phải đón năm mới trên đường. Ta làm như vậy cũng vì muốn tốt cho sư phụ, hần sắp bị cuộc sống thối nát của hoàng cung quý tộc ăn mòn rồi, ta muốn cứu vớt hần.

Trước khi đi, hồ ly Thương Dung muốn mở tiệc tiễn biệt chúng ta ở Túy Hoa lâu, khiến ta lo sợ đến mức mí mắt phải giật liên hồi, kiên quyết yêu cầu đổi địa điểm thành Dục Thiện phường, hần cười ta chỗ béo bở cũng không cho người ngoài hưởng, ta cũng chỉ có thể kiên quyết chống đỡ, chung quy vẫn không thể nói ta có di chứng hậu Túy Hoa lâu được.

Hồ ly tặng ta rất nhiều đồ, chính xác là tặng cục cưng, so với người chuẩn bị làm mẹ như ta còn chu toàn hơn, khiến cho ta xấu hổ.

“Nếu đã thích đứa nhỏ như vậy, mau mau sinh một đứa thôi.”

Hắn còn chưa thành thân, nhưng ta biết hắn có mấy tiểu thiếp. Nam nhân cổ đại a!

“Phiền phức!”

“Phiền phức? Vậy người để bụng với cục cưng của ta như vậy làm gì?”

“Nó không cần ta nuôi.”

Không nói gì.....

“Đa Đa, để Kim Thành Vũ nhà người nhận ta làm cha nuôi đi.”

Phụt! Miếng cháo trong miệng ta phun toàn bộ ra mặt đất. Ai nói cho hẳn? Lại là Thúy Vi lằm miêng! Hay là.....

“Ta thấy La Kiệt cũng rất thích chức vụ này, nhưng hai chúng ta là quan hệ gì, người nhất định phải đồng ý với ta.”

Thì ra là con thỏ chạy đến trước mặt hồ ly sĩ diện, khó trách Long Đại Tướng quân bị kích thích nặng nề.

“Quan hệ của hai chúng ta chính là đại cổ đông và tiểu cổ dân, người bóc lột cùng người bị bóc lột.”

Ta thật muốn phân rõ ranh giới với nam nhân có liên quan đến Thương gia, “Về phần làm cha nuôi, phải xem tương lai người có thể khiến cho nhà cực cùng của ta thừa nhận hay không, ta sẽ không vẽ ra con đường phát triển thuận lợi cho nó khi nó vừa được sinh ra.”

Thật ra ta rất muốn để cho cực cùng theo hồ ly học tập, rửa nhục thay ta, nhưng lại sợ vô ý ký vào một hiệp ước không bình đẳng khác.

Đối với lời nói của ta, Thương Dung có chút cảm khái, từ nhỏ hần đã bị người ta lấy tiêu chuẩn người nổi nghiệp để bồi dưỡng, nay một thân gia sản khó có thể vớt vớt, không giống ta có thể bay tới bay đi tự do thoải mái. May mà hần thích kinh thương, giả hoạt như hần không làm nghề này cũng thật lãng phí.

“Về phần Kim Thành Vũ người không cần suy nghĩ nữa, ta đổi tên cục cưng rồi.”

Nếu hần biết cục cưng mang họ Long, có thể đoán ra cái gì hay không?

Rốt cục thoát khỏi nam nhân có liên quan đến Thương gia, đương nhiên không tính cục cưng trong bụng, trải qua hơn nửa tháng hành trình, cuối cùng chúng ta cũng tới Phong Trữ thành, đến được Lâm Nguyệt sơn trang.

Duyệt Duyệt bảo bối đã sớm chuẩn bị tốt một tiểu viện yên tĩnh thanh nhã cho ta, trên tấm biển trước cửa viết “Long Mai trai”, trong viện trồng hơn mười cây hoa mai.

Nghỉ ngơi vài ngày, đã đến năm mới, Tường Thụy năm thứ năm.

Đây không phải năm đầu tiên kể từ khi ta trọng sinh đến thế giới này, nhưng lại là năm đầu tiên trong cảm nhận của ta. Không cần cố làm ra vẻ nịnh nọt, chỉ cần cùng mọi người tiễn năm cũ đi đón một năm mới đến, uống rượu mua vui, ta đã nhận định bọn họ là người nhà của ta, Duyệt Duyệt bảo bối nhất định cũng nghĩ như vậy.

Sư tổ biến thái cũng đến đây, nói một mình đứng ở đỉnh núi rất quanh quẽ, thật sự là một người đáng thương. Ta hỏi hắn nếu sợ quanh quẽ sao không sớm cưới vợ sinh con, hắn nói: “Không có có cách nào nha, nữ nhân ở bên cạnh ta sẽ tự ti!”

Biết vì sao nói hắn biến thái rồi chứ? Hắn nhất định phải tìm một nữ nhân so với hắn xinh đẹp hơn làm thê tử, nếu không sẽ lo lắng người ta vì tự ti mà nghĩ đến chuyện tự sát, cho nên sắp năm mươi tuổi rồi còn cô đơn một mình. Có điều nữ nhân đẹp hơn hắn quả thật không nhiều lắm.

“Về sau sẽ không cần lo lắng nữa, có Tiểu Vũ theo giúp ta là được rồi, ha ha!”

Phụt! Lại một miếng cháo bị ta phun đầy trên mặt đất. Ta nhìn về phía Thúy Vi, “Không phải ta! Tiểu thư! Thật sự không phải ta!”

Lần thứ hai ta lại phải giải thích không có Kim Thành Vũ nào. Làm ơn không cần nhắc đến áp lực Long Đại Tướng quân! Có điều, Tiểu Vũ, tên đúng là đáng yêu, có thể cân nhắc tên gọi ở nhà.

Khi đón giao thừa, ta đề nghị chơi trò giải câu đố.

Ta ra đề, thiếu chủ Thương gia và Long Đại Tướng quân cùng đi một chỗ, đưa ra một câu thành ngữ.

“Rồng cuốn hổ chồm!”

“Long mã tinh thần!”

“Rồng bay phượng múa!”

“Long phượng trình tường!”

“Đều không đúng! Đáp án chính xác là Lang bái vi gian*!”

**Thành ngữ: ý là câu kết với nhau làm chuyện xấu, lang bái ở đây có nghĩa là con sói và con bói, đều là những loài thú gian ngoan.*

Trận tuyết rơi đầu tiên ở Phong Trữ trong năm Tường Thụy thứ năm. Tuy nói là ở đây ấm áp hơn kinh thành, nhưng dù sao vẫn là trời đông giá rét. Ta ăn mặc giống như một quả cầu tròn, ngồi trước cửa sổ ngắm mai. Thúy Nùng theo mỹ nhân sư phụ đi mua thuốc bổ cho ta, Thúy Vi hơi mệt mỏi, ta bảo nàng đi nghỉ một lát. Trong phòng chỉ còn mình ta.

Trong viện phần lớn đều là mai hồng, trên nền tuyết trắng càng làm tôn lên vẻ tươi đẹp. Nghe nói đây là cảnh tượng mà mẫu thân của Duyệt Duyệt bảo bối yêu thích nhất, năm đó nàng cũng thường xuyên ngồi ở chỗ này ngắm mai hồng tuyết trắng.

Ta đột nhiên nghĩ đến một câu thơ, lúc này là cảm xúc thật sự, “Người xưa chẳng biết đâu rồi, hoa đào còn đó vẫn cười gió đông*.”

**Hai câu thơ cuối trong bài thơ bài thơ “Đề đô thành nam trang” của Thôi Hộ.*

Chỉ tiếc, hoa mai này cũng không phải hoa mai năm đó.

Ta nhắm mắt lại, cúi đầu, chấp hai tay, trong lòng mặc niệm: “Mẫu thân của Duyệt Duyệt bảo bối, xin ngài an nghỉ, Duyệt Duyệt bảo bối nhất định sẽ sống một cuộc sống vui vẻ như ngài mong muốn.”

Ta từng nói với Duyệt Duyệt bảo bối, tên hắc có hàm ý là cha mẹ hắc hi vọng hắc được sống vui vẻ hạnh phúc. Dần dần hắc đã hiểu được, không còn cố chấp với huyết hải thâm thù trong quá khứ nữa.

Mặc niệm xong, buông tay, ngẩng đầu, mở mắt ra.....

A! Đây là làm sao! Ta vừa rồi đâu có chiêu hồn! Vì sao lại có một nữ tử trẻ tuổi đứng ở ngoài cửa sổ, vẻ mặt u oán nhìn ta!

Nữ tử này tầm hai mươi lăm, sáu tuổi tuổi, diện mạo tú lệ, chỉ là màu da hơi đen, con ngươi mờ ảo, như thể phát sáng, đôi môi không biết là vì thời tiết rét lạnh hay là âm khí quá nặng mà trở nên xanh tím, đôi tay còn kỳ quái hơn, trắng trong như chưa từng tiếp xúc với ánh mặt trời. Nàng mặc một chiếc áo dài màu xanh kiểu dáng bình thường, trên lưng đeo kiếm, trên tóc còn vương mấy bông tuyết.

“Người chính là Đa Đa cô nương?” Giọng nói tinh tế, giống như một tiểu cô nương.

“Đúng vậy, vị cô nương này..... Không, vị phu nhân này..... À không, vị tiên tử này, ngài có..... chuyện gì sao?”

Ta không xác định nàng có phải quý hồn của mẫu thân Duyệt Duyệt bảo bối hay không, quý hồn chắc chắn không thể xuất hiện giữa ban ngày ban mặt như thế này được, nhưng ta vẫn có chút sợ hãi, dù sao bây giờ trong phòng chỉ có một mình.

“Nhờ người đem cái này trả lại cho hã.”

Nàng duỗi tay đưa đến một thứ, lộ ra cánh tay trắng trong như nước.

“Tiên tử..... ngài tự mình đưa cho hã..... Không phải..... tốt hơn sao?”

Ta không dám tiếp nhận.

Thần sắc nàng hơi đổi, như là dùng hết khí lực mới nói được, “Ta, ta không thể thấy hã!”

Người không thể thấy hắn cũng không nên tới gặp ta nha!

“Tiên tử..... có phải ngài còn tâm nguyện gì..... chưa hoàn thành hay không?” Người ta đều nói người biến thành quỷ hồn không tán chính là do nguyện nhân này.

Đôi tay cầm thứ gì đó của nàng hơi run lên một chút, như là bị nói trúng tâm sự: “Tâm nguyện? Ngoài chuyện đem vật này trả lại cho hắn, ta còn có tâm nguyện gì?” Nàng thì thào tự nói.

Nàng bắt lấy tay ta cố chấp nhét vật kia vào, trong mắt lại lóe lên ánh sáng bức thiết. Ta còn một cái bụng không lớn không nhỏ, không thể trốn tránh.

“Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu! Quả nhiên là nàng! Nàng chịu gặp ta rồi sao?!”

Ta chưa từng nghe thấy tiếng mỹ nhân sư phụ ồn ào như thế.

Sắc mặt tiên tử đại biến, càng cứng rắn nhét vật kia vào tay ta, sau đó xoay người nhảy lên trên nóc nhà.

“Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu!”

Mỹ nhân sư phụ kêu to đuổi theo.

Ta cũng vội vàng xông ra ngoài: “Mỹ nhân sư phụ! Sư phụ! Nhầm rồi! Phương hướng nhầm rồi!”

Ta chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn bóng dáng mỹ nhân sư phụ cô độc trên con đường sai lệch.

“Người gọi hần là gì?”

A! Sao tiên tử lại xuất hiện ở phía sau ta!

“Người vừa gọi hân là gì?”

“Mỹ nhân sư phụ! Sư phụ!” Ta không biết nàng đang hỏi người nào.

“Sao hân có thể là sư phụ của người?”

“Sao không thể?”

Tại sao mỗi người đều có nghi vấn như vậy!

“Đồ nhi của Tư Đồ đại ca không phải Quân thiếu hiệp sao?”

Ta đã xác định nàng không phải quý hồn của mẫu thân Duyệt Duyệt bảo bối, cho nên không sợ hãi nữa.

Ta đang muốn chỉnh lại vật áo, nhưng phát hiện ra trong tay còn đang nhét vật kia, đành phải thôi, hắng giọng nói: “Ta là sư phụ của Quân Tử Duyệt! Tư Đồ Trường Nhạc là sư phụ của ta!”

Lực chú ý của nàng không có đặt ở quan hệ của ta và Duyệt Duyệt duyệt bảo bối, mà kinh ngạc nhìn đến bụng ta, “Nói như vậy, không phải, không phải.....”

Không phải cái gì? Ta lập tức hiểu được ý tứ của nàng.

“Đương nhiên không phải! Ta và mỹ nhân sư phụ vô cùng thuần khiết!”

Ta hận nhất người khác suy đoán lung tung quan hệ của ta và mỹ nhân sư phụ.

“Tiểu thư! Xảy ra chuyện gì?”

Thúy Vi chạy đến, xem ra là bị chúng ta đánh thức.

Tiên tử vẫn còn đang kinh ngạc, không nhìn ta, mà chỉ nhìn mặt đất. Ta chỉ có thể đăm đăm thất lưng, nghiêng đầu nhìn nàng. Thấy biểu tình trên mặt nàng lúc vui, lúc buồn, trong miệng lẩm bẩm: “Hắn không phải..... Là ta hiểu lầm. Thế hắn rốt cuộc.....”

Liên tưởng đến tình cảnh khi mỹ nhân sư phụ thấy nàng vừa rồi, ừ, xem ra mỹ nhân sư phụ và tiên tử này có chuyện rất không thuần khiết nha!

Đúng nhiều thật sự không thoải mái. Ta bước lại, ngoắc ngoắc tay kêu Thúy Vi đến giúp.

“Ta nói này tiên tử, chúng ta vẫn nên vào nhà nói chuyện đi, đôi chân này của ta phải chống đỡ hai người đó.”

Nàng nghe lời theo ta vào phòng.

Lúc này tình huống nghịch chuyển: Ta nhàn nhã thưởng thức thuốc bổ Thúc Nùng vừa bưng lên [thật ra ta uống rất vất vả]; tiên tử hơi bất an ngồi đối diện ta.

“Này, tiên tử tỷ tỷ, người có thể cỡi kiếm xuống được không?” Cả ngày đeo như vậy không thấy phiền phức sao?

Nàng nghe lời cỡi kiếm xuống, đặt lên bàn, thật sự thỏa mãn lòng hờ vịnh của ta.

“Đúng rồi, rất xin lỗi.” Giọng nói của nàng càng nhỏ.

“A?” Ta không rõ ràng lắm.

“Ta không nên hiểu lầm người và Tư Đồ đại ca.”

“À, không có gì, người không biết không có tội.” Ta rất độ lượng.

“Thế có muốn ta giải thích giúp người hay không?”

“A? Với ai?”

Nàng hơi hơi ngẩng đầu, “Phu quân của người!”

Bởi vì đã có đứa nhỏ, Thúy Vi chải cho ta kiểu tóc của nữ tử đã lập gia đình, khó trách tiên tử hiểu lầm.

“Không cần, hẳn lại càng không để ý.” Một người không có, để ý cái gì.

Nàng sửng sốt, không biết nên nói gì.

Ta chủ động giải cứu, “Không biết tiên tử từ đâu đến?”

Mặt nàng đỏ lên, chắc là nhớ ra chính mình chưa giới thiệu: “Ta họ Thi, tên Tiểu Tiểu.....”

Thi Tiểu Tiểu, nữ, hai mươi tư tuổi [Tuổi Thọy năm thứ năm], nhân sĩ Tây Xương Quốc, chính là truyền nhân của Thi gia nổi tiếng về y thuật ở Tây Xương Quốc.

Thi gia cư trú tại Y Nhân cốc của Tây Xương Quốc, đệ tử đều lấy nghiên cứu y thuật làm vinh quang, mỗi người có công việc chuyên ngành, không thích tham gia tục sự thế gian, nhiều năm tách biệt với thế giới bên ngoài, có thể thấy được chỉ tiếp xúc với những người đến cầu xin chữa bệnh hoặc những người cùng nghiên cứu y thuật. Thi Tiểu Tiểu mặc dù tuổi không nhỏ, nhưng lại không thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Có điều y thuật của nàng rất cao, bậc biệt là ở phương diện nghiên cứu bệnh cho nữ nhi và trẻ nhỏ, ở Tây Xương có danh xưng là Y Tiên, quả nhiên là một tiên tử.

“Tiên tử tử tử, người quen biết mỹ nhân sư phụ nhà ta như thế nào?”

“Vì sao người gọi Tư Đồ đại ca là ‘mỹ nhân’? Lại gọi ta là ‘tiên tử’?”

Chắc nàng chưa từng nghe thấy ai gọi sư phụ của mình như thế.

“Ha ha! Bởi vì mỹ nhân sư phụ rất xinh đẹp! Về phần tiên tử tỷ tỷ, người cũng không thuộc khói lửa nhân gian, không phải tiên tử thì là gì!”

Lần sau nhất định nàng sẽ hỏi ta “biến thái” là gì.

“Tư Đồ đại ca cũng nói như vậy.”

Vẻ mặt tiên tử then thùng cúi đầu, trái ngược hoàn toàn với nét mặt u oán cùng âm lãnh vừa rồi.

Oa! Thì ra mỹ nhân sư phụ cũng biết đồ nữ hài tử! Xem ra tiên tử tỷ tỷ rất có thể trực tiếp thăng cấp thành tiên tử sư nương.

Trước khi mỹ nhân sư phụ tìm được chính xác đường trở về, ta có đủ thời gian để nghe về câu chuyện của hai người bọn họ: “Rất lâu trước kia.....”

Thì ra là như vậy!

Ta mở ra tấm bản đồ mà lúc này tiên tử cố sống cố chết nhét vào trong tay ta, nay đã nhăn nhúm không còn phân biệt được hình dạng, quả nhiên chính là bức tranh thêu thành công đầu tiên của ta tấm bản đồ đường từ Phiếu Miếu Phong tới Tổng phủ mà ta đưa cho mỹ nhân sư phụ. Tấm bản đồ này ở Thiên Bảo năm thứ ba mươi thất lạc, thì ra là bởi tiên tử ghen tị cho nên ném đi, sau đó bị nhân sĩ giang hồ nhặt được, mới tạo thành tin đồn Huyền Thiên Tông có cất giấu kho báu.

“Tiên tử tỷ tỷ, người nói người và mỹ nhân sư phụ vì tấm bản đồ này mà xảy ra tranh chấp, cho tới bây giờ hẳn vẫn còn giận người.”

“Đúng vậy, Tư Đồ đại ca rất tức giận, hẳn nói đây là thứ vô cùng quan trọng, không có nó, hẳn sẽ sống không nổi. Ta vốn tưởng rằng đây là người đưa cho hẳn.....”

Trên tấm bản đồ này có thêu hai chữ “Đa Đa”, bởi vì là bức tranh thêu thành công đầu tiên, đương nhiên ta phải lưu tên làm kỷ niệm, lại khiến cho tiên tử hiểu lầm là tín vật đính ước ta đưa cho mỹ nhân sư phụ.

Còn phần là thứ rất quan trọng, đó là đương nhiên, đây là sự kiêu ngạo duy nhất trong kiếp sống mù đường của mỹ nhân sư phụ — biết được chính mình nhất định có thể đến được nơi cần đến, tuy rằng quá trình cũng không dễ dàng. Mà nếu không có nó..... thật ra mỹ nhân sư phụ từng xin ta thêu một bức khác, nhưng khi đó ta đang bận rộn kiếm tiền, cho nên không rảnh, tiện tay vẽ một bức cho hẳn, hẳn còn chê chất lượng không tốt.

“Nhưng sau đó ta mới biết được đây là bản đồ kho báu của quý phái, khó trách Tư Đồ đại ca không chịu tha thứ cho ta.” Nàng nước mắt.

“Người nói mỹ nhân sư phụ hàng năm đều đến tìm người, chỉ vì tấm bản đồ đó?”

Ta biết ngay mà mỹ nhân sư phụ sợ nhất chuyện ra khỏi cửa hàng năm đều đi đến Tây Xương Quốc, còn chần chừ ở đó hơn nửa năm đúng là chuyện lạ, chỉ có năm nay vì chuyện của ta nên còn chưa xuất phát; ta cũng biết tiên tử tỷ tỷ không thuộc khói lửa nhân gian hàng năm lại chạy khắp giang hồ tìm kiếm “bản đồ kho báu”, cho nên màu da vốn trắng lại vì phơi nắng quá nhiều mà hơi đen.

“Đúng vậy. Nhưng ta vẫn chưa tìm được bản đồ, cho nên ngay cả gặp mặt ta hẳn cũng không chịu.....”

Không thể nào! Mỹ nhân sư phụ đối với tiên tử nhất định có tình ý, sao có thể làm ra loại chuyện như thế.

“Chính miệng hẳn nói không muốn gặp người?”

“Ta bảo người truyền lời cho hẳn, nói nếu hẳn có thể tha thứ ta, thì mời hẳn vào cốc, nhưng mỗi lần hẳn đều là ở ngoài cửa cốc đi tới đi lui, chính là không muốn tiến vào!”

Nghe qua thật giống như là độ mù đường của người nào đó lại phát tác. Nhưng ba, bốn năm này đều loanh quang ngoài cửa cốc hơn nửa năm, chẳng lẽ vẫn không tìm thấy đường?

“Tiên tử tử tử, đường vào Y Nhân cốc của các người có phải rất khó đi hay không?”

Nàng dùng cặp bắt đầu đỏ lên nhìn ta, “Không khó, chỉ bố trí một trận đồ Thiên Cương bát quái mà thôi.”

Trời ạ, ta ngất! Một người đường thẳng còn có thể đi nhầm, lại bắt hắc ở tìm lối ra trong Thiên Cương bát quái trận! Hắc có thể hơn nửa năm trở lại Phiếu Miểu Phong, ta đã muốn cảm ơn trời đất rồi.

“Tiên tử tử tử,” Ta thống khổ nói, “Người không biết mỹ nhân sư phụ của ta là một người mù đường siêu cấp sao!”

“A!”

“A!” Tiên tử lại thét chói tai, “Làm sao bây giờ! Tư Đồ đại ca đi ra ngoài tìm ta, ta lại ở trong này, hẳn có thể không tìm thấy đường trở về hay không?”

“Ha ha, cái này thì người cứ yên tâm.”

Ta lấy từ trong lòng ra một cái bình ngọc lưu ly nhỏ, đặt lên bàn.

Lúc gần đi hồ ly Thương Dung đưa cho ta một bảo bối, bảo bối này có hai phần, một phần chuyên tạo ra gió, phần còn lại tạo ra một mùi hương riêng biệt, hai thứ này sẽ tự tìm thấy nhau. Ta từng chơi qua “Kiếm Tiên” cho nên đặt tên là “Dẫn Lộ phong” và “Cuồng Ma hương”. Dẫn Lộ phong đưa cho mỹ nhân sư phụ, còn Cuồng Ma hương thì ta giữ.

Quả nhiên, gần đến hoàng hôn, trên tay mỹ nhân sư phụ cầm Dẫn Lộ phong nghiêng ngả lão đảo vọt vào Long Mai trai. Dem Dẫn Lộ phong đặt xuống bên cạnh bình ngọc lưu ly, mỹ nhân sư phụ kích động nhảy đến chỗ ta, thậm chí không phát hiện ra tiên tử đang ngồi bên cạnh.

“Đa Đa! Đa Đa! Làm sao bây giờ? Ta không thể đuổi theo Tiểu Tiểu! Nàng vẫn không chịu gặp ta!” Mỹ nhân sư phụ cũng có chút nước nỡ.

Người ta đi hướng đông, người đi hướng tây, cho dù trái đất hình tròn cũng khó mà đuổi được.

“Quên đi, mỹ nhân sư phụ, nhân gian nơi nào không có cỏ lạ, người còn lo không kiếm được sao.”

“Người nói bậy!” Mỹ nhân sư phụ hơi nổi giận, “Tiểu Tiểu mới là tốt nhất! Tiểu Tiểu là nữ nhân tốt nhất!”

“Tư Đồ đại ca!”

“Tiểu Tiểu! Sao nàng lại ở chỗ này? Nàng, nàng rốt cục chịu gặp ta!”

Ta giống như đang xem kịch ngôn tình Đài Loan nhiều năm trước, thật sự là buồn nôn! Ta rất ý thức yên lặng rời đi, để lại đất diễn cho nam, nữ nhân vật chính.

Ra khỏi phòng, phát hiện ra trong tay vẫn còn nắm tấm bản đồ kia.

Ta vẫn cảm thấy kỳ quái, tấm bản đồ này theo không quá tốt, nhưng lại là thứ đánh dấu ước định của ta cùng mỹ nhân sư phụ, cho nên chắc hẳn người khác xem không hiểu, nếu không, Tổng phủ đã sớm bị lục tung lên rồi, sao còn thể quan hệ đến Huyền Thiên Tông?

Ta mở bản đồ ra nhìn kỹ một lượt, phát hiện góc bên phải dưới chữ kỹ của ta còn có hàng chữ.....

Sự tình thì ra là được phát sinh như thế!

“Tấm bản đồ này thuộc sở hữu của Tư Đồ Trường Nhạc của Huyền Thiên Tông, nếu có người nhặt được xin trả lại.”

Chương 20: Tướng môn hổ tử

Hừ, “xưa nay chinh chiến mấy người về”, nhất quyết ta sẽ không để A Bích nhà ta mạo hiểm

Tiên tử tỷ tỷ tuy rằng biết mình hiểu lầm mỹ nhân sư phụ, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, bởi vì nàng thật sự không am hiểu chuyện tình ái, mỹ nhân sư phụ cũng không biết nên trấn an nàng như thế nào, đường tình này thật dễ khiến người ta đi lạc.

Ta Kim Đa Đa, tuy rằng cũng không có kinh nghiệm thực tiễn gì, nhưng được hun đúc trong thế giới tiểu thuyết ngôn tình nhiều năm, những lý luận tri thức về tình ái cũng tích được vài bộ, ứng phó với hai người này chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Đối với tiên tử, ta giáo dục như sau: “Nếu muốn cột chặt mỹ nhân sư phụ vào bên người, nhất định phải làm được ba chuyện: thứ nhất, đảm bảo trên người mỹ nhân sư phụ chỉ có một bức bản đồ chỉ đường

về nhà; thứ hai, đảm bảo trên người nữ nhân khác không có Cuồng Ma hương, đương nhiên ngoại trừ ta; thứ ba, đảm bảo tài nấu ăn của người có thể thỏa mãn khẩu vị của mỹ nhân sư phụ, phải chắc chắn rằng nếu không có người mỹ nhân sư phụ không thể sống.”

Đối với sư phụ, ta giáo dục như sau: “Nếu muốn tiên tử tỷ tỷ cảm thấy an tâm đối với người, nhất định phải làm được ‘Tam tông tứ đắc’ (ba theo bốn được), tức là: sư nương xuất môn cần tông [phải đi theo], mệnh lệnh của sư nương phục tông [phải phục tùng], sư nương nói sai mạnh tông [phải mù quáng nghe]; sư nương trang điểm đảng đắc [phải đợi], sinh nhật sư nương ký đắc [phải nhớ], sư nương đánh mắng nhẫn đắc [phải nhịn], sư nương tiêu tiền xá đắc [phải cam lòng].”

“Đa Đa, đây hình như là ‘tam tông tứ đức’ của nữ nhân?”

“Sư phụ, tiên tử tỷ tỷ chẳng lẽ lại là nữ tử tâm thương như vậy? Nếu người dùng ý niệm của nam tử tâm thương để đối xử với nàng, cũng chỉ có thể như thế này,” Ta vẽ ra trên giấy hai đường thẳng song song, “Mãi mãi không có cơ hội gặp nhau. Nói đúng là vĩnh viễn không thể hòa hợp.”

“Nếu ta làm được ‘Tam theo tứ đắc’ thì sao?”

“Thì là như vậy,” Ta lại vẽ trên giấy hai cái trái tim, một mũi tên, “Đồng lòng nguyện ý, đầu bạc răng long!”

Mỹ nhân sư phụ cân nhắc trong chốc lát, “Đa Đa, có phải nam nhân kia không thể làm được những điều này, cho nên người không cần hẳn?”

Ai? Long Đại Tướng quân?

Ta nhìn mỹ nhân sư phụ, chậm rãi nói: “Đúng vậy! Cho nên, mỹ nhân sư phụ, người có làm được hay không?”

Dưới sự lãnh đạo anh minh sáng suốt của ta, cuối cùng mỹ nhân sư phụ cũng ôm được tiên tử về, tiên tử tỷ tỷ thăng cấp thành tiên tử sư nương.

Có Y Tiên Thi Tiểu Tiểu gia nhập liên minh, trình độ khoa học kỹ thuật của sản khoa trong Lâm Nguyệt sơn tăng lên trên diện rộng, mọi người đều chờ mong cục cưng ra đời.

Một ngày mà ai cũng mong chờ cuối cùng cũng đến.

Ta trợn to hai mắt, vẫn cảm thấy ánh mắt suy sụp, tầm mắt không thể tập trung, mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt chảy xuống, quần áo trên người dính chặt vào thân thể. Ta vẫn chưa thể lấy lại sức sau đau đớn vừa rồi, khó trách chính phủ đều đề xướng chính sách dừng lại ở một con.

“Tiểu thư! Tiểu thư! Là một tiểu tiểu thiếu gia! Cô mau nhìn xem!”

Hình như là giọng nói của Thúy Vi.

Ta xoay người, muốn nhìn đưa nhỏ được quấn thành một cục tròn đang oa oa kêu khóc, nhưng đau đớn cùng một nỗi khiến ta mê man ngất đi. Cuối cùng khi tỉnh lại, ta nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhúm hồng hồng, không nhìn rõ ngũ quan.

Sau nghe kể lại, trước khi mê man ta còn nói một câu “Sao lại xấu như vậy.....”

Đây là câu nói đầu tiên mà Long Thành Bích nghe được từ mẫu thân của nó.

Long Thành Bích [khoái đao lăng tử] trong ‘khoái ý giang hồ’*, cười chỉ giang sơn, đối với bằng hữu hết sức chân thành, đối với tình nhân hết sức ôn nhu, đối với kẻ địch chưa bao giờ khiếp sợ, lăng tử tiêu sái Long Thành Bích, cũng chính là thần tượng của ta! Tuy rằng sau này biết hẳn không phải là nhân vật thuần cổ đại nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến sự say mê của ta với hẳn, nhất là tình yêu thủy chung của hẳn với Đường Trúc Quân, một câu chuyện tình thuần hậu say mê giống như men rượu làm cho ta ham mê không thôi.

**Khoái ý giang hồ, một cuốn tiểu thuyết võ hiệp khá nổi tiếng của Trung Quốc với nhân vật chính là Long Thành Bích, được là “khoái đao lăng tử”.*

“A Bích, người lớn lên đừng làm uổng cái tên này, phải giống như Long đại thúc làm một nam nhi thực sự đỉnh thiên lập địa. Cái gọi là nam nhi thực sự, chính là có thật nhiều thật nhiều cô nương thích người, nhưng người chỉ có thể thích một người trong đó. Đương nhiên, chúng ta là người hiện đại, phải có tinh thần hiện đại, nếu cô nương kia không thích người, người cũng không cần thiết phải đau buồn đến nỗi tìm một

cái cây để treo cổ. Nhưng kiên quyết không cho phép bắt cả hai tay, lại càng không cho phép có con dâu quên luôn mẫu thân!”

Ta hơi lo lắng, không biết hoa tâm* có thể di truyền hay không. Ai hoa tâm sao? Đương nhiên không phải ta!

**Hoa tâm: từ để chỉ những người lãng nhãng.*

Danh hào kinh thành đệ nhất mỹ nam ngay cả ở Phong Trữ cũng có thể nghe nhắc đến, nay chuyện xấu của Long đại tướng quân đã từ tam giác tình yêu phát triển thành tứ giác tình yêu, ngoại trừ Tô Đại mỹ nhân, Thập Bát công chúa, lại thêm một hoa khôi Linh Lung. Đừng xem thường Linh Lung cô nương này, tuy rằng thân phận hèn mọn, không làm nổi chính thất phu nhân, nhưng lại là duy nhất trong ba người thật sự có quan hệ với Long Đại Tướng quân, thực lực không thể coi thường, có câu quân không để tâm, thì không bằng thiếp đây thôi.

Tô Đại mỹ nhân sắp hai mươi, Thập Bát công chúa cũng quá mười tám, ở thời đại này đều đã là nữ thanh niên lớn tuổi, còn muốn héo mòn chờ đợi đến bao giờ? Thế cục cuối cùng có chuyển thành tất cả bắt tay giảng hòa, cùng nhau triển khai một đoạn cuộc sống nọ hay không?

Khi đó A Bích nhà chẳng phải sẽ có rất nhiều mẫu thân hay sao?

Ta vội vàng nói với A Bích: “A Bích, phải nhớ kỹ, con chỉ có một mẫu thân, chính là ta, nếu người khác muốn con gọi nàng là mẫu thân, không cần biết là cưỡng bức hay dụ dỗ, con nhất định phải vững vàng! Nghe thấy không? Con thật sự biết tổ thái độ nha!”

Có lẽ là cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ của ta, A Bích rất cực mở đôi mắt đen như mặc ngọc, liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó ngẹo đầu sang một bên, cái miệng nhỏ nhắn tấp tấp hai hần, rồi lại ngủ say.

Làm sao?! Chê lão nương dong dài? Một đứa nhỏ mười tháng cũng học lờm người khác, hừ, thật giống tính tình của phụ thân nó.

Ta oán hận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia, không còn hồng hồng nhẵn nhúm nữa, mà là vừa trắng vừa mềm, như là một cái bánh bao mũm mĩm. Đôi mắt mặc ngọc giống hệt Long Phi Ngọc, cái mũi thẳng tắp cũng giống, cái miệng nhỏ nhắn hình thoi cũng giống, làn da bạch ngọc cũng giống, ngay cả điệu bộ liếc mắt nhìn ta vừa rồi cũng giống, chỉ có hai hàng lông mi tạm thời giống ta — bởi vì trước mắt vẫn tương đối thừa thớt.

Long Đại Tướng quân này cũng thật quá đáng! Hai tám đã là quá đáng rồi, vì sao lại còn độc chiếm hẳn như thế.

Ta không cam lòng, “Thúy Vi, em nói xem bộ dạng của tiểu thiếu gia có giống ta không?”

“Giống! Đương nhiên giống!”

“Giống như thế nào?”

Ta đẩy côi kỳ vọng nhìn ta tiểu nha hoàn trung tâm nhất với mình.

Nàng vừa muốn mở miệng, ta đã cắt lời: “Lông mi không tính.”

Thúy Vi do dự một chút, cẩn thận nhìn hai khuôn mặt, sau đó khẳng định: “Tiểu thư, cái trán giống.”

Ta nghe thấy Thúy Nùng cố gắng kiềm chế tiếng cười.

Điều có hại nhất khi diện mạo của hai người bọn họ có mười phần giống nhau đó chính là — bí mật sẽ không được đảm bảo.

Lúc trước đặt tên cho đứa nhỏ là Long Thành Bích, đã khiến mọi người hoài nghi, rồi sau đó Long Đại Tướng quân còn công khai phái người đem phí nuôi nấng hàng tháng đưa đến Lâm Nguyệt sơn trang, càng khiến cho người ta hoài nghi. Hẳn thật sự không sợ người ta biết được A Bích là hắc con sao? Mà hiện tại, một khuôn mặt như được đúc từ cùng một khuôn với hắc, mỹ nhân sư phụ, sư tổ biến thái, thậm chí Duyệt Duyệt bảo bối, chắc chắn có khả năng nhìn ra, ngay cả Thúy Vi ngốc nghếch cũng có lần từng hỏi, “Cô gia là thân thích của Long Đại Tướng quân sao?”

Nhưng không có người nói toạc ra, nên ta vẫn tiếp tục giả câm vờ điếc. Ta vốn tưởng rằng sư tổ biến thái mà nhìn ra manh mối sẽ đi tìm Long Đại Tướng quân bức hôn, lúc trước không phải hắc rất muốn như vậy sao. Nhưng xem ra hắc có vẻ vừa lòng đối với kết quả như vậy hơn.

Lại qua hai tháng, Tường Thụy năm thứ sáu đã tới, A Bích một tuổi, đại hội chọn đồ vật đoán tương lai khiến người ta kích động sắp bắt đầu.

Ở dân gian, chọn đồ vật đoán tương lai là một chuyện lớn. Hôm nay sinh nhật A Bích, sáng sớm ta cùng Thúy Vi, Thúy Nùng đã rửa mặt chải đầu cho A Bích, ta kiên trì tự mình chăm sóc A Bích, không tìm vú em. Rửa mặt chải đầu xong, chúng ta thay cho nó thay một bộ đồ mới. Y phục, giày đều là Thúy Nùng và Thúy Vi làm, ta chỉ có một tác phẩm đặc ý chính là cái mũ tròn, thật ra giống khăn trùm đầu của hải tặc hơn, đội nó lên, A Bích sẽ rất có hào khí.

Mặc quần áo xong xuôi, sẽ phải đến bái tổ tiên. Trước tiên hỏi thăm liệt tổ liệt tông của Kim gia, sau đó hỏi đến liệt tổ liệt tông của Long gia, dù sao A Bích cũng mang họ Long.

Ta không tin tưởng lắm vào sự kiện này, này bởi vì không tin một đứa trẻ một tuổi chọn đồ lại quyết định đến tương lai một đời, cho nên không quá vội vã muốn biết A Bích sẽ chọn cái gì.

Nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai được cử hành ngay trong phòng khách của Long Mai trai, hai cái bàn gỗ vuông bằng đàn hương tối

màu được đặt song song, trên bàn bày ra mười hai loại đồ vật xếp thành hình cung, đây đều là những đồ vật mà mọi người đưa ra tha thiết hy vọng A Bích chọn để theo đuổi nghề nghiệp đó cũng như chúc phúc.

Một cái vòng nhạc bằng bạc, của tiên tử sư nương, đây là dấu hiệu của người làm nghề y, nàng hy vọng tương lai A Bích cũng có thể đi theo nghề y, tạo phúc thiên hạ. Trong lòng ta nghĩ, A Bích tốt nhất đừng đi theo sư cô nãi của người, chỉ biết là hành y cứu thế, đến khi nào thì mới giàu lên được.

Một hộp gỗ sơn đen, đây chính là thực hộp bảo bối của mỹ nhân sư phụ, mỹ nhân sư phụ nói có ăn mới là phúc, hy vọng A Bích cũng có thể giống hần tìm được một nương tử tài nghệ nấu ăn cao siêu. Ha ha, xem ra dạy dỗ của ta rất có hiệu quả.

Một quyển sách nhỏ mỏng manh, là nội công tâm pháp của Huyền Thiên Tông, sư tổ biến thái muốn A Bích kế thừa Huyền Thiên Tông. Ta sẽ không đồng ý, chẳng lẽ để cho A Bích bái làm môn hạ của Duyệt Duyệt bảo bối, Duyệt Duyệt bảo bối chính là sư huynh của A Bích nha.

Một cây sáo trúc, là cây sáo mà trước đây phụ thân của Duyệt Duyệt bảo bối tự tay làm cho hần. Không biết A Bích nhà ta có thể giỏi âm luật như sư huynh của nó hay không, chỉ tiếc rằng thời điểm này địa vị của người công tác văn nghệ không cao.

Hồ ly Thương Dung gửi tới một cái bàn tính bằng ngọc, nói là đưa quà sinh nhật cho con nuôi tương lai. Bàn tính ngọc này chỉ lớn bằng bàn tay, hạt ngọc trong suốt lấp lánh thực sự là khiến cho người ta thêm nhỏ dãi, ẽ không biết A Bích có thể nhìn được đồ quý hay không. Ta hy vọng nó sẽ chọn vật này, cũng là đại biểu cho việc lớn lên nó có thể trở thành một đại gian thương, kiếm gia tài bạc triệu, ba đời không lo ăn lo mặc.

Còn có một vật mà buổi tối ngày hôm qua mới được đưa đến. Khi ta mở ra cái hộp gỗ tinh xảo, bên trong là một cái mũ tướng quân nhỏ bằng bạc. Kiểu dáng kia ta rất quen thuộc, chính là kiểu dáng của mũ sắt mà hai năm trước khi xuất chinh Bắc Dục Quốc, tiểu tướng áo trắng đã đội. Long Đại Tướng quân muốn A Bích trở thành tướng quân đánh trận? Hừ, ‘xưa nay chinh chiến mấy người trở về’, nhất quyết ta sẽ không để A Bích nhà ta mạo hiểm.

Những món đồ còn lại, là ta bảo quản gia trong sơn trang giúp đỡ chuẩn bị.

Một quyển văn chương đương đại, lão quân gia nói với ta: “Vị tiên sinh này từng đỗ Trạng Nguyên, nếu thiếu gia chọn nó, tương lai tất nhiên cũng có thể thi cử thành tài, đỗ đạt Trạng Nguyên.” Quyển sách kia, ha ha, đúng là danh tác của đại ca tiền nhiệm Tổng Thư Ngử và tỷ

phu tiền nhiệm Chu Du, hiện tại bọn họ đều đã là đại thi nhân, chức danh kinh thành đệ nhất tài nữ dường như cũng đã bị hấn chặn lại rồi.

Một cái ống mực, ám chỉ A Bích có thể trở thành một người thợ giỏi; một cái nồi sắt nhỏ, ám chỉ A Bích có thể sẽ là một người chủ gia đình; một cái con quay, ám chỉ A Bích có thể là người ham chơi; một cái tửu lệnh bằng thẻ tre, ám chỉ A Bích là người cởi mở, thích đi khắp thiên hạ giao lưu kết bạn.

Đồ vật cuối cùng, chính là thứ ta cố ý chuẩn bị, một con rối thần tài tươi cười hớn hở, làm thương nhân tuy rằng rất được, nhưng gian thương lại không dễ làm, ta thật sự hy vọng A Bích có thể làm một người phú quý rảnh rồi, làm một con sâu gạo vui vẻ khoái hoạt.

Chúng ta đặt A Bích lên một cái bàn khác, bên cạnh bàn vây đầy người, bao gồm cả người mà Long đại tướng quân sai đưa đồ đến, hấn còn chờ để báo tin cho Long Đại Tướng quân.

A Bích nhào người trên bàn, nhìn mọi người xem quanh, lại nhìn đủ loại đồ vật phía trước, sau đó trong những tiếng hoan hô cổ vũ, hấn bắt đầu đóng đưa cái tay nhỏ chân nhỏ, móng nhỏ cũng uốn éo theo.

A Bích bò về phía Tổng đại nhân [quốc sách luận], hai tay nhỏ bé bắt được bìa sách, tim ta như nhảy lên trên cổ họng, “xoẹt” một tiếng, bìa sách chỉ còn lại chữ “Quốc”, tiếng xé giấy khiến A Bích vui vẻ cười khanh khách không ngừng.

A Bích ném đi quần sách đã bị hủy hoại, tim ta vừa trở về lồng ngực lại bởi vì tay hắn vươn đến phía con quay mà khẩn trương lên. Con quay bị cái tay nhỏ của A Bích lăn qua lăn lại trên mặt bàn, hắn càng có vẻ khoái chí.

Mỹ nhân sư phụ rất thiếu kiên nhẫn, hắn cầm thực hộp lên quay sang nói với A Bích: “A Bích, thực hộp này của sư công rất tốt, có nó, đảm bảo cả đời người ăn ngon miệng đẹp.”

Tiên tử sư nương hiển nhiên không đồng ý với giáo dục ăn uống của mỹ nhân sư phụ, nàng không biết nói lời ngon tiếng ngọt, cho nên trực tiếp cầm vòng nhạc lên khẽ lắc, tiếng chuông thanh thúy vừa vang, quả nhiên hấp dẫn được lực chú ý của A Bích.

Ta cũng không thể để A Bích theo nghề thầy thuốc được, một tay chộp lấy bàn tính ngọc, một tay nắm lấy thần tài, ta hô to: “A Bích, cục cưng, đến, đến chỗ mẫu thân này.”

Bởi vì vận mệnh bi thảm của [quốc sách luận] mà sự tổ biến thái vốn đã khẩn trương lại càng đứng ngồi không yên, nhưng quyền bí tịch tâm pháp này cũng không biết phải chơi đùa như thế nào để cực cực chú ý, sự tổ biến thái sốt ruột nhưng chỉ có thể nằm quyền đứng bên cạnh bàn.

“Tiểu thư! Tư Đồ tiên sinh! Không thể như vậy! Phải để tiểu thiếu gia tự mình chọn!”

Quản gia cùng Thúy Vi ở một bên cũng sốt ruột theo. Thúy Nùng và những nha hoàn, tôi tớ khác đều cười đến ngật ngã.

Duyệt Duyệt bảo bối không nhập cuộc với chúng ta, chỉ đứng ở một bên nhìn, ánh mắt ôn hòa, má lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện.

A Bích ngồi ở trên mặt bàn, nhìn vài người chúng ta hoa chân múa tay vui sướng, vẻ mặt giống như lần đầu tiên ta được đến vườn bách thú xem khỉ.

Đầu tiên là bị chọc cười khanh khách, sau đó trong ánh mắt dần dần hiện lên vẻ không thú vị, cuối cùng bĩu môi, hai tay chống mặt bàn, lại bắt đầu vắn vẹo cái miệng nhỏ.

“Tiểu thiếu gia bắt đầu đi! Tiểu thiếu gia bắt đầu đi!”

Vài tiểu nha hoàn hưng phấn kêu lên.

Chúng ta cũng ngừng hoa chân múa tay, nín thở chờ đợi.

A Bích hiển nhiên thành công chống lại quấy nhiễu của chúng ta, không có chọn bất kỳ người nào trong chúng ta, mà lại nhìn về phía cái mũ tướng quân chiếu sáng lấp lánh gần đó, sau đó duỗi tay ra.

Ta không lo lắng, tiểu hài tử không nhẫn nại, thấy không động sẽ không để ý nữa.

A! Vô cùng bi thảm!

A Bích nhà ta lại chộp mũ tướng quân vào trong tay, sau còn đội lên trên đầu, rồi ngẩng đầu, nở một nụ cười sáng lạn như mặt trời, mũ tướng quân hơi lớn, che khuất đôi mắt mặt ngọc của nó.

Ta nhìn nụ cười sáng lạn của A Bích có cảm giác khóc không ra nước mắt, sự tỏ biến thái cũng rầu rĩ không vui, mỹ nhân sư phụ than thở: “Quả nhiên là tướng môn hổ tử*.”

**Tướng môn hổ tử: kiêu gån giống như hổ phụ sinh hổ tử.*

Duyệt Duyệt bảo bối vẫn cười ôn nhu. Người mà Long đại tướng quân phái đến vừa lòng gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Đại hội chọn đồ vật đoán tương lai chấm dứt với chiến thắng toàn bộ nghiêng về phía Long Đại Tướng quân.

Chương 21: Trở về kinh thành

Ta quyết định hết năm nay sẽ tổ chức việc vui cho Thúy Nùng và Thúy Vi, sau đó sẽ trở về kinh thành

Thời gian trôi thật nhanh, A Bích đã được hai tuổi rưỡi [ta kiên trì dùng tuổi thực], từ một tiểu tử chỉ biết quỳ rạp trên mặt đất xoay môn đã có thể chạy nhảy; tiểu tử chỉ biết dùng ánh mắt liếc ta đã có thể dùng lời nói để biểu đạt bất mãn của nó.

“Không được! Miêu Mễ*, không được!”

**Miêu Mễ là mèo.*

A Bích đang cùng ta chơi đùa, một bàn tay nhỏ bé nắm chặt mũ tướng quân trên đầu, một bàn tay khác vung lên kiếm gỗ nhỏ, chống cự

không cho ta cưỡi mũ của nó. Mũ tướng quân hiện tại rất vừa, đã không che được cặp mắt mặc ngọc mang theo nét quật cường kia nữa rồi.

“Được, Miêu Mễ không cưỡi, Miêu Mễ chỉ giúp A Bích lau mồ hôi thôi.”

Tuy rằng đã là mùa thu, nhưng suốt ngày A Bích đội mũ tướng quân chạy tới chạy lui, chạy đến nỗi cả người đều là mồ hôi, rất dễ dàng cảm lạnh, đúng là ta rất muốn cưỡi ra.

“Kiếm của A Bích đánh vào Miêu Mễ rồi.”

Kiếm gỗ nhỏ kia cũng là quà sinh nhật mà Long đại tướng quân đưa đến, nghe nói là tự tay làm, tiểu tử này thích vô cùng. Lúc ấy ta còn cảm thấy hấn keo kiệt, ngay cả hồ ly còn gửi trường mệnh tỏa bằng vàng ròng đến, mà hấn chỉ tặng một thanh kiếm gỗ, lúc này đúng là gặp báo ứng.

A Bích không phải là đứa nhỏ không phân rõ phải trái, nghe ta nói thế thì ngừng tay, nhưng miệng vẫn không buông tha, “Miêu Mễ gạt người, Miêu Mễ lừa A Bích.”

Ha ha, khó trách học thuyết giáo dục hiện đại không thể lừa đứa nhỏ, bởi vì bọn họ sẽ nhớ kỹ.

“Được, Miêu Mễ không lừa A Bích, Miêu Mễ không động thủ, để Thúy Vi tỷ tỷ lau mồ hôi, được không?”

Thúy Vi đã một đại cô nương mười chín tuổi, nhưng vẫn đơn thuần như cũ, ngay cả A Bích cũng hiểu được. Cho nên nó không giãy dụa, tùy ý để Thúy Vi lau mồ hôi cho, ta thì đứng ở một bên thương cảm cho độ tin cậy của chính mình.

Lau xong mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa rồi bởi vì giãy dụa mà đỏ lên cũng khôi phục bản sắc. Ta tỏ vẻ ai oán nhìn nó, “A Bích ghét bỏ Miêu Mễ, A Bích không cần Miêu Mễ, Miêu Mễ rất đau lòng.”

Nghe những lời này, A Bích lập tức nhào tới, dùng hai tay nhỏ bé vây quanh cổ ta, kiếm gỗ cũng ném xuống đất, “Miêu Mễ đừng khóc, A Bích cần Miêu Mễ, A Bích rất yêu Miêu Mễ.”

“A Bích yêu Miêu Mễ như thế nào?”

“A Bích yêu Miêu Mễ, giống như chuột yêu gạo.” Nói xong, lại dùng cái miệng nhỏ nhắn hôn lên má, lên môi ta. Ha ha, không cần phải nói, đều là ta dạy.

Thấy ta vui vẻ, A Bích buông tay, cúi người nhặt lấy kiếm gỗ trên mặt đất.

“Ai,” Ta ai thán một tiếng, “A Bích, chơi cẩn thận, không được chạy nhanh, sẽ bị ngã.”

“A Bích đang đuổi theo kẻ địch, không chạy nhanh, kẻ địch sẽ trốn thoát, đuổi không kịp.”

Xong rồi, còn nhỏ như vậy đã mê mẩn chơi đánh trận giả, chẳng lẽ thực sự trốn không thoát vận mệnh tương môn hổ tử.

Ta cũng từng có ý đồ xoay chuyển Càn Khôn, dẫn theo A Bích đi vào phòng thu chi sổ sách để bồi dưỡng cảm giác gian thương, nhưng bình thường đều là ta ngã xuống trước, bàn tính của tiên sinh tính toán sổ sách thật sự rất dễ khiến ta buồn ngủ.

Thường xuyên qua lại phòng thu chi, mặc dù gian thương không thể dưỡng ra được, nhưng Thúy Nùng cùng tiên sinh khố phòng lại nảy sinh một đoạn tình duyên.

Thúy Nùng cùng tuổi với ta, năm nay đã hai mươi mốt, ở thời đại này đã bị coi là gái lỡ thì. Khi nàng còn bé cũng từng có hôn ước, nhưng chưa kịp gả qua cửa thì vị hôn phu đã chết, Thúy Nùng chẳng những trở quả phụ chưa cưới, còn bị nói là có mệnh khắc phu, về sau sẽ rất khó có được nhân duyên tốt. Nàng vốn là một nữ tử có cốt khí, đi theo ta vài năm, cũng lây dính một chút tinh thần hiện đại, không muốn chà đạp chính mình, có ý tưởng chung thân không lấy chồng, nhưng làm mẫu thân độc thân như ta vẫn không dám.

Vị tiên sinh khố phòng kia năm nay gần ba mươi tuổi, cũng từng có một thê tử, nhưng thê tử vì khó sinh mà chết, đứa nhỏ cũng không thể giữ lại. Tiên sinh khố phòng trở nên nản lòng thoái chí, vài năm không chịu cưới vợ, lại không ngờ tìm được mùa xuân thứ hai ở Lâm Nguyệt sơn trang, đối với chuyện xưa của Thúy Nùng tuyệt đối không để tâm.

Nhìn thấy hai người từng bị thương tâm lại tìm được hạnh phúc, bà mỗi nghiệp dư như ta cũng thật cao hứng, tìm cách tổ chức việc vui cho bọn họ. Nhưng Thúy Nùng là người mà hồ ly Thương Dung tặng cho ta, giấy bán mình của nàng còn ở chỗ hấn, cho nên ta gửi cho hấn một phong thư. Ta nghĩ hấn sẽ không phản đối, nếu hấn dám, ta sẽ tuyệt giao với hấn! Ở trong thư ta viết như vậy.

Theo lý, lúc này thư cũng nên đến rồi.

“A Bích đang đuổi ai đó?”

“Duyệt Duyệt đa đa! Duyệt Duyệt đa đa!” Trông thấy Duyệt Duyệt bảo bối, A Bích chạy trốn càng vui vẻ.

“Là ca ca, không phải đa đa!”

Cái này ta phải sửa lại cho đúng, “Đa Đa” là độc quyền của ta.

Duyệt Duyệt bảo bối ôm lấy A Bích, ném lên không trung, sau đó lại ôm vào trong tay, A Bích vui vẻ cười to. Tiểu hài tử đều thích trò này, đáng tiếc ta thế đơn lực bạc.....

“Tiểu tướng quân làm gì khiến mẫu thân mất hứng?” Duyệt Duyệt bảo bối thấy ta râu rĩ không vui, liền hỏi.

“Miêu Mễ không thích ta làm Tướng quân.” Tiểu tử này rất hiểu lý lẽ. Nhưng người tỏ ra vẻ mặt ủy khuất như thế làm gì, ta cũng chưa có không ngược đãi người nha.

“Tiểu tử còn nhỏ đều nghĩ như vậy, lớn chút nữa sẽ thay đổi.” Duyệt Duyệt bảo bối an ủi ta.

“Ta biết.” Ta cũng mang vẻ mặt ủy khuất, “Duyệt Duyệt bảo bối trước đây cũng nghĩ như vậy sao?”

Duyệt Duyệt bảo bối trầm mặc trong chốc lát, hẳn rất ít đề cập đến những chuyện trước khi cha Miêu Mễ mất.

“Ta từng nghĩ giống như phụ thân, làm đại hiệp khách hành hiệp trượng nghĩa.”

Hắn thần nhiên cười nói, “Nhưng hiện tại, ta chỉ muốn bảo vệ cho Lâm Nguyệt sơn trang, bảo vệ cho người thân của ta.” Người thân của hắn bao gồm cả ta và A Bích.

“Người nhất định sẽ bảo vệ được!”

Khi còn trẻ Duyệt Duyệt bảo bố cho rằng không bảo vệ được cho người nhà là lỗi của hắn, cho nên ý nghĩa của việc bảo vệ ta và A Bích đối với hắn càng lớn lao.

“Đại hiệp khách là gì?” A Bích tò mò hỏi, phá vỡ sự trầm mặc.

“Đại hiệp khách là một người rất lợi hại rất lợi hại, giống như Duyệt Duyệt ca ca của con. Tương lai A Bích cũng làm một đại hiệp khách được không?” Ta thừa cơ nói.

“Đại hiệp khách cùng đại tướng quân ai lợi hại hơn ai?”

“Cái này.....” Làm sao có thể so sánh nha!

“Làm đại hiệp có thể đánh thật nhiều thật nhiều người xấu.” Ta tiếp tục dụ dỗ, đánh người xấu có lẽ là giấc mộng của phần lớn tiểu hài tử.

“Đánh thật nhiều người xấu hay là đánh thật nhiều kẻ địch tốt hơn?”

“A?” Ta lại đáp không được.

“Bọn họ ai mang binh nhiều hơn?”

“A? Cái này..... Chắc là đại tướng quân đi.....” Ta bất đắc dĩ nói, không dám lừa gạt nó, vì bảo vệ độ tin cậy đáng thương của ta.

“A Bích vẫn làm một đại tướng quân kiêu ngạo thôi.”

Thư của hồ ly được gửi đến. Trong thư viết, chuyện của Thúy Nùng đều do ta làm chủ, nhưng đồ cưới vẫn sẽ do hãn phụ trách — hãn còn gửi kèm khế ước bán mình của Thúy Nùng đến.

Ta đưa khế ước bán mình cho Thúy Nùng, nàng kích động bật khóc. Đúng vậy, còn cái gì đáng quý hơn tự do. Ta nói với nàng, nếu đã không còn là nha hoàn nữa, có thể gọi lại tên ban đầu, nàng không chịu, nói vẫn thích được gọi là Thúy Nùng hơn, còn nói tiên sinh khố phòng cũng thích tên đó.

Trong thư hồ ly còn tổng kết những tình huống làm ăn sắp tới, nói nếu mọi chuyện làm ăn ta đều quăng cho hãn mà không có biểu hiện phụ trách, còn không trở về sẽ chia lại tỉ lệ thành ba bảy.

Ha ha! Cũng đúng, vài năm này ta trải qua cuộc sống sâu gạo thật sự, mà hồ ly cũng thật đáng thương. Hắc đã chính thức trở thành chủ nhân của Thương gia, vừa phải quan tâm đến chuyện hợp tác cùng ta, đầu năm trong nhà lại ép buộc thành thân, chỉ là kết minh để kiếm lợi, thật sự là đáng thương.

Cũng nên trở về rồi. Ta vốn không có ý nghĩ trốn tránh, chỉ là cuộc sống ở Lâm Nguyệt sơn trang thật sự thoải mái, nên vui đến quên cả trời đất.

Nhưng ở mãi tại Lâm Nguyệt sơn trang, chẳng khác nào vây khốn Duyệt Duyệt bảo bối. Ta muốn khiến hắc tin tưởng ta có thể chăm sóc cho chính mình và A Bích, chỉ như vậy, hắc mới yên tâm theo đuổi giấc mộng của hắc.

Ta quyết định hết năm nay sẽ tổ chức việc vui cho Thúy Nùng và Thúy Vi, sau đó sẽ trở về kinh thành. Thúy Vi cùng với con trai của quân gia cũng có tình ý với nhau. Ôi, không ngờ hai nhà hoàn bên người ta đều cố gắng hiến cho Lâm Nguyệt sơn trang. Chờ khi trở lại kinh thành, nhất định phải bắt Duyệt Duyệt bảo bối đến lại hai người khác.

Tân xuân năm Tường Thụy thứ tám, Lãm Nguyệt sơn trang song hỷ lâm môn.

Biển thái sư tổ, mỹ nhân sư phụ, tiên tử sư nương, Duyệt Duyệt bảo bối, nữ chủ Đa Đa, tiểu Long tướng quân, còn có đứa nhỏ trong bụng của tiên tử sư nương!

Lãm Nguyệt sơn trang vốn đã ít trẻ con, so với A Bích nhỏ hơn lại càng không có, cho nên ngoại trừ mỹ nhân sư phụ, A Bích là người cao hứng nhất.

“A! Ta có tiểu đệ đệ!”

“Sai!” Mỹ nhân sư phụ vỗ vỗ đầu nhỏ của nó, “Con của sư công không phải tiểu đệ đệ của người, mà là tiểu sư thúc.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Bích ủ rũ xuống.

“Muốn một tiểu đệ đệ, phải tìm Miêu Mễ của người.” Mỹ nhân sư phụ hiện tại rất thỏa mãn.

“Miêu Mễ! Con muốn có một tiểu đệ đệ!”

“Đa Đa đồ nhi, sao không làm mẫu thân, lại để A Bích gọi là Miêu Mễ?”

Mặt của ta cũng ủ rũ xuống. Hừ, có nương tử đã quên đồ đệ, nếu không có đồ đệ là ta, chưa biết chừng giờ này hẳn còn đang lạc đường ở Y Nhân cốc đó.

“Miêu Mễ! Con muốn một tiểu đệ đệ!” A Bích vẫn ồn ào.

Ta trừng mắt liếc nó một cái, “Muốn cũng vô dụng, Miêu Mễ sinh không được.” Tầm cha người còn có khả năng.

“Vì sao?”

Thật đáng ghét! Tại sao tiểu hài tử đều thích truy hỏi mọi việc đến tận cùng. Vấn đề sinh dục như thế này, muốn ta giải thích thế nào. Những người khác xem ra cũng rất muốn nghe đáp án.

“Ừ..... Bởi vì phụ thân của con không có ở đây. Nếu cả phụ thân và Miêu Mễ đều ở, mới có tiểu bảo bối được, giống sư công và sư cô nãi vậy.”

Ta hàm hàm hồ hồ nói. A Bích biết cha nó là tướng quân kiêu ngạo ở kinh thành, ta chưa bao giờ giấu diếm được nó. Chắc là nó sẽ không truy hỏi vì sao nữa.

“Nhưng cha của A Hoa cũng không ở đây, Miêu Mễ nó vẫn sinh cho nó thật nhiều con chó nhỏ mà.”

“Con..... Ta.....” Ta lại một lần cứng họng, trợn mắt há mồm.

Mỹ nhân sư phụ cười đến không còn hình tượng, sư tổ biến thái không nghe rõ ràng còn thực sự hỏi lại: “A Hoa là ai?”

Vẫn là tiên tử sư nương tốt, nàng kéo A Bích còn đang muốn hỏi rất nhiều vấn đề vào trong lòng: “A Bích muốn làm tiểu ca ca, thì có một tiểu muội muội được không? Một tiểu muội muội xinh đẹp lại dịu dàng.”

“Xinh đẹp lại dịu dàng?”

“Đúng vậy, giống như Miêu Mễ của con vậy.” Tiên tử sư nương vô cùng phối hợp với phương thức giáo dục của ta.

“Không cần, giống Miêu Mễ thì không thể làm binh lính được.” A! Tiểu tử này còn dám ghét bỏ ta!

“Không thể làm binh lính? A Bích muốn binh lính làm gì?”

“Đại Mao ca ca nói không có binh lính sẽ không thể trở thành đại tướng quân.”

Những đứa nhỏ trong sơn trang đều lớn hơn nó, không có người chịu theo dưới trướng đại tướng quân này cho nên A Bích đành phải đem trọng trách này đặt vào tiểu đệ đệ tương lai.

“A Bích muốn làm đại tướng quân?”

“Đúng thế!”

A Bích dùng sức gật gật cái đầu nhỏ, “Giống như phụ thân vậy.”

Ta liếc mắt nhìn Thúy Vi một cái. Từ khi biết Long Đại Tướng quân là phụ thân của A Bích, nàng luôn luôn dạy dỗ tư tưởng “Long Đại Tướng quân là một đại anh hùng” với A Bích. Đã có người trong lòng rồi còn sùng bái Long Đại Tướng quân như vậy.

Thúy Vi bị ta liếc mắt mà sợ hãi rút lui đến sau người tình nhân.

“Kiêu ngạo Tướng quân thì có gì hay ho, cả ngày đội mũ giáp rách, cưỡi một con ngựa chết, một năm không về nhà nổi một lần. Cưỡi ngựa còn khổ hơn nhiều, chân đều biến dạng, xấu chết! A Bích vẫn nên đi theo Tông Chủ gia gia tiêu dao mới tốt!” Biến thái sư tổ đối với quân nhân có một loại địch ý khó hiểu.

“Chúng trư gia gia*, tiêu dao là gì?”

**Tông Chủ và chúng trư có phát âm gần giống nhau nên A Bích bị nhầm, chúng trư là lợn giống*

Ta thật sự không biết nên để A Bích gọi sư tổ biến thái là gì mới tốt, dù sao mọi người đều gọi sư tổ là Tông Chủ, ta cũng muốn để A Bích gọi người là Tông Chủ gia gia, đáng tiếc phát âm nhầm lẫn nghiêm trọng.

Biến thái sư tổ nhú mày. Hắn cố gắng vài lần cũng không có phương pháp sửa đúng phát âm của A Bích. Có khi ta lại cảm thấy A Bích là cố ý, bởi vì nó biết mọi người nghe gọi như vậy sẽ cười.

“Tiêu dao chính là tự do tự tại bay tới bay lui, chỉ có tuyệt đỉnh cao thủ giống Tông Chủ gia gia mới có thể làm được. A Bích có muốn học không?” Biến thái sư tổ vẫn tích cực thu nạp A Bích.

“Con biết rồi! Miêu Mễ từng nói, chúng trư chính là heo bay ở trên trời!”

“Ha ha! Ngại quá, hình như có chút việc, ta đi trước một bước! Đi trước một bước!” Ta chuồn!

Ngày khởi hành trở về kinh thành rốt cục cũng đến.

Buổi tối hôm trước, Thúy Nùng và Thúy Vi giúp ta thu thập đồ đạc. Sau khi thành thân, hai nàng vẫn hầu hạ ta như trước, có lẽ là vì biết sẽ không còn bao lâu nữa.

Ta không nói không mang theo các nàng trở lại kinh thành, cũng không nói cho các nàng Duyệt Duyệt bảo bối đã đáp ứng đền bù cho ta hai nha đầu khác. Ta không muốn đối mặt với cảnh tượng chia lìa, như vậy ta sẽ khó chịu, mà các nàng một bên là ta một bên là người các nàng thương yêu nhất, như vậy cũng rất khó lựa chọn. Cho nên ta tình nguyện để cho các nàng oán trách ta ra đi không lời từ biệt.

Mỹ nhân sư phụ cùng tiên tử sư nương cũng đã trở về Phiếu Miếu Phong. Bởi vì phải đợi đứa nhỏ sinh ra, chắc là có một khoảng thời gian thật dài không được gặp mặt. Trước đây cũng không phải thường xuyên gặp mặt mỹ nhân sư phụ, nhưng lúc này bỗng nhiên lại cảm thấy lưu luyến. Ta muốn bọn họ cùng trở về kinh thành, nhưng tiên tử sư nương không quen với cuộc sống phồn hoa thành trấn, cho nên đành thôi. Ta đáp ứng bọn họ, đợi đứa nhỏ được sinh ra, ta sẽ dẫn theo A Bích lên thăm bọn họ.

Sư tổ biến thái cũng trở về, nhưng nói qua mấy ngày sẽ đến kinh thành tìm ta. Trước sau thì sư tổ vẫn không đuổi kịp ta, lằng ba vi bộ của ta thật sự không phải chuyện đùa.

Duyệt Duyệt bảo bối vốn định đi cùng, nhưng bị ta kiên quyết cự tuyệt. Hắn không nên cứ ở bên người ta, mà nên buông tay đi làm những chuyện hắn muốn. Hắn chính là Quân trang chủ, Quân thiếu hiệp đại danh鼎鼎. Ta rất muốn nói với hắn, ta vĩnh viễn là người thân của hắn, cho dù hắn không thể vĩnh viễn bảo vệ ta, người thực sự cần hắn bảo vệ cả đời còn đang chờ hắn. Nhưng cuối cùng ta không thể nói ra khỏi miệng.

Khi đi đến bên cạnh xe ngựa, ta ngậy ngấn cả người, Thúy Nùng, Thúy Vi đều đứng chờ sẵn còn mang theo hành lý và lão công của các nàng.

Ta mang theo nghi vấn nhìn về phía Duyệt Duyệt bảo bối, hắc cười, “Ta nói sẽ đền lại cho người hai người, không đúng sao?”

Thì ra hai người mà hắc nói chính là tiên sinh khố phòng và con trai của quân gia. Duyệt Duyệt bảo bối càng ngày càng trở nên giao hoạt rồi.

“Tiểu thư, cô thật nhẫn tâm!” Thúy Vi vẫn không thể ổn trọng như Thúy Nùng, “Cư nhiên lại nghĩ vụng trộm bỏ chúng ta lại. Chẳng lẽ gả đi rồi chúng ta sẽ không thể hầu hạ cô được nữa!”

“Khế ước bán mình đều đã bị xé bỏ, các em cũng đã tìm được nơi thật tốt để nương tựa vào, tội gì còn phải đi theo ta chịu khổ.”

“Tiểu thư! Không phải chính cô đã nói vì ích lợi mà làm mới là nô tài, vì hứng thú mà làm thì không phải sao. Em và Thúy Nùng tỷ tỷ đều thật tâm muốn đi theo tiểu thư!”

Thúy Nùng không nói chen vào, nhưng biểu tình trên mặt đã nói lên hết thấy.

Trong lòng ta vô cùng cảm động, “Đi theo ta như vậy, không sợ tướng công nhà em chịu khổ sao?”

“Không đâu. Chàng đã nói, em đi đến nơi nào, chàng sẽ theo tới nơi đó.” Lão công của nàng đứng bên cạnh còn thật sự gật đầu.

Ha ha, “Tam tông tứ đắc” tuân thủ thật không sai.

“Ồ, xem ra thành thân thật tốt, vừa thành thân, Thúy Vi của chúng ta cũng trở nên lợi hại hơn nhiều.”

“Tiểu thư!” Thúy Vi đỏ bừng mặt, lão công của nàng cười đến mặt mày sáng láng.

Tiên sinh khổ phòng vốn chỉ có một thân một mình, cho nên không sao. Chỉ đáng thương lão quân gia, vốn tưởng rằng có được con dâu hiền, ai ngờ con trai cũng bị cướp mất, may mà không phải con trai độc nhất.

Xe ngựa bắt đầu khởi hành, chúng ta đi về phía kinh thành.

A Bích cũng không hiểu được ý nghĩa ly biệt, nhưng khi biết được không thể gặp Duyệt Duyệt ca ca mỗi ngày, thì hơi khổ sở, nhưng lập tức bị chuyển đi xa mới mẻ này hấp dẫn, đây là lần đầu tiên A Bích rời khỏi thành Phong Trữ.

Hưng phấn quá độ khiến cho A Bích sớm trở nên mệt mỏi, chui vào lòng ta ngủ vùi.

Ta biết, hưng phấn của nó không chỉ đến từ những người và vật chưa được nhìn thấy, mà còn đến từ phụ thân oai hùng như thần linh trong lòng nó nữa.

Ta không quá hiểu sự sùng bái của tiểu nam hài đối với phụ thân, nhưng nhớ được kiếp trước khi còn nhỏ, thường xuyên ngồi trên băng ghế ở cửa nhà chờ cha tan tầm, lo lắng người không tìm được đường, tìm không thấy nhà của chúng ta.

Nhưng đó người cha sớm chiều ở chung mà ta vô cùng yêu thương. Còn A Bích chưa bao giờ gặp phụ thân của mình, ấn tượng của nó đối với Long đại tướng quân đều xuất phát từ lời kể của người khác và sự tưởng tượng của bản thân, nếu A Bích phát hiện ra tưởng tượng và sự thật không hoàn toàn giống nhau thì sẽ như thế nào?

Ta đối với tâm lý học của nhi đồng hiện đại cũng biết một chút, biết được người cha có địa vị quan trọng như thế nào đối với quá trình trưởng thành của một đứa nhỏ, cho nên đối với sự quan tâm của Long Đại Tướng quân với A Bích, ta chưa bao giờ cự tuyệt hoặc cản trở.

Nhưng hẳn đối với A Bích có thể không oán không hối hận giống như ta sao? Hay chỉ là cảm giác kiêu ngạo và mới mẻ khi lần đầu làm cha? Chờ khi hẳn có đứa nhỏ khác, không còn cảm giác mới mẻ, còn có thể đối xử với A Bích như lúc này sao? Hoặc là theo như lời hẳn nói, trọng thực lực mà khinh thân phận, nếu có đứa xuất sắc hơn A Bích, hẳn có thể sẽ không quan tâm tới A Bích nữa hay không? Nếu thật sự là như vậy, A Bích sẽ nghĩ thế nào?

Nghi vấn liên tiếp ép ta không thở nổi.

Ta cúi đầu nhìn A Bích trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh mang theo một nụ cười. Là mơ đến phụ thân sao?

Hai tay ôm A Bích của ta không khỏi siết chặt hơn vài phần.

Ta âm thầm thề, sau khi trở về kinh sẽ nói chuyện với Long Đại Tướng quân một lần. Nếu hắn thật sự yêu thương A Bích, không phải loại yêu thương muốn độc chiếm ở trong tay, ta sẽ không làm một người mẹ ích kỷ; mà nếu không phải, ta nhất định sẽ cho hắn biết, một người mẹ vì bảo vệ đứa nhỏ có thể làm ra những chuyện gì!

Chương 22: Song long sơ hội

Ta tưởng tượng ra đủ loại khả năng lần đầu gặp mặt của song long, nhưng thật sự không tính đến loại này

**Sơ hội nghĩa là lần đầu gặp mặt, ở đây ý chỉ lần đầu gặp mặt của phụ thân con Long đại tướng quân.*

Trở lại kinh thành ta mới biết được, tốc độ truyền tin của thời đại này thật sự không thể so sánh với thế kỷ 21, khi ở thành Phong Trữ nghe nói tứ giác tình yêu của Long Đại Tướng quân đã biến trở về tam giác tình yêu — Tô Đại mỹ nhân xuất giá, mà người cuối cùng ôm được mỹ nhân về đó chính là Khổng Tước công tử của phủ Tả tướng Tổng Thư Ngôn.

Tô Đại mỹ nhân rốt cục không thể chống lại được áp lực năm tháng, đệ nhất mỹ nữ cũng có thời điểm xế chiều, cho nên thừa dịp nhan sắc vẫn còn quyết tâm tìm một nơi nương thân mới là thượng sách, bằng

không..... Nàng không giống như Thập Bát công chúa, có hoàng đế là ca ca, chỉ cần hoàng đế hạ thánh chỉ, ai dám không theo. Ai, đệ nhất mỹ nữ này cũng không dễ dàng gì. Đồng tình của ta đối với nàng lại sâu thêm một bậc.

Long Đại Tướng quân cũng thật là, không phải tự nhận là rất quyết đoán, rất thẳng thắn sao. Thích thì nói là thích, không thích thì không thích, sao phải lãng phí thời xuân của con nhà người ta như vậy, nhưng đúng là để cho Tống công tử được lời. Tuy nói Tô Đại mỹ nhân tuổi hơi lớn một chút, nhưng dung mạo vẫn không người nào có thể sánh kịp, lại là nữ nhi của Hữu tướng, đủ khiến con Khổng Tước kia ngẩng đầu mà bước trong thời gian dài. Nhưng ta vẫn hoài nghi, hẳn thật sự không ngại chuyện xấu của Tô Đại mỹ nhân cùng Long Đại Tướng quân lúc trước sao?

Tả tướng và Hữu tướng thông hôn là sự kiện lớn, ngay cả Hoàng Thượng đều ra mặt, nhưng Long Đại Tướng quân vẫn không tới. Hai năm nay, ở biên giới của Lăng Quốc và Bắc Dục Quốc chiến tranh liên miên, Thục Quốc ở trung gian cũng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, muốn làm ngư ông đắc lợi. Phần lớn thời gian Long Đại Tướng quân đều canh giữ ở biên giới, lấy tác phong làm việc của hắn, chắc chắn sẽ không vì một nữ nhân mà bỏ biên cương quay về. Cuối cùng, Bắc Dục, Thục Quốc đều bị đánh bại, phải đưa ra hiệp định ngừng chiến. Trong kinh thành nơi nơi tràn ngập hân hoan thắng lợi, nếu không, Hoàng Thượng sao có tâm tư vui cùng dân như thế.

Tuy đã nói là cả đời không quan tâm đến chuyện của Tống phủ và Long gia, nhưng trời sinh nữ nhân luôn luôn nhiệt tình với những chuyện bát quái cho nên ta không thể không thu được tin tức của bọn họ. Phải biết là, trong niên đại này, bọn họ chính là danh nhân, là minh tinh.

Về phần Tống Thư Phàm, đã trở thành một minh tinh hết thời, dần dần biến mất trong trí nhớ của mọi người, chuyện nàng từng gây “sỉ nhục” cho Tống phủ cũng dần dần bị lãng quên, điều duy nhất còn lưu truyền tới nay đó là nói nàng không còn mặt mũi gặp mọi người, cho nên nhảy xuống sông tự tử.

Nói hươu nói vượn! Điều này cách ước nguyện dứt khoát từ chức đi ăn máng khác của ta năm đó hình như hơi xa thì phải? Nếu mỹ nhân sư phụ biết chắc chắn sẽ cười ta tự đánh mất mặt mũi, hoặc có lẽ, hẳn đã sớm dự đoán được mọi chuyện sẽ như vậy.

Ta bỗng nhiên trở nên xúc động, thật sự muốn nhảy đến trước mặt phụ thân đại nhân nói: nữ tử đang sống vui vẻ khỏe mạnh sinh long hoạt hổ trước mặt bọn họ chính là Tống Thư Phàm năm đó cả gan phá tan tù ngục của thế tục, coi trời bằng vung. Nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy không thú vị, chỉ cần ta cùng A Bích vui vẻ là được rồi, cần gì quan tâm những người khác nghĩ như thế nào.

A Bích lại càng không để ý tới những lời đồn đãi đó. Kinh thành phần hoa còn không hấp dẫn bằng phong cảnh dã ngoại dọc đường đi, dù sao Phong Trữ cũng là một thành tòa giàu có và đông đúc, cho nên nó có chút thất vọng; tiểu kim ốc của ta càng không thể so sánh với Lâm Nguyệt sơn trang, cũng không có tiểu hài tử khác để chơi cùng A Bích, khiến tiểu tử này càng chán nản. Chỉ có phụ thân tướng quân ở biên giới chưa trở về cùng với phụ thân nuôi hồ ly giả dối là có thể khiến nó hứng thú một chút.

Ta trở lại kinh thành chưa được vài ngày, hồ ly Thương Dung đã tới thăm. Nói hai ba câu vô dụng, liền lừa được A Bích gọi hẳn là phụ thân nuôi.

“Không phải đã có con rồi sao, còn lừa gạt A Bích nhà ta.”

Giá trị tin tức môn chủ đời kế tiếp của Thương gia thành hôn không hề thua kém sự kiện đám hỏi của hai phủ Tống, Tô, yến mừng được tổ chức tại Túy Hoa Lâu kéo dài suốt ba ngày đêm. Đầu năm trước thành thân, đầu năm nay đã có con, tốc độ của hồ ly đúng là mau lẹ.

“Là người nói, chỉ cần A Bích đồng ý thì ta chính là phụ thân nuôi của nó. Bây giờ người không thể đổi ý được.”

Việc này đáng để ta đổi ý sao, nếu người có thể làm cho nó sửa lại tính tình, ta gọi người là phụ thân nuôi cũng được.

“Người đến nơi này của ta, phu nhân của người có biết không?”

Đối tác của phu quân lại là một nữ tử độc thân trẻ tuổi, làm thê tử khó tránh khỏi suy nghĩ. Ta suy từ bụng ta ra bụng người, không muốn khiến cho hồ ly khó xử.

“Trên phương diện làm ăn, nàng không cần nhúng tay vào.” Lại là một con heo ngu ngốc!

“Thế ta thì sao?” Ta có chút cảm giận hỏi.

“Người?” Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, ha ha cười, “Người không giống.”

“Không giống thế nào?” Chẳng lẽ ở trong lòng hắc, ta là một nhân yêu (nhân yêu: ở đây ý chỉ không phân rõ giới tính).

“Người giống ta, đều là thương nhân.”

Phi! Ai giống người chứ. Quên đi, chuyện của hắc, hắc không để tâm, người ngoài như ta khẩn trương cái gì.

Nếu đều là thương nhân, vậy nên nói chuyện làm ăn mới phải. Hồ ly Thương Dung kể lại tình buôn bán gần đây cho ta nghe, ta nghe thật sự chăm chú, lại nghiêm túc đặt vấn đề và nêu ý kiến. Tuy nói hồ ly mới là người lãnh đạo chủ yếu, nhưng thân là cổ đông ta cũng không thể nhàn rỗi ngồi không được, chung quy vẫn phải cống hiến một chút kỹ thuật.

Nói xong chuyện làm ăn chung, còn nói sang Đa Đa Dược Thiện phòng của ta. Nơi này tuy rằng không có vốn của hồ ly, nhưng vài năm ta không ở kinh thành, vẫn nhờ hắc quan tâm, đương nhiên, người ta muốn để quản lý, Trương chưởng quầy của Dược Thiện phòng cũng không thể không kể công.

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của bọn họ, hơn nữa nhờ vào miệng vàng lời ngọc của Hoàng Thượng năm đó, chuyện làm ăn của Dược Thiện phường vô cùng thuận lợi, cho dù cũng có một vài thương gia khác cũng bắt đầu kết hợp giữa thức ăn và thuốc nhưng vẫn không lấn áp được thanh thế của Đa Đa Dược Thiện phường. Nay ta đã trở về, cho nên tính toán phải có một hành động lớn, để cho chuyện làm ăn của Dược Thiện phường có bước nhảy vọt, cũng không uổng phí tâm huyết của mọi người.

“Mở chi nhánh?”

“Đúng vậy! Quy mô kinh doanh của Dược Thiện phường đã không thể thỏa mãn nhu cầu của khách hàng, so với việc phân chia với những thương nhân khác, không bằng tự mình mở chi nhánh. Hơn nữa tiếng tăm của Dược Thiện phường có hoàng gia cam đoan, mở chi nhánh tất nhiên có thể hấp dẫn khách hàng. Hiệu ứng người nổi tiếng, chính là phương thức câu khách tốt nhất.”

Hồ ly đã quen với những từ ngữ hiện đại từ miệng của ta.

“Tiền vốn của người đủ sao?”

Đa Đa Dược Thiện phường đã là một khách điếm nổi tiếng, nếu muốn mở thêm cơ sở, thì quy mô thiết bị, nhân viên, chất lượng không thể thua kém trụ sở chính được.

“Ha ha, ta đúng là có ý định tìm người hỏi vay tiền.” Lâm ăn phải am hiểu việc dùng tiền của người khác, đạo lý ấy ta biết. Trong tay hồ ly Thương Dung có tiền trang* lớn nhất Lăng Quốc, không dựa vào hãn thì thật uổng phí.

**Tiền trang là ngân hàng ở cổ đại.*

“Cho vay?” Lần này hồ ly thật sự không rõ.

Ta lại cho hãn cơ hội học hỏi thêm kiến thức mới, vì thế nhiệt tình giảng giải nguyên lý cho vay với hãn.

“Cái này thì cũng không có gì xa lạ, tiền trang của ta vẫn cho những thương nhân có danh tiếng mượn tiền, hơn nữa lợi nhuận còn cao hơn so với người nói.” Hồ ly Thương Dung không có nhiều hứng thú lắm.

“Cái đó không giống nha! Các người chỉ có thể căn cứ vào danh tiếng của người đi vay mà phán đoán đối phương có thể trả tiền đúng hạn hay không, tuy nói việc buôn bán lấy danh dự làm trọng, nhưng dù sao danh dự cũng không phải vật thực, người ta nói thương trường khó dò, có xảy ra sơ xuất gì, chỉ dựa vào thứ danh dự vô hình đó thì không thể cứu vãn hoàn toàn tổn thất được. Nhưng hình thức của ta thì khác. Ta lấy những vật hữu hình có giá trị tương đương số tiền cho vay làm vật gán nợ, trả tiền đúng hạn thì không nói làm gì nhưng nếu trễ hạn mà không thể trả, vật đó sẽ được quy về tiền trang tư nhân, tổn thất tự nhiên sẽ không lớn, điều này đáng tin cậy hơn danh dự rất nhiều, đương nhiên vì thế lợi nhuận sẽ thấp hơn một chút.”

Bất động sản mấy năm trước ta đặt mua có giá trị không nhỏ, nhưng nếu hiện tại bán ra toàn bộ, mất rất nhiều thời gian, nói không chừng còn bị người mua ép giá, chẳng bằng đi vay.

Hồ ly Thương Dung rất nhanh nhận ra được tính toán của ta, “Ý người là người đem những khu đất trên danh nghĩa của người gán cho ta, ta cho người vay tiền mở tiệm, nếu người có thể trả tiền đúng thời hạn, đất vẫn thuộc về người, người sẽ không cần bán nó đi; nhưng nếu đến lúc đó người không có tiền, đất sẽ thuộc về ta, ta cũng không tổn hại bao nhiêu.”

“Đúng vậy. Hơn nữa giá trị của khu bất động sản này, không phải do người hay ta thuận miệng nói mà được, nhất định phải từ những nhà chuyên nghiệp căn cứ vào tình huống thực tế để định ra giá trị; hơn nữa trong lúc dùng bất động sản này để gán nợ, bất luận là người hay là ta đều không thể tùy ý mang ra bán hay sử dụng.”

Hồ ly Thương Dung không hổ là có cốt cách thương nhân từ trong máu, một khi đã ngửi thấy mùi lợi thì rất có tinh thần còn cùng ta thảo luận cẩn thận về những điểm lưu ý khi cho vay. Nếu đổi lại là Duyệt Duyệt bảo bối hay sư tổ biến thái, nhất định sẽ không nói hai lời mà đem tiền cho ta, ngay cả tiền lãi chắc chắn cũng không đề cập đến. Nhưng ta vẫn thích tìm hồ ly vay tiền hơn, như thế ai cũng không chiếm tiện nghi của ai, không ai chịu nhường chịu thiệt, trong lòng mới thoải mái.

Mượn tiền thành công, việc mở tiệm có hi vọng, trong lòng ta vui vẻ, cho nên giữ hồ ly lại ăn cơm, còn tự mình xuống bếp.

A Bích cũng rất vui vẻ. Mấy hôm trước mặt mũi còn ủ ê bởi vì nơi này không có nhiều người giống như ở sơn trang, lại không có Duyệt Duyệt ca ca và mọi người làm bạn, ngay cả khi ăn cơm cũng có vẻ cô quạnh một chút. Nhưng phụ thân nuôi hồ ly vừa đến lại khác. Hắn có thể nói ra những lời nói thú vị chọc A Bích cười khanh khách, hoặc kể những chuyện lạ khiến cho mọi người trong phòng đều say mê, dáng vẻ của hắn khi đó và vẻ bình tĩnh lạnh lùng khi bàn bạc chuyện làm ăn hoàn toàn khác biệt, cứ như hắn là con người có hai nhân cách vậy, khiến ngay cả ta cũng vô cùng kinh ngạc.

“Thực không nhìn ra được người lại có thể dỗ tiểu hài tử. Còn nói nuôi tiểu hài tử phiền toái.” Ta thật vất vả mới dỗ được A Bích đi ngủ, tối nay nó hưng phấn hơi quá.

“Ha ha, đứa nhỏ này của người thật sự là đáng yêu.”

“Đúng vậy, thời điểm thực sự phiền toái đều có người khác lo, thời điểm đáng yêu người mới mò đến.” Ta vì phu nhân của hồ ly mà cảm thấy bất công.

Hắn chỉ cười cười, không nói tiếp.

“Phi Ngọc cuối tháng sẽ trở lại.” Hắn thành linh nói một câu.

“A? Ai trở về?” Ta chưa kịp phản ứng.

Đôi mắt hồ ly dài hẹp của hắn liếc nhìn ta một cái, ý tứ là: Còn dám ở trước mặt ta làm bộ.

À, ta nhớ ra rồi, Phi Ngọc là tên của Long Đại Tướng quân, Long Đại Tướng quân là thân thích của hồ ly Thương Dung. Hắn nói như vậy, chắc là biết chân tướng rồi.

“Ừ.” Ta ừ một tiếng tỏ vẻ đã biết.

Có lẽ hồ ly không ngờ ta lại phản ứng như vậy, kinh ngạc một chút, hiếm khi nhú mày, muốn nói gì, lại nhin xuống, cuối cùng nói câu: “Đến lúc đó nếu có chuyện gì, nhớ phải tìm ta.”

Ta nở một nụ cười vô cùng vô cùng cảm kích với hắn.

Ta chưa bao giờ cố ý giấu diếm thân thế của A Bích với bọn họ, cũng không hoàn toàn bởi vì bộ dạng của A Bích quá giống Long Đại Tướng quân, mà bởi vì cho dù bọn họ có biết chân tướng, cũng sẽ vì ta

mà suy nghĩ, sẽ không ép buộc ta làm chuyện này chuyện nọ, loại cảm giác này thực sự rất tốt.

Nhưng điều này chỉ giới hạn với “người trong nhà”, người ngoài nhà ta vẫn phải đề phòng.

Tôi tớ ở tiểu kim ốc của ta, trong thời gian ta đến Lâm Nguyệt sơn trang đã tán đi hơn nửa, chỉ còn lại Miêu Mễ con A Nguyên và Phúc bá trông cửa, sau khi trở về, ta cũng không tìm thêm người mới. Đám người A Nguyên cùng với tiên sinh khố phòng, quản gia Tiểu Phùng cũng không biết chuyện của ta và Long Đại Tướng quân, hiểu rõ mọi chuyện chỉ có Thúy Nùng và Thúy Vi, ta cũng đã dặn dò các nàng phải giữ kín chuyện này, nhất là nha đầu Thúy Vi miệng rộng kia.

Tuy rằng Long Đại Tướng quân đã đồng ý sẽ không tranh A Bích với ta, nhưng ta không thể loại bỏ uy hiếp đến từ Tĩnh Nam Hầu cùng Hầu gia phu nhân được. Lão nhân gia thấy cháu quen nghĩa vốn là tình tiết thường xuất hiện trong tiểu thuyết, mà Long Đại Tướng quân lại chần chừ không chịu kết hôn sinh con, độ nguy hiểm từ chuyện này tự nhiên tăng lên.

Lại nói Long Đại Tướng quân này cũng thật là, sẽ không học Thương Dung chứ, người sớm đi thành gia lập nghiệp, nỗi lo của ta cũng

sớm được giải trừ. Có lẽ, ta cũng nên vì hôn sự của Long Đại Tướng quân mà quan tâm một chút.

Qua vài ngày, trong kinh thành quả nhiên truyền tin đại quân Bắc phạt thắng lợi đang trên đường trở về. Hoàng Thượng hạ lệnh đến lúc đó văn võ bá quan đều phải trình diện vì Long Đại Tướng quân đón gió tấy trần. Dân chúng bình thường lại càng không buông tha cho chuyện náo nhiệt này, người người truyền tai nhau; các vị tiên sinh kể chuyện xưa trong quán trà tử lâu cũng sửa thành nói cách mạng lịch sử quang vinh của Long Đại Tướng quân; các cửa hàng đều treo lụa hồng, phố phường một mảnh thịnh vượng hân hoan.

Nghe nói son phấn, vải vóc tơ lụa là những thứ bán chạy nhất; thợ may, thợ kim hoàn đều vô cùng bận rộn. Xem ra, tuy đám người Tô Đại mỹ nhân, Tống Tam tiểu thư, nha hoàn Thúy Vi đều đã lập gia đình sinh con, nhưng vẫn có những lớp nhân tài mới xuất hiện nhanh chóng bổ sung vào chỗ thiếu, Long fan không lo không không có người nối nghiệp rồi.

Thật sự là không công bằng, Long Đại Tướng quân hai mươi sáu tuổi vẫn là nam nhân hoàng kim độc thân như cũ, mà khi ta còn chưa đến hai mươi hai tuổi đã không còn là hoàng hoa khuê nữ, tuy nói là tự nguyện, nhưng trong lòng vẫn có một chút đau lòng.

A Bích dường như cũng biết phụ thân tướng quân của nó sắp trở về, cho nên cả ngày quẩn quít lấy ta hỏi khi nào thì có thể gặp phụ thân. Ta vốn muốn cùng đại Long đại tướng quân nói chuyện trước, nhưng xem tình hình này, phải cùng tiểu Long tướng quân nói chuyện trước rồi.

“A Bích, Miêu Mễ biết con rất muốn gặp phụ thân. Nếu A Bích gặp được, phụ thân muốn dẫn A Bích đi, con có đồng ý không?”

“Miêu Mễ có đi cùng không?”

“Có lẽ Miêu Mễ không thể đi cùng các người.”

“Vì sao Miêu Mễ không cần A Bích, A Bích nghe lời, A Bích không làm đại tướng quân nữa.”

A Bích nghe thấy ta nói không đi cùng thì có chút sợ hãi, giọng nói bắt đầu mang chút nước nỡ.

Ta kéo nó vào trong lòng, “Sao Miêu Mễ có thể không cần A Bích được, Miêu Mễ yêu A Bích nhất. Nhưng khi A Bích đi theo phụ thân, sẽ rất khó gặp được Miêu Mễ, nếu A Bích muốn ở cùng với Miêu Mễ, thì không thể đi theo phụ thân được.”

Ta không biết cùng một đứa nhỏ còn chưa đầy ba tuổi nói những chuyện này, nó có thể hiểu được không?

“A Bích không đi cùng phụ thân, A Bích chỉ cần ở cùng Miêu Mễ.”
A Bích khóc thút thít nói.

Trong lòng ta có chút đắc ý, xem ra ở trong lòng A Bích ta vẫn là nặng nhất, nhưng cũng có chút áy náy, để một đứa nhỏ đưa ra sự lựa chọn như vậy có phải rất tàn nhẫn hay không.

“Cùng Miêu Mễ ở một chỗ, có thể nhìn thấy phụ thân không?”

“Đương nhiên là có thể!”

“Vì sao Miêu Mễ không ở cùng với phụ thân, Miêu Mễ nhà khác đều ở cùng một chỗ với phụ thân.”

“Bây giờ A Bích vẫn còn nhỏ, chờ trưởng thành, Miêu Mễ sẽ nói sau. A Bích chỉ cần nhớ rõ, Miêu Mễ và phụ thân đều yêu thương A Bích, giống như nhà người khác..... Không, còn nhiều hơn.”

“Giống như chuột yêu gạo!”

“Ha ha! Đúng! Miêu Mễ cùng phụ thân yêu A Bích, giống như chuột yêu gạo!”

Cách ngày đại quân thắng lợi trở về còn năm ngày.

Ban đêm, ta ôm A Bích ngủ ở trên giường, ta rất thích ôm nó ngủ. A Bích đã ngủ say, ta vẫn còn thanh tỉnh, tưởng tượng các loại khả năng song long gặp mặt lần đầu. Nghĩ nghĩ, ta cũng dần dần trở nên mơ màng, trong khi mơ ngủ hình như ta mơ thấy Long Đại Tướng quân đứng ở bên giường nhìn ta và A Bích.

Ôm A Bích ngủ khiến cho tính cảnh giác của ta tăng lên không ít, ta đột nhiên thanh tỉnh, mở choàng mắt ra, nhìn người đang đứng ở bên giường, có lẽ đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Long Đại Tướng quân chập vạt như thế.

Áo bào màu trắng biến thành màu xám, vạt áo còn dính không ít bùn đất, tóc tai cũng hơi hỗn độn, không hề có vẻ cẩn thận tỉ mỉ như bình thường, viền mắt rõ ràng có chút thâm, trên cằm mới chớm một ít râu.

Không phải năm ngày sau hắn mới trở về sao? Nhìn bộ dạng chập vạt như vậy, chẳng lẽ là cố ý thúc ngựa trở về trước? Hắn làm như vậy, chẳng lẽ là vì muốn gặp A Bích càng sớm càng tốt? Ta tưởng tượng ra đủ loại khả năng gặp mặt lần đầu của song long, nhưng thật sự không tính đến loại này.

Ánh mắt đang nhìn chăm chú vào A Bích đột nhiên dời về phía ta, vẫn ôn nhu như trước nhưng lại có vẻ mỗi một khó che dấu. Ta càng không nói ra lời.

Trầm mặc trong chốc lát, ta dịch A Bích vào trong, chính mình cũng xô dịch theo, nhẹ giọng nói: “Đi lên đi. Nhớ cởi áo ngoài ra, bẩn chết.”

Hắn do dự một chút, nhưng vẫn bỏ đi áo choàng cùng giày ủng, nhẹ nhàng nằm xuống bên người ta.

Bên trái ta là một con tiểu long ngủ say chưa tỉnh; bên phải là một con đại long mỗi một chưa nói nói được câu nào đã ngủ. Để ta ở chính giữa, thiếu chút nữa thức trắng đêm.

Chương 23: Phụ tử tử hiếu

Cần gì biết bọn họ phụ tử tử hiếu cái gì, ta chính là mẹ của A Bích, có cảnh tượng gì là không thể nhìn!

Ta thiếu chút nữa thức trắng đêm cho đến gần sáng mới mơ màng thiếp đi, vừa mới bình minh đã vội vàng đánh thức A Bích dậy, ta thật sự không muốn nghe thấy tiếng thét chói tai của Thúy Vi.

A Bích xoa mắt, kinh ngạc phát hiện trên giường có nhiều hơn một người, lại còn là một nam nhân. Ta nhẹ nhàng che lại cái miệng của nó, thấp giọng nói: “Đó là phụ thân của con, hẳn đang rất mệt, phải nghỉ ngơi, chúng ta không nên ồn ỹ.”

A Bích vẫn còn kinh ngạc, chắc là không thể tưởng được phụ thân tướng quân oai hùng trong tưởng tượng lại chật vật như thế, nhưng vẫn rất nghe lời gật gật đầu, ta buông tay, A Bích tự dùng bàn tay nhỏ bé của mình che miệng lại, ta ôm nó xuống giường.

Xem ra Long đại tướng quân đúng là rất mệt, hoàn toàn không bị chúng ta đánh thức.

Ngồi bên ngoài phòng trong chốc lát, Thúy Vi cùng Thúy Nùng bưng bốn nước đến đây. Ta đem mọi chuyện nói rõ cho các nàng, cũng dặn các nàng không nên đến quấy rầy. Thúy Vi nhẹ nhàng lau mặt cho A Bích, Thúy Nùng thì đi đến phòng bếp, bưng bữa sáng đến chính phòng.

Ta mang theo A Bích đi đến chính phòng dùng bữa sáng, xong lại mang nó đi đến thư phòng. Ta nhìn chồng sách chất cao, tất cả đều là của hồ ly Thương Dung đưa đến, nói là muốn để ta bồi dưỡng kiến thức cho A Bích. A Bích ngồi ở trước bàn học nhỏ đặc biệt của nó, cầm bút lông vẽ lung tung lên giấy. Ta không thích bồi dưỡng thiên tài, từ nhỏ đã ép học này học nọ mà muốn để cho A Bích tự do phát triển hơn, hơn nữa kiến thức của bản thân ta ở thời đại này cũng không hoàn thiện, nếu dạy sai cho A Bích thì đúng là vô nghĩa.

Về một lúc, A Bích bắt đầu cảm thấy chán nản, vừa ngồi được một lúc đã chạy đến trước mặt ta, dùng tay nhỏ bé giật nhẹ ống tay áo của ta, “Miêu Mễ, con đến xem phụ thân được không?”

“Phụ thân có thể còn đang ngủ.”

“Con sẽ nhẹ nhàng, không âm ỹ người.”

Ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mang vẻ ngóng trông của nó, có chút đau lòng, ngẫm lại có lẽ Long đại tướng quân cũng đã ngủ đủ.

“Bảo Thúy Nùng cô cô dẫn con đi, nhớ phải nhẹ nhàng, nếu phụ thân còn đang ngủ, thì đi ra, được không?”

Ta sẽ không để Thúy Vi dẫn nó đi, ta lo lắng nàng sẽ không nhận được mà vọt vào trong, ta cũng không nghĩ tự mình dẫn, sợ nhìn thấy cảnh tượng phụ tử tử hiếu của bọn họ lại không đành lòng.

“Được!” A Bích vui vẻ muốn đi tìm Thúy Nùng.

“Đợi chút! A Bích phải nhớ kỹ không thể nói chuyện phụ thân ở trong này với người khác, nếu A Bích nói, phụ thân sẽ không thể đến nữa.” Ta chỉ có thể nói như vậy mới hù dọa được nó.

“Được! Con không nói!” Tuy rằng A Bích không hiểu lắm, nhưng vẫn khẳng định gật đầu.

“A Bích thực ngoan, đi thôi.” A Bích vui vẻ chạy ra ngoài.

Ta tiếp tục ngồi đọc sách, nhưng cũng bắt đầu đứng ngồi không yên, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện bọn họ sẽ nói cái gì.

“Bụp!” Ta vội quyển sách lên trên bàn, nghĩ thầm, cần gì biết bọn họ phụ từ tử hiếu cái gì, ta chính là mẹ của A Bích, có cảnh tượng gì là không thể nhìn!

Ta đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Thúy Nùng đang đứng chờ ở bên ngoài, thấy ta đến đây, thì lặng lẽ lui ra ngoài.

Ta nhẹ nhàng đi đến cửa buồng, hơi vén màn lên, để lộ ra một cái khe hở nhỏ. Xuyên qua khe hở này, ta thấy gặp Long đại Tướng quân đã tỉnh, nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, đang cùng A Bích nói chuyện.

“Miêu Mễ của phụ thân không cho phụ thân ngủ sao? Phụ thân ngủ lâu rồi. Miêu Mễ của A Bích nói ngủ sớm dậy sớm thân thể mới tốt.”

“Ha ha, A Bích cùng Miêu Mễ luôn luôn thức dậy sớm sao?”

A Bích gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, “A Bích dậy rất sớm, nhưng Miêu Mễ không dậy sớm lắm, Miêu Mễ nói thân thể của người tốt lắm, không cần dậy sớm.”

“Nhưng hôm nay Miêu Mễ thức dậy rất sớm nha.”

“Vâng, Miêu Mễ nói không thể làm âm khiến cho phụ thân không ngủ được.”

“Ồ? Miêu Mễ sẽ làm âm ỷ đến phụ thân sao?”

“Đúng vậy! Bởi vì Miêu Mễ ngủ thường.....”

A Bích đột nhiên ngừng lại, có vẻ lén lút, ta buông màn ra một chút, theo còn khe hở còn lại nhìn thấy A Bích ghé đến bên tai Long đại Tướng quân, nhẹ nhàng nói câu gì đó, ta không nghe thấy.

Nhìn thấy A Bích cùng phụ thân của nó có loại bí mật chỉ thuộc về riêng bọn họ, trong lòng ta cảm thấy hơi khó chịu.

“Ha ha!” Long đại Tướng quân bỗng nhiên cười ha hả, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn thoải mái cười to như thế, cũng bởi vậy mà khuôn mặt có chút tiêu tụy bỗng nhiên sáng hẳn lên.

Hắn vươn tay còn lại, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của A Bích, “Miêu Mễ thích ôm A Bích, là vì nàng thương A Bích nha, những người khác Miêu Mễ đâu có ôm.”

Thì ra đây là bí mật của bọn họ! Ta thừa nhận khi ngủ rất thích lấy A Bích làm gối ôm, nhưng nó cũng không nên nói cho Long đại Tướng quân nghe a.

“Miêu Mễ không ôm phụ thân sao?”

“Đúng vậy, bởi vì Miêu Mễ chỉ thương một mình A Bích. A Bích có vui không?”

“Hi hi, vui.” A Bích vừa ngây ngô cười, vừa xoa xoa cái mũi nhỏ vừa bị nhéo, “Nhưng khi trời nóng không thích lắm.”

Long đại Tướng quân lại cười to, còn ta cảm thấy xấu hổ.

“Phụ thân sẽ mang A Bích đi sao?”

“Ừ? A Bích có muốn đi cùng phụ thân hay không?”

Tâm lý của ta căng thẳng.

“Không cần! Không cần!”

A Bích lắc lắc đầu nhỏ, “A Bích cùng phụ thân đi rồi, sẽ không thấy được Miêu Mễ nữa, A Bích không cần.” Trong lòng ta vui vẻ lại có chút chua xót.

“A Bích muốn ở cùng một chỗ với Miêu Mễ.”

Long đại Tướng quân có chút dăm chiêu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Bích.

“A Bích còn muốn cùng Miêu Mễ và cả phụ thân ở cùng một chỗ.”

“Muốn Miêu Mễ và cả phụ thân ở cùng một chỗ?”

Ngón tay đang đặt trên mặt A Bích của Long đại Tướng quân dừng lại một chút. Tim của ta cũng như dừng lại.

“Miêu Mễ và phụ thân ở cùng một chỗ có thể có tiểu đệ đệ!”

Cái gì, cái gì! Nó đang nói cái gì vậy!

“Tiểu đệ đệ?” Hình như Long đại Tướng quân cũng bị dọa ngây người.

A Bích hưng phấn leo lên giường, bò vào trong lòng của Long đại Tướng quân: “Có tiểu đệ đệ A Bích sẽ là đại tướng quân!”

Long đại Tướng quân ôm lấy nó, “A Bích là đại tướng quân, thế tiểu đệ đệ làm gì?”

“Tiểu đệ đệ là tiểu đầu binh!” Đây là Chủng Trư gia gia dạy nó.

Long đại Tướng quân lại bị chọc cười ha hả, A Bích cũng học hăn ngửa mặt lên trời cười to.

Ta buông mình, lui đến bên cạnh bàn, ngồi vào ghế.

Ta làm sao vậy? Khi nào thì bắt đầu, ta không còn là nữ lang hiện đại dám làm dám chịu nữa, mà lại biến thành oán phụ khuê phòng không quả quyết, đa sầu đa cảm. Chẳng lẽ là di chứng xuyên qua trọng sinh?

Ta từng ảo tưởng phân rõ giới tuyến với Long đại Tướng quân, chỉ muốn dựa vào chính mình để nuôi nấng A Bích, làm một người mẹ đơn thân vui vẻ tiêu sái. Nhưng hiện tại, ta lại nhượng bộ trước cảnh phụ tử tình thâm của bọn họ, tình cảnh dây dưa không rõ cùng với Long đại Tướng quân dường như đang có xu thế phát triển.

Nhớ tới một nữ đồng nghiệp ở kiếp trước, sau khi có đứa nhỏ thì coi như không có mình, mở miệng chỉ có đứa nhỏ. Ta từng từ âm thầm nhạo báng hành vi “hiếu” tử* của nàng, còn thể nhất định sẽ không giống như nàng. Nhưng từ sau khi có A Bích, ta mới phát hiện, nếu muốn giống mẫu thân cổ đại vì tư lợi mà vứt bỏ tình thân thật đúng là không dễ dàng.

**Hiếu tử: nghĩa đen là hiếu với con cái, ý chỉ những người cha mẹ coi con cái là nhất, không cần biết đến bản thân mình.*

A Bích sùng bái Long đại Tướng quân một cách kì lạ như vậy, còn hơn cả người mẹ sớm tối bên nó như ta; Long đại Tướng quân cũng bỏ qua hứa hẹn lúc trước vô cùng yêu thương A Bích, thậm chí còn vì nó mà không quản mệt nhọc thúc ngựa về đây, bản thân ta nhìn thấy bộ dạng khi đó của hắn không phải cũng mềm lòng sao. Ta có thể tách bọn họ ra sao?

Hay đây mới là dụng ý của hắn? Hay đây mới là khổ nhục kế của hắn? Ta không nên sa vào nụ cười dịu dàng của hắn, không nên quên trên người hắn có huyết mạch Thương gia, không nên quên hắn so với hồ ly còn giả dối hơn. Hừ, muốn dùng phương thức này mê hoặc ta, thật sự nghĩ ta ngu ngốc sao!

Về phần A Bích, nếu nó thật sự muốn ở cùng một chỗ với phụ thân, đó cũng chỉ là phụ tử thiên tính, ta sẽ không ép buộc. Nếu vẫn không đành lòng, cùng lắm thì ta sinh thêm một đứa nhỏ nữa là được. Ừ, lần sau nên tìm một người ngốc một chút mới tốt.

Ha! Thì ra ta vẫn còn là nữ lang hiện đại dám làm dám chịu như trước!

Mành cửa sau lưng khẽ động, hai bóng người một lớn một nhỏ đi ra.

“Miêu Mễ? Người cũng đến nhìn phụ thân sao?” Nhìn kia khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc kia, trong lòng ta lại như lên men.

Ta kéo A Bích lại, dùng khăn tay lau lung tung trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cho dù không có gì để lau.

“Miêu Mễ, A Bích rửa mặt rồi.” A Bích bị ta chà lau có chút khó chịu, “Phụ thân mới phải rửa.”

Nhìn thấy Thúy muốn bưng tới nước ấm và đồ ăn, Long đại Tướng quân không có biểu hiện gì kinh ngạc, trấn tĩnh rửa mặt chải đầu, uống trà ăn cơm. A Bích ở một bên sùng bái nhìn. Ta không nhìn ra được động tác của hắn có chỗ nào đặc biệt.

Long đại Tướng quân sau khi ăn no ngủ đủ, rửa mặt chải đầu, tuy rằng vẫn là cái áo choàng dính bùn đất, tuy rằng râu lại dài thêm một chút, nhưng không che lấp được sự phấn chấn của hắn. Người dựa vào quần áo, ngựa dựa vào yên cương, những lời này hình như không thích hợp với hắn.

Ta cảm thấy đã đến lúc thích hợp, liền quay sang nói với A Bích: “A Bích, Miêu Mễ và phụ thân có chuyện cần nói, bảo Thúy Nùng cô cô mang con đi chơi, được không?”

A Bích nhìn khuôn mặt nghiêm túc thật sự của ta, lại nhìn sang khuôn mặt không giận mà uy của Long đại Tướng quân, ngoan ngoãn theo Thúy Nùng đi ra ngoài.

Long đại Tướng quân ngồi đối diện ta, vẫn là vẻ mặt thản nhiên, vẻ dịu dàng đêm qua dường như chưa từng tồn tại. Ta cũng không thấy kỳ lạ, bởi vì ta đã nhìn thấu lớp ngụy trang của hắn.

“Long đại Tướng quân, về chuyện của A Bích, chúng ta cũng nên thẳng thắn một chút. Lúc trước đâu có.....”

“Người không cần lo lắng, ta sẽ không tranh A Bích với người.” Không đợi ta nói xong, hắn đã mở miệng. “Cũng sẽ không bức bách A Bích đến phủ Tĩnh Nam Hầu nhận tổ tông.”

“Nếu người không đồng ý, ta cũng không thừa nhận quan hệ phụ tử với A Bích trước bất kỳ ai, cho dù là phụ mẫu của ta.”

“Cho dù bọn họ có biết, ta cũng quyết không để bọn họ đến bức bách người.”

“Phí nuôi nấng ta sẽ tiếp tục cung cấp.”

“Ta chỉ yêu cầu có thể thường xuyên đến thăm nó.”

“A Bích vĩnh viễn là của người.”

Hắn nói một câu tiếp một câu, giống như súng máy bắn liên hoàn không cho ta cơ hội đánh trả.

“Này! Người không để cho ta nói sao!” Vì sao lần nào bị thương đều là ta!

Hắn cười ra tiếng, “Ha ha, người nói đi.”

“Ta.....” Đều bị hắn nói hết rồi, ta còn có thể nói cái gì.

Suy nghĩ trong chốc lát, rốt cục nghĩ ra một câu. “Người không phải nói không thích tiểu hài tử sao? Hiện tại sao lại đối xử với A Bích tốt như vậy.” Có phải có âm mưu gì hay không.

“Ta nói không không thích tiếu hài tử lúc nào?” Hấn nhú nhú mày, “Ta chỉ nói sẽ không vì nó là đứa nhỏ của ta mà nhất định yêu thương. Nhưng A Bích thực sự rất đáng yêu.”

Tất nhiên, nhìn xem là ai sinh. Lòng ta tràn ngập kiêu ngạo, khẩu khí cũng mềm mại một chút.

“Người thích A Bích, ta không thể chống ngăn cản. Nhưng người phải suy nghĩ, chờ sau này người có thể tử, sẽ xử lý quan hệ của bọn họ như thế nào.”

Hấn đối đãi với bọn họ như thế nào ta không quản được, nhưng ta không hy vọng bởi vì chuyện của A Bích mà ảnh hưởng tới bất luận người nào.

“Chuyện sau này không nói trước được, nhưng ta có thể cam đoan quyết không để A Bích chịu ủy khuất. Về phần người khác có ủy khuất hay không, bọn họ sẽ tự biết phải làm thế nào.”

Nam nhân này sao có thể lý trí như vậy. Cổ nhân thường nói con hư tại mẹ, chẳng lẽ để mọi chuyện của con mình thuận lợi một chút cũng là lỗi sao?

Trong lòng ta mất hứng, khẩu khí cũng không mềm nữa.

“Thế khi nào thì Long đại Tướng quân tính cưới mỹ nữ xinh đẹp về? Nói trước một tiếng, để ta kiến thiết tâm lý trước cho A Bích.” Ta mặc kệ hắn có hiểu kiến thiết tâm lý là gì hay không.

“Kiến thiết tâm lý?” Hắn nhìn về phía ta, giống như nhớ tới cái gì, khóe miệng cong cong lên. Ta hơi chột dạ.

“Hình như Đa Đa rất quan tâm đến chuyện hôn sự của ta?”

Trong lòng ta nghĩ: Người sớm kết hôn sinh con một chút, A Bích nhà ta cũng sớm được bảo đảm an toàn, có thể không quan tâm sao. Ta không quá tin tưởng vào chuyện Long đại Tướng quân có thể ngăn cản được thế công của phụ mẫu hắn. Tuy vừa rồi có nghĩ đến chuyện để A Bích về với Long đại tướng quân, nhưng trên thực tế sao có thể dễ dàng buông tay.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng ta lại nói khác, “Chẳng phải là muốn tốt cho người sao? Mặc dù hiện tại Long đại tướng quân vẫn ở cấp độ kim cương, nhưng không thể hoàn toàn không ý thức về nguy cơ được. Cảm giác được mọi người vây quanh tất nhiên là tốt, nhưng một ngôi sao chân chính cũng có lúc lỗi thời. Người xem Tô Đại mỹ nhân đã gả đi, Thập Bát công chúa có thể chờ được bao lâu? Nếu người không hành động nhanh, thực sự có khả năng chính là mèo khen mèo dài đuôi. Đương nhiên, không phải ta xem thường xuất thân của Linh Lung cô nương, nếu người có thể vượt qua được rào cản xã hội, ta sẽ ủng hộ vô điều kiện!”

“Không ngờ Đa Đa lại để bụng chuyện của ta như vậy, chỉ sợ mẫu thân ta cũng không biết rõ đến thế.” Lời nói của ta không thể kích động hùng tâm tráng chí của Long đại Tướng quân, hắn vẫn nói với giọng điệu thản nhiên ban đầu.

“Ha ha, ta tốt xấu cũng là mẫu thân của con trai người.”

“Đa Đa không nghĩ tới chuyện của chính mình sao?”

A? Sao lại nhảy sang chuyện của ta rồi?

“Ta cùng A Bích sống rất vui vẻ, không muốn người khác tới xen vào. Đại tướng quân không cần lo lắng. Mặt khác, ta cùng với đại tướng quân không quá quen thuộc, mời đại tướng quân không cần xưng hô như thế.”

Câu sau ta nói không được tự nhiên, dù sao hai người cũng đã có một đứa nhỏ.

“Thế phải xưng hô như thế nào? Gọi người là phu nhân? Người chưa lập gia đình. Gọi là cô nương? Người cũng không phải.” Trên mặt Long đại Tướng quân mang vẻ cười như không cười.

“Vậy mời người gọi ta là ‘mẫu thân đứa nhỏ’.” Ta lấy bất biến ứng vạn biến.

“Ha ha, mẫu thân đứa nhỏ? Hẳn là ‘Miêu Mễ’ mới đúng.” Hẳn cư nhiên cười ra tiếng.

Ta thẹn quá thành giận, “Hừ! Miêu Mễ là cách xưng hô của con với mẫu thân, nếu đại tướng quân thích, Đa Đa cũng không ngại!” Cho rằng ta không thể phản kích sao?

Hắn ngừng cười, đôi mắt mặc ngọc nhìn ta có chút dăm chiêu, ta không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn lại.

“Tối hôm qua cảm ơn người.”

“A?” Chuyển đề tài đột ngột, ta nhất thời không theo kịp.

Cám tạ cái gì? Cám tạ ta đã cho hắn lên giường của ta sao?

“Đại tướng quân, ngài không cần có suy nghĩ gì khác, ta chỉ không muốn nghe thấy lời đồn Long đại tướng quân mê man ở trong hậu viện của ta. Điều này sẽ ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của ta.”

Long fan chính là trụ cột lớn nhất của Đa Đa Dược Thiện phường.

“Hơn nữa, lần sau ngài đến nhớ báo trước một tiếng, phương thức ra trận như tối hôm qua thực dễ làm cho người ta gặp ác mộng.”

“Thật có lỗi, lần này là ta nóng nảy.” Hắc mỗ cười nói.

“Đúng rồi, cũng xin ngài lần sau không cần vội vàng như vậy, ta sẽ không mang A Bích bỏ trốn.” Ta ném cho hắc mỗ một ánh mắt rõ ràng.

“Không phải ta hoài nghi người, chỉ là.....” Hắc mỗ đột nhiên không nói.

Chỉ là cái gì? Nói nửa câu đúng là rất hành hạ người!

“Cũng xin ngài về sau không cần nói chuyện nửa câu.”

“Ha ha!” Hấn lại cười.

Hôm nay là ngày may mắn của hấn sao? Có gì mà vui vẻ như vậy?
Ta cảm giận trừng mắt nhìn hấn một cái.

“Yêu cầu của người thật nhiều.”

Ta rất nghiêm túc nói: “Bởi vì chúng ta đang đàm phán, ta đưa ra yêu cầu là hành động vô cùng hợp lý. Đương nhiên ngài cũng có thể không chấp nhận, nhưng điều đó có nghĩa là ngài muốn phá vỡ đàm phán.”

“Được, ta nhận.” Hấn thật nghiêm túc nói.

Vì sao lại thẳng thắn như vậy? Mỗi lần hấn dứt khoát, ta lại không tự chủ được mà nghĩ thêm nhiều ý tưởng khác.

“Cứ quyết định như vậy.” Hấn nói ngay, không cho ta cơ hội hỏi ‘vì sao’, “Về sau trước khi ta tới gặp A Bích sẽ thông báo trước với người, người không muốn người ngoài biết, ta cũng chỉ có thể âm thầm lui tới, ta nhất định sẽ hành động cẩn thận.”

Cái gì mà âm thầm lui tới, hành động cẩn thận, nói thật giống như đang yêu đương vụng trộm, nhưng ta cũng không phản bác lại, chỉ có thể đáp ứng.

Đang nói, cửa phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng vang. Nhìn lại, là A Bích ngó đầu nhỏ vào dò xét. Nhìn bộ dạng thật đáng yêu, ta cười, vẫy tay ý bảo nó tiến vào.

A Bích có chút thẹn thùng, chạy vào ôm lấy chân ta, ánh mắt lại nhìn về phía phụ thân đại nhân.

Long đại Tướng quân ngồi xổm xuống, “A Bích ngoan ngoãn nghe lời, phụ thân phải đi rồi.”

“Người phải về phủ sao? Không ở lại dùng cơm trưa?” Ta cũng không muốn ngồi cùng bàn với hấn, nhưng trước mặt A Bích ta vẫn phải

khách khí một chút.

“Không kịp. Ta còn phải trở về đại quân, dù sao cũng không thể để cho Hoàng Thượng nghênh đón một đại quân không có chủ soái được.”

“Chạy tới chạy lui không thấy phiền toái sao? Chờ ở cửa thành không phải là được rồi?”

Ta cảm thấy quân nhân đôi khi quá cứng nhắc, khó trách sự tổ biến thái không thích bọn họ.

Hắn cười cười, không giải thích.

“Phụ thân còn có thể tới nữa không? A Bích chưa nói với ai.” Long đại Tướng quân không hiểu lắm.

“Thật sự.” A Bích lén liếc mắt nhìn ta một cái, “Là Miêu Mễ nói với Thúy Nùng cô cô và Thúy Vi tỷ tỷ, không phải A Bích.”

Đúng là tiểu hài tử thối vong ân phụ nghĩa. Ta làm bộ mặt quỷ oán hận với nó, lại bị Long đại tướng quân nhìn thấy.

Hắn ôm A Bích lên, chăm chú nói: “Phụ thân đương nhiên sẽ đến thăm A Bích. Đây là bí mật của chúng ta, không thể nói với người khác, hiểu chưa?”

“Hiểu được!” A Bích cũng thật nghiêm túc tiếp nhận quân lệnh.

Chương 24: Mở lối đi khác

Ta phải nghĩ biện pháp đoạt lại quyền chủ động, có lẽ nên mở một lối đi khác

Long đại tướng quân quả nhiên vô cùng tuân thủ lời hứa, mỗi lần đến thăm A Bích đều xin phép ta trước, hơn nữa đều vào ban ngày, cho dù buổi tối cũng là trước khi A Bích ngủ, ta không cần lo lắng nửa đêm tỉnh dậy thấy bên giường có một nam nhân nhìn chằm chằm mình nữa.

Hiện tại biên cảnh ổn định, quốc thái dân an, Long đại tướng quân tương đối nhàn rỗi ở nhà, số lần đến cũng nhiều hơn. Có điều tất cả những lần này đều được tiến hành bí mật ở trong viện của ta. Mỗi lần Long đại tướng quân đến cũng đều cải trang hoặc vượt nóc băng tường mà vào, phần lớn thời gian đều ở lại viện của ta, không mang A Bích ra ngoài. Làm chuyện lén lút như vậy vừa khiến người ta lo lắng lại làm cho người ta kích thích, thậm chí ta còn cảm thấy chúng ta bao gồm A Bích đều có chút nghiện chuyện này rồi.

Long đại tướng quân nói hôm nay sẽ đến, nhưng trời đã tối đen vẫn chưa thấy bóng người đâu.

Chuyện này ta có thể lý giải được, Long đại tướng quân không những là anh hùng dân tộc của Lăng Quốc mà còn là thần tử Hoàng Thượng sủng tín nhất, phàm là quan lại, phú thương trong nhà có khuê nữ, có ai không nghĩ đến chuyện câu con rùa vàng này về nhà mình.

Ta nghiêng người tựa vào thành ghế, miệng cắn quả táo, vừa ăn vừa ngân nga khẽ hát, dép lê trên chân không biết đã bị đá văng đi đâu. Lúc này ta ghét nhất có người quấy rầy, hôm nay Long đại tướng quân tốt nhất đừng đến.

A Bích quỳ gối bên cửa sổ, khuỷu tay đặt lên trên bệ cửa, hai bàn tay chống cằm, kiên nhẫn chờ đợi.

Ta đem hột táo ném vào trong thùng rác góc nhà, một đường cong hoàn hảo, trúng hồng tâm! Lấy qua tay lau miệng, quay sang nói với A Bích: “A Bích, đừng đợi nữa. Hôm nay phụ thân bận rộn [chưa biết chừng là đang giúp người tìm mẫu thân mới!], chúng ta phải thông cảm cho hắn. Nào lại đây, Miêu Mễ kể chuyện xưa cho A Bích.”

“Phụ thân sẽ không lừa A Bích, người nhất định sẽ đến! Người còn nói sẽ kể chuyện đánh trận cho con nghe.”

“Chuyện đánh trận của phụ thân hay hơn truyện xưa của Miêu Mễ?”

Thực quá đáng, lại đi kể cho một đứa nhỏ ba tuổi kém một tháng chuyện đánh nhau bạo lực như vậy. Ban đầu ta còn cảm thấy may mắn vì thời đại này không có truyền thông đại chúng.

“Chuyện của phụ thân là thật, chuyện xưa của Miêu Mễ là gạt người.”

“Nói bậy! Chuyện xưa của Miêu Mễ sao có thể là gạt người được!”

A Bích quay đầu, “Khỉ và heo làm sao có thể nói chuyện?! A Bích là tiểu hài tử cũng biết là giả.”

A! Có lầm hay không! Biết Tôn Ngộ Không giỏi đánh yêu quái, Trư Bát Giới hết ăn lại nằm không phải được rồi sao, làm gì còn phải đi nghiên cứu giống chân thực của bọn họ, Thư Kiệt cũng chưa từng hỏi vấn đề như vậy.

“Bởi vì bọn họ là thần tiên! Thần tiên cái gì đều biết! Hiếu không?”

Ta không thể giải thích với nó, [Tây Du ký] là văn học giá trị mang ý nghĩa xã hội được.

“Phụ thân nói trên đời không có thần tiên, cái gì đều phải dựa vào chính mình.” A Bích lại quay đầu ra ngoài cửa sổ.

“Được! Dựa vào chính mình! A Bích dựa vào chính mình thì cứ từ từ mà chờ đi!”

Cái gì cũng là phụ thân! Chưa biết chừng lúc này Long đại tướng quân còn đang cùng hoa khôi triền miên, sao còn tâm trí mà nghĩ đến

người nữa. Ta hờn dỗi, không để ý tới nó.

Lại một lát sau, cả cánh tay nhỏ bé và cằm của A Bích đều ghé vào cửa sổ. Ta nhìn thấy lại có chút đau lòng, nhẹ giọng khuyên: “A Bích, đi nghỉ ngơi trước đi, chờ phụ thân đến Miêu Mễ gọi A Bích dậy, được không?”

“Phụ thân!” A Bích vui mừng kêu lên, bằng tốc độ nhanh nhất tụt xuống ghế dựa, chạy ra cửa phòng.

“Không cần, phụ thân của con thích đi vào từ cửa sổ.” Ta vẫn ngồi không nhúc nhích.

Quả nhiên, một cái bóng người tiêu sái bay qua cửa sổ xuất hiện trong phòng. A Bích lại chạy trở về, ta cũng dậy nghênh đón.

“Long đại tướng quân, lần sau có đến cũng nên đến sớm một chút, A Bích chờ người rất lâu rồi.” Ta đánh đòn phủ đầu. Chỉ tiếc người bị hại thực sự lại chỉ biết chạy đến ôm đùi phụ thân đại nhân của nó.

“Thật có lỗi, xảy ra chút chuyện gấp. A Bích sẽ không giận phụ thân chứ?”

“Không đâu! Miêu Mễ nói phụ thân là người bận rộn, chúng ta phải thông cảm.”

Làm ơn! Cái đó gọi là châm chọc! Nhưng Long đại tướng quân lại ngẩng đầu nở một nụ cười cảm kích với ta, ta đúng là có khổ mà không nói nên lời.

“Phụ thân, kể chuyện cho A Bích.”

“Không được, đã muộn rồi, tiểu hài tử không thể thức khuya.” Muốn trách thì trách phụ thân người tối quá muộn.

A Bích cong miệng, tay túm chặt lấy ống tay áo của phụ thân nó, không chịu di động.

Long đại tướng quân cúi người ôm lấy nó, “Đều do phụ thân đến muộn. Hôm nay không kể, để lần khác được không?”

“Thế phụ thân phải chờ A Bích ngủ rồi mới được đi.”

“Được!”

Long đại tướng quân ôm A Bích đi vào trong phòng.

Này! Đó là phòng của ta, giường của ta! Dù sao cũng phải trưng cầu ý kiến của ta chứ!

Lúc này đây ta thông minh hơn, ngủ ở trong cùng, để cho A Bích nằm ở trung gian. A Bích đúng là quá mệt, rất nhanh đã ngủ say.

“Về sau người bớt kể chuyện chém chém giết giết cho A Bích đi.”

“Làm sao vậy?”

“Nó vẫn là tiểu hài tử, không nên học những hành vi bạo lực đó.”

Hắn cười, “Nam hài tử không sao mà, trước đây ta cũng thích như thế.”

Dù không hài lòng nhưng bọn họ thích như thế, ta cũng không nhiều chuyện nữa.

“Người có thể trở về rồi.” Ta ngáp dài nói.

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, “Ta muốn ở lại trong chốc lát, nếu người mệt rồi thì ngủ trước đi.”

“Tùy người, nhớ rõ trước khi đi phải tắt đèn, đóng cửa.”

Ta không quấy rầy cảnh phụ tử tình thâm của cha con hấn nữa, nhắm mắt lại đi tìm Chu Công.

Trước khi tìm được Chu Công, ta nghĩ: Không thể cứ bị hấn dắt đi dễ dàng thế được, ta phải nghĩ biện pháp đoạt lại quyền chủ động, có lẽ nên mở một lối đi khác.

Ta cùng Thương Dung ngồi ở trong gian phòng quen thuộc của Túy Hoa lâu, đây là lần đầu tiên ta chủ động đến tìm hấn từ khi trở về kinh thành.

Suy nghĩ thật lâu, chuyện này chỉ có thể tìm hấn, bởi vì hấn từng nói “đến lúc đó có chuyện gì, nhớ phải tìm ta.”

“Thương Dung,” Ta đã quen với việc gọi thẳng tên tục của hần, “Rốt cuộc chúng ta được coi là người hợp tác hay là bằng hữu?”

“Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Thương Dung buông chén trà trong tay ra.

“Nếu là người hợp tác, hôm nay ta đến chỉ là để bàn chuyện làm ăn; nếu là bằng hữu, hôm nay ta đến muốn tìm người giúp đỡ.”

“Ta đã cho rằng chúng ta là thân thích.” Hần nheo lại đôi mắt hồ ly.

“Có lẽ là A Bích, không phải ta.” Ta rất có khí phách ngồi thẳng người, “Sảng khoái một chút, rốt cuộc được coi là gì!”

“Sảng khoái? Đã là mức độ như thế, còn hỏi ta chuyện này, không sợ ta thương tâm sao?” Nói xong, hần còn thật sự làm ra bộ dáng thương tâm.

“Ha ha, một khi đã như vậy thì làm ơn!” Ta nở nụ cười nịnh nọt đã rất lâu không dùng đến.

“Rốt cuộc người muốn làm cái gì?”

“Ta muốn tìm nam nhân.”

“Nam nhân?” Hồ ly sửng sốt, chén trà đưa đến bên miệng thì dừng lại, “Người muốn kết hôn sao?”

“Ai nói ta muốn lập gia đình.”

“Thế muốn nam nhân làm gì?”

“Còn có thể làm gì! Sinh đứa nhỏ.”

“Không phải có A Bích rồi sao? Vì sao còn?” Chén trà trong tay hồ ly suýt chút nữa thì bị đổ, hắn đặt lại chén trà xuống bàn.

“A Bích còn không giữ được tâm của người sao, A Bích là người thân cận nhất của người nha.”

“Nhưng nó cũng rất thân cận phụ thân của nó.”

“Như vậy không tốt sao?”

“Không phải không tốt, cho nên ta mới không ngăn cản. Chỉ là bọn họ phụ tử tình thâm, có lẽ nên nhận tổ quy tông mới là tốt nhất.” Ta cảm thấy chán nản.

“Phi Ngọc nói muốn mang A Bích đi?”

“Hắn không nói, hắn còn cam đoan sẽ không tranh A Bích với ta.”

Hồ ly trầm mặc trong chốc lát, “Chuyện lúc trước của hai người rất cục như thế nào ta không rõ. Nhưng Phi Ngọc là người biết giữ lời, nếu hắn đã nói như thế, người không cần lo lắng.”

“Không phải ta lo lắng hắn đổi ý, chỉ là A Bích sùng bái hắn như vậy, một lòng muốn trở thành một đại tướng quân giống hắn, nếu nó có thể trở về Long gia tự nhiên là tốt nhất. Huống chi..... Nhìn A Bích chỉ có thể gọi hắn là phụ thân khi không có người ngoài, ta không đành lòng.....”

“Thế thì tại sao lại muốn thêm một đứa nhỏ nữa?”

“Ta đã quyết định, tương lai A Bích như thế nào do chính nó lựa chọn. Mà bây giờ, ta muốn có một đứa nhỏ không có bất cứ quan hệ nào với phụ thân của nó, cũng sẽ không cho kẻ đó biết thân phận của ta, ta nhất định phải huấn luyện ra một người nối nghiệp ta!”

Ta cảm giác chính mình tràn ngập ý chí chiến đấu.

“Nếu lại là một A Bích nữa thì sao?”

Ta trừng mắt nhìn hồ ly, hần đúng là quạ đen, “Thì ta lại sinh thêm một đứa nữa!”

Hồ ly bị nước trà làm sặc, ho khan một trận, “Vậy sao người không cân nhắc Phi Ngọc, dù sao thì các người cũng đã có A Bích.”

“Nếu lại tìm hần thì chuyện này có ý nghĩa gì.”

“Cùng hần có gì không tốt? A Bích không mất đi phụ thân, người cũng không mất đi A Bích, còn có được một nam nhân xuất sắc.”

“Thương Dung!”

Ta có chút tức giận, “Ta còn cho người là tri kỷ của ta, không ngờ người lại có thể nói ra những lời như vậy! Nếu trong lòng ta có hần, thì sẽ nghĩ mọi biện pháp có được hần, nhưng quyết không vì đứa nhỏ mà

từ bỏ cuộc sống của mình! Nếu người không chịu giúp đỡ, ta sẽ nghĩ biện pháp khác!”

“Được, được, được! Chỉ là thuận miệng nói nói mà thôi, sao phải tức giận như vậy.” Hồ ly vẫn cười tủm tỉm.

“Bởi vì người vũ nhục nhân cách của ta một cách nghiêm trọng!”

Hồ ly không biết cái gì gọi là nhân cách, nhưng là thấy ta tức giận thật sự, không dám cười nữa. “Là ta sai rồi, là ta sai rồi. Chỉ là thật sự không thể tìm được một nam nhân nào giống như Phi Ngọc. Ngay cả ta cũng không thể so sánh được với hắn.”

“Người sai rồi. Lần này ta muốn tìm một người hoàn toàn không giống hắn.”

Đúng là nói giỡn, nếu tìm một người giống hắn, chẳng phải sẽ lại phí công một hồi.

“Ồ? Hoàn toàn không giống hần?” Hồ ly bắt đầu trở nên quan tâm, “Rốt cuộc người như thế nào?”

“Người nhớ cho kĩ, ta muốn tìm một nam nhân: Diện mạo của hần không thể quá anh tuấn cũng không thể quá xấu xí, không thể quá thông minh cũng không thể quá ngu xuẩn, phẩm chất không thể quá giả dối hoạt cũng không thể quá thành thật, tính cách không thể quá nội hướng cũng không thể quá hướng ngoại, xuất thân không thể quá thấp kém cũng không thể quá cao quý, quan trọng nhất là chúng ta trước không thể nhận thức, sau cũng không thể quên biết. Đương nhiên, ta sẽ bù đắp tổn thất cho hần, mà hần cũng phải hiểu được đạo lý ‘Bắt người tiền tài, thay người tiêu tai’*, nghiêm khắc tuân thủ nguyên tắc thành công thì lui thân, không cần dây dưa.”

**Bắt người tiền tài, thay người tiêu tai: nhận tiền rồi thì phải giúp người ta.*

“Người, người muốn tìm cái gì vậy?” Hồ ly bị lời của ta sợ tới mức lắp bắp.

Ta vội vàng áp sát tới, “Thương đại ca, ta biết chuyện này không dễ dàng, cho nên mới muốn tìm ngài giúp đỡ. Chỉ có người kiến thức sâu rộng, quỷ kế đa đoan như ngài..... Không, là thông minh tuyệt đỉnh, mới có thể tìm ra tinh phẩm như vậy.”

“Người coi ta là tú ông?” Hồ ly có chút oán hận nói với ta.

“Ha ha, nào có chuyện đó! Coi người là tú ông thì phải trả tiền hoa hồng, ta đây là đến nhờ cậy miễn phí.”

“Nói nửa ngày, muốn nhận bằng hữu với ta chẳng qua là vì tiết kiệm tiền.”

“Nào có! Tóm lại người nhất định phải giúp ta việc này, nếu không tương lai ta không có người để dựa vào sẽ đi tìm người, nhất định sẽ làm ầm ĩ cho phu thê nhà người bất hòa, gà chó không yên.” Ta đặc ý nói, “Đừng quên, chuyện này chỉ có trời biết, đất biết, người biết, ta biết, nếu người nói ra, hắc hắc.....”

Hồ ly bị ta làm cho dở khóc dở cười, “Chính ta mới là người muốn xin người không cần nói ra ngoài, nếu không, không biết bao nhiêu người sẽ đến giết ta.”

“Hiếu được là tốt rồi.”

Ta vui vẻ bưng lên chén trà trước mặt, nhắc lên cái nắp, bên trong loại trà ngon nhất Lăng Quốc — Nghênh Tiên.

“Đa Đa.” Hồ ly Thương Dung không có ý tốt nhìn ta.

“Ừ?”

Ta đang chuẩn bị uống hết chén trà thơm.

“Người cảm thấy ta thế nào?”

Ngày hôm đó, ta suýt nữa trở thành tráng niên mất sớm vì một ngụm trà Nghênh Tiên.

Phiên ngoại: Long đại tướng quân [2]

Trong đầu ta bỗng nhiên xuất hiện một ý niệm ác liệt: Người muỐn tránh, ta càng muỐn cùng người dây dưa không rõ

Phụ thân ta là Trấn Nam Hầu, cũng từng là đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy; mẫu thân của ta là Thất công chúa mà Thánh Võ đế sủng ái nhất, cũng là muội muội chung mẫu thân duy nhất của Thánh Văn đế, ta có một gia đình được người ta ca ngợi ao ước.

Khi còn nhỏ, người ta sùng bái nhất là phụ thân, bởi vì có người, biên cảnh của Lăng Quốc mới không bị các nước láng giềng công phá. Khi đó chuyện ta khiến ta vui vẻ nhất chính là cùng với mẫu thân ngồi ở trong Túy Hoa lâu của Thương gia, nhìn phụ thân lĩnh đại quân thắng trận trở về.

Người mặc chiến bào màu trắng, cưỡi tuấn mã, đi ở hàng đầu tiên của đội ngũ, được toàn thể dân chúng trong kinh thành hoan hô. Mỗi khi

đi qua Túy Hoa lâu, phụ thân luôn ngẩng đầu nhìn về phía chúng ta cười, mũ tướng quân màu bạc ở ánh mặt trời chiếu ra tia sáng chói mắt.

Ta cũng muốn được như phụ thân, trở thành một đại tướng quân bách chiến bách thắng.

Nhưng một đêm đó, dường như tất cả đều thay đổi.

Năm ấy ta bảy tuổi, chiến sự giữa Lăng Quốc cùng Bắc Dục Quốc lại nổi lên, phụ thân canh giữ ở biên cảnh đã hơn một năm, trong khoảng thời gian đó có khi mấy tháng không có tin tức. Ở trước mặt ta, không có ai nói gì, nhưng ta phát hiện ban đêm mẫu thân thường khóc.

Rốt cục cũng có tin tức truyền trở về, Lăng Quốc đánh bại Bắc Dục Quốc, phụ thân chiến thắng trở về.

Cách ngày phụ thân trở về kinh ngày còn mấy ngày, ta đã nóng vội muốn đến Túy Hoa lâu, buổi tối vì hưng phấn quá mà ngủ không yên. Vì thế, mẫu thân canh giữ bên giường ta, trông coi cho đến tận khi ta ngủ say. Ta nhắm mắt lại giả bộ ngủ, nghĩ muốn lừa mẫu thân đi, ta không phải tiểu hài tử, không cần người canh giữ ở bên giường.

Trong phòng có tiếng vang, ta mở mắt ra, thấy trong phòng nhiều thêm một nam nhân, tóc tai rối bù, râu ria lởm chởm, trên người mặc một cái áo choàng dính đầy bùn đất. Ta hơi sợ hãi, nhưng vẫn nhảy tới trước mặt mẫu thân, ta đã đồng ý với phụ thân phải bảo vệ mẫu thân. Nhưng mẫu thân lại đột ngột đứng dậy, bổ nhào vào trong lòng nam nhân kia, hai người ôm chặt lấy nhau. Lập tức, đám nha hoàn bên cạnh hô lên, “Hầu gia đã trở lại!”

Lúc này ta mới phát hiện, áo choàng dính đầy bùn đất kia rất giống chiến bào màu trắng mà mẫu thân làm cho phụ thân.

Lại qua mấy ngày, Thánh Văn đế ban thưởng cho những người có công trong cuộc chiến vừa rồi, phụ thân là người có công lao lớn nhất được tự mình lựa chọn phần thưởng. Phụ thân lại lựa chọn giao trả lại binh quyền, ngay cả Hoàng Thượng cũng giật mình. Nhưng bởi vì phụ thân quá mức kiên trì, cuối cùng Hoàng Thượng chỉ có thể ban cho phụ thân một chức quan nhàn tản. Quân đội Lăng Quốc không còn Long đại tướng quân nữa.

Sau đó lời đồn nổi lên bốn phía. Có người nói mẫu thân không hài lòng vì phụ thân nhiều năm ở bên ngoài, ép buộc phụ thân rời khỏi quân đội, nói phụ thân là người sợ vợ, bằng chứng là chuyện phụ thân không có thiếp thất. Đúng là nói bậy, mẫu thân mặc dù là người có kiêu ngạo có

tự tôn của hoàng gia, nhưng nhất quyết không phải người lòng dạ hẹp hòi, phụ thân không cưới thiếp là vì trong lòng người chỉ có một mình mẫu thân. Lại có người nói phụ thân trải qua cuộc đại chiến vừa rồi, có tâm lý sợ chết, nhưng phụ thân anh dũng thiện chiến là điều mọi người đều biết, lời đồn này rất nhanh tự biến mất. Cuối cùng chỉ còn một cách nói lại càng ngày càng nghiêm trọng, ngay cả ta cũng tin, chính là — anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường*.

**Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường: nghĩa là khi người con trai đã vướng vào lưới tình thì không còn chí khí như trước nữa.*

Ta yêu mẫu thân của ta, cũng bởi vì phụ mẫu thâm tình mà vui sướng. Nhưng ta không thể chấp nhận lý do này của phụ thân. Nam nhi hảo hán chí ở bốn phương, sống trên đời phải ngẩng cao đầu, vì nước mà giết địch, sao có thể bởi vì lưu luyến nương tử mà buông tha cho thiên chức của quân nhân, khát vọng nam nhi. Ta vẫn yêu phụ thân, nhưng phụ thân đã không còn là người ta sùng bái nhất.

Ta thể ta phải trở thành đại tướng quân vang danh nhất Lăng Quốc, ta còn thể ta sẽ không vì bất kỳ người nào mà buông thả trách nhiệm của ta, khát vọng của ta. Cho nên ta chưa bao giờ suy nghĩ tới chuyện sẽ cưới một thê tử như thế nào; cho nên khi ta biết mình có một đứa nhỏ, ta cũng không đặc biệt kích động.

Mà khi ta biết nàng đặt cho đứa nhỏ cái tên như vậy, ta lại không kiềm chế được. Trong đầu không ngừng hiện lên điệu bộ của nữ nhân không rõ mặt kia: Có chút lải nhải, có chút ngu ngốc, có chút mơ hồ, có chút lớn mật, có chút quật cường, có chút thiện lương, có chút đáng yêu.....

Đêm đó, ta đi tìm nàng.

Nàng nằm ngủ ở trên giường, không biết ta đến, Huyền Thiên Tông không có khả năng có một truyền nhân như vậy. Nhưng ta cũng nhân cơ hội này mà thấy được diện mạo của nàng: Mặt hơi gầy, hàng lông mày thanh tú tự nhiên, không giống với kiểu lông mày được tô vẽ đang lưu hành đương thời, hai mắt nhắm lại nên ta không thấy được, nhưng bộ dạng cũng không tệ lắm, cái mũi khéo léo lại có nét khác biệt, phía dưới là đôi môi hơi trắng bệch, có thể là do trời lạnh.

Nàng rốt cục cũng phát hiện ra ta. Nàng vô cùng kinh ngạc. Ta không nói nhiều, chỉ hẹn nàng hôm sau đến Túy Hoa lâu gặp mặt, ta biết nàng nhất định sẽ đi. Nữ nhân này, người nói càng ít, nàng sẽ nghĩ càng nhiều.

Ta thừa nhận ta hơi lật lọng, lúc trước đáp ứng tên do nàng đặt, nhưng nay lại ép buộc nàng sửa. Ta biết ta thắng, bởi vì ta cường thế hơn nàng.

Nhưng không ngờ nàng lại khóc lóc diễn trò trước mặt ta. Có cái gì mà phải khóc? Càng không ngờ, sau khi khóc lóc xong nàng còn có thể yêu cầu ta cung cấp phí nuôi nấng một cách đúng lý hợp tình. Muốn cùng ta phân rõ ranh giới lại còn đòi phí nuôi nấng? Ta vốn định nhắc nhở nàng, không cần vì việc nhỏ không đáng kể mà quên mất mục đích của mình nhưng cuối cùng lại không nói, bởi vì bộ dáng tự cho mình thắng lợi của nàng rất thú vị.

Nàng nhanh chóng chuyển đến Lãm Nguyệt sơn trang của Quân Tử Duyệt. Đang trốn ta sao? Trong đầu ta bỗng nhiên xuất hiện một ý niệm ác liệt: Người muốn tránh, ta càng muốn cùng người dây dưa không rõ. Ta thích nhìn bộ dạng nàng tức giận, vẻ mặt hối hận biết vậy không làm.

Nhưng ta không dám quá mức, ta còn chưa biết rõ quan hệ của nàng và Huyền Thiên Tông. Ta hỏi thăm nhiều nơi nhưng vẫn chưa hỏi ra được. Ta cố ý đem phí nuôi nấng trực tiếp đưa đến Lãm Nguyệt sơn trang. Đám người Tư Đồ Trường Nhạc không phải kẻ ngốc chắc chắn sẽ nhìn ra được mọi chuyện.

Cho đến khi đứa nhỏ ra đời, ta vẫn không thu được tin tức nào, xem ra người của Huyền Thiên Tông thực sự che chở cho nàng, khó trách nàng rất tin tưởng vào chuyện tự mình nuôi nấng đứa nhỏ. Biết mình có con trai, ta vẫn không quá kích động, nhưng quả thật cũng cảm giác là lạ, dù

sao cũng là huyết mạch của ta. Đứa nhỏ tên là Long Thành Bích. Thành Bích, Thành Võ, có quan hệ gì không?

Đứa nhỏ đây một tuổi, theo thường sẽ cử hành nghi lễ chọn đồ vật đoán tương lai. Tuy rằng ta không quá tin tưởng nghi lễ này có thể quyết định đến tương lai, nhưng vẫn muốn biết con trai ta sẽ chọn cái gì. Ta phái Dạ Ảnh đưa đến một cái mũ tướng quân đặc chế. Nghe mẫu thân nói, năm đó ta chọn chính là mũ tướng quân của phụ thân.

Khi nghe Dạ Ảnh báo lại, trong đầu ta tưởng tượng thấy cảnh A Bích bò qua bò lại ở trên bàn, tưởng tượng thấy bộ dáng của Tư Đồ hoa chân múa tay vui sướng, tưởng tượng thấy bộ dạng của nàng khi hô to “vô cùng thâm hiểm”, bất giác nở nụ cười, lại hơi hối hận không thể tận mắt nhìn thấy. Nhưng lúc này ta không thể đi, chiến sự với Bắc Dục Quốc lại bắt đầu rục rịch.

Bởi vì Thụy Quốc nhân lúc cháy nhà đi hôi của, cho nên trận chiến lần này thực sự vất vả, thời gian cũng rất dài, đã hơn một năm ta không trở về kinh thành. Nhưng Dạ Ảnh luôn luôn truyền tin tức cho ta. Cho nên ta biết A Bích thích nhất là mũ tướng quân và kiếm gỗ mà ta đưa đến, biết A Bích cũng muốn trở thành một đại tướng quân, biết ý định bồi dưỡng A Bích thành gian thương của nàng thất bại, biết quan hệ của nàng và Quân Tử Duyệt không phải bằng hữu đơn thuần, biết nàng không cho A Bích gọi nàng là mẫu thân mà gọi Miêu Mẽ.....

Miêu Mễ? Đúng là thú vị. Nàng quả thật rất giống một con mèo: cảm thấy không nguy hiểm thì giương nanh múa vuốt, phát hiện tình huống có lợi thì rung đùi đắc ý, đến khi không thể lui lại giương nanh múa vuốt. Ta đột nhiên có ý nghĩ muốn mau chóng chấm dứt cuộc chiến này. Đây không phải dấu hiệu tốt.

Rốt cục có thể về nhà. Lần đầu tiên ta có cảm nhận như vậy. Ta biết nàng đã mang theo A Bích trở về kinh thành, không có người nào của Huyền Thiên Tông theo đến.

Nàng đã trở lại, còn mang theo đứa nhỏ. Nàng thật sự có thể sống một cuộc sống tiêu sái như nàng suy nghĩ sao? Cho dù nhìn thấy người của Tổng phủ..... Nàng đối với những chuyện lớn có thể nhìn nhận rõ ràng, nhưng đối với những chuyện nhỏ rất dễ bị vấp ngã, khiến người ta khó có thể yên tâm.

Cái gì? Nàng chính là lão bản của Đa Đa Dược Thiện phường, thế nàng nhất định chính là đối tác bí mật của Thương Dung, khó trách Hoàng Thượng đột nhiên lại đến chỗ đó dùng cơm. Có Thương Dung, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.....

Ta viết một phong thư cho Thương Dung, muốn hẳn giúp đỡ nàng nhiều hơn. Thật ra là làm điều thừa. Thương Dung chắc chắn sẽ không khoan tay đứng nhìn chuyện của nàng, hơn nữa chỉ cần hẳn thấy A Bích, sẽ biết quan hệ của chúng ta, nghe nói bộ dạng của A Bích rất giống ta. Nhưng ta vẫn viết. Đây cũng không phải dấu hiệu tốt.

Dọc đường đi, ta lần đầu tiên có cảm giác muốn lập tức trở về. Ta biết đây thật sự không phải dấu hiệu tốt, cho nên ta cố gắng dè lại, cho đến khi không thể kiềm chế được.

Phải tám ngày nữa đại quân mới có thể về đến kinh thành, đến kinh thành còn phải đón gió tẩy trần, luận công ban thưởng, trải qua rất nhiều ngày mới có thể gặp bọn họ. Nghe nói A Bích rất ngóng trông ta. Nàng thì sao? Chắc là ước cả đời không nhìn thấy ta đi.

Ta quyết định trở về trước, nếu liên tục cưỡi ngựa có lẽ ba ngày có thể về đến kinh thành, chỉ cần gặp được bọn họ sau đó sẽ gấp rút trở về tụ hội với đại quân. Ta dẫn theo vài người thân cận xuất phát. Một đường ra sức thúc ngựa, Phiêu Ảnh thật sự “phiêu” lên.

Đến kinh thành, đã là nửa đêm, ta bảo đám người ở ngoài thành chờ, lần này bí mật vào thành không thể để cho người khác biết. Ta không cưỡi ngựa, mà là thi triển khinh công vào thành.

Đến ngoài viện của nàng, ta lại có chút do dự, ta làm như vậy có ý nghĩa không? Ta còn có chút mê mang, rốt cuộc là ta muốn gặp ai? A Bích hay là nàng?

Nhưng ta vẫn quyết định đi vào, lại một lần thấy được bộ dạng của nàng khi ngủ. Khuôn mặt so với trước kia tròn hơn một chút, thân mình dường như cũng đầy đặn hơn, ngũ quan thì không có thay đổi gì. Ngủ ở bên cạnh nàng chính là A Bích! Mắt kia, mi kia, quả nhiên giống ta vô cùng, chỉ là khóe miệng lộ ra vẻ quật cường rất giống nàng.

Nàng ôm chặt lấy A Bích, giống như đang ôm một cái gối. A Bích bị nàng ôm dường như có chút khó chịu, xoay xoay thân mình, đẩy tay nàng xuống, nhưng một lát, tay nàng lại dán lên..... Mẫu tử nhà này thật là.

Thấy một màn như vậy, vội vàng xao động cùng do dự lúc trước đều không còn. Ta còn muốn nhìn thêm một lúc nữa, nàng lại bừng tỉnh dậy, so với trước kia cảnh giác hơn.

Khi ánh mắt của nàng chạm vào ta, ta có chút kích động. Nếu lúc này nàng hỏi mấy câu kiểu như “vì sao”, ta nên trả lời thế nào đây?

Thế nhưng nàng không hỏi cái gì, chỉ dịch người vào trong, nhẹ nhàng nói: “Đi lên đi. Nhớ cởi áo ngoài ra, bắn chết.”

Ta do dự, nhưng ta thật sự rất mệt, thật sự rất muốn nằm xuống, cho dù giường của nàng không lớn.

Ta nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh nàng, cảm giác trong lòng thật yên tĩnh.

Đêm hôm đó ta ngủ thật sự rất say, lại nhớ tới đêm ta bảy tuổi năm đó, câu đầu tiên mẫu thân nói với phụ thân khi gặp lại là: “Lần sau nhớ cởi áo ngoài ra hãy ôm, bắn chết.”

Chương 25: Ngày càng rắc rối

Được, một lời đã định. Ta ở đây đợi tin tốt của đại tướng quân

Ngày đó, hồ ly Thương Dung hại ta chút nữa bị nước trà sặc chết, sau đó hắc liên tiếp thể sẽ vì ta mà tìm một lang quân như ý, cũng cam đoan sẽ quan tâm đến chuyện mở chi nhánh mới của Dược Thiện phườnɡ, ta mới tạm thời buông tha hắc. Hắc than thở nói sớm hay muộn cũng bị ta hại một chết.

Về nhà, Long Đại Tướng quân đang ở trong phòng dạy A Bích viết chữ. Nhìn bộ dạng gặp biến không sợ của hắc, ta bỗng nhiên nghĩ nếu hắc biết ta chuyện lại đi tìm nam nhân để sinh một đứa nhỏ sẽ có biểu hiện gì, có điều lý trí nói cho ta biết hiện tại không phải là thời điểm thích hợp.

Nửa tháng nữa sẽ là sinh nhật tròn ba tuổi của A Bích, ta mang theo Thúy Vi đi đến tiệm may vài bộ quần áo mới, A Bích một bộ, ta một bộ.

Ngày sinh nhật của đứa nhỏ cũng là ngày mẫu thân chịu khổ, đương nhiên ta cũng nên được bồi thường cái gì đó.

Ta vào trong phòng thay bộ đồ mới, chuẩn bị để cho thợ may nhìn xem có cái gì cần phải chỉnh sửa hay không. Bên tai lại truyền đến đến giọng nói quen thuộc.

“Tỷ tỷ, lựa Tử Quang là cống phẩm Thụy Quốc đưa tới, Hoàng Thượng cũng chỉ được có nửa cuộn, mà lão thái bà lại đem tất cả ban cho tiểu tiện nhân kia, chỉ bởi vì trong bụng nàng ta có nhiều hơn một khối thịt!”

“Thư Tú, đừng nói như vậy, đó là bà bà của muội. Nếu muội thích, thì cầm lấy nửa cuộn còn lại của ta đi.”

“Muội cũng không hiếm lựa Tử Quang, chỉ là nuốt không trôi cục tức này. Bọn hạ nhân lại không phân rõ được ai mới là thiếu phu nhân thực sự.”

“Vị trí chính thất không phải vẫn là của muội sao, chỉ cần muội có tin vui là được. Dù sao thì con chính thất và con thiếp không thể so sánh

được.”

“Hừ! Muội đương nhiên biết con chính thất và con thiếp bất đồng! Muội cũng không có số mệnh tốt như tử tử, đã có hai đứa nhỏ rồi, tử phu có tìm thêm tiểu thiếp cũng không uy hiếp được địa vị của tử.”

“Thư Tú, ý tứ của ta không phải như thế!”

“Ai, quên đi, không nói. Chúng ta ra ngoài thôi.”

Ta không hề cố ý lảng tránh người của Tống gia, cũng không muốn ở trước mặt bọn họ diễu võ dương oai, vài năm này ta rất ít khi nghĩ tới bọn họ, chỉ là thỉnh thoảng nhớ đến Thư Kiệt. Dưới cái nhìn của ta, bọn họ và ta đã không còn quan hệ gì. Cho nên ta rất tự nhiên xốc rèm đi ra ngoài.

Quả nhiên là hoa tử muội của Tống gia năm đó. Thư Vân đã không còn vẻ thanh cao đài các của đại tài nữ, chỉ có thể dùng từ ôn thuận nhún nhường để hình dung, xem ra Chu thám hoa dạy dỗ rất được, nghe nói phu thê Chu phủ rất hòa thuận, ta đột nhiên cảm thấy may mắn.

Thư Tú cũng không còn vẻ non nớt của năm đó, trang phục trên người càng thêm thành thực diễm lệ, ngạo mạn trên mặt cũng càng thêm đậm. Nhớ tới những lời vừa rồi, nói vậy là do không thể sinh con trai mà không được coi trọng, đối với người từ nhỏ kiêu căng thành thói như nàng đúng là đả kích. Ha ha, tuy nàng là nữ nhi của Tả tướng, nhưng Tống đại nhân là người giữ gìn luân lý đạo đức phong kiến, nhất định sẽ không chấp nhận hành vi tranh giành tình nhân, ngỗ nghịch cha mẹ chồng của nàng, nàng nhất định rất buồn bực.

Thư Vân trông thấy ta trước. Không hổ là tỷ muội chung sống hơn mười năm, tuy rằng trang phục thay đổi, nhưng vẫn nhận ra ta. Nàng sững sờ một lát, cho tới khi nhìn thấy Thúy Vi mới kêu lên: “Thư Phàm! Là người.....”

Tống Thư Phàm tuy rằng là ngôi sao lỗi thời, nhưng chuyện nàng gây ra chính là một đả kích lớn cho xã hội thượng lưu, trong tiệm may này lại tụ tập không ít danh nhân xã giao, lập tức có tiếng xì xào nhỏ.

Thư Tú vội vàng giữ chặt lấy Thư Vân, “Trong phòng nhiều người ít ánh sáng, tỷ tỷ nhận nhầm rồi.”

Thư Vân cũng phản ứng lại, “Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Thúy Vi không biết khi nào lại trở nên thông minh, không chút hoang mang cúi người hành lễ với hai nàng, “Thúy Vi gặp qua Đại tiểu thư, Tam tiểu thư.”

Hai người biến sắc, ngay cả quần áo đã may xong cũng không kịp lấy cuống quít bỏ đi.

Những tiếng nói nhỏ chung quanh không dừng lại, ta không quan tâm, ta chỉ để ý đến bộ đồ mới trên người có đẹp hay không, một trang phục cao cấp này đúng là không rẻ.

Ta không đi hỏi thăm xem tin tức “Tổng Nhị tiểu thư hồi kinh” có ảnh hưởng gì đến xã hội hay không, bởi vì ta bận thật sự. Ta phải chuẩn bị sinh nhật cho A Bích, phải chuẩn bị công tác mở chi nhánh cho Được Thiện phường, còn phải giám sát hành động tìm người của hồ ly.

Hồ ly oán giận nói hắn sắp bị ta biến thành tú bà kỹ viện rồi. Ta nói trải qua lần tôi luyện này, hắn đã có tư cách để kinh doanh Ngưu Lang

điểm* rồi. Khi hắn biết được thế nào là Ngưu Lang điểm thì mắng to mình có mắt không trông, quen người không nên quen. Ta nói với hắn: “Người không nên nhìn mọi chuyện hạn hẹp như thế, có cầu mới có cung. Người nhìn xem trên thị trường có nhu cầu thế nào rồi hãy nói.”

**Ngưu Lang điểm: kiểu như kỹ viện nhưng là nam nhân phục vụ.*

Qua vài ngày, hồ ly tới tìm ta, nói có thể thử xem, khiến ta sợ tới mức chạy trốn chết.

Đương nhiên, hiện tại chuyện quan trọng nhất vẫn là — sinh nhật A Bích. Ta tự tay may cho nó một cái khăn đội đầu kiểu hải tặc [ta chỉ biết làm cái này], không tin không đấu lại được mũ tướng quân kia! Ta còn một tuyệt chiêu khác — bánh gato! Ha ha, Long Đại Tướng nhất định không biết làm cái này.

A Bích được mọi người trong Huyền Thiên Tông vô cùng yêu quý, ngoại trừ tiên tử sư nương không tiện đi lại, những người khác đều đến đây.

Duyệt Duyệt bảo bối là người đến đầu tiên. Thanh danh của hắn ở trên giang hồ càng ngày càng nổi. Ta biết cho hắn một khoảng trời, hắn định có thể bay rất cao. Thời điểm hắn đến ta vừa dỡ A Bích ngủ trưa. Thời tiết đã bắt đầu nóng lên, Thúy Vi bưng chè đậu xanh ướp lạnh tới. Hắn cầm cái muỗng nhỏ, không ngừng quấy quấy chè trong bát, nhưng lại không đưa vào miệng, chỉ là tùy tiện gõ muỗng vào thành bát tạo nên những tiếng lách cách nho nhỏ.

Nhưng Duyệt Duyệt bảo bối dường như có tâm sự gì đó. Ta không ép buộc hắn nói ra, hắn không phải là người ép mà được.

“Sư phụ.” Hắn không ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào muỗng nhỏ trong tay.

Gọi ta sư phụ, như vậy nhất định có chuyện vô cùng trọng yếu. Ta ngồi nghiêm chỉnh lại.

“Ta muốn hỏi ngài về một người.” Những lời này nói thật miễn cưỡng.

Tìm ta hỏi người? Lại còn là chuyện khó mở miệng? Là nhân vật nào lại quan trọng như vậy? Nhớ tới mỹ nhân sư phụ từng nói hai năm nay Duyệt Duyệt bảo bối dường như đang tìm người nào đó. Chẳng lẽ là bằng sơn thiếu niên động xuân tâm!

Ta hưng phấn bắt lấy bà vai Duyệt Duyệt bảo bối, “Duyệt Duyệt bảo bối người yên tâm, ánh mắt sư phụ không rất được, đương nhiên sư phụ đối với ánh mắt của người cũng vô cùng tin tưởng. Nói đi, là mỹ nữ nhà ai?”

“Người nói lung tung gì vậy! Ta nói chuyện nghiêm túc!” Duyệt Duyệt bảo bối có chút không vui.

“A? Tìm đồ tức không phải chuyện nghiêm túc sao?”

Ta thấy mặt Duyệt Duyệt bảo bối hơi biến đen, không dám nói nữa, thu tay lại, “Ta chỉ cho rằng..... Được rồi, người muốn hỏi cái gì thì hỏi đi, sư phụ nhất định sẽ trả lời thẳng thắn.”

Thấy bộ dạng ủy khuất của ta, sắc mặt của Duyệt Duyệt bảo bối mới hòa hoãn lại một chút.

“Người còn nhớ người từng đề cập một người với ta không, người nói hần và ta bộ dạng rất giống nhau, tên cũng rất giống, còn nói chúng ta có thể là huynh đệ.”

“A! Người nói Cổ Thiên Lạc?! Đúng vậy, đúng vậy, các người đúng là rất giống, nhất khi người cười lên.”

“Người biết hần ở chỗ nào không?” Trong ánh mắt Duyệt Duyệt bảo bối có chút kích động.

“A? Người tìm hần làm gì?” Chẳng lẽ Cổ Thiên Lạc cũng xuyên qua đến đây!

Duyệt Duyệt bảo bối lại cúi đầu, “Ta nghĩ..... Ta biết phụ thân đối xử với mẫu thân rất tốt, nhưng..... có lẽ trước khi phụ thân gặp được mẫu thân, từng.....”

“Từ cái gì? Rốt cuộc người muốn nói cái gì?”

Duyệt Duyệt bảo bối từ khi nào cũng ấp a ấp úng như thế.

Hắn ngẩng mạnh đầu lên đầu, “Ta nghĩ hắn rất có thể là huynh đệ của ta!”

Cái gì! Ta có thể tránh được Nghênh Tiên trà, nhưng lại thiếu chút nữa không tránh thoát khỏi chè đậu xanh.

“Người.....vài năm nay người đi tìm hắn?”

“Đúng vậy! Nhưng vẫn không tìm thấy, đành phải tới hỏi người. Người có vẻ là người duy nhất gặp qua hắn.”

“Người phát điên cái gì vậy!”

Ta đánh lên người hắn, “Làm sao hắn có thể là huynh đệ của ngươi!”

“Hắn không phải?”

“Đương nhiên không phải! Ta có thể cam đoan với ngươi, hắn cùng với Quân gia của ngươi không có một chút quan hệ nào! Sao ngươi có thể hoài nghi phụ thân ngươi!” Năm đó tình cảm của phụ phụ Quân gia vô cùng nổi tiếng.

“Ta.....”

Vẻ mặt Duyệt Duyệt bảo bối trở nên thất vọng, “Ta chỉ muốn tìm hiểu, biết đâu ta thật sự có huynh đệ.....”

Bàn tay đánh về phía đầu của hắn ngừng lại. Chỉ là hắn muốn có một người thân, mặc kệ là phương thức thế nào, giống như ta năm đó. Lại nghĩ bởi vì một câu lời nói đùa của ta, khiến hắn lãng phí rất nhiều thời gian, cho hắn hy vọng lại đến thất vọng, ta thật sự hận không thể đánh vào người mình.

“Ngốc nghếch!” Bàn tay vẫn đánh vào người hắn. “Ai nói người không có huynh đệ!”

“Không phải vừa rồi người nói.....” Vẻ mặt Duyệt Duyệt bảo bối kinh ngạc.

Ta không để ý đến hắn, xoay người chạy vào phòng ngủ, ôm lấy A Bích còn đang ngủ say đi ra ngoài.

Ta đặt A Bích đến trước mặt hắn, “Mau gọi ca ca!”

A Bích còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy Duyệt Duyệt bảo bối vẫn rất cao hứng, nhào vào trong lòng của hắn.

“Duyệt Duyệt ca ca! Duyệt Duyệt ca ca!” Lần này phát âm thật chuẩn.

“Duyệt Duyệt ca ca tại sao lại khóc? Bị Miêu Mễ mắng sao?”

Hốc mắt của ta cũng đỏ bừng.

Tiệc sinh nhật, ngoại trừ ba người của Huyền Thiên Tông, cha nuôi hồ ly, còn có một vị khách bất ngờ — Thố Tử La Kiệt. Sau chiến tranh, hắn chủ động xin ở lại biên cảnh, hai ngày này vừa vặn trở về báo cáo công tác.

Ta vẫn rất cảm kích hắn chiếu cố ta, cho nên trong lòng âm thầm coi hắn như ca ca.

“Mau gọi La thúc thúc!”

“La thúc thúc!”

Con thỏ không hề để bụng chuyện bị hồ ly đoạt mất vị trí cha nuôi, hấn rất thích A Bích, quà sinh nhật hấn đưa tới cũng rất đặc biệt, là hai con thỏ nhỏ, loài thỏ đặc biệt của Bắc Dục Quốc.

Hồ ly cũng chuẩn bị cho con nuôi một phần hậu lễ, thuận tiện đưa tới một phần lễ mọn cho ta — một quyển mỹ nam đồ.

Ta đã nói với hồ ly, ta chỉ phụ trách thăm tra điều kiện ngoại hình, những cái khác đều do hấn quyết định.

Cao trào của tiệc sinh nhật đương nhiên là màn ăn bánh ga tô.

Nến cắm trên bánh trong gió chớp nháy, A Bích đội trùm đầu hải tặc mà ta làm, đứng ở trên ghế, từ từ nhắm lại hai mắt, chuẩn bị ước nguyện như lời ta nói.

“Nhớ là không thể nói ra, nói ra sẽ không linh nghiệm.” Ta ở một bên nhắc nhở.

“Còn cần phải nói ra sao? Nhất định là muốn một tiểu đệ đệ.” Mỹ nhân sư phụ ở một bên chen vào.

Ta hoài nghi mỹ nhân sư phụ mới là người mang thai, cảm xúc không bình thường trầm trọng! Để hồi báo lại, ta cắt cho hắn một phần bánh ngọt lớn thứ hai, phần lớn nhất đương nhiên là để lại cho phụ thân tướng quân.

Mặt của mỹ nhân sư phụ quả nhiên xụ xuống. Ha ha, chỉ có ta cùng Thúy Vi cảm thấy đây mới là mỹ vị.

Long Đại Tướng quân sau đó mới đến. Dưới sự hy vọng tha thiết của ta và A Bích, hắn ăn phần bánh ngọt lớn nhất kia.

A Bích thật cao hứng, bởi vì ta nói cho nó ăn bánh sinh nhật chính là thể hiện tình cảm của phụ thân với nó; ta cũng thật cao hứng, bởi vì Long Đại Tướng quân cau mày mà ăn!

A Bích hôm nay rất hưng phấn, ta thực vất vả mới dỗ ngủ được nó.

Long Đại Tướng quân còn đang ngồi ở gian ngoài uống trà, có lẽ là bị miếng bánh ngọt kia ngấy phát hoảng. Khi ta đi ra, trong tay hẳn đang cầm một quyển sách nhỏ lật qua lật lại.

A! Là mỹ nam đồ của ta! Vốn định để đêm nay chậm rãi thưởng thức!

Ta vội vàng chạy lại muốn cướp, nhưng không được, hẳn cao hơn ta.

“Người muốn cái này làm gì?”

“Người không cần xen vào! Mau trả lại cho ta!”

Ta muốn giật lấy nhưng lại không dám, sợ bị giật rách.

“Ha ha, đều là mỹ nam nha.”

“Thích cái đẹp mọi người đều có, người có thể ngắm mỹ nữ tại sao ta không được nhìn mỹ nam? Người đang thể hiện sự kì thị giới tính nghiêm trọng đấy!”

“Nhiều mỹ nam như vậy, hay là Đa Đa chưa vừa lòng với chuyện kinh doanh ở Dược Thiện phường?”

“Phi! Phi! Phi! Nói lung tung cái gì! Sao ta có thể làm loại chuyện bức lương vì xướng* này.” Ta thầm nghĩ ta cũng không phải hoa khôi.

**Bức lương vì xướng: ép con gái nhà lành trở thành kỹ nữ.*

“Hai mươi ba tuổi, chưa hôn, không có con, thân thể khỏe mạnh, tính cách ôn hòa; hai mươi bảy tuổi, mất thê tử, có một nữ nhi, thân thể khỏe mạnh, tính cách ổn trọng; mười chín tuổi, chưa hôn, chưa có con.....”

Hồ ly này, sao có thể để ta trâu già gặm cỏ non được. A! Không đúng! “Không được xem! Không được xem!”

Ta không dám lớn tiếng, chỉ có thể dùng sức trừng lớn mắt, ý đồ đe dọa hăn.

Quyển sách trong tay bị hăn dùng sức nắm chặt, khiến ta hoảng sợ không ít.

“Thoạt nhìn giống như tuyển vị hôn phu, nhưng không có tính danh, thân thế.”

Đôi mắt mặc ngọc của hăn nhìn chằm chằm ta, “Đa Đa, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Ta bị hăn nhìn chằm chằm hơi hoảng hốt, nhưng nghĩ lại, sợ cái gì, hăn chỉ là phụ thân của A Bích, không phải phu quân của ta, nghĩ thế giọng nói cũng bình tĩnh trở lại, “Cái gì cũng có nguyên nhân của nó, không thể nói được, còn xin đại tướng quân trả vật lại cho chủ.”

“Nguyên nhân?” Hắc cúi đầu suy nghĩ một lát, lại ngẩng đầu nhìn chăm chăm ta, “Là nguyên nhân giống như lần trước đi?”

Nam nhân này không có việc gì thông minh như thế làm gì! Thôi, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, người đã đoán được, ta cũng không cần che giấu, dù sao người cũng không có quyền cản trở ta.

“Việc này không có quan hệ với đại tướng quân, đại tướng quân không cần hỏi đến.” Ta cố nói bằng giọng điệu lạnh lùng nhất có thể.

“Vì sao? Người có A Bích còn chưa đủ sao?” Dường như hắc có chút tức giận.

“Nhiều con nhiều phúc nha! Nam nhân các người có thể ba vợ bốn nàng hầu, còn ta chỉ muốn có thêm một đứa nhỏ, không được sao?”

Có để ý cũng nên là chuyện của A Bích, người xen vào chuyện của ta làm gì.

Hắn đặt tay ở sau lưng, trong tay vẫn nắm quyển mỹ nam đồ kia, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ. Ta nhẹ nhàng tiến lên, nghĩ đến chuyện tập kích đột ngột.

“Người đang oán trách ta xen vào giữa người cùng A Bích sao?” Hắn đột nhiên lên tiếng, khiến ta ở phía sau không dám nhúc nhích.

“Không có! A Bích là đứa nhỏ tốt, nên được phụ thân thương yêu.”

Ta nói thật tình, nhưng lần này ta quyết không muốn biết phụ thân của đứa nhỏ là ai, cũng không muốn hắn biết ta là ai.

“Không có tên họ, không có thân thế, người muốn hoàn toàn chặt đứt tất cả.”

Long Đại Tướng quân quay người lại, ngữ khí có chút ai oán, “Nói đến cùng, vẫn là người oán ta.”

“Tùy người nghĩ thế nào, trước đem vật đó trả lại cho ta.”

Ta duỗi tay nắm lấy tập mỹ nam đồ, lần này hẳn không có ngăn cản. Ta vuốt sách, hoàn hảo, không có rách.

“Nếu nguyên nhân tại ta, để ta giúp người tìm.” Hắc khôi phục lại vẻ mặt thản nhiên.

A! Ta lại bị hắn dọa sợ: “Ha ha, Long Đại Tướng quân nói đùa rồi, loại chuyện nhỏ như thế này sao có phiền người, ta tự mình lựa chọn là được rồi.”

“Những người đó không được.” Hắc khinh bỉ nhìn sách trong tay ta.

“Ha ha, đó là đương nhiên, quân nhân tài ba giống Long Đại Tướng đúng là chỉ có thể gặp mà không thể cầu, cho nên lần này Đa Đa không dám hy vọng xa vời.”

Mặt của hắn hơi hồng lên, “Người có thể cân nhắc.”

“Cảm tạ, đã có người giúp ta.” Ta sẽ không đưa dê vào miệng hổ đâu.

“Hừ, là Thương Dung đi.”

“Sao người.....” Ta đứng lúc ngậm miệng, nói ra không phải thừa nhận sao.

“Ngoại trừ hắn, người có thể tìm ai. Tuy rằng hắn giao thiệp rộng rãi, nhưng phần lớn là đều là với người làm ăn. Những kẻ ngu xuẩn chắc chắn người sẽ không muốn, vậy những kẻ giả hoạt người lại dám muốn sao?”

“Người có thể tìm dạng người thế nào?”

“Vương công quý tộc, con cháu quan lại, chiến tướng sa trường, người muốn loại nào?”

“Ha ha, cửa quá cao, cảm tạ. Ta không muốn rơi vào bẫy nữa, lần này là giao dịch tiền tài trần trụi.”

“Hừ, vương công quý tộc cũng có thời điểm thất thế, con cháu quan lại cũng có thời điểm sa sút, chiến tướng sa trường cũng có thời điểm chiến bại, đều có thể dùng tiền thu mua.”

Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, “Về phần ‘mắc mưu’, lần trước hình như là tự người tìm tới cửa.”

Mặt của ta cũng đỏ lên, “Vô cớ lấy lòng, không gian tức đạo! Không có khả năng chỉ vì đại tướng quân cảm thấy có lỗi với ta mới chuyện này đi.”

“Không sai! Ta muốn để A Bích về nhận tổ tông.”

Ta biết ngay mà! “Không được! A Bích chọn đường gì, muốn cuộc sống như thế nào, để cho chính nó lựa chọn. Nhưng hiện tại ta sẽ không để cho nó rời xa ta!”

“Ta cũng không phải muốn tách các người ra, ta chỉ muốn mang theo con ta đi ra ngoài, để cho A Bích có thể thoải mái gọi tiếng ‘phụ thân’.”

Hắn nói chuyện vẻ mặt rất nghiêm túc.

Mặc kệ cuối cùng A Bích chọn ai, ta đều đã chuẩn bị tâm lý tốt cho việc công khai quan hệ của hắn và A Bích, chỉ cần hắn có thể bảo hộ A Bích. Còn chuyện hắn muốn giúp đỡ, ha ha, có thêm nhiều lựa chọn cũng không tệ. Đương nhiên, ta nhất định phải cẩn thận, không thể quên hắn còn giao hoạt hơn hồ ly.

“Được, một lời đã định. Ta ở đây đợi tin tốt của đại tướng quân.”

Chương 26: Ngắm hoa trong sương

Trong đầu ta thoáng qua câu nói kia của hồ ly —— cẩn thận vẫn hơn!

Nói thật, Long Đại Tướng quân tự tiến cử so với hồ ly Thương Dung còn khiến ta sợ hãi hơn, mặc dù không phải hẳn để cử mình. Ta lập tức đi tìm hồ ly, muốn nghe ý kiến của hắn.

“Người muốn nghe lời nói thật hay là nói dối?” Hồ ly Thương Dung thực nhẹ nhàng hỏi.

“Phí lời!”

“Ai, hai người các người một người là bằng hữu tốt, một người huynh đệ tốt, bảo ta giúp ai mới được?”

“Người giúp hần chỉ được coi là thêu hoa trên gấm, người giúp ta mới là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Người cảm thấy ai sẽ nhớ kỷ ơn nghĩa của người hơn?” Khi nên nhún nhường vẫn phải nhún nhường.

“Vậy tặng người một câu...” Thái độ của hần trở nên vô cùng nghiêm túc, “Cẩn thận vẫn hơn!”

Đợi nửa ngày, lại nghe được một ý kiến không hề có tính kiến thiết như vậy, ta giống như bị dội nửa thùng nước lạnh vào người. Bất đắc dĩ, chỉ biết nhắc nhở hồ ly hành động nhanh hơn, tốt nhất là tìm một người ngay nơi này của hần, như vậy mới có thể ngăn chặn được miệng của Long Đại Tướng quân.

Về phần quyến rũ nam đồ kia, không biết là do sự ảnh hưởng trước vẻ đẹp châu ngọc của Long Đại Tướng quân, hay là Long Đại Tướng quân nói đúng, quả thật một người cũng không thấy được. Ta nên sớm nghĩ đến, nữ tử tuổi trẻ mào mĩ như ta tất nhiên sẽ có nhu cầu bình thường, nam nhân đầu tiên không nên tìm người cường hãn như hần!

Vì sao số ta lại xui xẻo như vậy, đúng là nhà dột còn gặp đêm mưa, khi ta đang lo lắng phía Long Đại Tướng quân thì phía Hồ Ly Thương Dung lại xảy ra chuyện.

Sau cuộc chiến tranh thất bại, Thụy Quốc và Bắc Dục Quốc đồng ý ở nơi giao nhau giữa ba nước mở khu vực kinh tế mậu dịch, để cho thương giới của Lăng Quốc có thể thâm nhập sâu thêm vào hai nước. Hồ Ly Thương Dung bị chọn là đoàn trưởng đoàn đại biểu đi đến Bắc Dục Quốc đàm phán, cùng đi có Tấn Vương [con trai thứ sáu của tiên đế], ít nhất cũng phải ba, bốn tháng mới có thể trở về. Ta thầm hận thời đại này vì sao không có máy bay, nếu không một tuần là đủ rồi.

Ta hoài nghi Long Đại Tướng quân giở trò quỷ, hắt lại Ủy khuất nói Thương Dung là thiếu chủ của Thương gia đứng đầu Lăng Quốc, có quan hệ thân thích với đương kim hoàng thượng, chuyện này vốn không thể thiếu hẳn, lại nói hẳn chỉ là một thần tử, làm sao có thể chi phối ý nghĩ của Hoàng Thượng.

Long Đại Tướng quân cũng mang đến cho ta một tin tức tốt, lại một quyển mỹ nam đồ. Động tác của hẳn còn nhanh hơn Thương Dung.

“Chỉ một bức thôi sao?”

Ta đánh giá bức mỹ nam đồ trong tay, “Thương Dung đưa cho ta một đồng đấy.”

Long Đại Tướng quân ngồi ở bên cạnh bàn, cầm lấy một quả trứng chim cú, đó là thức ăn buổi sáng của ta. Hấn vừa bóc vỏ vừa nói: “Một đồng trứng chim cú cùng một quả trứng gà đặt ở cạnh nhau, người sẽ chọn cái nào?”

“Ồ, cái đó..... ta nghe nói giá trị dinh dưỡng của một quả trứng chim cú bằng năm quả trứng gà, ta nghĩ ta sẽ chọn trứng chim cú.”

Long Đại Tướng quân cầm quả trứng chim cú vừa bóc xong trong tay ngạc nhiên nhìn ta, ta cũng thần nhiên nhìn hấn.

“Lời nói của ta là sự thật, là người lấy ví dụ không đúng. Đáng lẽ người nên hỏi ta một đồng Bằng Tinh thạch cùng một khối Thủy Tinh thạch đặt cùng nhau, ta sẽ chọn cái nào. Ta đây nhất định sẽ chọn Thủy Tinh thạch.” [chú thích: Bằng Tinh thạch cùng Thủy Tinh thạch đều là bảo thạch của thời đại này, bề ngoài tương tự nhau, nhưng Thủy Tinh thạch quý giá hơn.]

Long Đại Tướng quân nở nụ cười, “Không sai, đây chính là Thủy Tinh thạch ta chọn từ trong đồng Băng Tinh thạch ra cho ngươi, miễn cho ngươi tìm hoa mắt.”

“Không cần cao hứng quá sớm, ta còn chưa thừa nhận đây là Thủy Tinh thạch đâu.” Hừ, dám cười nhạo ta không có mắt nhìn, cũng đúng, tình mắt thì đã không chọn nhầm ngươi.

Ta mở bức họa cuộn tròn ra, không sai, là một nam tử tướng mạo xuất sắc, mặc dù không thể so với khí khái anh tuấn của Long Đại Tướng quân, nhưng cũng tao nhã khí độ, còn hơn cả Chu Du năm đó, vừa thấy đã biết xuất thân bất phàm. Nam tử như thế sao có thể có thể đồng ý với yêu cầu của ta? Trong đầu ta thoáng qua câu nói kia của hồ ly — cẩn thận vẫn hơn!

“Thế nào?” Long Đại Tướng quân không biết khi nào đã đứng ở trước mặt ta.

Bội phục! Chuyện làm mối mà hắn cũng có thể làm tiêu sái được như thế.

Ta thu lại bức hoạ, “Ta muốn nhìn thấy người thật.” Ảnh chụp còn có thể tạo giả, huống chi là vẽ, Vương Chiêu Quân chính là một ví dụ điển hình*.

**Theo phong tục vua chúa ngày xưa chọn người thị tẩm thì dựa vào tranh để chọn người, Vương Chiêu Quân có vẽ đẹp chim sa cá lặn, nhưng lại bị vẽ không đúng với ngoài đời thực cho nên lỡ dở một thời gian.*

“Người không phải không muốn quen biết đối phương sao?”

“Ta không muốn biết hắn là ai. Nhưng dù sao tranh vẽ cũng chỉ thể hiện được bảy tám phần, mà phẩm chất lại càng phải chứng kiến tận mắt mới có thể thấy. Ta không gặp trực tiếp, chỉ cần âm thầm quan sát là được.”

Ta nhìn thẳng hắn, muốn từ trong ánh của hắn tìm được chút vẽ kích động.

“Được rồi, ta sẽ nhanh chóng sắp xếp.” Ánh mắt hần bình tĩnh vô ba.

Ta chưa từng biết trong Túy Hoa Lâu lại có nơi như vậy, một gian mật thất. Từ lỗ nhỏ ở trên tường có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của gian phòng bên ngoài, may mà không phải gian phòng quen thuộc ta thường tới.

Trong phòng, Hoàng công tử ngồi trên bàn uống trà đối diện với tâm mắt của ta, ta vừa vặn có thể nhìn thấy rõ ràng bộ mặt của hần. Khuôn mặt của hần hình bầu dục, trắng như ngọc, mi thanh mục tú, thật đúng như trứng gà bóc vỏ, dung mạo khí chất diệu bộ còn hơn bức họa vài lần.

Hoàng công tử cùng tuổi với ta, cũng là hai mươi hai, đương nhiên hần không phải họ Hoàng, đây chỉ là một cái tên giả.

“Thật sự là hần chưa thành thân cũng chưa đính hôn sao?” Ta cảm thấy rất kỳ quái, Lăng Quốc từ khi nào nổi lên phong trào kết hôn muộn

thế.

“Mấy năm trước vị hôn thê của hần bệnh chết, hần là người si tình, không muốn cưới người khác.” Long Đại Tướng quân đứng bên cạnh ta.

“Thế vì sao hần hần phải đồng ý chuyện này..... Thoạt nhìn hần không giống kẻ thiếu tiền.”

Tốt xấu gì ta cũng đã từng làm tiểu thư của tướng phủ, nhìn ra được y phục trên người Hoàng công tử, nhẫn trên tay, ngọc bội bên hông đều là vật quý giá, vẻ mặt của hần tuy có chút lo âu, nhưng không hề sợ hãi.

“Gia tộc của hần quả thật không bình thường, nhưng hần là con thứ, tính tình vẫn nhược, hơn nữa phụ mẫu đều qua đời, hần không thiếu tiền, nhưng hần thiếu thế. Sở dĩ hần đáp ứng, bởi vì hiện tại hần có việc phải cầu cạnh ta.”

Ta không hỏi hần là chuyện gì, dù sao đó cũng là chuyện riêng tư của người khác. Nhưng bởi vì người ta cầu cạnh hần, hần liền bức người ta bán mình! Ta cảm thấy hơi phẫn nộ.

Hắn như nhìn thấu suy nghĩ của ta, khẽ cười nói: “Thế này không tốt sao, còn giảm được chi phí cho người. Hơn nữa người cũng không cần lo lắng hắn sẽ cùng người tranh giành đứa nhỏ, hắn còn sợ bị lộ tẩy hơn cả người.”

Ta bĩu môi, “Người mau đi ra đi, đừng để trứng gà công tử đợi lâu.”

“Ha ha, không phải trứng chim cú sao?” Hắn cứ nhiên cười ra tiếng.

Ta trừng mắt nhìn hắn một cái, ai mà biết được mật thất này có cách âm hiệu quả hay không.

“Được rồi, được rồi, ta đi ngay, người không cần tức giận.”

Sao ta cảm thấy mỗi khi ta tức giận khó chịu, tâm tình hắn lại đặc biệt tốt.

Long Đại Tướng quân vừa đi vào gian phòng kia, trứng gà công tử lập tức kích động đứng lên, vừa định mở miệng, lại bị Long Đại Tướng quân ra hiệu dừng lại, ý bảo hắn ngồi xuống rồi nói sau. Hắn nghe lời ngồi xuống, đại tướng quân ngồi bên cạnh hắn, như vậy sẽ không ngăn cản tầm mắt của ta.

“Thật ngại quá, để cho Hoàng công tử đợi lâu, Long mỗ xin cáo tội.”

“Đại tướng quân không cần đa lễ.”

Trứng gà công tử có vẻ hơi mất tự nhiên, xem ra không phải người mạnh vì gạo bạo vì tiền, “Hôm nay đại tướng quân bảo ta đến, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Giọng nói của hắn mang theo vài phần lo lắng.

“Cái đó thì không phải. Chỉ là việc này không bình thường, muốn để công tử suy nghĩ thêm, tránh ngày sau.....”

“Ta cũng biết việc này không bình thường, nhưng không phải đại tướng quân nói không còn cách nào khác sao. Một khi đã như vậy, cũng chỉ có thể như vậy.”

Ta cảm thấy mình đúng là đang bức lương vi xương.

“Nếu công tử đã hạ quyết tâm, thì việc công tử nhờ vả Long mỗ nhất định sẽ tận tâm giúp đỡ.”

“Ai, vốn không nên phiền toái đại tướng quân, nhưng người cũng biết Hoàng.....”

“Người nói Cửu công tử sao?”

“Đúng, đúng, nhưng người cũng biết con người của Cửu ca, nếu không phải hãn không nể tình cảm, ta cũng sẽ không phải đi bước này.” Trên mặt Hoàng công tử có chút phẫn hận, có chút ai oán.

“Người cũng đừng trách hần, hiện tại hần đứng đầu một nhà, trên vai gánh vác cả gia nghiệp, cũng không dễ dàng gì, nhiều chuyện khó tránh khỏi bất đắc dĩ.”

“Ai, ta cũng hiểu, sinh ra ở nơi đó, có một số việc là không thể tránh khỏi.”

Nói xong, hần cười khở vài tiếng. “Chuyện này có thể thành công, coi như là đòi lại được công đạo cho mẫu thân của ta, lúc này ta thật sự hạ quyết tâm.”

“Cũng phải phải nhắc nhở người, về sau có đứa nhỏ sẽ không theo người.”

Vẻ mặt của trứng gà công tử mờ mịt, “Đó là tất nhiên, đứa nhỏ làm sao có thể đi theo ta, đây chính là danh không chính, ngôn không thuận.”

Nghe thế ta có chút tức giận, trứng thối này, dám ghét bỏ đứa nhỏ, người xem Long Đại Tướng quân xem..... Nha! Lại nghĩ nhiều rồi.

“Về sau cũng không thể gặp mặt mẫu tử các nàng.”

“Cái đó cũng không có cách nào, nàng có duyên phận của nàng, chỉ cần sống tốt là được. Ta chỉ là lo lắng danh tiết của nàng, nếu là.....”

Trứng gà công tử lại có chút ai oán, xem ra còn không phải kẻ hoàn toàn vô tình vô nghĩa.

“Điều này thì người yên tâm, ta đã hỏi qua nàng, nàng cũng rất kiên định. Hơn nữa việc này có ta, sẽ không xảy ra sự cố gì.”

Long Đại Tướng quân giống như thật nóng lòng muốn đẩy ta ra ngoài, vốn tưởng rằng hắn sẽ tìm cách ngăn trở. Như vậy không tốt sao? Vì sao trong lòng lại có cảm giác không thoải mái?

“Chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm, đợi khi chọn được thời gian ta sẽ thông báo cho người.” Long Đại Tướng quân giống như là người bán đấu giá trên sàn đấu giá, rốt cục cũng rao đến lần thứ ba.

“Đa tạ đại tướng quân.” Trứng gà công tử cảm kích ôm quyền.

Ta bắt đầu có chút tò mò, đến tột cùng là chuyện gì lại có thể khiến hãn hy sinh như thế.

Long Đại Tướng quân đưa trứng gà công tử ra ngoài, ta nhân cơ hội này đi ra khỏi phòng. Trên tường quả nhiên có một bức họa mỹ nữ, khe hở của gian mật thất để nhìn ra gian phòng này chính là con mắt của mỹ nữ. Ta nhớ lại một bộ phim kinh dị từng chiếu trên TV: Trên tường cũng treo một bức họa mỹ nhân từ xa xưa, khi màn ảnh kéo gần, ánh mắt của người trong ảnh lóe lên, con người chuyển động, tiếng nhạc u oán bắt đầu vang lên.....

Ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, trong gian phòng chỉ có một mình ta.

Đúng lúc này, Long Đại Tướng quân trở lại, ta vội chạy tới kéo cánh tay hãn, cảm thấy thực an tâm.

“Người làm sao vậy?” Hấn dường như cảm nhận được sự bất an của ta.

“Không có gì! Không có gì!” Ta buông cánh tay hấn ra, trong lòng tự khinh bỉ mình.

“Vừa lòng không?”

“A?”

“Trứng gà công tử!”

“À, đúng, trứng gà công tử.”

Căn cứ vào quan sát của ta, trứng gà công tử thuộc loại được nuôi chiều từ bé, chưa từng gặp khổ ải nhân gian, cũng không phải người có vẻ gánh vác trọng trách của cả gia tộc, nhưng chắc chắn không phải loại người tùy tiện làm xằng làm bậy; tâm tư lại không phức tạp, trong lòng nghĩ cái gì đều thể hiện ra mặt, không giống hồ ly cả ngày cười tủm tỉm

nhưng lại nhìn không nhìn ra thật giả, cũng không giống Long Đại Tướng quân vẻ mặt lạnh như nước nhìn không ra nông sâu, lại không có ý định tranh đua nhỏ với ta, đúng là một sự lựa chọn không tồi. Nhưng.....

Ta ngẩng đầu nhìn Long Đại Tướng quân, vẫn không nhìn ra cái gì, hẳn thật sự nhiệt tình với chuyện này sao?

“Ta muốn chờ Thương Dung trở về, hẳn cũng thay ta xem xét vài người, chỉ là đi gấp quá, chưa kịp nhìn kỹ.” Thật ra là ta muốn chờ Thương Dung trở về giúp ta điều tra một chút.

“Như vậy tất nhiên là ổn thỏa. Có điều chuyện của Hoàng công tử thật sự rất gấp, đợi đến lúc hẳn về có lẽ đã chậm rồi. Nếu như giúp hẳn trước, sợ đến lúc đó hẳn lại đổi ý, loại chuyện như thế này đối với hẳn dù sao thì vẫn hơi.....”

Ta cắn chặt răng, “Vậy để ta suy nghĩ vài mấy ngày, ta sẽ nhanh chóng trả lời ngươi.”

Ta không muốn vì do dự của ta mà làm lỡ dở chuyện của trứng gà công tử, nhưng hần là người tìm tới nên ta mới phải suy nghĩ, nếu là hồ ly, ta sẽ không cần để ý nhiều.

Trên đường trở về, ta tò mò hỏi: “Người nói với hần như thế nào?”
Chẳng lẽ nói có một nữ nhân muốn mượn hần để sinh con?

“Ta nói có một đôi phu thê thành hôn đã lâu mà vẫn không có con, là phu quân có bệnh không tiện nói ra, cho nên muốn tìm một người để sinh con, bởi vì tương lai phải kế thừa gia nghiệp, cho nên muốn tìm một người có xuất thân tốt, về sau đoạn tuyệt không được liên hệ, cho nên không thể bại lộ thân phận.”

“Hần tin?”

Long Đại Tướng quân quay sang liếc mắt nhìn ta, “Cho dù người là người nghĩ nhiều, nhưng không phải ai cũng nhất định phải biết chân tướng mọi việc như người.”

“Lúc trước người cũng nghĩ như vậy sao?”

Hắn không nói gì.

Chương 27: Nông nô xoay người

Nói cho người một câu, khi nữ nhân nói không cần chính là không cần

Từ sau khi ta quyết tâm mở lối đi khác, ta vẫn có vài phần cảm giác hưng phấn khi vụng trộm, giống như lần trước. Mà khi thật sự phải quyết định, ta lại có chút do dự.

Lần đầu đi tìm người sinh con, tuy mọi người không nói gì, vẫn luôn yêu quý A Bích, nhưng trong lòng chắc chắn không đồng ý, nếu lại có lần thứ hai, bọn họ sẽ nói thế nào? Là giống như Long đại tướng quân hỏi ta có A Bích còn chưa đủ sao, hay là sẽ trách cứ ta tàn khốc vô tình, hoặc là trong lòng sẽ khinh bỉ ta?

Nếu ta giải thích cho bọn họ ta rất yêu A Bích, cho nên ta không đành để A Bích không có phụ thân, cho nên ta nghĩ muốn có một đứa nhỏ

khác chỉ thuộc về riêng ta, như thế bọn họ nhất định sẽ lại giống hồ ly hỏi ta, tại sao không gả cho Long đại tướng quân.

Ta cũng từng hỏi bản thân mình vì sao không nghĩ tới chuyện gả cho Long đại tướng quân. Hắc đúng là một nam nhân xuất sắc, lại yêu A Bích như vậy, nhưng hắc có yêu ta không? Thỉnh thoảng cũng bắt gặp ánh mắt dịu dàng của hắc, nhưng đó là dành cho ta sao? Hay là cho mẹ của đứa nhỏ? Ở trước mặt hắc ta không hề có cảm giác an toàn, mỗi lần giao chiến ta đều ở thế yếu, mà khi ta cảm nhận thất bại sâu sắc, hắc luôn mang về mặt chuyện không liên quan đến mình, giống như ta vừa diễn một hồi kịch buồn cười thấp kém.

Giống như lần này, trong khi ta lo lắng hắc biết chuyện sẽ ngăn cản, kết quả hắc lại trợ giúp, còn ép ta nhanh chóng đưa ra quyết định, giống như chờ bán vé lấy tiền. Hừ, ta cũng không có tâm trạng cùng hắc tranh cao thấp, để A Bích phải khổ sở, nhưng nếu không phản kháng gì nhất định sẽ bị hắc xơi tái.

Ta đã quyết định, ta sẽ sinh thêm một đứa nhỏ, các người nói ta vô tri cũng được, nói ta vô tình cũng được, nói ta vô sỉ cũng được, ta đã quyết định!

Về chuyện của Hoàng công tử, nếu chờ hồ ly trở về, chuyện này không cần biết là thật hay giả đều sẽ thất bại, hơn nữa đêm dài lắm

mộng, nếu để mọi người biết được, chỉ sợ không thể tiếp tục được nữa.

Long đại tướng quân có thể đùa giỡn cái gì? Chẳng lẽ treo đầu dê bán thịt chó tìm một tên nam nhân xấu xí đến cho ta? Chắc là không đâu, cho dù không vì A Bích, thì hãn cũng không dám đắc tội với Huyền Thiên Tông đi? Nhiều nhất có lẽ chỉ là thực hiện kế thành trống để cho ta xấu hổ một chút thôi. Hãn sẽ không tự hiến thân mình chứ?

“Người thật sự quyết định?”

“Đúng vậy!” Nghĩ thầm, không phải người muốn ta nhanh chóng quyết định sao. “Vẫn lấy thời gian một tháng, giống như lần trước.” Ta vừa nói, vừa liếc mắt nhìn hãn, muốn nhìn xem hãn có phản ứng gì.

“Được.” Hãn không có biểu hiện gì đặc biệt.

“Còn một vấn đề nữa, ta muốn..... nghe ý kiến của người.”

“Vấn đề gì?”

“Cái đó..... nên làm như thế nào?” Giọng nói của ta càng ngày càng nhỏ.

Hắn mang vẻ mặt không thể tin nhìn ta, “Không phải lần trước đã làm cùng ta rồi sao?”

Mặt ta càng đỏ, “Ta, ta không phải nói chuyện đó! Ý ta là..... Hoàng công tử không phải người mù!”

“Hạ được cho hắn, để người muốn làm gì thì làm.”

Mặt ta nóng rực như bị thiêu đốt, “Bậy bạ! Như thế chẳng phải thành, thành.....” Ta không nói ra được hai chữ “cường bạo”.

“Vậy ý người là?”

“Tìm cho ta một phòng không có ánh sáng, duỗi tay không thấy năm ngón, không ai nhìn thấy ai.” Chỉ biết trông cậy vào hần.

“Không sợ ta đổi người khác sao?”

“Không sợ! Chỉ sợ đại tướng quân tự mình bỏ lên.”

Hần không nói gì, liếc mắt nhìn ta một cái, nhìn đến nỗi ta lông tóc dựng đứng.

Đêm khuya, ta đi theo Long đại tướng quân vào một biệt viện ở ngoại ô, đây là biệt viện của hần. Sân khấu đều đã chuẩn bị sẵn sàng,

quả nhiên là chờ bán vé lấy tiền. Trong lòng ta bỗng nhiên có chút tức giận.

Hắn mang ta vào một gian phòng, cửa sổ đều đều bị che kín bởi màn che thật dày, nếu không đốt đèn, cho dù là ban ngày cũng không nhìn thấy gì.

“Có vừa lòng không?”

“Vừa lòng! Vừa lòng!” Ta cố gắng thể hiện vẻ tự nhiên, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

“Nếu người không muốn, ta sẽ giải thích với Hoàng công tử, chuyện đáp ứng hắn cũng có thể cân nhắc lại.”

“Không, không có, ta không có đổi ý.”

“Vậy người ở trong này đợi một chút, Hoàng công tử rất nhanh sẽ đến.”

“VẬY NGƯỜI.....”

“ĐÃ KHÔNG CÒN CHUYỆN GÌ CỦA TA, TA VỀ TRƯỚC.”

“A, NGƯỜI PHẢI ĐI VỀ?”

“LÀM SAO? MUỐN TA Ở BÊN NGOÀI CHỜ NGƯỜI SAO?”

“KHÔNG CẦN! KHÔNG CẦN!” TA VỘI VÀNG PHỦ NHẬN. Ở TRÊN ĐỊA BÀN CỦA HẮN CÙNG VỚI NAM NHÂN KHÁC..... ĐÃ RẤT QUÁI LẠ, CÒN MUỐN HẮN NGỒI Ở BÊN NGOÀI CHỜ, THÌ SẼ THÀNH CÁI GÌ!

“SÁNG MAI, XE NGỰA SẼ ĐƯA NGƯỜI VỀ.”

“À, đã biết.” Ta một mình đến đây, việc này không thể để cho Thúy Vi, Thúy Nùng biết.

“Trong một tháng, biệt viện này sẽ dành riêng cho các người.” Trong lòng ta thực sự không được tự nhiên, nhưng ngoài miệng vẫn nói tiếng cảm ơn.

Ta ngồi ở bên giường, bốn phía tối đen, lẳng lặng.

Ta nghĩ lại những đêm của bốn năm trước, khi đó là Long đại tướng quân cũng ở trong bóng đêm chờ ta, mà hiện tại ta cũng ngồi trong bóng tối chờ người khác. Khi đó hẳn cũng lo lắng bất an giống như ta bây giờ sao?

Vì sao ta phải lo lắng bất an? Là vì chuyện cùng với một nam nhân xa lạ thân mật, hay là bởi vì hành động ngoài dự kiến của Long đại tướng quân? Ta tới nơi này, đến tột cùng là mỗ lối đi tắt hay là đem dê đến miệng cọp?

Hoàng công tử còn chưa đến, nỗi bất an và nghi hoặc của ta càng ngày càng lớn.

Ta tiếp tục ngồi bên giường, miên man suy nghĩ các loại khả năng của đêm nay.

Chuyện tốt đạt được? Cái đó đương nhiên là kết quả tốt nhất.

Treo đầu dê bán thịt chó? Một nam nhân ta chưa đồng ý, như thế khác gì cưỡng gian! Ta cùng với đại tướng quân lại không có thâm cừu đại hận gì, chắc hẳn không đến mức ác độc như thế đâu.

Công bố với quần chúng? Nếu ở 21 thế kỷ rất có khả năng hẳn sẽ chụp ảnh hoặc quay phim, sau đó lấy ra để uy hiếp ta, nhưng bây giờ cho dù là phác họa cũng không nhanh như vậy.

Tự mình ra tay? Lần trước là do muốn giữ mạng, bị buộc bất đắc dĩ, mà chuyện lần này hoàn toàn không có liên quan gì đến hẳn, không cần chủ động hiến thân.

Giỏ trúc mức nước? Ta nghĩ đây là khả năng có thể xảy ra nhất. Để cho ta tràn đầy hy vọng ngồi đây đợi, sau đó ngồi cả một đêm, vừa bất mãn, vừa tức giận lại xấu hổ, có lẽ đây là thứ hăn muốn xem nhất.

Hoàng công tử vẫn chưa tới, xem rất có thể là giỏ trúc mức nước. Nghĩ vậy, không hiểu sao trong lòng ta lại thấy có chút yên ổn. Một khi đã như vậy, ta cũng không cần thiết ngồi đợi cả một đêm, chỉ bằng lên giường đi ngủ. Có điều, để phòng ngộ nhỡ, ta không dám cởi quần áo ngoài.

Nếu ngày mai Long đại tướng quân phát hiện ra ta không phải mang biểu hiện thẹn quá thành giận như hăn mong muốn không biết có thất vọng hay không.

Vừa nằm xuống trong chốc lát, chợt nghe thấy tiếng cửa mở, sau đó tiếng chân người bước vào.

Ta cả kinh, vội vàng ngồi dậy, chẳng lẽ ta hiểu lầm Long đại tướng quân?

Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng ta vẫn có thể cảm giác được một bóng người đang tiến đến gần giường. Ta theo bản năng hỏi một câu: “Là Hoàng công tử sao?”

Nói xong lại lập tức mắng chính mình ngốc, không phải đã nói không lên tiếng sao, hần sao có thể trả lời ta.

Hần quả nhiên không nói gì, mà nhấc màn lên, tiến về phía ta, ta có thể cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể hần. Ta bất giác rụt lui về phía sau, tim bắt đầu đập tăng tốc, năm đó cùng với Long đại tướng quân cũng không có cảm giác thế này.

Nhưng nếu bây giờ, ta đẩy hần xuống giường rồi chạy trốn, thật sự sẽ trở thành trò cười. Nghĩ vậy, lòng lại quyết tâm, ta nằm xuống, nhắm mắt lại, mà cho dù mở to mắt cũng không nhìn thấy cái gì.

Hần bắt đầu cởi quần áo của ta, động tác rất quen thuộc điêu luyện. Trong lòng ta nghĩ, thì ra si tình đến vậy cũng không tránh được chuyện tằm hoa vấn liễu.

Hắn dán đến bên cơ thể của ta, ta đã không phân biệt được là nhiệt độ cơ thể của hắn cao hay là của ta cao, chỉ cảm thấy cả người như bị thiêu đốt.

Hắn đặt môi lên cổ ta, ra sức mút vào, ta thừa nhận động tác đó của hắn khiến ta thật..... Thoải mái.

Tay hắn tiếp tục vuốt ve người ta, đầu óc ta đã bắt đầu mơ màng, lại còn suy nghĩ: Tiểu tử này khá được.....

Hắn rớt cục hôn lên môi ta, khi thì dịu dàng, khi thì nồng nhiệt, cảm giác rất quen thuộc.....

Trong đầu ta lập tức thanh tỉnh một chút: Quen thuộc! Hai kiếp của ta chỉ thân mật với một nam nhân duy nhất, sao có thể có cảm giác quen thuộc? Trừ phi.....

Ta đột nhiên đẩy hắn ra, rõ ràng hắn cũng bị hoảng sợ.

“Người, người là đại tướng quân!” Nói xong ta liền giã dựa nghĩ muốn xuống giường, lại bị ép xuống.

“Là ta thì sao?” Quả nhiên là hấn, giọng nói còn mang theo một chút tức giận.

Người có tư cách tức giận là ta mới đúng! Ta lại dựa một chút, nhưng sức của hấn mạnh hơn ta nhiều, ta buông tha, nhưng không thể buông tha kháng nghị bằng miệng.

“Hoàng công tử đâu, người, người sao có thể lừa gạt ta!”

“Người chỉ muốn cùng Hoàng công tử..... người xa lạ cũng có thể, vì sao ta lại không thể?”

“Người nghĩ ta là hoa khôi của người sao?! Không phải người ta muốn, ai cũng không được!”

“Người chỉ gặp hần một lần đã quyết định, ngay cả chuyện hần là ai cũng không biết!”

“Không biết mới tốt, hần sẽ không tranh đưa nhỏ với ta!”

Nếu nhìn thấy được, bộ dáng lúc này của chúng ta nhất định rất buồn cười, rõ ràng là trần trụi, nhưng lại không rảnh để suy nghĩ đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

“Ta cũng không tranh đưa nhỏ với người.”

“Còn không sao! Người nói muốn để A Bích về nhận tổ tông!”

Hần đột nhiên ôm chặt lấy ta, “Ta chỉ hù dọa người thôi, ai bảo người muốn đi tìm nam nhân khác! Ta đáp ứng người, chỉ cần người không đồng ý, ta sẽ không công khai quan hệ phụ tử với A Bích, chúng ta vẫn sẽ như bây giờ.”

Ta không theo kịp ý nghĩ của hắn, “Không tìm nam nhân khác thì ta sinh đứa nhỏ thế nào?”

“Chẳng lẽ ta không được?” Hắn lại có chút tức giận.

“Không được!” Đúng là nói đùa, ta muốn mở lối đi khác chứ không phải muốn đem dê đến miêng cạp.

“Người chán ghét ta như vậy? Nam nhân xa lạ kia rốt cuộc có điểm nào tốt hơn ta?” Hắn ép ta đến có chút đau.

“Bọn họ không bắt nạt ta!” Người muốn đáp án, ta sẽ cho người.

“Bắt nạt? Ta bắt nạt người khi nào?”

Khi nào thì bắt nạt ta? Trong đầu ta hiện lên từng hình ảnh về hắn, từ lần đầu tiên gặp mặt đã té ngã trước mặt hắn, đến những lần bị hắn trêu cợt lừa gạt, xấu hổ như thế, không cam lòng như thế, hắn lại còn hỏi khi nào thì bắt nạt ta.

Nước mắt bắt đầu chảy ra, không thể ngừng được. Không ngờ hai lần khóc đau đớn trong kiếp này, đều bởi vì hắn.

“Khi nào thì bắt nạt ta? Ô..... Người rõ ràng biết tất cả, lại đứng ngoài muốn nhìn ta diễn trò, còn chê cười ta diễn không tốt, coi ta như một tên hề, không phải bắt nạt sao?”

“Ô..... Người giả vờ tốt bụng giúp ta tìm người, lại lừa ta đến tình cảnh nhục nhã này, không phải bắt nạt sao?”

“Ta không phải.....”

Ta không cho hắn xen vào, “Ô..... Người rõ ràng đã đáp ứng về sau đứa nhỏ sẽ là của ta, lại đưa tiền tặng lễ để thu mua lòng người, không phải bắt nạt sao?”

“Ô..... Người phái người theo dõi ta, giám thị ta, hại ta một chút riêng tư cá nhân cũng không có, còn không phải bắt nạt?”

“Ta.....”

“Ô..... Ta đã muốn đặt tên con là Kim Thành Vũ, người lại xen vào, còn không phải bắt nạt ta sao! Người trả Kim Thành Vũ lại cho ta!”

“Cái này không cần nói.”

“Ô..... Người biết rõ người ta là lần đầu tiên, lại không dịu dàng chút nào, để ta đi bộ trở về đau đớn mấy ngày, còn không phải bắt nạt sao?”

“Còn có con ngựa chết kia của người nữa, ô..... đều bắt nạt ta.”

Ta hoài nghi chính mình xuyên qua đến thời kì cải cách ruộng đất, đang tham gia hoạt động nông nô kể khổ.

Hắn không nói gì, là trong lòng áy náy sao? Ta cũng không nói nữa, bởi vì nhất chưa nghĩ ra được điều gì, nhưng vẫn nức nở.

Hắn xoay người ôm ta vào trong ngực, mặt ta dán lên lồng ngực nóng bỏng rắn chắc của hắn.

“Thật có lỗi, ta không biết người nghĩ như vậy.”

Ta không thể bị sự dịu dàng của hắn mê hoặc được. Ta cố gắng giãy ra khỏi ngực hắn.

“Nếu đại tướng quân đã nhận ra sai lầm, ta cũng bỏ qua tất cả. Cũng xin đại tướng quân không nên can thiệp vào chuyện của ta nữa.”

“Tại sao người vẫn..... Nếu người thật sự muốn một đứa nhỏ, ta cũng có thể..... Ta cam đoan đứa nhỏ sẽ là của người.”

Vì sao hấn vẫn kiên trì như vậy? Là do cảm thấy con trai hấn có một tiểu đệ hay tiểu muội của nam nhân khác sẽ mất mặt sao? Về sau hấn cũng phải kết hôn sinh con mà.

“Không cần! Cùng người ở một chỗ luôn bị người nắm mũi dắt đi, không hề có cảm giác tự tại.” Ta sẽ không mắc mưu đâu.

“Thế về sau cho người nắm mũi của ta không được sao?”

A? Hôm nay sao lại dễ nói chuyện như vậy? “Ta còn không biết mũi của người ở đâu?” Ta tự nhận công lực không bằng hấn.

Hấn cười khẽ một tiếng, kéo lấy tay ta, đặt lên mũi hấn, “Ta nói cho người là được.”

Ta hơi tâm động, hôm nay có thể chèn ép Long đại tướng quân ép như thế cảm giác rất thống khoái a!

“Thật sự cái gì cũng theo ý ta sao?”

“Thật.”

“VẬY về sau không cho phép người phái người đi điều tra ta, ta muốn nói với người sẽ tự mình nói.”

“Được.”

“Người biết cái gì cũng phải nói cho ta biết, không cho phép đùa giỡn ta.”

“Được.”

“Người cũng không được qua lại với nữ nhân khác, bao gồm hoa khôi và công chúa.”

“Được.”

“Cũng không được can thiệp vào chuyện ta cùng khác nam nhân khác kết giao.”

“Chỉ cần người cam đoan là kết giao bình thường.”

“Không cho phép cản trở những chuyện ta muốn làm.”

“Chỉ cần không phải chuyện tìm người sinh con là được.”

“Việc để A Bích nhận tổ tông tạm thời hoãn lại.”

“Được.”

“Đứa nhỏ tiếp theo phải mang họ ta.”

“Chỉ cần không phải Kim Thành Vũ là được.”

Sao lại thoải mái như vậy, một chút cảm giác hẫng đang bị ngược đều không có. Khó chịu!

“Trừ phi ta tự nguyện, nếu không không được lấy lý do gì bức ta thành hôn.”

Ta sẽ không vì đứa nhỏ mà thành thân.

Hắn rốt cục có một chút do dự, “...Được.”

Xem ra còn chưa đủ cường độ.

“Người đã đáp ứng hết rồi, như thế ta sẽ chính thức để Long đại tướng quân thăng chức lên làm làm tình nhân bí mật của Kim Đa Đa ta.”

“Cái gì! Tình nhân bí mật?”

“Đúng vậy, tình nhân bí mật. Nói đúng ra là người và ta có thể duy trì quan hệ tình nhân, nhưng không thể công khai, khi ta muốn tìm người sẽ chủ động, không muốn thì người sẽ phải an phận thủ thường, nếu không đường ai nấy đi, không can thiệp chuyện của nhau. Đương nhiên, nếu người có người trong lòng hoặc là muốn thành thân, ta cũng sẽ không ngăn cản người, nhưng nếu như thế từ nay về sau chúng ta sẽ không can thiệp vào chuyện của nhau”

Lần này Long đại tướng quân do dự rất lâu, một hậu nhân danh môn như hắn, một ngôi sao của cả đất nước, có thể chịu được chuyện trở thành tình nhân bí mật bị người ta bao dưỡng sao? Tuy rằng nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng có thể tưởng tượng nhất định rất phẫn khích.

“Nếu người không muốn cũng không sao, ta có thể đi tìm người khác.....”

“Ta đồng ý!” Hấn như cắn răng mà nói. “Nhưng người cũng phải cam đoan an phận thủ thường.”

“Đó là đương nhiên, nếu không thì đường ai nấy đi, không can thiệp chuyện của nhau.”

Ha ha, ta không nghĩ cả đời phải coi giữ người.

“Nếu đã ước định rồi, bây giờ chúng ta.....” Giọng điệu của hấn lại trở nên thân nhiên.

“Còn chưa được! Nói miệng không có bằng chứng! Phải lập văn tự mới được.” Nói xong, ta muốn đứng dậy.

Hấn lại giữ chặt, “Đã nửa đêm, để sáng mai đi.”

Ta nghĩ cũng phải, hơn nữa trong phòng cũng không có đèn, cái gì cũng không nhìn thấy, cho nên lại nằm xuống.

Hắn kéo ta vào trong lòng, da thịt chạm nhau, cả người ta nhột nhạt, nhiệt độ cơ thể của hắn cũng như lên cao.

Không được, còn chưa có giấy trắng mực đen, không thể để hắn chiếm tiện nghi.

Ta thoát khỏi vòng tay của hắn, “Đêm nay ta chỉ muốn ngủ, người không nên nghĩ khác.”

“Ha ha, thật sự không cần?”

“Nói cho người một câu, khi nữ nhân nói không cần chính là không cần.”

Quay đầu, ngủ.

Tĩnh lại, chuyện đầu tiên ta làm đó là mặc quần áo xuống giường, kéo màn che thật dày ở cửa sổ ra, để cho ánh mặt trời chiếu vào. Sau đó lục tung phòng tìm giấy và bút mực, bắt đầu viết khế ước tình nhân.

Đến khi Long đại tướng quân tĩnh lại, ta đã viết được hơn nửa. Trừ những điều tối hôm đã kể, ta còn thêm vài điều khoản hôm nay mới nghĩ ra, bao gồm cả “tam tông tứ đắc”.

Ở cuối khế ước, ta viết : “Nếu bên Ất [tức Long đại tướng quân] trái với những điều kể trên, quan hệ song phương lập tức chấm dứt, bên Ất không thể lấy gì lý do để can thiệp vào cuộc sống cá nhân của bên Giáp [tức ta], quyền lợi nuôi con của bên Ất đối với bên Giáp tất cả đều chấm dứt.”

Cho dù Long đại tướng quân là người gặp biến không sợ hãi thế nào đi nữa, đối mặt với hiệp ước không bình đẳng như vậy vẫn có chút động dung. Nhìn hẳn gian nan viết xuống ba chữ “Long Phi Ngọc”, ấn xuống dấu tay đỏ tươi, rốt cục ta cũng có thể cảm nhận được cảm giác hạnh phúc khi nông nô xoay người.

Chương 28: Không thể buông tha [thượng]

Bầu trời giải phóng là bầu trời tươi sáng, nhân dân của khu giải phóng thật vui vẻ!

Nông nô xoay người phải làm cái gì? Nông nô xoay người đương nhiên là phải vui vẻ hát ca!

“A Bích, lại đây, Miêu Mễ dạy con hát.” Một người vui không bằng mọi người cùng vui.

Thân mình nhỏ nhỏ rất nhanh chạy lại đây. A Bích chỉ có điểm này là giống ta, thích ca hát. Ta thường dạy nó hát những ca khúc thời đại trước hay được lưu hành, cho dù chỉ nhớ được vài câu.

“Không thích ‘hai con hổ’, thích hát hi bá bá*!” A Bích rất thích hát vừa “hi bá bá”, vừa giả bộ xoa xoa lưng.

*Hi bá bá xi shua shua/嘻唰唰, bài hát rất vui nhộn của nhóm The Flowers, Hi bá bá không có nghĩa gì cả, chỉ như đô ta đô hò của Việt Nam mình thôi. Edit truyện này kiếm được mấy bài hát ngộ lắm.

“Hôm nay chúng ta hát bài mới.”

“Bầu trời giải phóng là bầu trời tươi sáng, nhân dân của khu giải phóng thật vui vẻ!” Ta chỉ thuộc hai câu này.

Ta và A Bích ở trong phòng hát vừa nhảy nhót, cuối cùng rốt cục cười ngất mà ngã xuống đất.

Nhìn A Bích vui vẻ, ta đột nhiên nhớ tới chuyện chuẩn bị để Long đại tướng quân công khai nhận A Bích, nhưng do sự việc lần trước nên bị tạm hoãn.

“ Có phải A Bích rất muốn cùng phụ thân đi ra ngoài chơi hay không?”

“Miêu Mễ, có thể chứ?” Trong giọng nói của nó mang theo giọng điệu mong mỏi tha thiết, lòng ta lập tức mềm nhũn.

“Vậy khi ở bên ngoài A Bích phải gọi phụ thân là đại tướng quân, có được không?”

Trong lòng thầm nghĩ, có phải là ta rất xấu xa hay không.

“Được!”

A? Đứa nhỏ này cũng không hỏi vì sao, lại thẳng thắn như vậy, chẳng lẽ điều này cũng là do di truyền.

“A Bích, phụ thân là đại tướng quân, cho nên mọi người bên ngoài đều phải gọi hần là đại tướng quân, bao gồm cả Miêu Mễ và A Bích. Hiếu chưa?” Ta tiếp tục xâu xa.

“Được!”

Đứa nhỏ này cũng quá hiếu chuyện rồi, nó mới chỉ mới ba tuổi thôi nha. Ta cảm thấy có gì đó không thích hợp, lại nghĩ đến A Bích cùng những đứa nhỏ cùng tuổi bình thường khác dường như hiếu biết hơn nhiều lắm, hay nó cũng là.....

“Thiên vương cái địa hổ*!” Ta nhìn A Bích, đột nhiên nói ra một câu.

** Thiên vương cái địa hổ Bảo tháp trấn hà yêu: Là ám hiệu giữa hai đầu lĩnh thổ phỉ trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên, xuất bản ở VN dưới tên Rừng Thảm Tuyết Dày, khi Tọa Sơn Diêu nói “thiên vương cái địa hổ”, Dương Tử Vinh sẽ đáp “bảo tháp trấn hà yêu”.*

A Bích bị ta dọa giật mình, ngây ngốc nhìn ta. Xem ra không phải một thế hệ thanh niên phần thanh* rồi.

**Thế hệ thanh niên phần thanh: nghĩa đen là thanh niên phần nộ, chỉ một tập hợp người, thường dưới 20 tuổi, có quan điểm, vai trò khác biệt, thường là không tốt. Từ này hơi khó hiểu, mọi người có thể tìm hiểu thêm trên mạng nhé.*

“Tứ Đại Thiên Vương ngoại trừ Lưu Đức Hoa, Trương Học Hữu, Quách Phú Thành còn có ai?”

A Bích vẫn ngây ngốc. Xem ra cũng không phải thế hệ cải cách khai mới.

“Brad Pitt*? Vợ của Pitt là ai?”

**Brad Pitt, nam diễn viên Mỹ vô cùng nổi tiếng và đẹp trai, chắc mọi người biết nhiều với bộ phim ông bà Smith, tất nhiên ở đây Đa Đa không nói tiếng anh mà gọi là Bố Lạ Đặc tên tiếng trung của Brad Pitt, nhưng ta edit thẳng sang tiếng anh cho mọi người dễ hiểu, còn những người khác gọi thì ta vẫn để tên Hán Việt.*

“Miêu Mẽ.....”

Trên mặt A Bích vẫn mờ mịt. Chẳng lẽ nó là thế hệ mới nhất? Thế hệ này ta không quen.

“Dây anten có mấy cái?” Đây là ta sự hiểu biết duy nhất của ta về thế hệ này.

Trên mặt A Bích có chút hoảng sợ, vội vàng chạy ra bên ngoài.

Ha ha! Thì ra A Bích nhà ta là một thế hệ siêu siêu mới!

Ta còn đang say mê ở trong phát hiện của chính mình, ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân chạy chậm chậm.

“Tông Chủ gia gia nhanh lên, nhanh lên.”

“Không cần cấp, không cần cấp.”

A Bích chạy vào nhà, cách ta vài bước thì dừng lại. Phía sau là sư tổ biến thái không nhanh không chậm nghênh ngang bước theo vào.

Từ sau sinh nhật của A Bích, mỹ nhân sư phụ vội vã trở lại Phiếu Miếu Phong, sư tổ biến thái lại không muốn về. Nếu để mỹ nhân sư phụ một mình trở về, chỉ sợ khi hắn tìm về được đến nhà đứa nhỏ có thể gọi cha được rồi. Vẫn là Duyệt Duyệt bảo bối tốt, nguyện ý đưa mỹ nhân sư phụ trở về. Nhưng ta đối với hành vi vô nhân đạo của sư tổ biến thái thì khinh bỉ rất nhiều, bởi vì sự tồn tại của hắn đồng thời ảnh hưởng đến hành động tìm người của ta. Hiện tại hắn tới làm gì chứ?

Sư tổ biến thái đi đến trước mặt, nhìn chằm chằm ta, còn kéo cánh tay của ta xem mạch.

“Sư tổ, người làm gì thế?”

Sư tổ biến thái lại sờ sờ trán ta, “Không sốt.”

“Ai sốt?”

Những lời này là ta và Long đại tướng quân đồng thời nói ra, hấn ở trước mặt sư tổ biến thái không hề kiêng kị gì cả, ta cũng không biết chuyện thì ra hai người bọn họ rất thân thiết.

A Bích lập tức chạy tới, “Phụ thân, vừa rồi Miêu Mễ nói mê sảng.”

“Ta không có!” Ta lập tức kháng nghị.

Long đại tướng quân không để ý ta, cúi đầu hỏi A Bích: “Miêu Mễ nói cái gì?”

“Miêu Mễ nói Tứ Đại Thiên Vương, còn thiếu một cái tên, lại còn hỏi cái gì mà nường tử của Bố Lạp Đặc là ai.”

A Bích lại có thể nhớ rõ như vậy.

“Ha ha, ta đã kiểm tra rồi, không sốt, chắc là không phải mê sảng.”
Sư tổ biến thái là muốn hại ta sao?

“Hừ, Bố Lạp Đặc.....” Trong giọng nói của Long đại tướng quân có chút khí lạnh.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Đi thôi, A Bích, Tông Chủ gia gia mang người đi chơi.”

Hai cái đầu sỏ, một lớn một nhỏ chạy mất.

“Bố Lạp Đặc kia là ai?”

“A? Ô, người nói Pitt sao, không có gì, một người nước ngoài mà thôi, chính là người mũi cao lại còn khoằm, mắt lồi xuống, tóc tai loạn

loạn, rất xấu, ha ha, thật sự rất xấu.”

“Người nước ngoài? Người Đa Đa quen biết cũng thật nhiều.”

“Ha ha, chưa được coi là quen biết, bạn tri kỷ mà thôi, bạn tri kỷ mà thôi.”

“Bạn tri kỷ?” Thời tiết dường như càng thêm rét lạnh.

“Chỉ có ta biết hắn, hắn không biết ta.”

Ta cảm thấy không hợp lắm, ta giải thích nhiều như vậy làm gì chứ, ta cùng Pitt cũng không có chuyện ám muội gì.

“Không cho phép hỏi nữa! Đã nói là không được can thiệp vào chuyện đối ngoại kết giao của ta.”

Hiện tại ta xoay người rồi.

“Nhưng không phải người cũng đưa ra một loạt những quy củ cho ta sao?”

“Cái đó không giống nhau?”

“Dựa vào cái gì mà không giống? Không phải người vẫn lẫn lộn là nam nữ bình đẳng sao?” Long đại tướng quân lại từng bước ép sát, ta không thể tiếp tục giẫm lên vết xe đổ.

“Dựa vào, dựa vào... lần đầu tiên của ta là dành cho người!”

Long đại tướng quân á khẩu không trả lời được.

Sau đó chứng minh, A Bích nhà ta không phải xuyên qua, chỉ là so với bạn cùng lứa thông minh hơn một chút, trưởng thành sớm hơn một chút mà thôi. Long đại tướng quân nói trước đây hần cũng như vậy, sự tổ biến thái có thể làm chứng. Sự tổ làm thế nào mà biết được?

Nhưng ta vẫn không yên lòng, liên tục tiến hành bức cung A Bích.

“Phụ thân nói, mấy ngày nay Miêu Mễ nói cái gì đều phải đáp ứng, người sẽ mang con đi cưới ngựa.”

Ta buồn bực.

Về phần cuộc sống hạnh phúc của nông nô xoay người của ta về sau hãy nói, hiện tại nói về chuyện hai con thỏ của A Bích — Ngộ Không và Bát Giới.

Tên này do ta đặt, mục đích là muốn A Bích lúc nào cũng có dư vị của Tây Du ký, ai bảo nó nói chuyện xưa của ta không hay bằng chuyện

đánh trận của phụ thân nó.

Ngộ Không cùng Bát Giới gần đây không được khỏe, hai lần mất đồ oạch, lại còn chảy nước mắt, A Bích vô cùng lo lắng. Tuy ta là một thần y, nhưng không phải là bác sĩ thú y. Nghĩ tới nghĩ lui, đành phải đi tìm Thố Tử La Kiệt, cũng vừa hay hắn có ở kinh thành.

Thố Tử vốn là trở về báo cáo công tác, theo lý không được quá vài ngày, nhưng không biết vì sao, một tháng này, triều đình hạ lệnh không cho hắn trở về biên ải, hắn cũng chỉ đành buồn bực ở lại kinh thành.

Thố Tử ở kinh thành không có biệt viện riêng, cho nên ở tại quý phủ của Long đại tướng quân. Chỗ này trước kia ta không dám đến, nhưng hiện tại ta đã thu thập được Long đại tướng quân, không còn gì có thể ngăn cản ta nữa.

Ta mang theo cái lồng thỏ, đi vào phủ đại tướng quân, đại tướng quân đương nhiên không có ở nhà.

Thố Tử La Kiệt không phải người thích ăn chơi đàn điếm, ngoại trừ thỉnh thoảng đi uống chút rượu cùng chiến hữu, còn lại phần lớn thời

gian đều ở trong phủ Tướng quân, bình thường cũng rất ít khi đi đến chỗ ta, sợ mang đến bất tiện cho ta, cho nên thấy ta đến thì vô cùng cao hứng.

“Đa Đa cô nương.”

“Ta đã gọi huynh là đại ca, huynh còn gọi ta là cô nương.”

“Ha ha, Đa Đa muội muội.”

Thật ra La Kiệt so với ca ca kiếp trước của ta còn ổn trọng hơn rất nhiều, có điều vừa thấy đã biết là người chỉ biết vui đầu làm khổ, cũng may là đi theo Long đại tướng quân, nếu không còn không biết bây giờ đang lang thang nơi nào.

Ta đưa Ngộ Không cùng Bát Giới cho hần xem, hần xem qua nói không nghiêm trọng, dùng nước pha muối lau là được. Nói xong thì sai người đi chuẩn bị một chút nước muối, còn tự tay bôi thuốc cho hai con thỏ.

Nhìn con thỏ nhỏ nhỏ, đề tài câu chuyện lập tức chuyển đến A Bích. Ta đem chuyện vui của A Bích kể cho hấn nghe, đem hấn nghe thì cười ha ha.

“A Bích thật sự là đáng yêu. Không biết tên hỗn đản nào làm ra chuyện như thế, đứa nhỏ đáng yêu như vậy mà hấn cũng nhẫn tâm.....”

“Điều đã qua, bây giờ mẫu tử chúng ta sống rất thoải mái.” Ta vội vàng đánh gãy phán đoán của hấn.

“Đúng là không nên suy nghĩ nữa. Nói cũng lạ, bộ dạng của A Bích nhà người thật giống đại tướng quân.”

Thố Tử La Kiệt lại lập tức sửa: “Ta nói lung tung, người đừng tức giận.”

“Không sao, rất nhiều người đều nói như vậy.”

Đây là thật sự, đã có người phát hiện ra bộ dạng của A Bích giống Long đại tướng quân, nhưng xét thấy thân phận Tống Nhị tiểu thư của ta, còn Long đại tướng quân lại như mặt trời ban trưa, cho nên cũng không dám lấy ta ra để làm “vấy bẩn” Chiến Thần trong cảm nhận của bọn họ. Tất nhiên ta biết Thổ Tử La Kiệt không có ý này.

“Tại sao La đại ca còn chưa lập gia đình?”

Hắn so với Long đại tướng quân còn lớn hơn một, hai tuổi, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu nào của việc muốn thành hôn.

“Ta là một cô nhi, nhờ có Hầu gia thu lưu, dạy ta học chữ, lại có thể theo đại tướng quân chinh chiến sa trường, con người ta chỉ biết ở trên chiến trường đánh đánh giết giết, cứ thế mà kéo dài đến hiện tại.”

“Bây giờ không phải đã kết thúc chiến tranh rồi sao, đại ca hãy mau nghĩ đến chuyện của mình đi, có người nhà của chính mình, cảm giác đó rất khác.”

Thân thể giống như hắn, chắc hẳn rất khát vọng có người nhà.

“Ta chỉ là một kẻ vũ phu, bất kể lúc nào cũng có thể phải lên chiến trường, cần gì phải chậm trễ người ta.”

Đây là cái lý do thôi gì, ta không tin hẳn chưa từng nghĩ đến chuyện này.

“Ha ha, La đại ca có người trong lòng rồi đúng không, nếu khó mở miệng, có cần muội muội giúp hay không?”

Mặt Thố Tử lập tức đỏ lên, đỏ giống hệt màu mắt của con Bát Giới, nói chuyện cũng lắp bắp, “Người, người đừng nói vậy, ta, ta không có..... không phải, không phải.....”

“Là ta nói vậy! Là ta nói vậy!”

Ha ha, ta đoán muốn nói chuyện yêu đương với đầu gối này, còn không bằng lấy đao bổ hẳn.

Nói thêm vài câu, ta cũng đứng dậy cáo từ, bởi vì còn phải đi đến cửa hàng sắp mở nhìn xem, mấy ngày nữa sẽ khai trương.

“La đại ca, đến lúc khai trương nhớ phải đến cổ vũ nha! Ta nói, nếu lúc đó huynh còn ở kinh thành.”

“Ha ha, sợ là chạy không thoát.” Hắc mang theo vài phần cười khổ.

Chương 29: Không thể buông tha [hạ]

Chính người chọc nọ đào hoa lại rơi xuống người ta, lần sau để xem ta chà đạp người thế nào

Nếu không phải có việc, ta còn thật sự muốn thưởng thức phủ đệ của đại tướng quân một chút, trước đây đều đến lúc nửa đêm, cho nên không thấy rõ cái gì. Nhưng hiện tại ta cũng chỉ có thể nhìn ngấm qua loa.

Có lẽ là do không có nữ chủ nhân, trong vườn không có nhiều hoa cỏ, nhưng bố trí trong khuôn viên lại mơ hồ hiện ra khí thế như núi.

Đang đi về phía trước, lại có người chặn lại, là một thiếu nữ áo vàng, vẻ mặt lạnh lùng.

“Cô nương xin đừng bước.” Ngôn từ khách khí, nhưng ngữ điệu chính là mệnh lệnh.

Nửa đời trước ta cũng từng lăn lộn ở giới quý tộc, vừa thấy trang phục của nàng liền biết là người trong cung nên hơi nghi hoặc.

“Không biết vị tỷ tỷ này có chuyện gì?”

Ai bảo người ta là người trong cung, rõ ràng tuổi nhỏ hơn ta, nhưng ta vẫn phải hạ mình.

“Công chúa nhà ta muốn gặp cô nương, mời cô nương đi theo ta.”

Công chúa? Chỉ có hai vị công chúa thường xuyên chạy tới phủ đại tướng quân, một là mẫu thân của Long đại tướng quân Thừa Lộ Đại Trưởng công chúa, một là muội muội mười tám tuổi của đương kim hoàng thượng Cảnh Linh công chúa, cũng chính là Thập Bát công chúa. Không biết sẽ là ai đây? Nhưng mặc kệ là người nào chắc đều không biết quan hệ giữa ta và Long đại tướng quân đâu?

“Chắc tỷ tỷ nhầm rồi, tiểu nữ tử không phải người trong phủ Tướng quân, chuyện công chúa muốn hỏi chỉ sợ không đáp được.” Ta tiếp tục giả bộ.

“Hừ! Chính là tìm người!”

Thúy Vi phía sau có chút khẩn trương. Ta nghĩ nghĩ, ban ngày ban mặt, lại trong phủ Long đại tướng quân, mặc dù không biết xảy ra sự cố gì, nhưng vị công chúa kia cũng không thể trực tiếp đem ta diệt khẩu đi. Nếu chần chừ không đi, thì lại cho người ta lý do để diệt khẩu.

“Vậy phiên tỷ tỷ dẫn đường.”

Thúy Vi muốn đi theo ta, cung nữ kia lại nói: “Người không cần đi theo, công chúa chỉ muốn gặp chủ tử nhà người.”

Thúy Vi càng khẩn trương, sợ ta đi mà không về. Ta lại cảm thấy rất tốt, ít nhất còn có người ở lại mật báo, cho nên bảo nàng ở bên ngoài phủ chờ ta.

Ta đi theo cung nữ kia đi vào trong, trên đường mới phát hiện ta còn đang mang theo Ngộ Không và Bát Giới, cũng tốt, để cho chúng nó cũng có thể nhìn thấy đến tốt cùng công chúa có bộ dạng gì.

Đi đến gần một đình mát thì cung nữ kia bảo ta dừng lại. Ta nhìn thấy một mỹ nhân mặc cung trang đang ngồi ở trong đình, bên cạnh là vài cung nữ, thái giám.

Cung nữ truyền lời tiến lên bẩm báo, chỉ nghe thấy công chúa nói câu: “Để cho nàng ta vào đi.” Giọng nói còn rất trẻ, xem ra là Thập Bát công chúa.

Ta đi vào trong đình, thành thành thật thật cúi đầu hành lễ, “Dân nữ gặp qua công chúa điện hạ.”

Còn đang suy nghĩ xem có nên nói câu “Thiên tuế thiên tuế thiên tuế” hay không.

“Ngẩng đầu lên.”

Ta ngẩng đầu, mặt đối mặt với nàng, nàng đánh giá ta, ta cũng vụng trộm đánh giá nàng.

Hoàng gia chế tạo quả nhiên là được đảm bảo về chất lượng. Thập Bát công chúa vừa tròn đôi mươi, da phấn má đào theo đúng tiêu chuẩn, mày liễu mắt hạnh, môi anh đào đỏ tươi hơi mím, tỏa ra nồng đậm khí chất kiêu ngạo tự mãn. Nhưng không giống với vẻ hẹp hòi kiêu căng của Tống Tam tiểu thư, đó là vẻ kiêu ngạo bẩm sinh của nữ tử hoàng gia.

Ta thấy bộ dáng của nàng có chút quen, nhưng nhớ không đã gặp qua ở đâu.

“Hừ, bình thường.” Thập Bát công chúa rất nhanh phán xét tướng mạo của ta.

Trong lòng ta buồn bực, tuy rằng biết rõ tướng mạo của chính mình không bằng nàng, nhưng bị tình địch..... Không đúng, ta mới là tình địch của nàng. Nghĩ vậy, tâm tình lại tốt hơn nhiều.

“Biết ta là ai sao?”

“Lúc trước thì không biết, nhưng trông thấy ngọc dung của công chúa thì biết người chính là Cảnh Linh công chúa mà mọi người tán dương.”

Thập Bát công chúa kiên trì theo đuổi đại tướng quân nhiều năm, đúng là khiến người người tán dương.

“Cũng coi như người có nhãn lực.” Thập Bát công chúa bắt đầu đắc ý.

Trong lòng ta cười thầm, nàng còn không biết người khác tán dương cái gì đâu.

“Nhìn người cũng là người biết cân nhắc, ta không nhiều lời nữa. Tóm lại về sau phủ đại tướng quân này người ít đến thôi..... À không, là không cho phép đến!”

Ha! Một công chúa lớn tuổi chưa lấy chồng như người có thể thường xuyên đến, ta là mẫu thân đứa nhỏ của hãn kiêu bên Giáp trong hợp đồng, vì sao không thể tới. Có điều Thập Bát công chúa này là nữ nhi nhỏ nhất của tiên đế, luôn được sủng ái, đương kim hoàng thượng cũng thiên vị nàng rất nhiều, ta đương nhiên không thể chạm vào tảng đá này.

“Công chúa hiểu lầm rồi, dân nữ hôm nay không phải đến tìm..... Dân nữ tới tìm La phó tướng.”

Ta không dám nhắc đến Long đại tướng quân, sợ chọc vào chỗ đau của nàng.

“Dù sao không được phép đến nữa, nếu lại đến, bản cung sẽ, sẽ đánh gãy chân của người!” Nàng nói vô cùng oán hận, ta lại cảm thấy giống như tiểu hài tử bị cướp mất kẹo mà sinh tức giận.

“Công chúa, dân nữ thật sự là đến tìm La phó tướng.” Ta phải rửa sạch hiềm nghi, vì chuyện này mà mất đi đôi chân thì thật sự là lỗ to.

“Người, người còn dám nói bậy!” Thập Bát công chúa giống như càng tức giận.

Ta nhắc chuyện của Ngô Không và Bát Giới, “Thật sự, ta đến để cho La phó tướng xem bệnh cho hai con thỏ này.”

“Người, người cũng có con thỏ.....”

Thập Bát công chúa thấy Ngô Không và Bát Giới thì ngẩn người.

Lời này của nàng có hai tầng ý nghĩa, thứ nhất là Long đại tướng quân cũng tặng nàng một đôi thỏ nhỏ, thứ hai là nàng nghĩ đây là Long đại tướng quân tặng cho ta.

“Không phải, không phải, công chúa ngài lại hiểu lầm rồi! Đây là La phó tướng tặng cho ta.”

“Người, người đúng là không biết xấu hổ!”

Thập Bát công chúa đột nhiên lại nổi giận, bộ dạng đoan trang vừa rồi cũng không còn nữa, “Người bắt nạt hèn thành thật, tâm địa mềm yếu, cho nên lấy một đứa nhỏ đến mê hoặc hèn! Người, người.....”

Ta giật mình không nhỏ, rốt cuộc nàng ta đang nói ai? Long đại tướng quân mà thành thật thì những người khác đều là kẻ ngốc rồi!

Thập Bát công chúa nói xong ánh mắt còn hơi đỏ lên, chẳng lẽ lại sắp nổi trận lôi đình? Ta bắt đầu sợ hãi, cân nhắc xem có nên thi triển lăng ba vi bộ hay không.

Lúc này, một cung nữ lớn tuổi bên người công chúa mở miệng nói chuyện, “Nữ nhân này, công chúa điện hạ đã tha thứ cho tội bất kính của người, người còn dám ở chỗ này nói năng lung tung! Đúng là không biết thân phận!”

Lại chuyển qua phía Thập Bát công chúa, “Công chúa điện hạ, ngài là cành vàng lá ngọc, không nên vì người thô tục như thế này mà hao tổn

tinh thần.”

“Hừ! Bản cung sẽ không vì loại người này mà tức giận đâu!” Công chúa khôi phục lại vẻ kiêu ngạo tự mãn.

Cung nữ kia lại chuyển sang phía ta, “Còn không mau tạ ơn công chúa. Về sau không cần đến nữa, nơi này không phải nơi người có thể tới.”

Trong lòng ta tức giận ngập trời, nhưng e ngại hậu phương vững chắc của đối phương cho nên chỉ biết tạ ơn, bồi tội, sau đó vội vàng cáo lui, chạy lấy người. Vừa chạy vừa thầm mắng xã hội vạn ác này.

Chạy đến cửa, thấy Thổ Tử La Kiệt và Thúy Vi đều đứng chờ ở hàng kia. Thì ra Thúy Vi lo lắng cho ta, nên tìm La Kiệt đến đây.

“Đa Đa muội muội, công chúa không làm khó dễ người chứ? Ta.....” Hắn có chút ngượng ngùng.

Ta có chút tức giận hấn thấy chết mà không cứu, nghĩ rằng, ta thiếu chút nữa bị đánh gãy chân rồi, người ở chỗ này chờ thì có ích gì. Nhưng lại nghĩ, hấn chẳng qua chỉ là một phó tướng nho nhỏ, có xen vào cũng không có tác dụng gì, cho nên không tức giận với hấn nữa, lại chỉ có thể mắng xã hội vạn ác này thêm vài lần nữa.

Ta phẫn nộ cáo biệt với La Kiệt, phẫn nộ ngồi trên kiệu. Nghĩ rằng, đều do Long đại tướng quân, chính người chọc nợ đào hoa lại rơi xuống người ta, lần sau để xem ta chà đạp người thế nào.

Tức giận thì tức giận, nhưng làm ăn vẫn phải làm ăn, ta đầy bụng khó chịu đi đến chi nhánh sắp mở ở thành Đông.

Thành Đông là nơi quy tụ những cửa hàng may, cửa hàng trang sức, cửa hàng tơ lụa, phường thêu tốt nhất, là nơi các phu nhân và tiểu thư thường xuyên ghé thăm. Cho nên ta tính toán mở một cửa hàng làm đẹp dưỡng nhan ở đây. Không cần biết là thời đại nào, mục tiêu theo đuổi của nữ nhân đều là sắc đẹp.

Dọc đường đi, ta lại nhớ về chuyện vừa rồi, nghĩ kỹ mới cảm thấy hình như không thích hợp. Mấy câu nói lúc sau của Thập Bát công chúa không giống như đang nói Long đại tướng quân, mà giống như nói về Thổ Tử La Kiệt hơn, mặt khác khi ta nhắc tới La Kiệt, cũng chính là lúc công chúa tức giận.

Nhưng trong kinh thành không phải đều nói Thập Bát công chúa theo đuổi Long đại tướng quân, cho nên đến bây giờ cũng chưa kén phò mã sao, còn hai ba ngày lại chạy đến phủ đại tướng quân. Có điều, La Kiệt cũng ở trong phủ đại tướng quân.

Việc này hỏi La Kiệt là vô dụng, vẫn nên tra hỏi Long đại tướng quân tốt hơn. Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải hôm nay ta còn oan hơn cả Đậu Nga* sao; nếu không phải, hắc hắc.....

**Đậu Nga: là nhân vật chính trong vở tạp kịch “Đậu Nga oan” của Quan Hán Khanh, nội dung kể về một người phụ nữ bình thường chết oan, khiến trời đất cũng phải rung động.*

Có điều, công chúa kiêu ngạo này đúng là rất xứng với La Kiệt thành thật, điển hình của mẫu hình công chúa điệu ngoa và phò mã ngốc nghếch, “Tuyệt phối, tuyệt phối a!” Ta không khỏi cảm thán một câu.

Trong lúc ta đang rung đùi đắc ý, kiêu phu lại đột ngột dừng kiêu lại, ta không kịp phòng bị bất ngờ mà bị xô về phía trước. Một tay vội

vàng nắm lấy khung cửa của kiệu, một bàn che cho Ngô Không cùng Bát Giới, sau đó: “A!”, “Hự!”, “A!”

Tiếng “A” thứ nhất là do ta bị hoảng sợ mà phát ra, tiếng “Hự” ở giữa là do trán ta đập vào khung kiệu mà phát ra, tiếng “A” cuối cùng là do đau đớn khó nhịn mà phát ra.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Thúy Vi xốc lên màn kiệu.

Ta xoa xoa chỗ đau, “Có chuyện gì thế?”

“Đường phía trước bị chặn.”

Thì ra cỗ kiệu đi trước chúng ta cùng một cỗ kiệu ngược chiều đụng phải nhau, cũng không có chuyện gì, nhưng hai bên không ai chịu nhường, cho nên chắn kín đường. Mà chúng ta vừa vặn theo sát phía sau, thiếu chút nữa cũng đụng phải.

Ta bình sinh hận nhất việc đi làm mà bị tắc đường, nhất là loại không có việc gì dừng lại tranh cãi như thế này này. Sẵn bực tức trong người, cho nên ta ra khỏi kiệu, đi về phía trước nhìn xem là hai vị thần nào đang lộ uy phong.

Không xem không biết, vừa nhìn thấy lại bị dọa nhảy dựng. Hôm nay ta có thể nhìn thấy toàn bộ tình nhân trong vụ scandal đồn thổi của Long đại tướng quân. Hai vị thần phía trước đúng là kinh thành đệ nhất mỹ nữ Tô Tuyết Cẩm và đệ nhất hoa khôi Linh Lung.

Lúc này, hai người tiên phong của song phương [tức nha hoàn bên người] đã giao chiến xong, nhưng chưa phân thắng bại, bây giờ đến lượt chủ nhân chạm mặt.

Cỗ kiệu đi ở trước kiệu của ta là của Tô Đại mỹ nhân, đối với Tô Đại mỹ nhân ta chỉ có thể sử dụng bốn chữ để hình dung — quốc sắc thiên hương, cho nên không cần nhiều lời.

“Không ngờ một hạ nhân nho nhỏ của Tầm Phương uyển lại có giá hơn cả bản thiếu phu nhân.”

Tuy rằng cũng là gả làm phu nhân của người ta, nhưng Tô Đại mỹ nhân lại không giống như Thư Vân bị hôn nhân mài mòn góc cạnh mà vẫn thanh cao như cũ.

Hoa khôi Linh Lung người cũng như tên, dáng người linh lung thướt tha, diện mạo mặc dù không bằng Tô Đại mỹ nhân, nhưng cũng là như hoa như ngọc, mà cái vẻ quyến rũ phong tình kia quả thật là Tô Đại mỹ nhân không học được.

“Nhị thiếu phu nhân nói đùa rồi, chó mèo trong tướng phủ so với người bình thường chúng ta còn có giá hơn, huống chi là ngài.”

Nữ nhân này cũng không đơn giản, mười bốn tuổi đã ra mắt công chúng, mười lăm tuổi thành danh, đến nay đã sáu năm, vẫn là đệ nhất hoa khôi của kinh thành.

Sắc mặt Tô Đại mỹ nhân hơi đổi, tuy nàng tài hoa đầy mình, nhưng kỹ năng chỉ dẫu mẫn hèn thế này vẫn là không bằng Linh Lung xuất thân từ kỹ viện.

“Sao ta lại quên được, Linh Lung cô nương chính là hồng nhan tri kỷ của tiểu Tĩnh Nam hầu, thân phận tất nhiên là không giống người thường.”

Trên thực tế, lời đồn đại hoa khôi Linh Lung sắp vào phủ Tĩnh Nam Hầu từ hai năm trước bởi vì đạo gần đây Long đại tướng quân không hề lui tới Tầm Phương uyển mà dừng lại, điều này cũng trở thành thành cái gai trong lòng Linh Lung.

“Linh Lung gần đây rất ít khi thấy tiểu Hầu gia, nhưng Tổng Đại học sĩ lại thường xuyên đến tìm, tháng trước Tổng Đại học sĩ còn tặng thơ cho Linh Lung, thơ viết đúng là tuyệt diệu.”

Đây là châm chọc lớn nhất đối với một thê tử. Nhưng Linh Lung đã quên chung quanh đây đều là các nữ quyến của các phụ đệ, cho nên nhất thời gây nên nổi căm phẫn chung, Tô Đại mỹ nhân lấy thế đó mà tập kích.

“Có phải Linh Lung cô nương nói đến yến tiệc của Khánh Vương phủ, tướng công nhà ta không nhớ rõ đã làm thơ gì, nhưng ta nhớ rõ hôm đó có một nữ tử tên Vĩnh Phương, tuổi không lớn, nhưng tài mạo song toàn, Khánh Vương gia chính còn liên miêng khen nàng trước mặt mọi người, tài nghệ khiến ai ai cũng phải nể phục, còn đổi tên cho nàng thành Quần Phương. Không phải sao?”

Hoa khôi thanh lâu không phải sợ nhất là chuyện Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát khô sao? Sắc mặt của Linh Lung cũng bắt đầu trở nên khó coi.

“A, đây không phải Tống Nhị tiểu thư sao?”

Ta không biết nét cười quyến rũ trên mặt Linh Lung có phải dành cho ta hay không, nhưng ta biết chung quanh những ánh mắt thành lỉnh chung quanh đúng là dành cho ta. Không ngờ Tống Nhị tiểu thư cũng có ngày làm cá muối vờn mình.

“Hai con thỏ nhỏ này thật đáng yêu, là mua cho tiểu công tử đúng không? Mọi người đều nói tiểu công tử nghe lời đáng yêu, nhất định là do Nhị tiểu thư dạy dỗ nghiêm cẩn.”

Nàng là khách quen của Dược Thiện phường, bởi vì ngưỡng mộ mỹ danh của nàng mà từng bảo chương quấy dẫn đến gặp.

Mọi người chung quanh lại bắt đầu nghị luận lịch sử vinh quang của ta, Tô Đại mỹ nhân hừ lạnh một tiếng, “Thì ra Thư Phàm và Linh Lung cô nương lại thân thiết như vậy, trách không được..... Gần mực thì đen.”

Hai xú nữ nhân này, ở trên đường tranh giành tình nhân đã không nên, thế nhưng còn kéo cả A Bích nhà ta tiến vào, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha! Mông con hổ lúc trước ta không thể sờ, nhưng hai cái móng mèo nhỏ của các người chẳng lẽ ta còn không dám đá.

“Tổng Nhị thiếu phu nhân, Linh Lung cô nương, các người đúng là quý nhân hay quên. Tiểu nữ họ Kim, là lão bản của Đa Đa Dược Thiện phòng.”

Bốn phía lại bắt đầu nghị luận:

“A! Nàng chính là lão bản của Đa Đa Dược Thiện phòng!”

“Ta đã từng đến đó, hương vị đúng là rất được, cũng rất hữu hiệu. Vết rỗ trên mặt cũng đỡ hơn rất nhiều.”

“Người ăn là cái gì?”

Ta thành công thay đổi đề tài.

“Đúng vậy, đúng vậy, Dược Thiện phòng của chúng ta có một vị đại phu y thuật cao siêu, ra sức vì mọi người mà tạo ra dược thiện tốt nhất, không những đẹp da dưỡng nhan còn giúp khỏe mạnh thân thể. Phía trước đây chính là chi nhánh mới, mừng tám tháng sau sẽ khai trương, lúc đó còn nhờ các vị đến ủng hộ. Hai vị ở đây một người có quan hệ họ hàng với ta, một người là khách quen, cho nên đừng khách khí, nhất định phải tới, ta sẽ để đại phu điều phối dược thiện giảm béo miễn phí cho các người, cam đoan hiệu quả rõ rệt, sẽ lại có dáng vẻ yếu điệu của thiếu nữ ngày xưa, nếu không có tác dụng, quyết không kinh doanh.”

“Nói vậy! Thiếu thư nhà ta mập chổ nào!”

“Lung tung! Thiếu phu nhân nhà ta sao phải giảm béo!”

“Không mập? Hai vị đứng ở trên đường này, đường rộng như vậy cũng bị lấp kín không còn lối đi, còn nói là không béo sao?”

Chung quanh cười vang. Những người đi đường bị chặn lại khác cũng bắt đầu ồn ào.

Dưới áp lực của quần chúng, hai người vội vàng trở lại kiệu rồi đi, đường trở nên thông thoáng.

Tuy rằng ta sẵn khoái một trận, nhưng vẫn có chút tức giận, tức giận hôm nay bị người ta mang ra làm vật hi sinh.

Không thể nhịn được! Đêm nay ta quyết định sẽ chà đạp Long đại tướng quân thật tốt!

Chương 30: Cùng đường bí lối

Ta không muốn cản trở chuyện làm phò mã của người, người cũng đừng cản trở ta đi tìm mùa xuân thứ hai

Bởi vì hôm nay phát sinh ra hai chuyện ngoài ý muốn, cho nên khi ta trở về đến nhà trời đã tối, có lẽ A Bích chờ rất sốt ruột, cho nên Long đại tướng quân cũng không rảnh để ý.

Không ngờ khi đi vào phòng, người đầu tiên nghênh đón ta không phải A Bích mà là Long đại tướng quân.

“Sao về muộn như vậy?”

“A? Người nói cái gì?” Ta có chút kinh ngạc, hẳn nói hôm nay hẳn không đến, cho nên vừa rồi ta còn nghĩ có nên đến tìm hẳn hay không.

“Miêu Mễ, Miêu Mễ, con thỏ hết bệnh rồi sao?” A Bích chạy đến nói chen vào, cho nên Long đại tướng quân cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Ta đưa Ngộ Không và Bát Giới qua cho A Bích, còn dạy nó cách dùng nước muối để lau mắt cho chúng. Lúc này, Thúy Nùng, Thúy Vi đưa đồ ăn tới, ba người chúng ta hiếm khi cùng nhau dùng cơm, A Bích cao hứng cho nên nói rất nhiều, ta và Long đại tướng quân lại không nói gì.

Cơm nước xong, A Bích đưa hai con thỏ nhỏ cho Long đại tướng quân xem. Mấy ngày nay hẳn không thường xuyên đến cho nên A Bích vẫn chưa có cơ hội để khoe sủng vật của nó.

“Đây là Ngộ Không, còn đây là Bát Giới.”

“Là A Bích đặt tên sao?”

“Là Miêu Mễ.”

“Ha ha, thì ra Miêu Mễ còn quen biết cả người trong phật môn.” Khi hắn nói những lời này thì liếc nhìn về phía ta.

“Không phải, không phải,” A Bích không biết phật môn là cái gì, nhưng nó biết Ngộ Không và Bát Giới là cái gì, “Ngộ Không là một con khỉ vô cùng tài giỏi, còn Bát Giới là một con heo vô cùng ham ăn.”

“Khỉ và heo? Đúng là thú vị.”

A Bích đắc ý, bắt đầu kể cho phụ thân nó về kinh nghiệm đi đến Tây Thiên. Tiểu tử này, ở trước mặt ta còn làm bộ khinh bỉ không muốn nghe, ở trước mặt phụ thân nó lại hào hứng như thế.

“Ngộ Không biết đánh yêu quái, hắn liếc mắt một cái là có thể nhận ra được yêu quái, phụ thân có biết vì sao không?”

“Phụ thân không biết.”

“Bởi vì yêu quái đều là những nữ nhân bộ dạng vô cùng xinh đẹp.”
Long đại tướng quân lại liếc mắt nhìn ta một cái.

“Bát Giới là một con heo lười, bởi vì hắn chỉ biết ăn, ngủ, và trêu chọc Mỹ Mi.”

“Mỹ Mi là cái gì?”

“Ha ha, phụ thân thực ngốc! Mỹ Mi chính là Miêu Mễ, Miêu Mễ chính là Mỹ Mi!”

Long đại tướng quân lại liếc mắt nhìn ta một cái.

“Phụ thân có biết ai là người lợi hại nhất không?”

“Là con khỉ.”

“Không đúng! Là sư phụ của Ngộ Không! Hắn chỉ cần nói vài câu, đầu Ngộ Không sẽ vô cùng đau đớn. Phụ thân, có phải như vậy không?”

“Phải, phải như vậy.”

Long đại tướng quân lại liếc mắt nhìn ta một cái. Đây là ý tứ gì chứ!?

“Không nên nói lung tung, Đường Tăng là niệm chú, chú khẩn cô, nào phải tùy tiện nói chuyện mà đau đầu được. Được rồi, được rồi, đi ngủ thôi.”

Từ sau khi tròn ba tuổi, ta để cho A Bích tự mình đi ngủ, nó cũng rất cao hứng với chuyện này.

Chờ nó ngủ say, ta và Long đại tướng quân trở lại phòng ta.

“Không phải hôm nay người không đến sao?”

“Ta nhận được tin người đến phủ, nhưng nghĩ người đã đi rồi cho nên đến đây chờ người. Sao lại về trễ như vậy? Trong cửa hàng có chuyện gì sao?”

“Hừ! Còn không phải đều tại người sao?”

“Tại ta? Chẳng lẽ công chúa lại sai người làm khó dễ người?”

“Không phải công chúa, là đệ nhất mỹ nhân cùng và đệ nhất hoa khôi.” Sau đó, ta nói toàn bộ những chuyện trên đường cho hắn nghe.

“Ha ha, thiệt thòi cho người rồi.”

“Người còn cười sao, đều là người làm hại!”

“Chuyện này có chỗ nào liên quan đến ta đâu? Cũng không phải ta bảo các nàng đụng mặt nhau.”

“Hừ, không phải người bảo các nàng đụng mặt nhau, nhưng có ai không biết ngày xưa hai nàng là tình địch, vừa chạm mặt nhau thì khói súng đã nổi lên bốn phía.”

Long đại tướng quân có chút xấu hổ, “Ta và Tô tiểu thư không hề có chuyện gì cả, về phần Linh Lung, không phải đã không qua lại rồi sao, sau này cũng không đến nữa.”

Cho dù là ở hiện đại, tìm một bạn trai cũng không tránh được chuyện hấn từng có vài bạn gái, cho nên ta không muốn truy cứu hấn.

“Quên đi, dù sao cũng xả được ra rồi, lần này tạm tha cho người. Chỉ là công chúa.....” Đây mới là vấn đề ta quan tâm nhất.

“Công chúa và người nói cái gì? Nàng có làm khó dễ người hay không?” Hình như có chút khấn trương.

“Sao có thể không có chứ! Công chúa truyền khẩu dụ, chỉ cần lần sau ta xuất hiện ở phủ đại tướng quân, sẽ đánh gãy chân ta.”

Hắn nhẹ nhàng thở ra, “Tư Giai chỉ là được nuông chiều một chút, nhưng thật ra tâm địa rất tốt, muội ấy chỉ hù dọa người thôi, còn bảo làm thật, muội ấy nhất định không ra tay được.”

Tư Giai là tên của Thập Bát công chúa.

“Nói! Rốt cuộc người và Thập Bát công chúa có quan hệ gì?”

“Ta và công chúa? Biểu huynh muội.” Hắn thản nhiên nói.

Không nói thật?

“Làm sao, không tiện nói? Cũng đúng, người ta chính là công chúa, cành vàng lá ngọc, chưa biết chừng ngày nào đó sẽ được hạ chỉ ban hôn. Ta thấy kế ước của chúng ta cũng không cần tiếp tục nữa, ta không trách người, cũng không muốn cản trở chuyện làm phò mã của người, người cũng đừng cản trở ta đi tìm mùa xuân thứ hai.”

“Nói bậy!” Sắc mặt hằn trâm xuống, “Hạ chỉ ban hôn cũng không thể làm gì được ta.”

“Đúng vậy, người cũng là hoàng thân quốc thích mà, nếu vậy người cũng nên nói rõ ràng, đừng để cho một tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu chờ đợi mỗi mòn đến khi thành một lão bà.”

Nghĩ tới công chúa kia đúng là có chút đáng thương.

“Ta cùng với muội ấy thật sự không có gì.”

“Không có gì? Ai chẳng biết công chúa vì người mà cô đơn suốt bốn năm năm, ngay cả phủ đại tướng quân của người cũng biến thành phủ

công chúa rồi.”

Long đại tướng quân do dự một chút, “Tóm lại, mọi ấy không phải đi tìm ta.”

“Mà tìm La phó tướng đúng không?”

“Sao ngươi.....” Về mặt đại tướng quân vô cùng kinh ngạc.

“Chính bọn họ nói ra.” Sau khi cảm thấy lời nói của công chúa hơi lạ, ta lại nghĩ tới hành động biểu hiện khác thường của La Kiệt, cũng nắm chắc được bảy tám phần.

“Sao có thể như vậy?” Ta kể lại lời nói của công chúa cho hắn nghe. “Một câu này chắc không phải nói về ngươi.”

Hắn cười vô cùng vui vẻ, “Hai người thật đúng là..... Hả? Sao ta lại không thành thật?”

Ta liếc mắt về xem thường, “Nếu người thành thật, sẽ không lừa gạt ta chuyện này. Người nói thật đi, vì sao công chúa lại thích La đại ca, người ngoài đều nghĩ là người.”

“Tư Giai cùng ta và Hoàng Thượng cùng nhau lớn lên, tất nhiên là thân thiết, muội ấy thường đến phủ ta chơi. Cũng không biết vì sao, năm kia lại đưa ra quyết định không phải A Kiệt thì không lấy người khác, sau còn thật sự không cho Hoàng Thượng tuyển Phò mã cho nàng.”

“Ta thấy La đại ca cũng không phải vô tình với công chúa, nhưng tại sao lại kéo dài tới tận bây giờ? A, người đừng nói, ta biết rồi. Nhất định là vì La đại ca cho rằng xuất thân của mình thấp kém, không quyền không thế, không xứng với công chúa, cho nên không chịu thể hiện tình cảm, mà công chúa lại si tình, nhất định không chịu gả cho người khác. Người vì mặt mũi của hoàng gia nên không thể không đứng ra chắn lưng cho bọn họ.”

Long đại tướng quân nhìn ta, trong ánh mắt có một chút tán thưởng. Ngại quá, không phải ta thông minh, mà tình tiết này đã bị tiểu thuyết ngôn tình viết đến phát chán rồi.

“Thật ra A Kiệt cũng không phải mẫu chốt.”

“Hoàng Thượng không đồng ý?”

“Hoàng Thượng chỉ là không quá vui, quan trọng nhất là Thái Hậu.”

“Thái Hậu?”

“Đúng, Thái Hậu. Tư Giai mặc dù không phải con đẻ của Thái Hậu, nhưng mẫu phi của muội ấy — Ly phi và Thái Hậu có giao tình rất tốt, sau khi Ly phi qua đời, muội ấy do Thái Hậu nuôi nấng, Thái Hậu lại không có nữ nhi, cho nên coi muội ấy như nữ nhi ruột thịt mà yêu thương chăm sóc. Nhưng Thái Hậu ghét bỏ A Kiệt chỉ là một phó tướng nho nhỏ, cho nên không chịu đáp ứng.”

“Người Thái Hậu nhìn trúng nhất định là người. Nhưng người có thể giúp La đại ca nha, ít cũng có thể cho hắn thăng quan.”

Hắn trừng mắt nhìn ta một cái, “Nói vậy, quân chức há có thể nói tặng là là tặng.”

“Nhưng cũng không thể kéo dài được.”

“Cái này ta biết.” Hắn ném cho ta một ánh mắt cảnh cáo, “Không cho phép người can dự vào. Việc này can hệ đến thể diện của hoàng gia, không giống như chuyện của sư phụ, sư nương người.”

Đêm đã khuya, Long đại tướng quân nói hắn cần phải đi. Hắn cũng chưa từng ở qua đêm trong viện ta, bình thường chúng ta đều phải đến biệt viện của hắn. Tuy rằng Thúy Vi, Thúy Nùng chắc cũng đã biết quan hệ của chúng ta.

Chẳng còn cách nào, ta vốn muốn giữ riêng, nhưng sự thật chứng minh muốn giấu diếm chuyện này với nha hoàn bên người là không có khả năng, khó trách nữ tử cổ đại đều coi nha hoàn hầu hạ bên người như tỷ muội.

Thúy Nùng khuyên ta vài câu cũng không nói thêm nữa, nhưng sắc mặt Thúy Vi lại không tốt mấy ngày, có lẽ bởi vì hình ảnh thần tượng của nàng bị hủy hoại.

“Ta cũng chỉ muốn tốt cho hãn thôi, không phải hiện tại hãn không đến những nơi phong hoa tuyết nguyệt kia nữa sao?”

“Những nơi đó tuy không sạch sẽ, nhưng ít nhất, ít nhất đại tướng quân có thể bước vào từ cửa chính.”

Ta chỉ có thể cười làm lành, bởi vì tiềm lực sát thương của đoàn fan là rất lớn. Ta thực sự lo lắng một ngày nào đó mọi chuyện bại lộ, sẽ bị đoàn Long fan vây quanh chặn đường đánh hội đồng.

Nhưng đêm nay.....

“Đợi chút, người chưa đi được.”

“Ồ, còn có chuyện gì?”

Ta chậm rãi đến gần hẳn, “Hôm nay ta bị người khác khi dễ, dù sao thì người cũng không thoát khỏi quan hệ, người cứ như vậy mà vô mộng bỏ đi, thể diện của ta phải làm thế nào?”

“Vậy người muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn ta đi đối phó với công chúa?”

Trong ánh mắt hẳn mang theo chút nghiền ngẫm.

“Công chúa chính là cảnh vàng lá ngọc, không phải có thể tùy tiện chạm vào. Có điều đại tướng quân da thô thịt dầy, có chịu trách nhiệm một tý chắc là không sao.”

Ta cảm thấy mình thật giống đang đùa giỡn con gái nhà lành.

“Ý của Kim tiểu thư là.....”

Hắn cúi đầu nhìn ta, trán hắn giống như đặt lên trán ta, trong ánh mắt tràn đầy ý cười.

Ta ngượng ngùng không dám tiếp tục nhìn vào mắt hắn, mà đem tầm mắt chuyển xuống lồng ngực to rộng

“Ta nghĩ.....” Hai gò má của ta nóng lên, “Đêm nay..... muốn làm gì thì làm!”

Nói xong câu cuối cùng, ta lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn hắn, không biết trong mắt hắn về mặt của ta có phải phủ đầy âm quang hay không

Đêm nay, dưới sự bắt đặc dĩ của Thúy Nùng, sự oán giận của Thúy Vi, ta lưu Long đại tướng quân ở lại.

Ta kiên trì đốt đèn, bởi vì ta muốn nhìn hắn hòa tan ở dưới thân ta như thế nào.

Đúng vậy, hiện tại hắn đang nằm dưới thân ta. Khuôn mặt như ngọc vẫn không nhìn ra biến hóa gì, một đôi mắt mặc ngọc chăm chăm ta, như là muốn nói “để xem ngươi có thể làm gì”.

Có thể làm gì ngươi? Hắc hắc, phải biết rằng, đây chính chuyện ta ảo tưởng suy tính rất lâu rồi..... Bước đầu tiên nên làm cái gì đây? Nguy rồi! Nghĩ không ra!

“Ừ, ta nói này đại tướng quân.....”

“Đêm nay chỉ cho phép làm không cho nói.” Nói xong, đôi môi xinh đẹp của hắn hơi hơi giương lên.

Đáng ghét! Nghĩ ta không biết làm sao, chuyện thứ nhất ta muốn làm chính là cắn nát miệng của ngươi.

Đương nhiên ta cũng không phải quá khát khao như vậy, cho nên ta chỉ cúi đầu, vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm môi hắn, cho đến tận khi hắn không nhận được, hé môi ra, ta mới dò xét đi vào.

Bên trong của hắn quả thật nhiệt tình hơn so với bên ngoài rất nhiều. Hắn rất nhanh cắn lấy đầu lưỡi của ta, lại ra sức mút vào, tay trên hông ta cũng siết chặt hơn.

Đầu óc ta lại bắt đầu như bùn loãng. Không, không được! Ta không thể cứ ngã xuống như vậy, ta còn có chuyện quan trọng hơn cần phải hoàn thành!

Ta ra sức né tránh vòng tay của hắn, ngồi dậy, hít sâu, sau đó, duỗi tay, cởi bỏ quần áo của hắn.....

Cảnh tượng trước mắt đủ khiến ta chảy máu mũi, ta thật sự là một sắc nữ sao? Ta không dám nhìn nữa, nằm úp sấp người xuống, bắt đầu khẽ hôn.

Môi lưỡi chạm đến da thịt nóng bỏng hơi mặn, ta không thỏa mãn, lại có loại ý tưởng muốn xẻ hắn thành tám mảnh, ăn vào trong bụng. Vì thế, ta thu lại đầu lưỡi, bắt đầu dùng răng, lưu lại ấn ký trên da thịt, trên ngực hắn.

“Gặp quý, người muốn ăn ta sao?” Hô hấp của hắn càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng loạn, giọng nói cũng càng ngày càng khản đặc.

Ta không tin người còn có thể tiếp tục chịu được! Ta không để ý hắn, tiếp tục đi xuống cơ bụng rắn chắc của hắn, xuống chút nữa.....

“A! Người làm gì! Là ta muốn chà đạp.....”

Đầu lưỡi của ta bị nuốt lấy, tiếp theo, là cả người ta đều bị nuốt lấy.

Mở mắt ra, ta phát hiện mình đang nằm úp sấp, cả người ê ẩm, không muốn xoay người, ta tiếp tục nằm úp sấp.

Quay đầu sang bên cạnh, không ngoài dự đoán, hấn đã đi rồi, vào triều điểm danh so với việc đi làm ở hiện đại còn nghiêm túc hơn.

Ta duỗi tay kéo chân bên cạnh lại, cảm nhận được hơi ấm không biết có phải do hấn lưu lại hay không, trong lòng cũng ấm áp theo. Nhớ tới cuộc đối thoại trước khi ngủ tối hôm qua, nhớ tới sự phản công của ta cuối cùng lại thành bảo vệ, nhớ tới sự dịu dàng lại mạnh mẽ của hấn, quả nhiên là êm ấm mà ngọt ngào, lại nghĩ nếu có thể mãi như vậy thì tốt rồi.....

Phi! Ta đột nhiên cảm thấy rùng mình. Điều này làm sao có thể? Cho dù có A Bích, Long đại tướng quân cũng phải kết hôn sinh con, mà khi đó ta tuyệt đối không thể duy trì quan hệ với hấn như bây giờ. Nhưng vừa nghĩ đến việc có một nữ tử khác, giống như ta, sáng sớm nàng ta có thể cảm nhận được hơi ấm hấn lưu lại, tay của ta thu về, đặt ở trên ngực, nơi đó có cảm giác đau đớn.

Ta làm sao vậy? Là ghen? Ta đang ghen sao? Nếu đúng, là do ta yêu Long đại tướng quân?

Vì sao lại như vậy? Ta vẫn luôn cho rằng tình huống nữ chủ xuyên qua được một đoàn mỹ nam yêu chết đi sống lại như trong tiểu thuyết

bình thường là không có khả năng, cho nên ta cũng không hy vọng xa vời có thể có một đoạn tình duyên với mỹ nam bên cạnh, luôn cảm thấy tình thân và tình bạn còn đáng tin hơn. Nhưng hiện tại, ta đã phải lòng kinh thành thành đệ nhất mỹ nam, còn muốn ở cùng hắn chung sống đến đầu bạc, như thế chẳng phải lại rơi vào khuôn sáo cũ hay sao.

Nghĩ lại kiếp này của ta: Dùng tri thức hiện đại để kiếm tiền, khuôn sáo cũ! Luyện tuyệt thế võ công [tuy rằng không luyện thành], khuôn sáo cũ! Mượn người sinh con, khuôn sáo cũ! Phần trư ăn hổ, khuôn sáo cũ! Tiểu thư con thiếp không được sủng ái, khuôn sáo cũ! Căn nguyên gốc rễ của những điều này chính là chuyển thế trọng sinh, xuyên qua thời không chính là một cái khuôn sáo cũ lớn nhất!

Trời ạ! Ta ngửa mặt lên trời thở dài, ta vốn nghĩ rằng ta sẽ là nữ chủ xuyên qua độc lập nhất, nổi bật nhất, có sáng tạo nhất, không ngờ cả đời này của ta cũng chỉ tầm thường như tất cả những người khác!

Ta còn có đường lui sao? Ta giống như đã lâm vào tuyệt cảnh không còn lối thoát!

Phiên ngoại: Long đại tướng quân [3]

Ta chỉ muốn mỗi ngày về nhà có thể nhìn thấy nàng và A Bích, giống như bây giờ

Sau khi từ chiến trường trở về, ta nhàn nhã hơn rất nhiều. Hoàng Thượng muốn để ta phân ưu cho người nhưng ta lại khéo léo từ chối. Ta thích có nhiều thời gian ở bên cạnh A Bích hơn.

A Bích thật sự rất ngoan, tuy rằng ta chỉ có thể gặp nó ở trong nội viện nho nhỏ kia, nhưng nó lại chưa bao giờ oán giận ta. Mỗi lần ta đến chơi nó đều vui quên trời đất, trong đầu nhỏ thỉnh thoảng còn nghĩ ra vài điều mới mẻ, giống như Miêu Mễ của nó.

Ta học A Bích gọi nàng là Miêu Mễ. Lúc đầu nàng bày ra biểu tình bất đắc dĩ, nhưng sau đó cũng thuận theo tự nhiên, giống như đó vốn là một chuyện chính đáng.

Một lần ta đi đến Tâm Phương uyển, Linh Lung vẫn quyến rũ như vậy, ngọt ngào như vậy, nhưng nằm ở bên người nàng, trong đầu lại nghĩ đến nữ nhân ôm A Bích, nữ nhân nằm giữa A Bích và ta trắng đêm không ngủ.

Sau đó, ta không đến Tâm Phương uyển nữa.

Không biết từ khi nào, cảm xúc của nàng bắt đầu tác động đến ta. Nàng thấy ta ở cùng một chỗ với A Bích, vừa vui mừng, lại vừa ưu sầu, ta không biết nên làm thế nào mới khiến cho nàng tin tưởng ta sẽ không cướp A Bích đi, bởi vì ta không muốn khiến nàng ưu sầu.

Ta biết nàng có tâm sự, ánh mắt khi nàng nhìn ta có vẻ gì đó bất thường, còn có nụ cười như sắp thực hiện được gian kế, nàng nhất định đang dấu ta chuyện gì.

Ta không thích loại cảm giác này.

Nếu thực sự là gian kế, nàng nhất định sẽ đến tìm Thương Dung nhờ giúp đỡ. Ta phải người đi theo dõi Thương Dung, biết hẳn đang bí mật tìm kiếm nam tử thân thể trong sạch, thân thể khỏe mạnh không có hôn phối.

Là tìm cho nàng sao? Nàng muốn làm gì? Muốn gả cho người ta? Không đâu, nàng sẽ không tùy tiện chấp nhận một nam nhân tìm bừa như thế. Nhưng rốt cuộc nàng muốn làm gì?

Ta đi tìm Thương Dung.

“Người muốn nghe lời nói thật hay là nói dối?” Thương Dung thực nhẹ nhàng hỏi, điều này khiến cho ta nhớ đến cách gọi hồ ly của nàng.

Ta không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn hẳn.

“Ai, hai người một người là bằng hữu tốt, một người là huynh đệ tốt, bảo ta nên giúp ai mới phải đây?”

“Đắc tội nàng sẽ thế nào, đắc tội với ta sẽ như thế, trong lòng người tự biết.”

“Vậy khuyên người một câu,” Thái độ của hắn trở nên vô cùng nghiêm túc, “Cẩn thận vẫn hơn!”

“Người cũng thế.” Ta vốn cũng không trông cậy biết được chân tướng từ nơi này của hắn, chỉ là muốn cảnh cáo hắn.

Hôm nay là sinh nhật bốn tuổi của A Bích, nàng lại nhất quyết nói là ba tuổi, đây là lần đầu tiên ta có thể dự sinh nhật của A Bích.

Sau tiệc sinh nhật ta mới đến, bởi vì không muốn khiến nàng khó xử, còn nữa ta muốn chỉ ba người chúng ta ở một chỗ.

Tóc A Bích rối tung, trên trán quấn một miếng vải kì quái, nó nói đó là khăn trùm đầu Miêu Mễ tự tay làm, bởi vì nó là một tiểu hải tặc anh

tuần kiêu ngạo.

Hải tặc!? Không phải nàng không thích A Bích làm tướng quân à, sao lại hy vọng A Bích làm hải tặc, đó là những kẻ liều mạng nha.

Ta mua cho A Bích một con ngựa nhỏ, được nuôi ở trong chuồng ngựa của ta, chờ nó lớn lên chút nữa ta sẽ dạy nó cưỡi ngựa. A Bích vô cùng cao hứng.

Lúc này, nàng mang ra một mâm điểm tâm, nói là bánh ngọt sinh nhật A Bích, nhất định phải ăn. A Bích mang ánh mắt chờ đợi, trên mặt nàng lại mang theo vài phần cười gian.

Ta ăn. Bánh này thật mềm, hương vị không tệ, chỉ là mặt trên có một lớp bánh ngọt đến phát ngấy, ta không khỏi nhíu mi, nàng lại cười đến thực vui vẻ. Nhìn nàng cười, ta cảm thấy ăn thêm một chút nữa cũng không sao.

Nàng đưa A Bích đi ngủ, ta ngồi cạnh bàn uống trà, ta còn muốn ở lại với nàng thêm một lát nữa.

Ta tùy tay lấy mấy quyển sách đặt ở trên án bên tường, nhưng lại lấy ra một tập tranh vẽ, bên trong đều là nam tử trẻ tuổi tuấn mã, bên cạnh còn ghi tư liệu về từng người, nhưng không có tính danh và thân thế. Rốt cuộc nàng muốn làm gì? Ta có một đáp án, nhưng không dám nghĩ đến.

Sau khi nàng phát hiện ra thứ ta đang xem thì vô cùng khẩn trương, một lòng muốn đoạt lại. Ta thử nàng vài câu, nàng thừa nhận nàng đang tìm nam nhân, mà mục đích của nàng cư nhiên là.....

Ta có chút khổ sở, nàng nhất định là để ý A Bích và ta quá mức thân cận; nhưng trong ta còn có chút phần nộ, vì sao nàng có thể chấp nhận một xa lạ nam nhân, lại không chịu nhận ta.

Ta nên làm thế nào đây? Phải nghĩ biện pháp ngăn cản nàng hay là buông xuôi bỏ mặc?

Mạnh mẽ ngăn cản thì không được, nếu ép nàng nổi nóng, còn không biết nàng có thể làm ra chuyện khác người gì. Nhưng buông xuôi

bỏ mặc, cái đó ta càng không làm được, thân thể của nàng sao có thể để cho nam nhân nào khác chạm vào, chỉ có mình ta.....

Trong khoảng thời gian ngắn, ta cũng không nghĩ ra được đối sách gì, cho nên chỉ biết tạm thời trì hoãn, sau đó mới tính toán tiếp.

Vì thế, ta nói với nàng, ta có thể giúp nàng tìm người, điều kiện là để ta công khai nhận A Bích.

Nàng đồng ý, ta nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại càng thêm phần nộ.

Trở lại phủ, ta bắt đầu tĩnh tâm lại, suy nghĩ vì sao ta lại phần nộ. Nàng không phải thê tử của ta, thậm chí còn không được coi là nữ nhân của ta, ta có quyền gì mà ngăn cản nàng tìm nam nhân khác. Linh Lung cũng từng nói muốn thủ thân cho ta, nhưng ta chỉ cười nói đó là tự do của nàng. Nhưng ta lại không thể nói với Đa Đa như vậy.

Ta không nghĩ ra, nhưng cũng không dám ngồi chờ đợi, nếu nàng thực sự chọn ra một người trong đám nam nhân kia thì sao? Có những khi suy nghĩ của nàng ngoài tầm kiểm soát của ta.

Ta lại đi tìm Thương Dung, ám chỉ một chút với hần. Lúc này, hần thực nghiêm túc.

“Người chắc chắn đi theo người, nàng sẽ hạnh phúc sao?”

“Người có ý gì?” Ta không nghĩ tới chuyện này.

“Không nghĩ tới sao? Dù sao người vẫn phải thành thân sinh con, nếu người không có ý gì với nàng, tại sao không buông nàng ra. Ta hy vọng nàng luôn hoạt bát, cổ quái như vậy, nhưng người lại khiến cho nàng ai oán.”

Đúng vậy, nàng đã từng nói, nam nhân mà nàng muốn không thể có thể tử, vị hôn thê, tình nhân, người trong lòng, thậm chí không thể tâm hoa vấn liễu. Nếu ta thành thân, nàng nhất định sẽ rời khỏi ta.

Ta có thể buông sao? Ta không muốn buông nàng ra, thậm chí còn không muốn thành thân, ta nghĩ mỗi ngày về nhà có thể nhìn thấy nàng và

A Bích, giống như bây giờ. Ta cảm thấy giống như bây giờ rất tốt. Nàng có nghĩ như vậy không?

Nhưng Thương Dung nói cũng có lý, nếu nàng có suy nghĩ muốn đi theo nam nhân khác, cho dù ta lợi dụng A Bích, lợi dụng quyền thế vây khốn nàng, nàng cũng sẽ không vui vẻ. Một Đa Đa không vui vẻ sẽ khiến ta vui vẻ sao?

Ta quyết định tìm một nam nhân đến để thử nàng, nếu nàng thật sự quyết tâm, ta cũng nên buông tay thôi. Thương Dung đã đồng ý chờ ta có đáp án hẳn mới ra tay lần nữa, nhưng không thể kéo dài quá lâu, cũng không được đến tìm hẳn nhờ giúp đỡ.

Ta nên tìm ai đây? Điều kiện của nam nhân này không thể quá kém, nếu không nàng sẽ không tin, mà ta lại không muốn để cho người khác biết được nội tình, thật đúng là khó giải quyết.

Ngày đó, Khánh Vương gia tới chơi. Khánh Vương gia là Thập Ngũ đệ của Hoàng Thượng, là huynh trưởng cùng mẫu thân với Thập Bát công chúa Tư Giai.

Tư Giai đã sắp hai mươi, nhưng vẫn chưa chọn được Phò mã. Người ngoài đều nghĩ nàng ái mộ ta, thật ra trong lòng nàng có khác người khác.

Khi Tư Giai mười sáu tuổi, Thái Hậu và mẫu thân có ý định gả nàng cho ta, lúc này Tư Giai cũng có tình ý với ta, nhưng ta chỉ có tình huynh muội, nhưng nàng là một người kiêu ngạo, cho nên không dễ dàng buông tha, bởi vậy thường xuyên đến phủ ta.

Quả nhiên là ý trời trêu người, không biết từ khi nào, tâm ý của Tư Giai lại thay đổi, nàng chuyển sang thích A Kiệt.

A Kiệt là một cô nhi, mười lăm tuổi thì gia nhập quân ngũ, hắn nói lúc ấy chỉ vì miếng cơm manh áo. Tuy rằng A Kiệt không biết nhiều chữ, nhưng hắn là người thành thật, có thể chịu khổ, phụ thân thích tính tình ổn trọng của hắn, lại thương thân thể hắn, cho nên để hắn làm hầu cận bên người, sau đó dần trở về phủ, để hai chúng ta đọc sách, tập võ.

Khi ta bắt đầu xuất chinh, A Kiệt vẫn đi theo ta, chúng ta vào sinh ra tử, tình cảm sâu nặng. Ta thành đại tướng quân, hắn trở thành phó tướng, nhưng trong lòng ta đã coi hắn như là huynh đệ trong nhà.

Ta hy vọng A Kiệt có thể tìm một thê tử dịu dàng thông minh, công chúa được nuông chiều từ bé không thích hợp với hắn. Cho nên những chuyện ồn ào huyên náo trong hoàng cung, ta không nhúng tay vào, đó là chuyện nhà của Hoàng Thượng.

Nhưng ta không ngờ, A Kiệt cũng có tình ý với công chúa, chỉ là ngại thân phận của mình và uy hiếp từ phía hoàng gia mà không dám thừa nhận; ta càng không ngờ tới, ở phương diện cảm tình Tư Giai đúng là một người dũng cảm, nàng không để ý sự phản đối quyết liệt của Hoàng Thượng và Thái Hậu vẫn kiên trì theo đuổi đến tận bây giờ.

Trận chiến với Bắc Dục Quốc, A Kiệt chủ động xin đi giết giặc, còn đưa ra yêu cầu ở lại canh giữ biên ải, là vì muốn hoàn toàn chặt đứt tất cả những chuyện này. Tuy rằng ta muốn giúp hắn, nhưng thái độ của Thái Hậu cũng rất kiên quyết, ta chỉ có thể để cho mọi người tưởng lầm ta mới là người công chúa yêu.

A Kiệt trở về kinh thành báo cáo công tác hai ngày, nhưng do Tư Giai cầu xin Hoàng Thượng, cho nên đến bây giờ hắn vẫn chưa trở về biên ải. Hôm nay Khánh Vương gia đến chính là vì chuyện này.

“Mặt tướng tham kiến Vương gia.”

“Được rồi, được rồi, Phi Ngọc, giữa chúng ta còn phải nói những lời này sao.”

“Sao Tư Lân lại đến nơi này, quý phủ ta cũng không có ca kỹ vũ nương xinh đẹp.”

Tính tình của Khánh Vương giống như mẫu phi đã qua đời của hắn, tính cách nhu nhược, không quan tâm quyền mưu, chỉ thích ca múa phong nhã.

“Người nào cần ca kỹ vũ nương gì, chỉ cần đi đến Tâm Phương uyển, Linh Lung cô nương hát hay múa giỏi không phải chỉ dành cho một mình người sao?”

Linh Lung? Đã rất lâu rồi ta không nhớ tới nàng.

“Không nói cái này, hôm nay ta tới là vì chuyện của Tư Giai. La Kiệt kia đúng là không biết tốt xấu, được Tư Giai coi trọng chính là phúc khí

cỦa hắN, hắN lại muốN đi ra biệN ải. NgườI không biếT Tư GiạI thườNg tâm thế nào đầU.”

Làm sao không biếT, hai ngày trướC còn đếN chổ ta khóc lóc một hồi, mà lúc ấy La KiệT lại trốn đếN chổ Đa Đa.

“ViệC này cũng không thể hoàn toàn trách hắN, ngườI cũng biếT ý cỦa HoằNg ThườNg và TháI HậU.”

“Ta cũng không hiểu La KiệT có chổ nào tốt, chỉ là một phó tướNg nho nhỏ, nhưng Tư GiạI lại cố chấp như vậy. Muội ấy là muội muội cùng mấU thân duy nhất với ta, mấU phi đã không còn nữa, ta không quan tâm thì muội ấy còn có thể dựa vào ai.”

Tư Lân với tình cảnh này cũng không nắm rõ lắm. Mấy năm trướC hắN đĩnh ướC với nữ nhi cỦa TháI Phó, nhưng nữ tử này lại ra đi bất ngờ, Tư Lân nói không kết hôn nữa. Cũng không phải thực sự là tình ý sâu đậm, chỉ là hắN cảm thấy làm như vậy mới thể hiện được phẩm hạnh cỦa bản thân mình, mặc dù ca kỹ, thị thiếp trong phủ hắN cung cũng không thiếu. Nhưng đối Tư GiạI, Tư Lân là thật tâm yêu thườNg.

“Ha ha, cho nên ta mới nghĩ ra một kế sách rất hay, hôm nay tới chính là muốn tìm người thương lượng.”

Nghe xong kế sách rất hay của hắn, ta không biết nên khóc hay nên cười. Quả nhiên hoàng tử công chúa lớn lên trong lụa là xa hoa không biết được khó khăn của nhân gian, hắn cứ nhiên muốn ta kê đơn cho A Kiệt, sau đó để cho hai người gạo nấu thành cơm, ép Hoàng Thượng và Thái Hậu đồng ý.

Bọn họ nghĩ mọi chuyện vô cùng đơn giản. Nhưng Hoàng Thượng là người rất coi trọng mặt mũi, chịu uy hiếp này, dù miễn cưỡng đồng ý, nhưng chẳng lẽ trong lòng không sinh ra khoảng cách. Tương lai hai người êm đẹp thì coi như không có gì, nhưng nếu xảy ra biến cố gì, tính mạng của A Kiệt tất nhiên khó bảo toàn. Hơn nữa, tuy rằng ta biết A Kiệt có tình ý với công chúa, nhưng tình cảm của hắn có sâu nặng như công chúa hay không? Hắn thực sự ý đồng ý sao? Nếu hắn vô tâm, ta cũng không muốn bức bách hắn.

Mà cho dù chuyện này có thể thành công, danh tiết của Tư Giai cũng bị hủy, nàng thật sự không để ý sao? Ta lại nhớ tới một nữ nhân khác, thói đời hiện tại là thế nào vậy?

Hai chuyện xảy ra cùng một lúc, trong đầu ta bỗng nhiên xuất hiện một ý niệm.

Xem qua bức họa của Tư Lân, nàng rất vừa lòng, còn đưa ra yêu cầu muốn gặp người thật, ta đồng ý, với ta mà nói, chuyện này chẳng qua chỉ là trò vật.

Ta dẫn Tư Lân đến Túy Hoa lâu, cùng hần nói về kế sách của hần, ta nhắc nhở hần thể thống hoàng gia, cho nên lúc nói chuyện không thể nói ra thân phận, cũng coi như chúng ta chưa từng quen biết. Tư Lân không có nhiều tâm tư như vậy cho nên đồng ý.

Nàng thấy Tư Lân, lại đặt cho hần biệt hiệu trứng gà công tử, ta lại nghĩ đến chuyện trứng gà và trứng chim cút trong lời nói của nàng, không biết ở trong lòng nàng ai mới là trứng chim cút đây.

Ta cùng Tư Lân nói tất nhiên là chuyện của Tư Giai, nhưng ta cố ý nói mơ hồ, đủ để nàng nghĩ là đang nói nàng. Ta giả bộ đồng ý với Tư Lân, không chỉ vì kéo dài chuyện của Đa Đa, mà còn vì kéo dài chuyện của Tư Giai, tránh cho nàng ấy thật sự nghe theo kế sách của Tư Lân. Ai, những nữ nhân này.....

Tiến bước Tư Lân, trở lại gian phòng, nàng đang ở một mình bên trong, giống như là vừa bị cái gì dọa sợ, thấy ta thì vô cùng mừng rỡ, ta cũng rất cao hứng.

Thương Dung đi Bắc Dục Quốc. Nàng hoài nghi ta, nhưng thật sự ta không hề nhúng tay vào chuyện này. Có điều cũng tốt, ta vẫn cảm thấy Thương Dung thiên vị nàng hơn.

Tuy nàng hơi do dự, nhưng vẫn quyết định, có lẽ cảm thấy nên tận dụng thời cơ. Ta hơi tức giận, nhưng khổ mà không nói nên lời.

Ta mang nàng đến biệt viện trước đây của ta, theo như nàng nói mà bố trí một gian phòng duỗi tay không thấy năm ngón.

Nàng ngồi ở trong phòng chờ, ta nói ta trở về, nhưng thật ra ta không đi, ta ngồi ở ngoài hành lang, ta đang chờ.

Hoàng công tử tất nhiên sẽ không đến. Ta đang đợi nàng đi ra, chờ nàng hối hận mà đi ra.

Nhưng nàng không có động tĩnh gì. Chẳng lẽ thật sự cho rằng ta nhất định sẽ đẩy một nam nhân lên giường của nàng. Trong lòng ta lại bắt đầu bốc hỏa, nàng thật sự cho là ta có thể làm như vậy sao?

Ta không thể đợi được nữa! Ta đi vào phòng, bên trong tối đen, không nhìn thấy nàng, nhưng nghe tiếng hít thở ta biết nàng đang ở trên giường. Nàng còn đang chờ, hơn nữa còn là chờ ở trên giường, lửa trong lòng ta càng cháy dữ dội hơn.

Ta chậm rãi tiến đến gần nàng, nghĩ nên nói cái gì đó, nhưng nàng đột nhiên lại hỏi: “Là Hoàng công tử sao?”

Ta đã quên lý trí là cái gì.

Lúc trước nàng nói chỉ sợ ta tự mình bò lên giường, lúc ấy ta tuyệt đối không ý niệm đó trong đầu. Nhưng hiện tại..... cứ để nàng coi ta là Hoàng công tử đi, nàng không phải là muốn cùng một nam nhân xa lạ sinh một đứa nhỏ sao, tại sao không thể là ta?

Nàng rất nhanh đã nhận ra là ta, ta có chút vui mừng, điều này nói lên nàng vẫn nhớ rõ ta. Nhưng nàng lại đẩy ta ra, ta tức giận, chất vấn nàng vì sao. Nàng nói là ta bắt nạt nàng, sau đó là khóc lớn, đây là lần thứ hai.

Nàng vừa khóc vừa kể tội ta, không ngờ những chuyện giữa chúng ta nàng đều nhớ rõ ràng. Nhưng ta không biết nàng lại sợ ta như thế, bởi vì ta luôn có thể nhìn thấu nàng diễn trò, bởi vì ta phải người theo dõi nàng [chỉ là muốn biết nàng đang làm cái gì], bởi vì ta luôn khiến nàng tức giận, lại ở một bên xem diễn trò, cái này ta thừa nhận, nhưng không phải bởi vì buồn cười, mà là bởi vì đáng yêu.

Nàng nói nàng không thích bị ta nắm mũi kéo đi, nhưng nếu đổi lại thì sao.

Nàng liệt kê ra rất nhiều quy củ, giống như là trượng phu đang quản giáo thê thiếp, có điều không sao, cho dù nàng đưa ra yêu cầu thành thân ta cũng có thể đáp ứng.

Cái gì? Không cho phép ta lấy gì lý do bức nàng thành thân! Được rồi, điều này cũng không sao, ta sẽ chờ nàng tự mở miệng, nhưng ta sẽ

không cho nam nhân khác cơ hội.

Cái gì? Nhân tình bí mật? Cái này..... nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ý đào dạt của nàng, trong lòng ta lại mềm nhũn, tức giận lúc trước cũng không biết biến đâu mất. Dù sao cũng đã quyết định là nàng, bí mật hay công khai thì có sao. Theo năng lực của ta, còn sợ không nổi bật hơn người khác sao.

Ký xuống khế ước của nàng, ta không khỏi cười khổ trong lòng, không thể tưởng tượng được Long Phi Ngọc ta cũng có hôm nay. Nhớ tới khi đại chiến giữa ba nước chấm dứt, khi tướng lĩnh của hai quốc gia chiến bại ký xuống hiệp ước đàm phán hoà bình có lẽ cũng mang tâm tình như ta lúc này đi. Không, không giống, trong lòng bọn họ chắc chắn không cam lòng, còn có oán hận, nhưng ta.....

Nhìn tiểu nữ nhân đang cầm khế ước hoa chân múa tay vui sướng, ta nở nụ cười, cười ta có thể cam tâm tình nguyện tự bán mình.

Chương 31: Tìm được lối thoát

Thì ra sau khi cùng đường bí lối chính là tìm được lối thoát

Tâm tính thiện lương của ta rõ ràng càng lúc càng hỗn loạn.

Ta nghĩ ta thật sự đã yêu hắn rồi, những khi không nhìn thấy thì nghĩ đến hắn? Hắn đang làm cái gì? Ở cùng với ai? Là nam hay là nữ? Thật hận thời đại này không có điện thoại di động. Nhưng khi ở bên cạnh hắn lại muốn duy trì khoảng cách, có điều ánh mắt vẫn không kiềm chế được mà liếc nhìn hắn, thậm chí có khi còn cảm thấy ghen tị với A Bích.

Nhưng hắn có yêu ta không? Trong khoảng thời gian này, hắn đối với ta rất dịu dàng, thậm chí là bao dung, nhưng là vì yêu ta hay là yêu A Bích? Hắn không muốn nam nhân khác chạm vào ta, là vì yêu ta hay là vì tự tôn của bản thân? Hắn có thể dễ dàng buông ra Tô Đại mỹ nhân và hoa khôi, là vì yêu ta hay là bởi vì có mối nối cũ mà thôi?

Cho dù hai chúng ta thật tâm yêu nhau thì thế nào. Gả vào nhà giàu ta không có ý kiến, nhưng hẳn lại là đại tướng quân, là Tĩnh Nam Hầu tương lai, đường vào cửa Hầu gia sâu như biển, tiểu nữ tử bị chủ nghĩa bình đẳng hiện đại tẩy não như ta có thể ở đó trong bao lâu? Hơn nữa, lấy thân phận trước mắt và quá khứ dĩ vãng, hẳn dám cưới ta sao? Tĩnh Nam Hầu và Thừa Lộc Đại Trưởng công chúa sẽ đồng ý cho ta vào cửa sao? Có lẽ vì A Bích, bọn họ để ta làm một tiểu thiếp..... Hừ, đừng nói là tiểu thiếp, cho dù chính thê thống lĩnh một đám tiểu thiếp ta cũng sẽ không cần!

Nếu như chuyện này xảy ra với người khác, ta sẽ nói với nàng: “Tìm thời điểm thích hợp nào đó nói chuyện, đem toàn bộ suy nghĩ nói hết ra để tìm hướng giải quyết.”

Nhưng đặt vào hoàn cảnh của mình, ta chỉ có thể để nó luẩn quẩn trong lòng, sau đó lại âm thầm oán trách hẳn vì sao không phát hiện ra tâm tư của ta.

May mắn chi nhánh mới sắp sửa khai trương, cho nên ta có rất nhiều chuyện cần phải làm, có thể tạm thời quên đi phiền não này. Hẳn cũng bề bộn nhiều việc, là chuyện của Thập Bát công chúa, Bắc Dục Quốc đưa ra ý muốn hòa thân, mà Thập Bát công chúa chính là người thích hợp nhất. Ta hy vọng nàng và Thổ Tử La Kiệt có kết cục tốt đẹp, nhưng ta không dám xen vào chuyện này, chuyện của hoàng gia nhất quyết không đơn giản giống như những vấn đề thảo luận trong tiểu thuyết.

Mùng tám tháng tám, hai chi nhánh của Đa Đa Dược Thiện phường đồng thời được khai trương. Chuyện này đối với ta rất quan trọng, không chỉ bởi vì có thể mở rộng quy mô kinh doanh, còn bởi vì đây là lần đầu tiên ta lấy thân phận lão bản của Dược Thiện Phường công khai xuất hiện.

Ngày này, ta trông coi ở chi nhánh thành Tây. Chi nhánh này nằm ở bên cạnh Kính Thủy hồ, nơi đây là thắng cảnh mà quan to quý nhân, tài tử giai nhân của kinh thành thường xuyên lui tới du ngoạn, càng có hiệu ứng truyền bá.

Có được sự đảm bảo từ cửa hàng chính, hơn nữa còn ưu đãi 20%, tuy chưa được đến mức không còn chỗ ngồi, nhưng cũng náo nhiệt phi thường. Lúc đầu ta cũng lo lắng thân phận Tổng Nhị tiểu thư trước kia của ta sẽ có ảnh hưởng đến chuyện làm ăn, vốn muốn dấu mặt, nhưng hồ ly Thương Dung lại cam đoan không có chuyện gì.

Lăng Quốc lấy thực vi tiên, hơn nữa đương kim hoàng thượng cũng tự mình tới đưa hạ lễ, quan viên, thương gia lớn nhỏ trong thành còn không học tập theo sao, ta có thể tưởng tượng được ra cảnh tiền tài cuộn cuộn kéo đến.

“Hoan nghênh Đông Phương công tử đại giá đến bốn điểm, ngài đến thật sự khiến cho tiểu điểm vẻ vang!”

Với người này có nịnh nọt thế nào cũng không đủ, bởi vì hắn chính là người tôn quý nhất Lăng Quốc — đương kim hoàng thượng Đông Phương Tư Kỳ. Ai, hoàng tộc họ kép, lại một cái khuôn sáo cũ.

Vốn người đến là Khánh Vương gia, bởi vì là hắn đã đặt trước một phòng đặc biệt, nhưng ta liếc mắt một cái là có thể nhận ra người đi đầu kia chính là Cửu hoàng tử năm đó chói mắt như mặt trời ban trưa thường đi bên cạnh Long đại tướng quân. Hoàng Thượng chịu vì tiểu điểm chúng ta mà tặng lễ mừng khai trương đã khiến ta được ưu ái mà sinh ra lo sợ, nay lại còn tự mình tới thăm, khiến ta không biết nên làm thế nào, cuống quýt quá cho nên Khánh Vương gia ở bên cạnh có bộ dạng dài ngắn thế nào ta cũng không lưu ý, nhưng vẫn chú ý không gọi ra thân phận của Hoàng Thượng.

Nói thật, ta vẫn cảm thấy kỳ quái trước sự chiếu cố của Hoàng Thượng đối với Dược Thiện phườn, năm đó nhờ một câu khen ngợi của hắn mới khiến cho Đa Đa Dược Thiện phườn trở thành tiểu điểm nổi tiếng trong kinh thành. Là vì dược thiện thực sự ngon sao? Nhưng Hoàng Thượng có sơn hào hải vị nào mà chưa được thưởng thức qua. Là vì đại tướng quân? Năm đó hắn và ta vẫn chưa có quan hệ gì đặc biệt. Là vì hồ ly? Nhưng thương gia đều là kẻ chú ý đến độc lập của bản thân.

“Không ngờ Kim cô nương lại quen biết Cửu ca ta.”

Người nói có lẽ là Khánh Vương gia, giọng nói nghe có vẻ quen tai. Ta xoay người nhìn lại, ôi mẹ ơi! Đây không phải trứng gà công tử sao!?

“Có điều không cần gọi là Đông Phương công tử, Hoàng Thượng hôm nay là cải trang ra ngoài, cho nên cứ gọi là Hoàng công tử đi. Người xem được không, Cửu ca?”

Hoàng công tử? Thì ra Hoàng công tử có hàm nghĩa này. Ta vẫn nghĩ trứng gà công tử là người được Long đại tướng quân tìm đến để diễn trò, cho nên chưa từng thăm hỏi, không ngờ được hắn cư nhiên lại là Khánh Vương gia, hơn nữa xem ra hắn cũng không có vẻ quen biết ta, rốt cuộc lúc đó có chuyện gì xảy ra?

Hoàng Thượng đối với đề nghị của Khánh Vương gia từ chối cho ý kiến, hắn có vẻ không tập trung lắm.

“Có lẽ đây là lần đầu tiên Tổng đại nhân đến đây đúng không, bốn vương có thể đề cử cho người vài món ăn rất ngon, đối với cơ thể cũng rất có lợi, hắc hắc!”

Không ngờ trứng gà công tử, không, là trứng gà Vương gia, lại có tính tình như thế này, may mà lúc trước cũng không xảy ra chuyện gì với hắn. Nhưng Tổng đại nhân là ai?

Tâm tư của ta đều đặt trên người Hoàng Thượng, ngay cả việc trong phòng có mấy người cũng không rõ ràng, nghe thấy lời nói của trứng gà Vương gia, ta vội vàng quét mắt nhìn xung quanh.

Phía sau Hoàng Thượng có hai người đang đứng, một người mặt trắng, tám phần là thái giám, một người vẻ mặt nghiêm túc, chắc là hộ vệ. Ngồi trên bàn, ngoài trừ Hoàng Thượng và trứng gà Vương gia còn có hai người, một người trẻ tuổi, ta nhận ra được, chính là tân khoa Trạng Nguyên của năm nay, thỉnh thoảng hắn cười ngửa đầu phớt ta có nhìn thấy; một nam tử khác tuổi hơi lớn, ta cũng nhận được, chính là Đại công tử của phủ Tả tướng, đương kim Hộ bộ thượng thư Tống Thư Ngôn.

Tống Đại công tử nhất định cũng nhận ra ta, cho nên sắc mặt có chút đen.

“Hạ quan đúng là chưa từng đến loại địa phương này, phiên Vương gia làm chủ.”

Loại địa phương này? Khẩu khí của Tổng Đại công tử giống như là đang nói đến Tầm Phương uyển.

“Nếu Tổng đại nhân là lần đầu tiên đến cũng không sao, bốn điểm có đại phu ngồi sau sường phòng, có thể để cho hắn xem qua cho ngài, thăm dò ‘hư’ thực, thuốc tốt chính là thuốc bốc đúng bệnh.” Ta còn lâu mới sợ sắc mặt của người.

“Chuyện đúng bệnh bốc thuốc này thật thú vị, nghe nói là Kim cô nương tự mình nghĩ ra.”

Trứng gà Vương gia giống như không biết ân oán của ta và Tổng phủ.

“Điểm này đúng là do tiểu nữ nghĩ ra [tuy rằng không phải người đầu tiên khởi xướng], nếu Vương gia không ngại, có thể gọi tiểu nữ một tiếng Kim lão bản, cũng để cho tiểu nữ có chút cảm giác thành tựu.”

Trúng gà Vương gia nghe vậy cười ha ha, vẻ mặt của Tống Đại công tử lại càng tỏ rõ khinh thường: “Nữ nhi chưa lấy chồng, nên ở nhà học nữ công gia chánh, đến khi được gả, nên ở nhà giúp chồng dạy con, xuất đầu lộ diện ở bên ngoài giống Kim cô nương, không sợ phụ mẫu trong nhà hổ thẹn sao?”

Những người khác trong phòng nghe vậy đều có ý đồng tình.

Tiểu tử này cố tình nói lời khiêu khích đây mà!

“Đạo lý này tất nhiên tiểu nữ hiểu được, có điều tiểu nữ mệnh khổ, trong nhà không được phụ mẫu yêu thương, chỉ có một đứa nhỏ ba tuổi sống nương tựa lẫn nhau, đáng thương cô nhi quả phụ chúng ta.....” Ta làm bộ đau buồn rơi lệ.

“Vị hôn phu của người đâu?” Trạng Nguyên công tử mang vẻ thương tiếc nhìn ta.

Ý tốt của hần lại khiến ta ghen hòng, bởi vì ta không có thể nói Long đại tướng quân đã chết, cũng không thể nói Long đại tướng quân vút bỏ ta, cũng không thể nói trên đời không có người này, cho nên ta chỉ có thể nói thật: “Tiểu nữ không có vị hôn phu.”

Trạng Nguyên công tử cùng trứng gà Vương gia càng thêm thương tiếc nhìn ta, bọn họ nhất định cho rằng ta là một quả phụ, Hoàng Thượng cũng có chút hứng thú, sắc mặt Tống Đại công tử lại càng thêm đen.

“Chẳng lẽ là Kim cô nương làm việc thất đức gì đó, mới bị phụ mẫu, vị hôn phu của người gạt bỏ.”

“Tống đại nhân!” Trạng Nguyên công tử và trứng gà Vương gia đều hoảng sợ, đồng thời lên tiếng, Hoàng Thượng vẫn không nói lời nào, giống như đang xem diễn trò.

“Ha ha, Tống đại nhân vừa phải vì Hoàng Thượng phân ưu, vừa phải vì dân chúng làm chủ, công tác vất vả như thế lại còn quan tâm đến

chuyện của tiểu nữ, đúng là khiến tiểu nữ được để ý mà lo sợ.....”

Ta mang ý xấu hổ liếc mắt nhìn Tống Đại công tử một cái.

Vẻ mặt Trúng gà Vương gia như bình tĩnh đại ngộ, Trạng Nguyên công tử tỏ vẻ không thể tin, sắc mặt Hoàng Thượng có chút hồng, ta đoán là do ghen cười, sắc mặt của Tống Đại công tử cũng đỏ, ta khẳng định đó là do tức giận.

“Người.....” Tống Đại công tử còn muốn nói cái gì, lại bị tiếng ồn ào bên ngoài làm cho ngừng lại.

“Hừ, ngay cả một gian phòng lịch sự cũng không có, sợ bản đại nhân còn không trả đủ tiền hay sao?”

“Biết đại nhân nhà ta là ai không? Tống Đại học sĩ của Hàn Lâm viện, là tâm phúc bên người hoàng thượng!”

“Thật sự là xin lỗi, Tổng đại nhân, phòng riêng của tiểu điểm đều đã đầy, nếu không ngài không chê có thể ngồi ở đại sảnh, hoặc là ngày mai lại đến, tiểu nhân sẽ đặt sẵn một phòng cho ngài.”

“Đều đầy rồi? Không ít người đến cổ vũ a, xem ra bản lĩnh vậy gió gọi trăng của lão bản nhà ngươi càng ngày càng cao.”

Ta cười thâm, đâu chỉ là vậy gió gọi trăng, ngay cả Chân Long Thiên Tử ta cũng kéo đến rồi.

“Hoàng Thượng, vi thần..... vi thần đi ra ngoài một lát.....” Tổng Đại công tử có chút sợ hãi.

“Nếu đều đầy rồi, cho hẳn vào đây đi, dù sao cũng không thể để Tổng Đại học sĩ chịu thiệt ngồi ở đại sảnh được.” Hoàng Thượng rõ ràng có chút không vui.

Tổng Đại công tử vội vàng chạy ra ngoài.

“Đại ca! Sao huynh cũng.....”

Tiếng ồn ào ngoài cửa rất nhanh nhỏ lại. Trong chốc lát, Tống Đại công tử lại đẩy cửa tiến vào, theo sau là một con khổng tước mặt mày xám xịt.

Ta rất muốn xem trò tiếp theo, nhưng Hoàng Thượng cũng không muốn cho ta xem.

“Ăn thức ăn gì, tự Kim lão bản chọn đi, chỉ cần không để cho chúng ta đợi lâu là được.”

Lá gan của ta có lớn đến mấy cũng không dám để Hoàng Thượng chịu đói, vội vàng đáp lời rồi lui ra.

Trước khiêu khích của hai vị công tử Tống gia ta đương nhiên cũng phải đáp lễ. Ta giao cho chưởng quầy chọn cho bọn họ những loại đồ ăn đắt nhất, khi tính tiền cũng không bớt một đồng.

“Nhưng đây là Khánh Vương gia.” Chương quây không biết Hoàng Thượng cũng ở bên trong.

“Là Vương gia mới không giống thương nhân chúng ta, hắn sẽ không để ý đến những món lợi nhỏ này, ăn đồ ăn càng quý hắn càng vui vẻ.”

“Có thể bớt tám phần.”

“Người cứ nói đây là giá sau khi đã ưu đãi, Vương gia còn tính toán với người sao.”

“Ha ha, vẫn là lão bản khôn khéo.”

Cửa hàng khai trương vốn đã là làm cho người ta bận rộn, hơn nữa còn cùng nhị vị công tử Tống gia đấu tranh, cho nên ta cảm thấy rất mệt. Ta quyết định không đi đến chi nhánh ở thành Đông nữa, mà trực tiếp về nhà, có phó tổng giám đốc [tức chương quây của tiểu điểm] ở đó chịu trận, ta rất yên tâm.

Ta ngồi ở bên trong kiệu nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc này thật sự rất nhớ lồng ngực của Long đại tướng quân.

Về đến phủ, cỗ kiệu đang chuẩn bị từ cửa hông tiến vào.

“Kim cô nương, tiểu thư nhà ta có việc muốn cùng cô nương bàn bạc, đặc biệt đến quý phủ bái kiến.”

Ta xốc lên màn kiệu. Đây không phải cung nữ ngày ấy ở trước mặt công chúa thay ta giải vây sao, chỉ là hôm nay nàng mặc trang phục của nha hoàn bình thường, tiểu thư trong lời nói của nàng nhất định là Thập Bát công chúa.

Công chúa tới tìm ta làm gì? Sau hôm đó ta cũng không đến phủ đại tướng quân nữa, ngay cả Thổ Tử La Kiệt cũng không dám gặp, chỉ sợ nàng đến gây phiền toái. Nhưng tại sao phiền toái vẫn tìm tới cửa. Nghĩ đến lời đồn về chuyện hòa thân với Bắc Dục Quốc, chẳng lẽ là đến tìm ta để trút giận?

“Vị tỷ tỷ này, thật sự là ngại quá, hôm nay ta có hai cửa hàng khai trương, vừa mới từ thành Tây trở về, bây giờ ta còn phải đến thành Đông, chỉ sợ.....” Có thể tránh thì cứ tránh đi.

“Kim cô nương, công..... tiểu thư chúng ta thật sự có việc gấp muốn nói với cô nương, xin cô nương không cần từ chối.”

Lời nói của nàng rất thành khẩn, trên mặt còn có vài phần lo lắng.

Ta còn có thể nói cái gì, trứng chọi đá, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn kiểu của Thập Bát công chúa khiêng qua cửa phủ ta.

Ta mời công chúa đến đại sảnh ngồi trước, nói là đi rửa mặt chải đầu một chút. Sau đó một bên để Thúy Vi dẫn theo A Bích vào trong viện, một bên sai Thúy Nùng đi báo tin cho Long đại tướng quân. Ta không muốn chết không rõ ràng.

Trở lại đại sảnh, công chúa ngồi ở trên ghế, vị cung nữ kia đứng ở một bên, quân gia Tiểu Phùng đã dâng trà lên, nhưng rõ ràng chưa uống một ngụm.

“Dân nữ tham kiến công chúa.”

“Người ngồi đi, không cần đa lễ.” Công chúa không có vẻ sinh khí dồi dào như lần trước gặp mặt.

“Đa tạ công chúa.” Ta ngồi xuống bên dưới công chúa.

“Yên Hồng, người đi ra ngoài, đừng để cho người khác tiến vào.”

Yên Hồng lui ra ngoài.

“Không biết công chúa tìm dân nữ có chuyện gì?”

Lòng ta tính toán xem phải nói như thế nào thì nàng mới tin ta chỉ coi Thố Tử La Kiệt như đại ca.

Nàng trầm mặc trong chốc lát, “Hắn là của người.”

“A? Ý của công chúa là.....”

“Hôm nay ta nghe được,” Nàng đột nhiên có chút ghen ngào: “Ta nghe lén Hoàng Thượng và Thái Hậu nói chuyện, bọn họ nói muốn để ta đi Bắc Dục Quốc hòa thân.”

Ta sững sốt một chút, xem ra đây sự thật, nhưng nghe nói quân chủ của Bắc Dục Quốc đã sống được nửa thế kỉ, còn Thập Bát công chúa mới hai mươi.

“Nếu công chúa không muốn đi, nên nói cho Hoàng Thượng và Thái Hậu, bọn họ thương ngài như vậy, chắc cũng không muốn ngài đau khổ đâu.”

“Thương ta thì thế nào? Bắc Dục Quốc đưa ra hòa thân, nếu cự tuyệt rất có thể sẽ nổ ra chiến sự, hiện tại trong hoàng cung chỉ có ta là

người thích hợp nhất, nữ nhi lớn nhất của Hoàng Thượng cũng chỉ mới mười tuổi, không thể để nó thay ta được. Đây là số mệnh của công chúa chúng ta.”

Câu nói cuối cùng thực u oán, khiến cho ta hoài niệm bộ dạng kiêu hoành bá đạo của nàng.

“Cho nên người thắng! La đại ca là của người!”

Bỏ qua u oán vừa rồi, nàng lại khôi phục ngạo khí hoàng gia.

“Công chúa, ngài thật sự hiểu lầm, ta và La phó tướng không phải như ngài nghĩ đâu.”

“Người không cần lo lắng. Lúc trước ta thật sự muốn đuổi người đi, nhưng hiện tại, nếu ta phải đi hòa thân, hẳn lại yêu thích người, ta sẽ không chia rẽ các người nữa.”

“Công chúa, ta thật sự không thích La phó tướng, ta chỉ coi hấn như ca ca của mình.”

“Người không tin ta!” Kiêu hoành của nàng lại đã trở lại, “Ta đúng là thích la đại ca, rất thích rất thích, nhưng ta sẽ không bởi vì mình không chiếm được hấn mà không cho người khác đến với hấn, ta chỉ hy vọng hấn có thể vĩnh viễn sống tốt.”

Trên mặt nàng hiện lên vài phần thẹn thùng, sau đó lại đột nhiên thay đổi, “Ta nói cho người, sau này tuy rằng ta không ở Lăng Quốc, nhưng nếu người đối xử không tốt hoặc làm chuyện có lỗi với hấn, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Ta tin người, công chúa, nhưng người nào có tin ta!

“Công chúa, ta thật sự không thích La phó tướng, không phải bởi vì sợ ngài, mà là bởi vì..... Bởi vì trong lòng ta đã có người khác rồi.”

“Người thích người khác? Là ai?”

“Công chúa biết ta có một đứa nhỏ đúng không?”

“Người nói người thích là..... phụ thân của đứa nhỏ? Nhưng không phải hẳn vứt bỏ mẫu tử các người sao? Sao người còn có thể thích hẳn?”

“Hắn không có vứt bỏ ta, chỉ là hắn không biết ta thích hắn.” Có lẽ biết cũng không thay đổi được gì.

“Người không nói cho hắn sao? Vì sao? Nếu hắn biết, có lẽ hắn sẽ không rời xa người.”

“Bởi vì..... Ta sợ, ta sợ hắn nói hắn không thích ta.”

Nếu nói cũng không thay đổi gì, chi bằng không nói.

“Có cái gì phải sợ! Không thích thì không thích thôi! Nhưng người không nói, người cũng không biết hắn có thích người hay không!”

Công chúa trừng mắt nhìn ta, giống như đang nói “Người thật ngu ngốc!”

“Ta thích La đại ca, ta sẽ nói với hắn, về phần hắn có thích ta hay không, đó là chuyện của hắn, không phải của ta.”

Bộ dạng này của nàng có chút giống Long đại tướng quân.

Ta nở nụ cười, nàng nói đúng, ta chỉ cần khẳng định lòng mình là được, về phần tâm ý của hắn thế nào, hắn là nên tự hắn nói cho ta biết, chứ không phải ta đoán đến đoán đi. Không thích sẽ không thích, ta vẫn có thể làm con sâu gạo sống thoải mái vui vẻ.

Không ngờ ta luôn tự xưng là ý thức vượt mức hiện đại, còn không nghĩ thông suốt bằng một cô công chúa cổ đại.

Ta lại nhớ tới câu nói kia của Long đại tướng quân, “Nghĩ chuyện quan trọng nhất là được”. Đời này của ta không phải đã rất hài lòng rồi

sao, một mình một lối, phá vỡ truyền thống cũng không phải sứ mệnh của ta, rơi vào khuôn sáo cũ thì thế nào chứ!

Thì ra sau khi cùng đường bí lối chính là tìm được lối thoát.

“Nhưng là, người thích người khác, thế La đại ca phải làm sao bây giờ?” Công chúa lại bắt đầu u oán.

“Chuyện hòa thân vẫn chưa được quyết định, công chúa cần gì phải vội vã giao La đại ca cho người khác, hơn nữa, La đại ca cũng thích người, hẳn sẽ nguyện ý để người làm vậy sao?”

“Hắn không thích ta, ít nhất hắn chưa từng nói thích ta, còn trốn tránh ta. Nhưng hẳn đối với người tốt như vậy, cho nên ta nghĩ hẳn thích người.”

“Tin tưởng ta, hẳn thích người, chỉ là hắn không biết nên nói như thế nào.”

Lúc này ta cảm thấy công chúa giống như tiểu muội muội ở nhà bên, khiến cho ta không tự giác mà muốn an ủi nàng.

“Người khẳng định sao?”

“Khẳng định! Không phải hẳn đưa người hai con thỏ nhỏ sao? Hẳn cũng không đưa cho nữ nhân khác. Ở trong lòng hẳn nhất định người có vị trí đặc biệt.”

“Người cũng mà.”

“Không phải cho ta, là cho A Bích nhà ta. A Bích còn được người khác yêu quý hơn ta.”

“Hai con thỏ của người có đặt tên không?”

“Có a, một con tên là Ngộ Không, một con tên là Bát Giới.”

“Vì sao lại đặt tên này?”

Ta lại phải kể qua chuyện “Tây Du ký” cho nàng nghe, nàng nghe rất say sưa chăm chú.

“Vậy hai con thỏ của người thì sao? Đặt tên gì?”

Mặt nàng lập tức đỏ bừng, đầu cũng cúi thấp xuống, “Không, không..... Chỉ được một mình ta gọi.....”

Ha ha, ta khẳng định tên này có quan hệ với La Kiệt.

“Nhưng ta đã nói cho người rồi.”

“Vậy không được sự đồng ý của ta, người cũng không được nói cho người khác.” Mặt nàng vẫn rất đỏ.

“Được, ta thề!”

Giọng nói của nàng giống như tiếng muỗi kêu, “Một con tên là.....
La la, một con tên là..... Kiệt Kiệt.”

Chương 32: Tâm đầu ý hợp

Một khắc kia, ta có cảm giác như tim ta dán vào tim hắn

Sau một lần nói chuyện, ta cùng Thập Bát công chúa đã trở thành tỷ muội tốt đồng bệnh tương liên. Ta là do không nắm chắc được tâm tư của Long đại tướng quân, còn nàng là do chuyện hòa thân sắp tới.

Công chúa rời đi, có vẻ yếu ớt lại dừng cảm, rất có khí thế của tráng sĩ một đi không trở về. Trong lòng ta thầm nghĩ, nhất định phải nghĩ biện pháp giúp đỡ bọn họ.

Tiến bước công chúa, ta trở lại nội viện, A Bích đang chờ ta ăn cơm. Vừa bước vào cửa, đã thấy Long đại tướng quân ở đó, lúc này ta mới nhớ ra Thúy Nùng đi truyền tin cho hắn, trong lòng lại hơi căng thẳng, không biết vừa rồi hắn có đi đến đại sảnh nghe lén hay không.

“Chàng đến lúc nào?”

“Vừa nhận được tin đã tới rồi.”

“VẬY chàng..... tại sao không không đến đại sảnh?”

“Ta có đi, nhưng bắt gặp hai nàng đang trò chuyện vui vẻ, ta vốn không tin Tư Giai sẽ làm hại nàng, đoán chắc là đang nói chuyện của nữ nhi cho nên không vào.”

Thật sự không nghe thấy gì? Trong lòng ta thầm nói, người nói không có thì coi như không có đi, dù sao lát nữa ta cũng sẽ nói ra.

Trong lúc ăn cơm, ta ngẫm ra hiệu muốn đêm nay hấn ở lại, từ đêm lần trước ta cũng chưa giữ hấn lại lần nào nữa. Hấn chỉ gật gật đầu.

Ta không vội vàng cùng hắn trên giường, mà muốn hắn ngồi đối diện ta.

“Ta có chuyện muốn nói với chàng.” Ta dùng ánh mắt ám chỉ chuyện này vô cùng quan trọng.

“Nàng nói đi.” Hắn cũng làm ra bộ dáng thực sự chăm chú.

“Ta thích chàng, ta muốn cùng chàng ở chung một chỗ.”

Ta hắn là nên xấu hổ cúi đầu, hay che mặt mà chạy? Nhưng ta không làm gì cả, chỉ lẳng lặng ngồi, lẳng lặng nhìn hắn.

Hắn cũng lẳng lặng ngồi, lẳng lặng nhìn ta, nhưng rất nhanh, trên khuôn mặt trước sau luôn bình tĩnh kia toát lên vẻ vui sướng. Hắn nở nụ cười, làm cho ta nghĩ đến nụ cười như gió xuân của thiếu niên như ngọc tám năm trước, nhưng không phải nụ cười khuôn mẫu treo tại khóe miệng, mà là nụ cười hạnh phúc từ trong mắt, từ trong lòng tràn ra.

“Chàng nói câu gì đi nha!” Ta chưa vừa lòng, ta muốn nghe thấy hắn nói.....

“Muốn ta nói cái gì?”

“Nói chàng thích ta! Nói chàng cũng muốn cùng ta ở chung một chỗ!” Đến ta cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao mình không đỏ mặt.

Hắn không nói gì, chỉ nắm chặt tay ta, dùng chút sức lực, kéo ta ra khỏi ghế, ghé vào lòng hắn, ta thuận thế ngồi lên đùi hắn.

Hắn dùng một bàn tay nắm lấy thắt lưng của ta, tay kia thì nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, hai ánh mắt vẫn tràn đầy ý cười, ta không giãy dụa, nhưng cảm thấy mặt bắt đầu nóng lên.

“Chàng làm gì thế?” Ta rốt cục không chống lại được ánh mắt nóng bỏng của hắn, tránh thoát khỏi bàn tay to lớn ấm áp, đầu cúi thấp xuống.

“Ta đang suy nghĩ, Kim lão bản không phải luôn khôn khéo sao, hôm nay thế nào lại hồ đồ như thế.”

“Ta hồ đồ?” Ta bất mãn ngẩng đầu, một lần nữa nhìn thẳng hấn.

Hấn xoa xoa khuôn mặt của ta, “Hiệp ước khuất nhục như vậy ta cũng đáp ứng rồi, nàng nghĩ rằng làm như thế vì cái gì?”

“Bởi vì yêu con trai, cho nên không từ thủ đoạn nào.” Nhắc tới hiệp ước kia, ta hơi ngượng ngùng, “Hơn nữa hiệp ước đó sao có thể coi là khuất nhục được, so với tam cương ngũ thường thì vẫn thoải mái chán.”

“Nàng nha,” Hấn vừa tức giận vừa buồn cười nhéo nhéo mặt của ta, “Nếu ta thật sự không từ thủ đoạn nào, còn phải đáp ứng làm tình nhân bí mật của nàng sao, nếu ta trực tiếp cướp A Bích đi, nàng có thể làm gì?”

“Chàng dám!” Nghe hấn nói như vậy, trong lòng ta vẫn hơi đau khổ.

“Ta đương nhiên không dám,” Hắc ôm chặt lấy ta, giống như sợ ta chạy mất, “Bởi vì như vậy, ta sẽ vĩnh viễn không chiếm được nàng.”

“Như thế không phải rất tốt sao, chàng có thể cùng Linh Lung cô nương, Tô Đại mỹ nhân, còn có..... Cùng nhau vui vẻ.” Ta suýt nữa tính cả Thập Bát công chúa vào.

“Nàng lại suy nghĩ lung tung. Nếu ta có ý với Tô tiểu thư, sao còn để nàng gả cho người khác. Nhưng chính nàng, ngày đó biết Thương Dung đang giúp nàng tìm..... Ta thực sự hận không thể đánh gãy chân hắc, hừ, may mà sau đó hắc phải đi đến Bắc Dục Quốc.”

Thấy hắc nhắc tới chuyện lần trước, ta có chút ngượng ngùng, không muốn truy hỏi chuyện của hoa khôi nữa, nhưng hắc lại tiếp tục nói.

“Về phần Linh Lung, khi đó còn chưa nghĩ đến người, nhưng từ khi hiểu được lòng mình, ta không đi tìm nàng ấy nữa. Trên thực tế, nơi đó ta cũng rất ít khi đi đến, cùng lắm cũng chỉ xã giao một chút. Còn không phải sợ người tức giận sao, nhưng người lại không chịu hiểu. Người không biết, tháng trước Hoàng Thượng hỏi ta có muốn tìm ngự y hay không, còn cam đoan sẽ không nói ra ngoài.” Hắc buồn bực nói.

Ta cười ra tiếng, không biết Hoàng Thượng có đề cử Đa Đa Được Thiện phước cho hần hay không.

Nói thật, ta không có ý định truy hỏi chuyện trước kia của hần, nhưng trong lòng luôn có chút không thoải mái. Nhớ lúc trước còn từng đồng cảm với Tô đại mỹ nhân, và hoa khôi Linh Lung, quả nhiên là trước khác nay khác.

“Lúc ấy chàng muốn thành thân với nữ nhân như thế nào?”

Hỏi cái này, đơn thuần chỉ vì tò mò. Hần không bị mỹ mạo của Tô Đại mỹ nhân hấp dẫn, cũng không để ý đến quyền thế của Thập Bát công chúa, cũng không mê muội bởi mị hoặc của hoa khôi thanh lâu, không biết trong cảm nhận của hần thích dạng nữ nhân như thế nào? Chắc chắn lúc ấy hần không ngờ sẽ thích ta.

“Không nghĩ tới.”

“Sao có thể? Chàng không nghĩ tới dạng nữ nhân như thế nào sẽ khiến chàng thích?”

Phụ thân hắn, Tĩnh Nam Hầu, có tiếng yêu mỹ nhân không màng giang sơn nha.

Hắn liếc mắt nhìn ta một cái, lại trầm mặc trong chốc lát, “Trên thực tế ta không nghĩ sẽ cưới một nữ nhân mà ta thích, ta không muốn giống như phụ thân ta.....”

Ta sửng sốt, ta không ngờ hắn lại có ý nghĩ như vậy, “Thế hiện tại.....” Trong lòng có chút không yên.

Hắn dường như nhìn ra được bất an của ta, nắm chặt lấy tay ta, “Ta nghĩ ta hiện tại đã không thể quay đầu,” Sau đó cười dịu dàng, “Nhưng ta vui vẻ chịu đựng.”

Trong lòng ta ấm áp, lại ngọt ngào, cũng nắm chặt lấy tay hắn, “Chàng yên tâm, nam nhi chí ở bốn phương, hướng chi người là bảo vệ quốc gia, ta sẽ không cản trở người.”

Hắn buông tay ta ra, ôm ta vào trong ngực, một khắc kia, ta có cảm giác như tim ta dán vào tim hắn.

“Không được!”

Ta ở trong ngực Long đại tướng quân đập mạnh một cái, đẩy hắn ra.

“Làm sao vậy?” Long đại tướng quân bị hành động của ta làm giật mình.

“Đây là lần đầu tiên ta tỏ tình, sao chàng có thể..... Ta mặc kệ là chàng đã đoán trước mọi việc hay liệu sự như thần, dù sao cũng phải biểu hiện kích động một chút đi!”

“Ha ha, muốn ta kích động?” Hắn lại ôm chặt lấy ta, ghé môi hắn vào lỗ tai ta, cố ý ái muội nói: “Đừng lo lắng, lát nữa ta sẽ cho nàng biết ta kích động thế nào.”

Long đại tướng quân quả nhiên nói là làm. Ta hiện tại thật giống như một cái máy tính bị nhiễm virus, không thể khởi động nổi. Có điều, nằm ở trên người Long đại tướng quân, không khởi động được cũng không sao.

Kích tình dần dần tan đi, đầu óc ta cũng thanh tỉnh trở lại.

“Ta nói này đại tướng quân.....”

“Nàng định gọi ta cả đời như vậy sao?”

Hắn nói “cả đời”? Trong lòng ta lại cảm thấy ngọt ngào, “Thế gọi chàng là gì được? Phi Ngọc? A Ngọc? Tiểu Ngọc? Ngọc ca ca? Hay là phụ thân của đứa nhỏ?”

Nói xong thì tự mình nở nụ cười.

“Nàng thích là được rồi, có điều ‘Đại tướng quân’ thật sự rất xa lạ.”

“Ta gọi chàng là ‘Lão công’ được không?”

“Lão công? Ta rất già sao?”

“Ha ha, đương nhiên không phải ý này. Đây chính là cách gọi mà trên đời này, chỉ có ta mới có thể gọi chàng như vậy.”

Ta sẽ không nói cho hần lão công và lão bà là một thể, cũng hạ quyết tâm sẽ không cho nữ nhân khác cơ hội này. “Được không? Lão công?” Ta cố ý học giọng điệu của diễn viên hát hí kịch.

“Được! Vậy nàng muốn nói gì với lão công?”

“Ta muốn nói..... Ta còn chưa muốn thành thân, chúng ta cứ như thế này được không? Trăm ngàn lần đừng ép ta.”

Ta hơi lo lắng phản ứng của hắn, không biết hắn có thể dễ dàng tha thứ cho ý nghĩ của ta hay không.

Hắn không tức giận, mà thành khẩn nói: “Có thể cho ta biết vì sao không?”

“Ta cảm thấy thành thân chẳng qua là nghi thức, chỉ cần hai chúng ta thật tâm yêu thương nhau, có nghi thức này hay không có gì khác biệt?”

Ta ghé mặt lại gần thêm chút nữa, cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, “Hơn nữa, trở thành phu nhân của đại tướng quân, ta còn có thể sống cuộc sống như bây giờ sao? Tuy rằng ta tin chàng sẽ không ép ta thay đổi, nhưng những người khác thì sao? Hoặc là bản thân ta bất tri bất giác sẽ thay đổi, trở thành một Đa Đa mà chàng không thích nữa.”

Ta sợ hãi, sợ hãi hôn nhân trói buộc sẽ khiến ta không tự do, sợ hãi không tự do sẽ khiến ta sinh ra oán than, sợ hãi oán than của ta sẽ khiến hắn dần dần ghét bỏ..... Bây giờ ta mới biết, thì ra ta sợ hãi thành thân là vì sợ mất đi tình yêu của hắn.

“Nàng sợ hãi? Ta cũng từng sợ hãi. Ta sợ bởi vì tham luyện tình cảm của thê nhi mà mất đi ý chí chiến đấu, trở nên yếu đuối. Nhưng thực tế, mỗi khi nghĩ đến nàng và A Bích, ta lại càng có thêm ý chí, chỉ nghĩ làm thế nào để các người có thể sống tốt.”

Hắn ngừng một chút, “Cho nên, nếu nàng cảm thấy như thế này mới tốt, chúng ta đây cứ như vậy đi. Chỉ là, nếu ngày nào đó nàng không còn sợ hãi nữa, nhất định phải nói cho ta biết. Có lẽ đó chỉ là nghi thức, nhưng ta vẫn muốn vì nàng mà vén lên khăn voan.”

Ta cảm thấy cuộc đời này không cần đòi hỏi gì nữa rồi.

“Một khi đã như vậy, hiệp ước của chúng ta vẫn còn hiệu lực! Bao gồm cả an phận thủ thường, tam tông tứ đắc! Nếu vi phạm, cũng đừng trách ta không lưu tình!”

Hiếu được tấm lòng của hắn, ta không còn sợ hãi nữa.

Giải quyết xong vấn đề của mình, mới nhớ ra tử muội tốt vừa mới nhận. Long đại tướng quân nói Thố Tử La Kiệt hôm nay cũng đến tìm hắn, không nói gì cả, chỉ liên tiếp uống rượu, sợ rằng bây giờ vẫn còn đang say.

Ta vốn định đề nghị hắn học Đường Thái Tông, tìm một nữ nhi trong dòng tộc phong làm công chúa, hòa thân thay. Nhưng lại nghĩ, như vậy chẳng phải là hại nữ tử gả thay kia, cho nên không nói.

“Việc này ta sẽ nghĩ biện pháp, nàng đừng bận tâm.”

Ta không nói thêm gì nữa, chỉ có thể yên lặng chúc phúc cho bọn họ ở trong lòng.

Cuộc sống hai bên yêu thương nhau đương nhiên hạnh phúc hơn cuộc sống nông nô xoay người. Chỉ tiếc không đến vài ngày, chúng ta lại phải chia lìa.

Duyệt Duyệt bảo bối đến đây, mang theo tin mừng mỹ nhân sư phụ có quý tử, ta quyết định cùng hắn trở về Phiếu Miếu Phong vấn an sư phụ. Hai tháng trước sư tổ biến thái đã trở về, tuy rằng ngoài miệng sư tổ luôn nói mỹ nhân sư phụ vô dụng, nhưng trong lòng chắc chắn rất vui mừng.

Khi ăn cơm, Long đại tướng quân và Duyệt Duyệt bảo bối đều có mặt, tuy rằng đã sớm biết sự tồn tại của đôi bên, nhưng đây là lần đối mặt đầu tiên. Trong lòng ta bất an, không biết Duyệt Duyệt bảo bối sẽ nghĩ chuyện của ta và Long đại tướng quân như thế nào, lại lo lắng Long đại tướng quân sẽ nghĩ ta và Duyệt Duyệt bảo bối thế nào. Nhưng hai người bọn họ đều rất bình tĩnh.

Cơm nước xong, Long đại tướng quân nói muốn cùng Duyệt Duyệt bảo bối nói chuyện, không cho ta ở lại, nói đây là đối thoại của nam nhân.

Trên có chính sách, dưới có đối sách. Ta để cho A Bích làm tiểu thám tử, chẳng lẽ các ngươi có thể nói A Bích không phải nam nhân.

“A Bích, phụ thân và Duyệt Duyệt ca ca nói cái gì?”

“Phụ thân nói ‘Ta sẽ’, Duyệt Duyệt ca ca nói ‘Ta biết’.”

“Sau đó?”

“Sau đó? Sau đó phụ thân tìm thấy A Bích.”

“Trước đó?”

“Trước đó? Phụ thân chưa tìm được A Bích.”

“A Bích rốt cuộc ở đâu, làm gì?” Ta nghe không hiểu gì cả.

“A Bích và cùng phụ thân chơi trốn tìm. Phụ thân tìm thật lâu mới thấy được A Bích!”

Ta nhất định phải mau chóng sinh thêm một đứa nhỏ nữa.

Trung niên có con trai đương nhiên là một chuyện vô cùng hạnh phúc. Mỹ nhân sư phụ cười đến tít cả mắt lại.

“Mỹ nhân sư phụ, người cười thành hoa đào nát rồi.”

“Đa Đa, người giúp sư phụ nhìn xem, vài cái tên này cái nào thích hợp với tiểu sư đệ của người?”

“Đầu tiên phải nói rõ, Huyền Thiên Tông kiên quyết chấp hành quy định một sư một đồ, cho nên lệnh lang không thể coi là sư đệ của ta. A Bích, mau gọi đệ đệ!”

Ta nhân cơ hội vì A Bích tranh thủ phúc lợi.

Mỹ nhân sư phụ hơi mất hứng, tiên tử sư nương lại rất thích khi tử của mình có một tiểu ca ca đáng yêu.

“Về phần tên, đồ nhi sẽ giúp ngài suy nghĩ một cái: Tư Đồ Trích Tinh, ngay cả sao trên trời cũng có thể hái xuống (*Trích Tinh là hái sao*), tên này ẩn chứa chúc phúc vô hạn của đồ đệ với lệnh lang.”

“Tư Đồ Trích Tinh, giống như rất có đạo hạnh.” Mỹ nhân sư phụ chuyển giận thành vui.

Ta đương nhiên sẽ không nói cho sư phụ, Lục Tiểu Phụng có một người bạn tốt tên là Tư Không Trích Tinh, là một nam tử anh tuấn tiêu sái, võ công cao siêu, can đảm nghĩa hiệp — kẻ trộm.

Chờ tiên tử sư nương dẫn theo hai hài tử đi nghỉ ngơi, chuyện của ta và Long đại tướng quân đều thành thật kể lại cho mọi người. Bọn họ

cũng không quá mức kinh ngạc. Mà khi ta nói còn chưa muốn thành thân, chiến tranh lập tức bùng nổ.

Ta không thuộc phe phái nào, bởi vì lực lượng chiến đấu thực sự chỉ có mỹ nhân sư phụ và sư tổ biến thái. Mỹ nhân sư phụ kiên quyết cho rằng nếu hai bên đã yêu thương nhau thì nên kết làm phu thê, hôn nhân là khởi đầu tốt đẹp, giống như người và sư nương. Sư tổ biến thái lại nhận định thích làm gì thì làm mới là chính đạo, tự do tự tại như người mới có thể vui vẻ.

Hai người bọn họ không bên nào chịu yếu thế, ta và Duyệt Duyệt bảo bối thuận thế trốn chạy để không bị cuốn vào chiến sự.

Ta kéo tay Duyệt Duyệt bảo bối, ngồi ở trên sườn núi xem sao trời, rất lâu rồi chúng ta không như thế này.

“Duyệt Duyệt bảo bối, ngươi không có gì muốn nói sao? Không muốn hỏi ta vì sao sao?” Ta cảm thấy kỳ lạ với sự bình tĩnh của hắn.

Hắn cười nhẹ, “Ta biết ngươi sẽ hạnh phúc.”

Hắn biết? Hắn và Long đại tướng quân nói cũng là ý này sao? Thế hắn có biết ta cũng hy vọng hắn có thể hạnh phúc giống ta không?

“Duyệt Duyệt bảo bối, sư phụ muốn người giúp tìm một người.”

“Tìm người? Người nào?”

“Là một nữ hài tử, tuổi từ mười tám tuổi đến hai mươi, cũng có thể nhỏ hơn hoặc lớn hơn một chút, bộ dạng phải được, chưa hôn phối, gia thế trong sạch, tâm địa thiện lương, tốt nhất là hoạt bát chút, người cảm thấy thế nào?”

Duyệt Duyệt bảo bối cau mày, “Thế này sao mà tìm? Người tốt nhất là vẽ lại diện mạo và kể thêm về gia thế của nàng.”

“Ha ha, thật ra bộ dạng dài ngắn ra sao, là người thế nào không quan trọng, chỉ cần người thích là được rồi.”

Sau đó ta đúng như ý nguyện nhìn thấy thiếu niên đỏ mặt, rồi tay của ta bị buông ra. Ta đứng lên, đối với bóng dáng dần dần biến mất trong bóng đêm thét lên: “Nhớ kỹ, không tìm thấy thì đừng tới gặp ta!”

Chương 33: Rẽ mây nhìn trời [thượng]

Lão công thân ái nhà ta chỉ lạnh lòng nói: “Đúng vậy, rất thân thuộc.”

Ai nói phúc không tới hai lần, vừa trở lại kinh thành, ta nghe được tin tức Thố Tử La Kiệt và Thập Bát công chúa sắp thành thân.

Ngày ấy, sau khi Thố Tử La Kiệt tỉnh rượu, cũng có thể là chưa tỉnh hoàn toàn, hoặc là vì yêu mà dũng khí trời dậy, cứ nhiên chạy tới trước mặt hoàng đế nói hẳn đã cùng công chúa đính ước chung thân, cầu xin Hoàng Thượng thành toàn. Kết quả đương nhiên là vì mạo phạm thánh giá mà bị nhốt vào đại lao.

Thập Bát công chúa nghe được tin tức, quỳ gối trước cửa Nguyên Ninh cung, lấy điều kiện sang Bắc Dục Quốc hòa thân để ép Thái Hậu thả La Kiệt. Đúng lúc này, Tĩnh Nam Hầu đã về hưu cùng Thừa Lộ Đại Trưởng công chúa xuất đầu lộ diện, nói Thố Tử La Kiệt chính là nghĩa

tử của bọn họ, cũng xin Thái Hậu tứ hôn, gả Thập Bát công chúa cho La Kiệt.

Thì ra, sự kiện hòa thân dưới sự an bài của lão công thân ái nhà ta đã được giải quyết viên mãn. Lãng Quốc lấy lý do Thập Bát công chúa đã đính hôn cự tuyệt kế hoạch hòa thân của Bắc Dục Quốc, nhưng vì bảo toàn tình hữu nghị, đệ đệ Thập Ngũ của Hoàng Thượng Khánh Vương gia cũng chính là huynh trưởng đồng mẫu của Thập Bát công chúa sẽ cưới công chúa Bắc Dục Quốc làm Vương phi. Giữa vị trí làm muội phu và nhạc phụ, quân chủ của Bắc Dục Quốc rốt cuộc cũng đưa ra quyết định chọn làm nhạc phụ. Đáng thương trứng gà Vương gia cứ như vậy mà mất đi thân phận quý tộc độc thân.

Sự xuất hiện của phu thê Tĩnh Nam Hầu cũng là do Long đại tướng quân an bài, vì muốn ngăn chặn lời nói Thổ Tử La Kiệt không xứng với công chúa. Có điều hành động của đương sự hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch, nhưng cũng vì vậy mà khiến cho Thái Hậu thấy được chân tình của bọn họ, hơn nữa Thừa Lộ Đại Trưởng công chúa tận tình khuyên bảo, rốt cuộc Thái Hậu cũng gật đầu, chỉ là phải chờ sau khi Khánh Vương đón dâu.

Thập Bát công chúa mang theo La La và Kiệt Kiệt đến xem Ngộ Không cùng Bát Giới của ta, nói chuyện trải qua mà vừa khóc vừa cười, đâu còn bộ dạng công chúa cao quý. Hơn nữa nói đến chuyện La Kiệt chạy tới cầu xin Hoàng Thượng ban hôn, lại vô cùng kích động, nói khi đó cho dù có chết cũng cam tâm tình nguyện.

Ta đối với kích động thấy chết không sồn của nàng có chút kinh ngạc, so sánh với chuyện oanh oanh liệt liệt của bọn họ, chuyện của ta và Long đại tướng quân có vẻ bình thản hơn nhiều, lực cản lớn nhất chính là bản thân chúng ta, không có cho ta cơ hội vì yêu mà điên cuồng. Cho dù có, ta cũng sẽ không nghĩ đến cái chết. Trước sau ta vẫn luôn cho rằng người sống ở trên đời này dù sao cũng phải sống thật tốt, cho dù mất đi người yêu thương hay người thân. Người yêu người thật lòng tự nhiên sẽ hy vọng người có thể sống vui vẻ thoải mái, cũng chỉ có sống tốt, mới chính là thể hiện tình yêu với những người yêu người.

Khi nhìn thấy A Bích, phản ứng của Thập Bát công chúa đáng yêu giống hệt Thổ Tử La Kiệt.

“Bộ dạng của con trai người và Phi Ngọc ca ca thật giống nhau! A? Phụ thân của nó, cũng chính là người người nói, có phải cũng rất giống Phi Ngọc ca ca hay không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ta thuận miệng đáp trả, lại không biết những lời này lại mang đến tai bay vạ gió cho một người khác.

Mùa thu, tháng 10, hồ ly đáng thương vẫn chưa thể trở về, đoàn đại biểu đang ở Bắc Dục Quốc đàm phán kinh thương lại thuận tiện làm đoàn đón dâu, phải hai tháng nữa mới được về. Ta thật sự thương thay cho hắn, bởi vì hắn không thấy được tiểu hồ ly của mình bước những bước đầu tiên, không nghe được tiểu hồ ly nói câu đầu tiên. Long đại tướng quân lại nói hắn bị trừng phạt đúng tội, hắn vẫn còn canh cánh chuyện hồ ly giúp ta tìm nam nhân.

Về phần ta và Long đại tướng quân, rất kỳ quái, thế nhưng cứ như là phu thê thành thân lâu năm, không thể nói là kính nhau như khách, chỉ là càng ngày càng quen thuộc với sự tồn tại của nhau. Số lần đại tướng quân ngủ lại cũng càng ngày càng nhiều, thậm chí càng ngày càng không kiêng kị, đương nhiên là dưới sự đồng ý ngầm của ta.

Cho đến có một ngày, Lâm mụ mẫu thân của A Nguyên, bị một “nam nhân lạ” đột nhiên xuất hiện trong phòng ta dọa hôn mê, quân gia Tiểu Phùng cũng vô cùng đau đớn, thẹn với sự dạy bảo của nghiêm phụ, bởi vì dưới sự lãnh đạo anh minh của hắn lại có cá lọt lưới.

Chỉ là Long đại tướng quân đánh giá thấp phó dịch của Kim gia đã thành thói quen, tuy rằng mấy người bọn họ không hiểu rõ lắm hành vi

của ta, nhưng không hện mà cùng lựa chọn im lặng. Long đại tướng quân lại càng thêm không kiêng nể.

Hôm nay, hắc vừa bãi triều đã đến đây.

“Hôm nay thời tiết tốt, ta cũng không chuyệ gì, chúng ta đi du hồ đi.”

Ta sủng sớt, lại lập tức hiểu được, hôm nay là ngày kỉ niệm hai mươi hai năm ta xuất hiện trên đời.

Từ khi trọng sinh đến thời đại này ta không tổ chức sinh nhật, bởi vì ở đời trước ta đã trải qua hai chín cái sinh nhật, cho nên ta hạ quyết tâm phải đến sinh nhật thứ ba mươi ở đời này mới chúc mừng. Không ngờ hắc lại có tâm như vậy, vậy thì phá lệ một lần đi.

Sắc thu ở Kinh Thủy hồ là đẹp nhất. Lá cây chung quanh đều đổi thành màu hồng, vàng, phản chiếu ở trong nước hồ trong xanh, trông rất bắt mắt.

Long đại tướng quân đã sớm bố trí một chiếc thuyền hoa, bên trong đặt rất nhiều đồ ăn vặt và hoa quả tươi, điều này làm ta nhớ lại những buổi đi du thuyền cùng với bạn bè ở kiếp trước, trong lòng càng thêm ấm áp.

Trên thuyền còn có một nam nhân vẻ mặt lạnh lùng, ta nhận ra được, chính là người thường xuyên thay Long đại tướng quân đi đến Lâm Nguyệt sơn trang tặng đồ.

A Bích chưa từng ngồi thuyền, cho nên đối với mọi thứ trên thuyền vô cùng ngạc nhiên, ở trong khoang thuyền chạy tới chạy lui, thoáng cái đã đến đuôi thuyền cùng thuyền phu đẩy mái chèo, chốc lát lại ghé vào lan can đầu thuyền xem cá trong hồ.

Ta lo một mình Thúy Vi không trông được nó, muốn mang nó theo bên người, đại tướng quân lại nói với ta: “Không sao đâu, còn có Dạ Ảnh nữa.”

Sau đó kéo tay ta đi đến bên cửa sổ, song song ngồi xuống.

Hiện tại đúng là thời điểm thích hợp để đi du thuyền, trên Kinh Thủy hồ không thiếu du thuyền, có thuyền hoa sang trọng của quan to quý nhân, cũng có thuyền nhỏ của dân chúng bình thường, thuyền tới thuyền lui, khó tránh mọi người không nhìn thấy.

Đây là lần đầu tiên ta và hắc công khai ở cùng một chỗ, trong lòng lại có chút sợ hãi bị phát hiện, có điều nhìn ánh mắt dịu dàng của hắc, nắm bàn tay ấm áp của hắc, tâm tình ta cũng dần dần bình tĩnh lại, sau đó cũng dần lớn mật hơn.

Ta dám tựa vào lòng hắc, để cho tay hắc ôm lấy ta, thoải mái giống như khi nằm ở trên giường thượng. Người ngoài nhìn vào, chắc hẳn sẽ nghĩ ta là nữ tử không đứng đắn.

Đại tướng quân lại không có phản ứng gì đặc biệt cả, mặc ta làm gì thì làm. Thậm chí, không hổ là lão thủ tình trường, lại cảm thấy không thoải mái.

“Trước kia có phải thường xuyên ôm mỹ nữ trong ngực hay không?”

“Thường xuyên? Nàng cho là ôm mỹ nữ như vậy rất thoải mái sao?”

“Hừ, có lẽ chàng là thích tự mình chuốc khổ.”

“Ai, trước kia chắc chắn không thích, nhưng hiện tại có khổ cũng không nói nên lời.”

Trong lòng ta vui vẻ, càng dựa vào ngực hắn.

Đang nằm, lại cảm thấy hắn đang làm gì ở trên tóc ta, thuận tay sờ sờ, trên đầu nhiều thêm một cây trâm cài. Biết là hắn cài vào, cho nên không đành lòng tháo xuống, vươn đầu nhìn xuống mặt nước, mơ hồ có thể thấy được một cây phượng trâm tinh xảo.

“Thích không?” Hắn ôm ta, ở sau tai nhẹ nhàng hỏi.

Ta đương nhiên thích, lại cố ý không đáp, “Sao lại muốn tặng quà sinh nhật cho ta?”

“Khi sinh nhật A Bích đã nghĩ đến, nhưng vì sao nàng lại không tổ chức sinh nhật cho mình? Như vậy không phải Ủy khuất sao.”

“Sao phải nhắc nhở chính mình vừa già thêm một tuổi.”

“Ha ha, nữ nhân các nàng đúng là.....”

“Các nàng? Còn ai nữa?”

“Trước đó vài ngày là sinh nhật của mẫu thân ta, phụ thân vì muốn lấy lòng người mà chuẩn bị thọ yến, không ngờ mẫu thân ta lại khóc, nói phụ thân chê người già đi, cố ý nhắc nhở.”

“Ha ha! Tĩnh Nam Hầu nhất định là đắc tội Đại Trượng công chúa chỗ nào rồi.”

Hắn không nói gì, chỉ cười. Cười trong chốc lát, lại hỏi: “Không phải nàng nói sinh nhật phải ước nguyện sao, hôm nay ước nguyện cái gì?”

“Phải ước nguyện trước khi ăn bánh sinh nhật, hơn nữa không thể nói, nói ra sẽ không linh.”

“Làm sao có thể? Nói ra ta nhất định sẽ giúp nàng thực hiện.”

Lòng ta lại ấm áp, có những lời này của hắn, mặc kệ là thật long hay chỉ là lời ngon tiếng ngọt, ta đều cảm thấy đủ, hạnh phúc thật sự dễ dàng khiến cho người ta thỏa mãn.

Ta rời khỏi vòng tay của hắn, xoay người, đối mặt với hắn, “Ta có một tâm nguyện nho nhỏ, không biết đại tướng quân có thể giúp Đa Đa được như ý hay không?”

“Sao lại gọi là đại tướng quân rồi. Nàng nói xem, là tâm nguyện gì?”

“Điều lãng mạn nhất mà ta có thể nghĩ đến

Chính là cùng chàng từ từ trở nên già đi

Cùng nhau góp nhặt từng chút niềm vui

Để sau này khi ngồi lại bên nhau cùng ngẫm lại;

Điều lãng mạn nhất mà ta có thể nghĩ đến

Chính là cùng chàng từ từ trở nên già đi

Cho đến tận khi chúng ta không thể đi đến nơi nào được nữa

Lúc đó chàng vẫn coi em như bảo bối trong vòng tay chàng”

Đúng vậy, vừa hát cho hấn nghe “chuyện lãng mạn nhất”* của Triệu Vinh Hoa.

**Điều lãng mạn nhất: nhạc phim “Đời sống chợ đêm” do Triệu Vinh Hoa thể hiện. Đoạn trên đây là phần điệp khúc của bài.*

Nói cũng lạ, ta và hấn quen biết có thể coi là kinh thế hãi tục, nhưng từ sau khi hiểu nhau, tất cả lại giống như nước đổ ra sông. Giống như tự nhiên.

Hấn hỏi ta có tâm nguyện gì, trong đầu ta lại hiện ra hình ảnh có thể cùng hấn ngồi ôm nhau đến già như thế, cho nên mới mượn lời của “chuyện lãng mạn nhất”. Đáng tiếc ta chỉ nhớ phần điệp khúc, cho nên hơi buồn bực.

Long đại tướng quân nghe ta hát, ánh mắt từ kinh ngạc đến ngạc nhiên, lại từ ngạc nhiên đến vui mừng.

Hát xong rồi, hai người đều không nói lời nào, trong không khí tràn ra ngọt vị, tiếng cười đùa của A Bích ở xa xa cũng nghe không thấy, đúng là thời điểm lãng mạn nhất.....

Nhưng vì sao trên đời này vẫn có loại người không thức thời!

“Long Phi Ngọc người được lắm! Còn thật sự cho rằng người sắp biến thành lão hòa thượng rồi chứ, thì ra lại trốn ở chỗ này thâu hương thiết ngọc*!”

**Thâu hương thiết ngọc: nghĩa đen là trộm ngọc cướp hương, hiểu nôm na là dấn dúi với mỹ nhân.*

Người tới nhất định rất thân thiết với đại tướng quân, bởi vì hắn đã từ trong lãng mạn tỉnh táo lại, đứng dậy nghênh đón, đương nhiên, hắn không buông tay ra.

Đi đến đầu thuyền, nhìn về phía đối diện, là một thuyền hoa vô cùng lớn và xa hoa, đầu thuyền cả nam lẫn nữ đứng một đoàn, người mở miệng đánh trận đầu kia chính là kỳ đà cản mũi đứng ngay đầu tiên.

Trách không được kỳ đà cản mũi, thì ra là trứng gà Vương gia. Đợi hẳn thấy rõ Long đại tướng quân thân là hương gì, thiết là ngọc gì, miệng há to đến nỗi có thể nhét một quả trứng gà.

“Đây không phải Kim cô nương sao?”

Nói chuyện là Cam Thảo Trạng nguyên. Đúng rồi, Trạng Nguyên năm nay họ Cam tên Thảo, nghe nói trong nhà bán thuốc. Bên cạnh Cam Thảo Trạng nguyên cũng là người quen, chính là Tiểu Chu thám hoa năm đó, cũng là mối tình đầu của ta.

Mọi người ở đây đều bị phối hợp của ta cùng Long đại tướng quân khiến cho chấn động. Có lẽ là để dụ đi không khí, Cam Thảo Trạng nguyên giúp ta giới thiệu.

“Kim cô nương, vị này là lễ bộ thị lang Chu đại nhân; Chu đại nhân, Kim cô nương là lão bản của Đa Đa Dược Thiện phòng.”

Thì ra nhiều như vậy năm, chức vị của hắn vẫn không có thay đổi.

“Ta và Kim cô nương là người quen cũ, nhưng thực sự không biết thì ra Long đại tướng quân cũng rất quen thuộc với Kim cô nương.”

Trong lời nói của hắn ẩn dấu ghen tỵ sâu sắc, tất nhiên không phải bởi vì ta, cho dù ta không hóa trang thì diện mạo vẫn không thể sánh bằng Thư Vân, hắn ghen tỵ chính là Long đại tướng quân, tuy rằng hắn là thám hoa tiền nhiệm, con rể của tướng phủ, nhưng không cần biết là thực lực hay là nhân khí, hắn đều không so được với Long đại tướng quân.

“Đúng thế, Phi Ngọc và Kim lão bản rất thân quen sao?”

Trúng gà Vương gia cũng tỉnh lại, ngu ngốc hỏi thăm, nhưng thấy hắn vẫn còn nhớ chuyện gọi ta là “lão bản”, ta quyết định tha thứ hắn.

Lão công thân ái của ta sẽ trả lời vấn đề này như thế nào đây? Lão công thân ái nhà ta chỉ lạnh lùng nói: “Đúng vậy, rất thân thuộc.”

“Quần Phương bá kiến đại tướng quân, ngưỡng mộ uy danh của đại tướng quân đã lâu, hôm nay gặp mặt, đúng là phúc khí của thiếp thân.” Đây chính là giọng nói lạnh lạnh thán thốt như chim oanh yến mà trong sách hay viết.

“Quần Phương cô nương nói sai rồi, đây không phải bởi phúc khí của người, là chúng ta nhờ vào phúc khí của Vương gia. Long đại tướng quân đúng là không phải người dễ gặp mặt.”

Tiểu Chu thám hoa đúng là lòng dạ hẹp hòi giống Chu đô đốc.

“Là Quần Phương sai lầm, xin Vương gia thứ tội.”

“Ha ha, Quần Phương có tội gì, Chu đại nhân quá lời.” Có mỹ nhân thần phục, trứng gà Vương gia vui vẻ không ngừng, “Phi Ngọc, vị này

chính là Quân Phương cô nương của Lâm Xuân các, cũng là người
ngưỡng mộ Phi Ngọc.”

“Vương gia lại chê cười Quân Phương rồi.” Lại một tiếng hờn dỗi.

Quân Phương! Thì ra đây là Trường Giang sóng sau đê sóng trước.
Nhìn qua chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, đáng người mặc dù
không yêu mị như Linh Lung, nhưng cũng yếu điệu quyến rũ, dung mạo
vô cùng xinh đẹp, so với Tô Đại mỹ nhân cũng không kém, hơn nữa trong
bảy phần thanh thuần lại mang theo ba phần quyến rũ, so với vẻ xinh
đẹp của Linh Lung càng khiến người ta mê muội hơn.

Chính là cặp mắt to ngập nước của nàng vì sao phải nhìn về phía lão
công thân ái của ta, lại còn ẩn chứa vài phần ngượng ngùng, vài phần
nhiệt tình, vài phần khiêu khích.

Vốn đang có chút thương tiếc nàng còn tuổi nhỏ lại rơi vào nơi
phong trần, nhưng hiện tại trong lòng ta chỉ muốn kêu to: “Nhắm mắt
chó của người lại!” Ta không muốn vũ nhục hồ ly.

Long đại tướng quân cười nhẹ với nàng, xem như chào hỏi.

Dám cười với nàng! Ta âm thầm bấm vào tay hân một cái.

“Kim cô nương vừa rồi hát khúc gì? Cam mỗi lần đầu tiên nghe thấy.”

Cam Thảo Trạng nguyên dường như lo lắng ta bị bỏ quên, ta cảm kích cười với hân, lập tức lòng bàn tay lại truyền đến đau đớn.

“Lần điếu Kim cô nương hát rất thú vị, chỉ là giọng hát..... Kim cô nương đừng trách, so với Quên Phương cô nương vẫn kém một chút.”

Ta nghe rằng trợn mắt cười với Chu thám hoa một cái, đồng thời trong lòng hát vang: “Heo, trên mũi của người có hai cái lỗ!”

“Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay vẫn chưa được nghe Quên Phương cô nương hát đâu, Phi Ngọc người cũng đến đây đi. Quên Phương xướng khúc quả nhiên là say mê ba ngày không dứt ra được.” Trúng gà Vương gia dường như chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Ha ha, si mê ba ngày không dứt, ta và đại tướng quân vẫn nên để hai ngày nữa mới đến nghe thôi, đến lúc đó mới thanh tỉnh một chút, vừa vặn có thể tỉnh tể thưởng thức.” Muốn coi ta là người vô hình sao, không có cửa đâu!

Trong mắt Quần Phương rõ ràng hiện lên chút không vui.

“Nghe nói Linh Lung tỷ tỷ ở Tầm Phương uyển là hồng nhan tri kỷ của đại tướng quân, nói vậy đại tướng quân đã thưởng thức qua tài nghệ của Linh Lung tỷ tỷ, chút tài mọn của Quần Phương đúng là không để được vào mắt đại tướng quân.”

Tiểu nha đầu muốn châm ngòi ly gián đây mà.

“Cô nương đa tâm rồi. Phi Ngọc sớm nghe Vương gia nói tài nghệ của cô nương xuất chúng, so với Linh Lung thì mỗi người mỗi vẻ, chỉ là Phi Ngọc thật sự bận rộn, chỉ sợ không rảnh thưởng thức ca nghệ của cô nương.”

“Bạn rộn? Người bạn việc gì?” Trứng gà Vương gia rất kỳ quái.

Ta cũng kỳ quái, người bạn còn mang ta đi du hồ?

“Ha ha,” Long đại tướng quân buông tay ta ra, đổi thành tư thế ôm thắt lưng, “Ta bạn cùng mỹ nhân du hồ.”

“Mỹ nhân? Nàng?”

Bây giờ, không chỉ trứng gà Vương gia, miệng những người khác cũng có thể nhét trứng gà rồi.

Ta đuổi thẳng sống lưng.

Kinh ngạc nửa ngày, Quần Phương đột nhiên cười quỵn rũ, “Đại tướng quân thực biết nói đùa.”

Phi! Nữ nhân vô liên sỉ này! Quả nhiên là so với sóng trước còn dài hơn! Ta quyết định, về sau gọi nàng là Tiệp Áp Quân Phương.

Đang nghĩ tới phải đả kích nàng như thế nào, thì đại hiệp khách vô cùng đáng yêu, vô cùng anh dũng nhà ta — A Bích lên sàn!

“Miêu Mễ! Miêu Mễ! A Bích bắt được cá!”

Trong tay A Bích cầm một con cá nhỏ đang ra sức vẫy vẫy, giơ ra trước mặt chúng ta.

“Đại tướng quân! Là A Bích tự mình bắt!”

Ta vỗ đầu của nó, “Cái gì mà tướng quân! Gọi phụ thân!”

A Bích phản ứng rất nhanh, dưới sự cường bức của ta lập tức kêu to: “Đại tướng quân phụ thân!”

“Phi, Phi Ngọc, đây, đây là.....” Trứng gà Vương gia nói không nên lời.

Lão công thân ái nhà ta lại lành lạnh cười, “Con trai ta.”

Mọi người còn không kịp kinh ngạc, cá trong tay A Bích đột nhiên bật ra, thoát khỏi bàn tay nhỏ của A Bích, nhảy về phía đầu thuyền đối diện, “bạch bạch” một tiếng, nặng nề đánh vào bộ ngực sữa của Tiệp Áp Quần Phương.

“A!”

Không biết là bị con cá làm bất ngờ, hay là bị cảnh tượng một nhà thân thiết của Long đại tướng quân dọa sợ, một tiếng thét chói tai, Tiệp Áp Quần Phương lộn ngược ra sau, dùng một đường cong hoàn mỹ tiến vào trong hồ nước.

Trong lúc nhất thời, tiếng quát to, bắt cá bắt cá, cứu người cứu người, loạn thành một đoàn. May mắn nhiều người lực lượng lớn, Tiệp Áp Quần Phương rất nhanh được mò lên, thật giống như gà nhúng nước, mỹ mạo yêu kiều gì cũng không còn.

Thấy nàng không có việc gì, Long đại tướng quân mở miệng, “Nếu Vương gia còn bận việc, Phi Ngọc cáo lui trước.”

Nói xong ý bảo thuyển phu rời đi.

“Phi Ngọc, người.....”

“Đúng rồi, hôm nay Thái Hậu còn hỏi đến chuyện hôn sự của Vương gia, có cần Phi Ngọc truyền tin cho ngài không.”

“Người, người, người!”

Trứng gà Vương gia tức giận nhất chính là chuyện bị Hoàng Thượng và đại tướng quân liên thủ bán đứng, nghe xong lời này giờ chân lên, đáng tiếc thuyền hoa của chúng ta đã đi xa.

Nhìn thấy bộ dáng người ta tức đến nổ phổi quả nhiên thật vui vẻ, sinh nhật hôm nay cũng quá thú vị rồi.

“Trứng gà nấu chín còn không thể ăn đến miệng, nàng vui vẻ như vậy, hay là lại coi trọng quả trứng chim cú nào rồi?” Long đại tướng quân trêu ghẹo ta.

“Cần gì trứng chim chút chứ? Ta đã có trứng khổng long rồi!”

Chương 34: Rễ mây nhìn trời [hạ]

Nhưng đạo diển là ta còn chưa hô OK, con tiều Long này sao đã chạy đến đây rồi?

Sau sự kiện du hồ, vấn đề quan hệ giữa ta và Long đại tướng quân lập tức khiến cho tâm tình của dân chúng kinh thành vừa dịu đi sau sự kiện hòa thân lại nổi lên bão tố.

Lúc trước, cùng lắm mọi người chỉ truyền tai nhau nói phụ thân của A Bích và Long đại tướng quân có bộ dạng rất giống nhau, nhưng thế nào cũng không tin ta sẽ phát sinh chuyện gì cùng với anh hùng của bọn họ. Mà hiện tại, cho dù không phải thuyết thư tiên sinh, cũng có thể kể chuyện xưa “về một nữ nhân cùng một nam nhân”, chỉ là đề tài lớn hơn, nên phiên bản nào cũng xuất hiện.

Có phiên bản cổ điển “tài tử giai nhân, hẹn hò sau viện”, làm ơn, chỉ có mỹ nhân sư phụ mới có thể lạc đường đến sân sau của Tổng phủ thôi;

có phiên bản “mẫu tử gần bó, cuộc sống khốn khổ nhưng vẫn cố gắng duy trì”, đáng tiếc tình trạng hết ăn lại nằm của ta hiện tại so với năm đó càng có xu hướng gia tăng; có phiên bản “liệt nữ triền lang, anh hùng bất đắc dĩ vô sỉ”, lắm to, rõ ràng là Long đại tướng quân quấn lấy ta; chỉ có phiên bản “trúng mị dược, Tướng quân thất thân” còn có vài phần tương tự.

Long fan xác thực có hành vi vây đuổi chặn đường, chỉ là không có đặc sắc giống như trong suy nghĩ của ta. Dù sao cũng đều là tiểu thư khuê các, danh môn thiên kim, mặc kệ là đã kết hôn, chưa hôn, cũng không thể vì một nam nhân mà gây náo loạn lớn được. Gặp được một số ít gan lớn chút, da dày hơn chút, ta coi như là rèn luyện tài ăn nói, vì đại chiến sắp đến mà tích lũy kinh nghiệm quý giá.

“Tiểu thư, là Tĩnh Nam Hầu gia cùng Thừa Lộ Đại Trưởng công chúa, đã đến ngoài cửa.” Thúy Nùng luôn luôn ổn trọng lúc này cũng có vài phần khẩn trương, “Có cần thông báo với đại tướng quân không?”

“Không cần.”

Nếu ta đoán không sai, đã có người đi báo tin. Từ sau ngày công khai đó, đại tướng quân để cho Dạ Ảnh đi theo bên người ta, đương nhiên trước đó đã được sự đồng ý của ta. Hơn nữa, nếu nhất định có mặt hẳn

mới có thể đối mặt với nhị lão Long gia, địa vị độc lập của ta vĩnh viễn không thể thành lập được.

Ta tự mình ra cửa nghênh đón, lần này không phải nịnh nọt, mà là bởi vì tôn trọng, bọn họ chính là phụ mẫu của lão công thân ái.

Đầu tiên hấp dẫn ánh mắt ta là Thừa Lộ Đại Trưởng công chúa, đã gần năm mươi tuổi, nhưng bởi vì có điều kiện bảo dưỡng ưu việt, nên nhìn qua Đại Trưởng công chúa cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, thực làm cho ta ghen tỵ. Diện mạo tú lệ, vẻ mặt kiêu hoành, khi bước đi, đầu ngẩng cao, khiến cho ta nhớ đến Vương Mẫu Nương Nương luôn luôn ba mươi tuổi trong truyền thuyết. Ta sẽ là Chúc Nữ sao? Ừm, nghiêm chỉnh mà nói ta có thể là Ngưu Lang hơn.

Tĩnh Nam Hầu gia vừa thấy đã biết đã qua tuổi năm mươi, nhưng cái loại này càng thành thực càng có hương vị nam nhân, tướng mạo không tuấn mỹ như đại tướng quân, tướng mạo của đại tướng quân giống mẫu thân hơn [thật giận, vì sao A Bích nhà ta không như thế!?!], nhưng ngũ quan sắc nét, khí thế uy nghiêm không khác chút nào.

Dưới sự nghênh đón của ta, hai người bọn họ vào đại sảnh, công chúa đi phía trước, Hầu gia đi ngay phía sau, xem ra phủ Hầu gia thuộc hình thái mẫu hệ, cho nên trọng điểm đối phó vẫn là Đại Trưởng công chúa.

Vào nhà, mời ngồi, dâng trà, nhị vị này một câu cũng chưa nói, đạo hạnh không phải cao bình thường. Tinh thần tập trung cao độ. Không phải sợ đấu không lại, chỉ là không muốn khiến cho đại tướng quân khó xử, hẳn thực sự rất thương phụ mẫu của hẳn.

“Viện này là của người?” Đại Trưởng công chúa ở nhìn quét qua một vòng, nói câu đầu tiên.

“Đúng thế, là Đa Đa tự mình mua.”

Ta biết bên ngoài đều tung tin tiểu kim ốc của ta là Long đại tướng quân mua cho. Ta nói rồi ta không ngại được nam nhân nuôi, nhưng thứ của chính mình ta cũng không ngại nhận.

“Xem ra, lời đồn bên ngoài cũng không thể tin hoàn toàn.”

“Đại Trưởng công chúa nói rất đúng. Một lời nói ra bên ngoài chỉ có tám phần thật sự, hai phần là người truyền lời tự mình thêm vào, truyền

xuống chút nữa, cũng chỉ có tám phần của tám phần kia, truyền tới cuối cùng thì kém sự thật đến mười vạn tám ngàn dặm.”

Ở hiện đại, trò chơi truyền lời chính là một hạng mục giải trí kinh điển. Giống như ngày đó chuyện Tiệp Áp Quần Phương rơi xuống nước, truyền ra ngoài có hai phiên bản hoàn toàn khác nhau và khác sự thật: Có lời nói là ta đổ kỹ sinh hận, đem cô gái xinh đẹp vô tội đẩy vào trong nước; có lời nói là Tiệp Áp Quần Phương bị Long đại tướng quân ghét bỏ, then quá giận nhảy cầu tự sát.

Lời phía trước ta hoài nghi là do Tiệp Áp Quần Phương tự mình tạo tin đồn, lời sau người khác lại hoài nghi là ta tạo tin đồn. Haizz, ta cũng chỉ có thể tự an ủi chính mình: lời đồn thì tự biến mất.

Nghe xong lời nói của ta, Đại Trưởng công chúa hơi hơi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn ta một cái, giống như vừa phát hiện ra ta cũng có chút thông minh.

“Bản cung nghe nói phụ thân của con trai ngươi là một kẻ không ra gì, không biết lời này còn lại mấy phần sự thật?”

Rốt cục cũng chuyển tới đề tài chính. Tĩnh Nam Hầu ở bên cạnh chưa nói một lời cũng có chút động dung, ta thầm nghĩ, không biết lão gia tử thuộc kiểu bị thê tử quản chặt hay là thuộc kiểu ông chủ ngồi sau màn che.

“Bẩm Trượng Đại công chúa, Đa Đa không biết lời này khi lọt vào tai ngài đã trải qua bao nhiêu người, nếu công chúa muốn biết lời này còn bao nhiêu phần sự thật, Đa Đa không biết trả lời như thế nào. Nhưng nếu ngài muốn hỏi lời này là thật hay giả, Đa Đa có thể cho ngài một đáp án trăm phần trăm chính xác.....”

Nghe thế, nhị lão đều nhìn chằm chằm ta, nhất là Tĩnh Nam Hầu, giống như sợ ta sẽ nói sai.

“Long đại tướng quân quả thật là phụ thân của con trai ta.” Ta cũng không vòng vèo, trực tiếp nói thẳng.

“Nàng xem, nàng xem! Ta đã nói mà, đứa nhỏ không hề có chút quan hệ nào với ta!” Ta vừa dứt lời, Tĩnh Nam Hầu đã nhảy dựng lên.

Sao có thể không quan hệ!? Chẳng lẽ bọn họ muốn phủ nhận quan hệ, không muốn bỏ phí nuôi nấng A Bích. “Hầu gia, A Bích là trưởng tôn (*cháu trai trưởng*) của ngài.” Ta ở một bên nhắc nhở.

“A? Đúng, đúng, A Bích là trưởng tôn của ta. Nhưng là phụ thân nó cùng với ta một chút quan hệ cũng không có.” Tĩnh Nam Hầu gia vội vàng sửa miệng.

Thế này lại càng kỳ cục! “Hầu gia, chẳng lẽ Phi Ngọc không phải.....” Tuy biết chắc là hắn nói sai, nhưng vẫn không nhịn được mà nói ác một chút.

“Long Chính Nghị! Người, người hỗn đản! Người cư nhiên dám..... Dám hoài nghi ta! Người.....”

Đại Trưởng công chúa tức giận đến run người.

“Không phải, không phải, Liên nhi, nàng biết rõ ta không phải có ý đó.”

Tĩnh Nam Hầu gia có vẻ rất đáng thương, nhưng không quên trừng mắt nhìn ta một cái, chỉ tiếc đang mang vẻ mặt oán phụ, cho nên không khiến người ta sợ hãi nổi.

Nhìn hai người này vừa rồi còn mang quý khí hoàng thân quốc thích bức người, vì vài câu nói khó hiểu lại huyền ảo thế này, sao ta lại thấy giống cảnh Chu Du đánh Hoàng Cái — một người muốn đánh, một người muốn bị đánh. Nhìn sang nha hoàn, tôi tớ đi theo, đều không đổi sắc mặt, khiến ta không rõ là tập mãi thành quen hay là dụng tâm kín đáo.

Bọn họ đều là nhân vật lão luyện, cho nên ta chọn phương pháp ổn thỏa nhất — lấy bất biến ứng vạn biến, ngồi một bên xem diễn.

Đang xem thì một bóng người nhỏ bé chạy vào, đúng là A Bích đáng yêu vô cùng, anh dũng vô cùng của nhà ta.

Sao nó lại đến đây? Do không rõ mục đích cùng lập trường của nhị lão Long gia, cho nên ta bảo Thúy Vi kéo A Bích đi chỗ khác, không có chỉ thị của ta không thể để A Bích gặp nhị lão. Nhưng đạo diễn là ta còn chưa hô OK, con tiểu Long này sao đã chạy đến đây rồi?

Ta đang muốn chất vấn Thúy Vi, nhưng vừa nâng mắt, lại nghênh đón một đôi mắt mặc ngọc vô cùng ôn nhu.

Ta đắm chìm ở trong ôn nhu, mắt dứ không ra, nhưng lỗ tai cũng không nhàn rồi, nghe thấy A Bích nói câu: “A Bích đập đầu trước gia gia nãi nãi.”

Sau đó nghe thấy ba tiếng “Bịch bịch bịch” vang lên, nghe thế mà trong lòng ta cũng đau thay. Quay đầu, đã thấy A Bích đứng dậy, bàn tay nhỏ bé ôm trán, mơ hồ có thể thấy vết đỏ ửng, sần mi khổ kiếm nhìn ta cùng phụ thân nó.

“Ôi, tiểu gia hỏa này thật là, đập đầu cũng dùng sức như vậy, đến đây, để cho nãi nãi nhìn xem.” Đại Trưởng công chúa đau lòng kéo A Bích đến bên cạnh, giúp nó xoa xoa trán.

“Chút đau ấy đã tính gì! Nam nhân Long gia có đau đớn gì mà không chịu nổi, nhớ năm đó.....” Tĩnh Nam Hầu chuẩn bị giảng giải sứ mạng lịch sử cho tôn tử vừa gặp mặt lần đầu.

Đại Trưởng công chúa lạnh lùng liếc mắt nhìn trượng phu một cái, “Đúng thế, nhớ năm đó nếu vì Hầu gia mà sinh thêm vài đứa nhỏ thì tốt rồi, Long gia bây giờ đã sớm con đàn cháu đống.”

“Hắc hắc, xem nàng nói kìa. Ta biết sinh con là chuyện vô cùng đau đớn, nàng sinh Phi Ngọc cho Long gia, trong lòng ta vẫn luôn nhớ kỹ.”

Ta nghe đại tướng quân nói qua, mẫu thân hắn rất sợ đau, khi sinh hắn lại khó sinh, cho nên quyết định về sau không sinh nữa, Hầu gia thương thâm tử, lại không nạp thiếp, cho nên Long gia chỉ có một mình hắn. “Có điều mẫu thân ta kể, nếu phụ thân ta vì đứa nhỏ mà muốn tìm nữ nhân khác, dù nàng phải liều mạng cũng muốn sinh.”

“Người xem đứa nhỏ này, thật sự giống Phi Ngọc lúc còn nhỏ.” Lực chú ý của Đại Trưởng công chúa bị A Bích hấp dẫn.

“Đúng vậy, đúng vậy, vừa thấy đã biết là đứa nhỏ của Phi Ngọc.”
Tĩnh Nam Hầu cố ý nhấn mạnh.

Tiếp đó, Đại Trưởng công chúa lại hỏi A Bích tên là gì, mấy tuổi, biết chữ không, thích ăn cái gì, A Bích vốn không sợ người lạ, hơn nữa đã được ta huấn luyện trước, trả lời rõ ràng rành mạch, lại dễ nhị lão vui vẻ.

“Nãi nãi, con còn biết hát.”

“Thật không, hát cho nãi nãi nghe một chút.”

“Thế gian này không ai tốt bằng mẹ

Có mẹ con có được bảo vật giá trị nhất

Sà vào lòng mẹ, ôi hạnh phúc bất tận

Trên đời này chỉ có mẹ là tốt nhất

Không có mẹ con như ngọn cỏ mong manh

Xa rời vòng tay của mẹ

Con biết tìm hạnh phúc nơi nào.”*

**Lời bài hát: Mẹ là tốt nhất, bài này rất hay và ý nghĩa, mọi người ai chưa nghe nghe đi nhé:)*

Đây chính là tiết mục ta vì Đại Trưởng công chúa mà đặc biệt chuẩn bị, hôm nay rốt cục phát huy công dụng. Tiếng ca non nớt của A Bích, động tác đáng yêu, quả nhiên hợp ý Đại Trưởng công chúa.

Đại Trưởng công chúa lệ nóng doanh tròng, “Hát đúng lắm, đứa nhỏ không thể rời khỏi mẫu thân. A Bích, ai dạy con?”

“Là Miêu Mễ dạy.”

“Miêu Mễ?”

“Chính là ta.” Ta vội vàng tiến lên tranh công.

Tĩnh Nam Hầu lại không hứng thú lắm, “Nam hài tử học xướng khúc làm gì, phải học binh pháp, võ công, Long gia chúng ta chính là danh tướng. Cho nên nói, chỉ có mẫu thân không có phụ thân cũng không được.”

“Gia gia, gia gia, A Bích cũng biết võ công.”

A Bích nói xong lại thực hiện trung bình tấn ngay tại chỗ, đại tướng quân đã bắt đầu dạy nó một chút động tác cơ bản.

Tĩnh Nam Hầu vui vẻ, “Ha ha, không tồi, bộ dáng rất giống phụ thân người trước kia.”

Đại Trưởng công chúa cũng bị chọc nở nụ cười, nhưng rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt của Vương Mẫu Nương Nương, tốc độ thay đổi sắc mặt đúng là khiến cho ta kinh ngạc.

“Múa đao lộng thương cũng không tốt, có hiểu biết có lẽ nghĩa mới là mẫu chốt. Nhưng Hầu gia nói cũng đúng, đứa nhỏ này không thể chỉ có

mẫu thân.”

Nàng chuyển ánh mắt chuyển về phía đại tướng quân, “Phi Ngọc, chuyện trước kia coi như bỏ qua, nhưng hiện tại A Bích cũng đã lớn như vậy, người còn muốn Kim cô nương cứ như thế này đi theo người?”

“Mẫu thân, con.....”

Đại Trưởng công chúa căn bản không cho đại tướng quân có cơ hội mở miệng, tiếp tục nói: “Tuy rằng Kim cô nương là con thiếp, thân phận kém một chút, nhưng vì người mà mang tiếng xấu mấy năm, còn phải tự mình nuôi nấng đứa nhỏ, phần tình nghĩa này hoàn toàn xứng đôi với người. Nếu người vẫn muốn vứt bỏ, đừng nói là con trai ta.”

“Mẫu thân.....”

Đại Trưởng công chúa lại chuyển về phía ta, vẻ mặt hòa ái, “Kim cô nương..... Ta nên gọi người Đa Đa đi. Đa Đa à, ta biết con lo lắng chuyện trước kia, tất cả đều do Phi Ngọc, biết con có đứa nhỏ cũng không nói cho chúng ta biết, hại con chịu ủy khuất. Khổ con một thân nuôi đứa nhỏ lớn, còn dạy dỗ tốt như vậy. Đa Đa yên tâm, bên Tổng phủ

chúng ta sẽ nói chuyện, nhất định để cho con đường đường chính chính tiến vào Long gia chúng ta.”

“Mẫu thân, người cho con nói một câu được không?”

“Nói đi.” Sắc mặt Đại Trưởng công chúa lại biến trở về thành Vương Mẫu Nương Nương.

“Mẫu thân, thật ra chúng ta.....”

“Vẫn nên để ta nói đi.” Ta ngăn đại tướng quân lại, đây là chủ ý của ta, ta không cần hẳn chịu tiếng xấu thay.

“Những chuyện trước kia chuyện đều là do Đa Đa cam tâm tình nguyện, tuyệt đối không phải chịu ủy khuất, Đại Trưởng công chúa cũng không cần trách tội đại tướng quân.”

Lời ta nói là thật, nhưng hình như càng khiến cho Đại Trưởng công chúa thêm áy náy, nhưng ta thật sự không có cách nào để nói ra mọi

chuyện.

“Dù sao những chuyện trước kia chúng ta đã không muốn nhắc lại, ngài cũng không cần đến Tổng phủ nói cái gì, Đa Đa và Tổng phủ đã không còn quan hệ gì. Hiện tại, chúng ta đều cảm thấy rất tốt, không cần phải thay đổi.”

“Không cần thay đổi? Ý của con là..... Cứ như vậy ở cùng một chỗ, không thành thân?”

“Đúng thế!” Ta trả lời rất có dũng khí, bởi vì ta thấy được sự ủng hộ trong mắt hắn.

“Thế còn ra thể thống gì! Nam cưới nữ gả là đạo lý hiển nhiên, huống chi ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi, còn chậm trễ cái gì.....” Tỉnh Nam Hầu bắt đầu phát uy.

“Con không muốn gả cho Phi Ngọc? Vì sao?” Đại Trưởng công chúa ngược lại không tức giận, chỉ không hiểu tại sao lại có nữ nhân không muốn gả cho Long đại tướng quân. “Con sợ Phi Ngọc đối xử với không

tốt? Có bản cung làm chủ, con không cần sợ, hoa khôi kia chắc chắn không bước chân được vào cửa phủ Tĩnh Nam Hầu.”

Ta vô cùng cảm kích Đại Trưởng công chúa đã chấp nhận ta, nhưng ta phải giải thích với người nguyên nhân không muốn thành thân như thế nào, cũng không phải cổ nhân nào cũng có thể hiểu ta giống đại tướng quân.

“Không phải Đa Đa không muốn gả cho hấn, chỉ vì con còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“Chuẩn bị? Chuyện đồ cưới không cần lo lắng, phủ Tĩnh Nam Hầu không thiếu cái gì, chuyện hôn sự cũng có người xử lý.”

“Ý Đa Đa không phải như thế. Đa Đa không phải là kỳ nữ gì, cũng không có khát vọng lớn nào, chỉ hy vọng có thể sống những tháng ngày mình mong muốn. Chính là giống như bây giờ, có thể quản lý chuyện làm ăn, có thể xuất hiện công khai ở bên ngoài, có thể dạy con trai mình hát khúc, có thể nắm tay người trong lòng trước mặt mọi người, có thể không cần bận tâm lời nói cử chỉ của mình có phù hợp với phong phạm của tiểu thư khuê các hay không, có thể ở trước mặt mọi người nói chuyện không kiêng nể giống như bây giờ.....” Ta nói rất nhiều, mặc kệ bọn họ có thể chấp nhận hay không, “Mà nếu hiện tại trở thành phu nhân của đại tướng quân, cũng chính là phu nhân Hầu gia tương lai, chỉ sợ tất

cả những thứ này đều không thể nữa, điểm này chắc Đại Trưởng công chúa hiểu được.”

Đại Trưởng công chúa im lặng, Tĩnh Nam Hầu cũng không dám gặt bừa. “Ý tứ của người là thế nào? Chẳng lẽ gả vào phủ Tĩnh Nam Hầu chúng ta còn khiến người chịu ủy khuất sao? Phi Ngọc người nói xem.”

“Phụ thân, mẫu thân, đây cũng không phải ý của một mình Đa Đa, là chúng ta cùng nhau quyết định.”

“Cái gì?”

“Không phải chúng ta vĩnh viễn không thành thân, chỉ là muốn chờ cơ hội thích hợp.”

Ý đại tướng quân chính là chờ ta không còn sợ hãi, cam tâm tình nguyện gả cho hắn. Phụ thân Hầu gia lại không hiểu, ngay cả đứa nhỏ cũng đã có còn muốn chờ cơ hội gì.

“Tóm lại, việc này hai người đừng hỏi đến. Hơn nữa thân thể Đa Đa hiện tại cũng không thích hợp để nói những chuyện này.”

“Đa Đa làm sao?” Ba người chúng ta đều sửng sốt.

“A Bích luôn muốn có thêm một đệ đệ, ta nghĩ chắc cũng sắp đạt được nguyện vọng rồi.” Long đại tướng quân cười tủm tỉm nói.

Mặt ta đỏ lên, hỗn đản này lại dám nói vậy, nhưng ta cũng không biết có thể có hay không, đành tiếp tục đỏ mặt không nói lời nào. Phu thê Hầu gia thấy ta ngậm thừa nhận thì vô cùng cao hứng, thậm chí cũng quên mất chuyện phụ mẫu của cháu trai tương lai còn chưa có thành thân. Ta nghĩ trong lòng Đại Trưởng công chúa vẫn luôn cảm thấy áy náy với chuyện Long gia chỉ có một người con trai độc đinh.

Rất cục đố được nhị lão rời đi, nhưng trước khi đi Đại Trưởng công chúa còn buông ra một câu: “Phi Ngọc, mẫu thân đồng ý không ép các người, đó là bởi vì mẫu thân tin người, người cũng đừng làm cho mẫu thân thất vọng.”

Tĩnh Nam Hầu lại lẩm bẩm: “Đều là Tĩnh Vĩnh dạy hư.”

Đợi nhị lão đi rồi, ta thăm oán đại tướng quân: “Chàng nói bậy bạ gì đó, ta còn chưa có mang thai, đến lúc đó phải giải thích thế nào.”

“Sẽ có thôi, chúng ta cố gắng thêm chút nữa là được.”

Hừ, nam nhân này sao càng ngày càng thiếu đứng đắn như vậy. Ta thực có lỗi với sự trung thành và tận tâm của Long fan.

“Phụ thân! Phụ thân!”

Tiểu Long bị làm lơ hồi lâu ủy khuất ôm đùi phụ thân.

“A Bích làm sao vậy?”

“Miêu Mễ gạt con.”

“Nói bậy! Miêu Mễ gạt A Bích khi nào?” Tiểu Long này còn chưa diễn đủ?

“Miêu Mễ nói đập đầu trước mặt gia gia và nãi nãi sẽ có bao lì xì lớn.” Dấu hồng trên trán A Bích còn chưa biến mất hoàn toàn.

..... Hình như ta có nói qua.....

Nhìn đôi mắt trách cứ của A Bích, ta chỉ có thể giả ngu cười cười.

“Chúng ta nhất định phải trừng phạt Miêu Mễ. Bắt Miêu Mễ sinh cho A Bích một tiểu đệ đệ được không?”

A Bích nghĩ nghĩ, vươn hai ngón tay mập mạp, “Muốn hai!”

Phiên ngoại: Long đại tướng quân [4]

Chỉ là thân phận tình nhân bí mật này quả thật không dễ nghe, cái đó và gian phu có gì khác nhau?

Rốt cuộc ta thích nàng ở điểm nào?

Lần đầu tiên gặp mặt, ta liếc mắt xem thường vẻ ngoài dung tục của nàng; rồi sau đó lại vì hành động kinh thế hãi tục của nàng mà nhớ kỹ; sau nữa, vì đứa nhỏ mà không thể không cùng nàng dây dưa, thậm chí có lại có ý nghĩ cùng nàng sinh một đứa nhỏ nữa, mà ta càng ngày càng không thể buông nàng ra.

Rốt cuộc ta thích nàng ở điểm nào?

Dung mạo của nàng chỉ có thể coi như thanh tú, đừng nói so với Tô tiểu thư, ngay cả những cô nương bình thường ở Tầm Phương uyển cũng xinh đẹp hơn nàng. Lời này tất nhiên không thể nói trước mặt nàng.

Ở trong quân không phải ta chưa từng gặp nữ tử trí dũng song toàn, mà nàng chỉ có thể coi là có chút thông minh, thỉnh thoảng sẽ nghĩ ra vài ý tưởng mới mẻ, lá gan thật ra rất nhỏ, gặp chuyện là suy nghĩ nhiều lắm, rất hay do dự, nhưng đã quyết định là làm, thật sự không bao giờ quay đầu, cho dù có hối hận cũng thế.

Nàng trở thành đồ đệ của Tư Đồ Trường Nhạc hoàn toàn là do cơ duyên, ngoại trừ khinh công và y thuật, cái khác chỉ học sơ sài, đồ đệ so với nàng còn mạnh hơn nhiều, cũng khó trách Huyền Thiên Tông không thừa nhận sự tồn tại của nàng. Ta không nghĩ như lời nàng nói là vì mặt mũi, mà có lẽ bọn họ sợ nàng sẽ gặp điều bất trắc, danh môn đệ tử không phải dễ làm.

Trước khi rời khỏi Tống phủ nàng đã bắt đầu tính toán trong phương diện làm ăn, còn mua nhà mua đất, đảm bảo rằng khi mình rời đi sẽ không có nỗi lo nào, thật ra nàng hoàn toàn có thể dựa vào Huyền Thiên Tông, Tiểu Cửu nhất định sẽ không bỏ mặc nàng, nhưng nàng nói thích dựa vào chính mình hơn, điều đó không giống những nữ nhân khác.

Nàng cũng không phải có năng khiếu kinh thương, điều này là Thương Dung nói, bởi vì người làm việc thực sự là Thương Dung, nàng chỉ đưa ra một số biện pháp mà người khác không nghĩ đến được, còn phân tích cái gì mà cổ phần. Trên thương trường cũng có đầu óc khôn khéo, có thể bày mưu nghĩ kế, nhưng phần lớn chỉ thích đứng phía sau màn, để cho nam nhân ở phía trước dốc sức làm. Nhưng nàng lại e sợ người khác không biết nàng mới là lão bản chân chính, vừa nói đến tiền hai mắt lập tức phát sáng.

Có lẽ ta thích chính là phần tự do tiêu sái có chút giống như nam tử nhưng vẫn không mất đi vẻ tiểu nữ đáng yêu của nàng.

Ta từng hỏi vì sao nàng phải rời khỏi Tống phủ theo cách đó, để cho Huyền Thiên Tông giúp đỡ nàng hoàn toàn có thể rời đi mà thần không biết quỷ không hay, cũng sẽ không có nhiều lời đàm tiếu như vậy.

Nàng lại cảm giận bất bình, “Vì sao nhất định phải thần không biết quỷ không hay, ta xuất hiện trên đời này không phải để mai danh ẩn tích, nhẫn nhục sống tạm bợ. Ta muốn khiến cho người đời biết, Tống phủ không cần ta, ta cũng không cần bọn họ, không còn thân phận Tống Nhị tiểu thư, ta sẽ càng khoái hoạt vui vẻ hơn! Về chuyện tìm nam nhân, chỉ là ta muốn có một đứa nhỏ, có lẽ biện pháp không phải thỏa đáng nhất, nhưng chính là ta muốn. Người sống một đời phải cố gắng làm sao sống cho vui vẻ nhất, ta vốn là một người hay suy nghĩ nhiều, cho nên luôn luôn nhắc nhở chính mình có chuyện muốn làm phải lập tức làm, không cần đắn đo suy nghĩ, nếu không cũng chẳng còn cơ hội.”

Mấy câu cuối, nàng nói có chút tang thương, nhưng vì sao nàng lại có ý nghĩ như vậy, ta không thích.

Ta ôm nàng, nói với nàng: “Cứ làm chuyện nàng muốn, có ta và A Bích ở đây, chúng ta còn có rất nhiều thời gian, cơ hội còn nhiều.”

Lúc trước, trong tâm tư ta luôn hy vọng sớm có thể thành thân với nàng, cảm thấy như vậy mới có thể buộc nàng lại bên người, nàng sẽ không nảy ra những ý tưởng cổ quái nữa. Nhưng khi hiểu được lòng nàng, ta không muốn ép nàng nữa, ta cũng sợ hãi cuộc sống cung đình hầu môn sẽ làm mất đi vẻ tiêu sái đáng yêu của nàng, cũng sợ nàng không chịu nổi trời buộc mà rời khỏi ta. Cho nên ta nguyện ý chờ.

Chỉ là thân phận tình nhân bí mật này quả thật không dễ nghe, cái đó và gian phu có gì khác nhau?

Ngày này, mẫu thân phái người mời ta tới phủ, nói có chuyện quan cần trọng thương lượng. Ta có dự cảm chuyện này sẽ liên quan đến Đa Đa.

“Phi Ngọc, ta nghe nói lão bản của Đa Đa Được Thiện phường chính là Tống Nhị tiểu thư năm đó bị phủ Tả tướng đuổi ra khỏi cửa, mà nghe nói con trai của nàng có bộ dạng rất giống người, người có biết chuyện này hay không?”

Chuyện này đương nhiên ta đã nghe đồn, cũng có không ít bằng hữu, đồng liêu trêu ghẹo, hỏi ta có phải phụ thân của đứa nhỏ không, thậm chí bởi vậy mà Tống đại công tử còn cư xử thờ ơ với ta. Nhưng ta không thừa nhận, cũng không có ai thực sự cho là ta có quan hệ với Tống Nhị tiểu thư.

“Lời này đã lưu truyền rất lâu rồi, sao hôm nay mẫu thân lại đột nhiên nhớ đến?”

“Hôm nay Tư Giai tới, nàng đã gặp đứa nhỏ kia, nói quả thật là bộ dạng của nó rất giống người, chính Tống Nhị tiểu thư cũng thừa nhận phụ thân của đứa nhỏ rất giống người, còn bảo kẻ đó khiến cho nàng nhớ mãi không quên. Người nói thật đi, đứa nhỏ này có phải của người hay không?”

Thì ra là Tư Giai, nha đầu kia đúng là không bao giờ giữ được chuyện gì. Thật ra ngày đó ta nghe được hơn nửa câu chuyện của Đa Đa

và Tư Giai, sau đó nàng lại giáp mặt nói thích ta, ta hiểu được tâm ý của nàng. Nhưng khi nghe đến câu “nhớ mãi không quên”, vẫn cảm thấy vui vẻ.

“Về chuyện này, con không có gì để nói nhiều, nói càng nhiều, người khác sẽ nghĩ càng nhiều, đồn đại càng nhiều. Tóm lại một câu, lời đồn sẽ tự biến mất, phụ thân của đứa nhỏ kia rốt cuộc là ai, một ngày nào đó sẽ rõ ràng.”

Ta cố ý tránh nặng tìm nhẹ, tùy tiện thừa nhận hoặc phủ nhận có lẽ sẽ chỉ đưa đến oán giận sau này, nữ nhân lòng dạ hẹp hòi đã từng gặp phải.

“Chuyện này còn cần phải hỏi sao!” Phụ thân đang ở bên cạnh thân nhiên uống trà phụ đột nhiên mở miệng, “Phi Ngọc của chúng ta nam nhi như thế nào, ngay cả nữ tử xuất sắc như Tô tiểu thư còn không vừa mắt nữa là.” Nói đến đây, phụ thân có chút đáng tiếc, “Tổng Nhị tiểu thư kia chỉ là con thiếp, nghe nói tướng mạo bình thường, phẩm hạnh cũng không tốt, nếu không sẽ không gây ra những chuyện xấu hổ như thế. Nếu đứa nhỏ kia thật sự là của Phi Ngọc, nàng còn không nghĩ biện pháp tiến cửa Long gia chúng ta sao?”

Nghe phụ thân nói về Đa Đa như vậy, trong lòng ta không thoải mái, “Nghe nói Kim cô nương thân gia bất phàm, chỉ sợ quân nhân như ta

không lọt vào mắt nàng. Hơn nữa, nữ tử trên đời này không nhất thiết đều phải dựa vào nam nhân mới có thể sống được.”

“Đứa nhỏ này, mẫu thân chẳng qua là hỏi vài câu, sao ngươi lại nói về bản thân mình như thế. Có điều Tư Giai nói đứa nhỏ kia có bộ dạng rất giống ngươi cho nên mẫu thân thật sự có chút hiếu kỳ.”

“Cái này có gì kỳ quái, không phải Tư Giai cũng nói, phụ thân của đứa nhỏ này vốn có bộ dạng rất giống Phi Ngọc sao, người giống người là chuyện bình thường.”

“Hầu gia? Thiếp thân có một chuyện muốn hỏi Hầu gia.” Mẫu thân quay sang phía phụ thân, trong lòng ta có dự cảm không tốt, nhưng phụ thân vẫn chưa ý thức được.

“Phu nhân cứ hỏi.”

“Thiếp thân nhớ trước khi Hầu gia thành thân có không ít hồng nhan tri kỷ.”

“Cái đó, cái đó đều là trước kia chuyện, sao Liên Nhi đột nhiên lại nghĩ tới?” Phụ thân ngưng ngưng cười, có lẽ cũng đã dự cảm được điều gì đó rồi, “Sau khi thành thân, ta không có..... Liên Nhi, nàng cũng biết mà.”

“Thiếp thân tin tưởng Hầu gia không làm chuyện gì có lỗi chuyện với ta. Chỉ là thiếp thân nghe nói nữ tử thanh lâu không phải đều là người nịnh bợ, cũng có những cô nương rất khí khái, có lẽ trong những hồng nhan tri kỷ của Hầu gia thực sự có nữ tử như vậy, cho dù trong người mang cốt nhục nhưng không muốn nói ra, sợ liên lụy đến Hầu gia, nên tình nguyện tự mình nuôi nấng.”

“Ý của Liên Nhi là.....” Phụ thân thật cẩn thận hỏi.

“Nếu có đứa nhỏ kia có lẽ cũng đã hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Ta còn nghĩ đời này Phi Ngọc không có huynh đệ chứ.”

“Chuyện này làm sao có thể! Liên Nhi, nàng đừng suy nghĩ lung tung, Phi Ngọc, người mau nói cho mẫu thân người, đứa nhỏ của Tống tiểu thư kia và Long gia chúng ta không có một chút quan hệ nào!” Phụ thân rồi đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Không có chút quan hệ nào là sai. Nhưng ta không ngờ mẫu thân lại hoài nghi phụ thân có con riêng, may mà sau khi phụ thân thành thân thực sự một lòng với mẫu thân, nếu không chưa biết mẫu thân còn tưởng tượng ra những chuyện gì.

Ta không thể thừa nhận, cũng không thể thấy chết mà không cứu được, cho nên chỉ có thể nói ta sẽ điều tra rõ mọi chuyện, để cho mẫu thân không cần khó xử phụ thân.

Ta có thể điều tra cái gì? Còn không bằng nghĩ biện để cho mọi chuyện công khai, vừa có thể giải trừ hoài nghi của mẫu thân, vừa có thể khiến chúng ta không cần lén lút quan hệ nữa, còn có thể để người nào đó yên tâm gần đây ta không gần nữ sắc, không có tật xấu gì.

Ta ở Kim phủ càng ngày càng không cố kỵ, Đa Đa cũng không nói gì cả, xem ra nàng cũng chán ghét cuộc sống lén lút, trong lòng ta mừng thầm. Có điều gia phó của Kim phủ cũng quá trung tâm, một nam nhân ở ra vào tự do trong phòng riêng của chủ mẫu, nhưng không có ai nói năng gì.

Trước đó vài ngày là ngày sinh của mẫu thân, phụ thân vì muốn lấy lòng người mà tử mĩ chuẩn bị thọ yến, lại bị mẫu thân nói là ghét bỏ mẫu thân già. Nhìn bộ dáng ủ rũ của phụ thân, ta chỉ biết tiến hành mọi chuyện nhanh hơn

Ta biết Đa Đa không hề tổ chức sinh nhật, cho nên nghĩ năm nay sẽ tổ chức cho nàng vui một chút, ha ha, chắc nàng sẽ không phản ứng như mẫu thân đâu.

Tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, ta nắm tay nàng, mặc kệ người ngoài có phản ứng kinh ngạc thế nào. Ta tặng cho nàng một chiếc trâm phượng, cũng nhìn ra được nàng vui vẻ thế nào.

Ta hỏi nàng có tâm nguyện gì, kết quả nàng lại hát một khúc ca, ta chưa từng nghe qua ca khúc như vậy. Giọng hát của nàng không phải thanh thúy, có chút trầm thấp, nhưng lại du dương uyển chuyển. Nhất là câu hát “điều lãng mạn nhất mà ta có thể nghĩ đến, chính là cùng chàng từ từ trở nên già đi”, ta mặc dù không biết lãng mạn là thứ gì, nhưng là hiểu được tâm nguyện của nàng chính là cùng ta sống đến bạc đầu. Ta nói không ra lời.

Ta chưa từng cảm thấy Tư Lân đáng ghét như thế, áy náy lúc trước với hắn một chút cũng không còn, hắn không chỉ quấy rầy ta và Đa Đa,

còn dám nói Đa Đa không đẹp, ở trong lòng ta nàng so với Quần Phương kia còn xinh đẹp hơn.

Còn có Chu thị lang kia, hẳn là con rể của Tống gia, coi như là tỷ phu của Đa Đa, không nói giúp Đa Đa thì thôi, còn vũ nhục nàng, không biết Đa Đa có thể bởi vậy mà thương tâm hay không?

Quần Phương kia càng khiến ta cảm thấy chán ghét, không phải ta coi thường thân phận nữ tử thanh lâu của nàng, nhưng biết rõ ta đã có Đa Đa, còn muốn quyến rũ ta, như thế không phải càng khiến bản thân trở nên đáng khinh sao?

Ghét nhất chính là tân khoa Trạng Nguyên Cam Thảo, hẳn tỏ ra quan tâm đến Đa Đa như thế làm gì? Không phát hiện tay Đa Đa đang đặt ở trong tay ta sao?

Ngày hôm đó, đáng yêu nhất chính là A Bích, sự xuất hiện của nó khiến đám người đáng ghét ấy mặt xám mày tro, Đa Đa cũng cười thật sự vui vẻ, nói đó là một sinh nhật rất thú vị.

Ta trêu ghẹo nàng: “ Trứng gà nấu chín còn không thể ăn đến miệng, nàng vui vẻ như vậy, hay là lại coi trọng quả trứng chim cú nào rồi?”

Nàng trả lời nói: “Cần gì trứng chim chút chứ? Ta đã có trứng khủng long rồi!”

Sau đó nàng nói cho ta biết, khủng long là một loài sinh vật có từ rất lâu rồi, vẻ ngoài của nó hơi giống rồng, trứng khủng long lớn hơn trứng gà không biết bao nhiêu lần.

Ta mặc kệ trứng khủng long lớn bao nhiêu, chỉ cần bên trong có chữ “Long”, ta liền coi như đang nói ta.

Chương 35: Tâm ta do ta [thượng]

Ta đã coi Tống phủ như người qua đường Giáp, bản thân không còn liên can gì đến bọn họ nữa rồi

Khi được đại tướng quân nói cho biết nguyên nhân phu thê Hầu gia mâu thuẫn, ta thật sự là vui, không ngờ Đại Trưởng công chúa lại có sức tưởng tượng khôi hài như thế, may mà nàng không hoài nghi ta và Hầu gia có quan hệ gì, nếu không ta thật sự không mặt mũi nào gặp người khác.

“Vì sao mẫu thân chàng hoài nghi Hầu gia chứ không hoài nghi chàng?”

“..... Bởi vì trước khi thành thân, quả thật bên người phụ thân có rất nhiều hồng nhan tri kỷ..... Nàng không cần nhìn ta, ta không có.”

“Cha nào con nấy! Ồi!” Câu nói của ta đổi lấy một cái cốc đầu.

Thật ra ta cảm thấy Đại Trưởng công chúa không phải không tín nhiệm Hầu gia, đó chẳng qua chỉ là một phương pháp điều hòa cuộc sống vợ chồng của bọn bọn họ mà thôi. Nhắc tới cũng thật buồn cười, ta và đại tướng quân như là lão phu lão thê đầu ấp tay gối, còn phu thê Hầu gia lại như là đôi tình nhân đang trong tình yêu cuồng nhiệt, mà Thập Bát công chúa và Thố Tử La Kiệt cũng là những con người đang yêu, chìm trong ngọt ngọt mật mật.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Thập Bát công chúa rốt cục cũng tới thăm ta.

Ta đã biết trận phong ba con riêng kia là bắt nguồn từ lời nói không rõ ràng của nàng, khó trách nàng tránh né lâu như vậy.

“Không ngờ cảm tình của công chúa và La đại ca lại tốt như vậy, ngay cả thời gian đến thăm Đa Đa cũng không có.” Ta cố ý làm cho nàng xấu hổ.

Quả nhiên mặt Thập Bát công chúa đỏ lên, hai mắt ngập nước giống như con thỏ nhỏ của nàng, “Đa Đa không biết đó thôi. Ta còn tưởng Phi Ngọc ca ca không muốn cưới người, cho nên mới nói cho cô cô.”

“Cái gì? Người nói Đại Trưởng công chúa đến chỗ ta bức hôn cũng là bởi vì người?”

“Đúng vậy, người nói thích nhất phụ thân của A Bích, sao ta có thể đoán được người không muốn gả cho Phi Ngọc ca ca, còn tưởng rằng là Phi Ngọc ca ca ghét bỏ người, cho nên mới..... Đa Đa, người thật sự không muốn? Nếu người lo Phi Ngọc ca ca không vui, ta có thể đi xin Thái Hậu nương nương hạ chỉ.”

“Đừng! Đừng! Đừng! Trăm ngàn lần không cần! Việc này ta tự mình lo liệu, người vẫn nên quan tâm đến hôn sự của bản thân đi.”

Ta không giận nàng, phu thê Hầu gia đến là chuyện sớm muộn mà thôi, ta chỉ sợ tiểu tổ tông này nhiều chuyện, triệu Thái Hậu nương nương đến đây thì nguy to.

Mặt nàng lại đỏ lên, “Hôn sự của chúng ta phải chờ sau đại hôn của hoàng huynh..... Hoàng huynh nói là huynh ấy hy sinh cho ta, lúc đầu huynh ấy từng thể không thành hôn nữa, cho nên ta có chút băn khoăn.”

“Thân là hoàng tử sao có thể cô đơn cả đời, người muốn xứng đáng với hoàng huynh, thì nhất định phải làm cho mình hạnh phúc.”

Ta không tin trứng gà Vương gia là người si tình, nếu không sao có thể mang theo ‘Trường Giang sóng sau đê sóng trước’ đi khắp nơi dạo chơi, nhưng hẳn đối với muội muội này vẫn là thật tâm.

Nghĩ đến chuyện bị Thập Bát công chúa hãm hại hai lần, ta không cam lòng: “Hai người các người một ngày 24 giờ..... Không, là một ngày mười hai canh giờ đều ở cùng một chỗ, rốt cuộc làm cái gì?”

“Người, người nói bậy bạ gì đó! Ban đêm làm sao có thể ở cùng một chỗ!”

“Ha ha, thế ban ngày ở một chỗ làm gì? Đã hôn hay chưa? Cảm giác thế nào?”

“A!.....” Một thiếu nữ hoài xuân thét chói tai chạy trốn khỏi ma quật của Kim Đa Đa.

Từ khi ta và Long đại tướng quân chính thức công khai quan hệ, Kim Đa Đa ta không chỉ là cá muối xoay người nữa, mà quanh người kim quang lấp lóe, ngay cả người không thể ngờ cũng bị hấp dẫn đến đây.

“Không ngờ Tống đại nhân lại rảnh rỗi gặp gỡ tiểu nhân vật như ta, thật sự khiến cho Đa Đa được quan tâm mà sinh ra lo sợ.” Ta cợt nhả nhìn nam nhân đối diện vẻ mặt thật sự nghiêm túc.

Tống Đại công tử chau mày, “Người nói chuyện với huynh trưởng của mình như vậy?”

“Huynh trưởng? Đa Đa không nhớ mình lại có huynh trưởng.” Cho dù có cũng là ở kiếp trước.

“Người..... Nếu không phải người làm ra chuyện dọa người kia, sao phụ thân có thể nhẫn tâm đuổi người ra khỏi phủ. Hoặc là người chịu nói ra phụ thân của đứa nhỏ là Long Phi Ngọc, ta và phụ thân cho dù có phải ép buộc cũng sẽ khiến cho phủ Tĩnh Nam Hầu đến cửa cầu hôn, đâu khiến Tổng phủ chịu nhục nhã. Hừ! Là chính người gây chuyện, người oán trách được ai?”

“Oán trách được ai? Ta đây nói cho người nghe, mặc kệ là lúc trước ở Tổng phủ chịu lạnh nhạt hay là sau khi bị đuổi ra khỏi cửa, cùng với mấy năm nay một mình nuôi nấng đứa nhỏ, ta chưa từng oán trách ai cả, bởi vì tất cả đều do ta tự nguyện.”

Ta thu lại vẻ cột nhà. Đây là lời nói thật, ta đã coi Tổng phủ như người qua đường Giáp, bản thân không còn liên can gì đến bọn họ.

Câu trả lời của ta hiển nhiên không thể khiến cho Tổng Đại công tử vừa lòng, sắc mặt của hắn đen lại, dường như muốn chửi ầm lên, lại nhịn xuống.

“Người thật sự là ngoan cố không thay đổi! Chuyện quá khứ ta cũng không muốn so đo. Nhưng hiện tại mọi người đều biết phụ thân của đứa nhỏ là Long Phi Ngọc, hẳn còn thường xuyên ra vào chỗ người, lại chậm chạp không đến tướng phủ cầu hôn, rốt cuộc các người muốn làm gì? Nếu là do dự thân phận của người,” Nói đến đây, khẩu khí của hắn hơi dịu xuống, “Người yên tâm, chỉ cần người yên ổn lập gia đình, ta sẽ khuyên phụ thân cho người trở về tướng phủ, người vẫn là Tổng gia nhị tiểu thư, nếu phủ Tĩnh Nam Hầu coi thường người, tướng phủ tất nhiên sẽ không để người bị người khác bắt nạt. Có điều trước khi thành thân hai người các người không thể tiếp tục dây dưa như thế, nếu không người đời cười nhạo không phải Tổng gia hay sao?”

Ta thật muốn phá lên cười. Xem ra ta đã đánh giá cao trình độ đạo đức của Tổng gia rồi, còn tưởng rằng dùng phương thức rời đi như vậy thì cả đời không thực sự không qua lại với nhau, không ngờ thân phận của Long đại tướng quân vừa bại lộ, bọn họ đã hạ mình đồng ý cho ta hồi phủ.

“Tổng Đại công tử, người thật sự cho rằng ta sẽ quay về Tổng phủ sao? Người thật sự cho rằng ta còn lưu luyến thân phận Tổng Nhị tiểu thư sao?”

Thần sắc của Tổng Đại công tử thay đổi, tuy rằng hắn cố hủ nhưng cũng không ngu dốt, chắc là hiểu được ý tứ của ta. “Vậy rốt cuộc vì sao.....”

“Người đã quên sao? Ta nói rồi cho dù là tiểu thư con thiếp cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc, mà nay ta đã tìm được hạnh phúc của ta, người cho rằng ta sẽ ngu xuẩn đến nỗi buông tha cho hạnh phúc quay trở về làm một tiểu thư con thiếp không được yêu thương sao? Nếu là người, người có chọn không?”

Tống Đại công tử không biết trả lời vấn đề của ta như thế nào, chỉ có thể thẹn quá hóa giận nói: “Chẳng lẽ người không biết cái gì gọi là máu mủ tình thâm sao? Cho dù quá khứ người phải chịu thiệt thòi, nhưng dù sao chúng ta cũng là người nhà của người, sao người chỉ để ý đến vui vẻ của mình mà không để ý đến mặt mũi của người nhà!”

Ta cũng giận. “Máu mủ tình thâm!? Thật sự là buồn cười! Trong mười tám năm đó, không, phải nói là đến tận bây giờ, các người căn bản chưa bao giờ coi ta là một phần của Tống gia, lại trông cậy ta sẽ coi các người như thần thánh để cung phụng trong lòng sao. Người hỏi ta có biết cái gì gọi là máu mủ tình thâm hay không, nhưng ta lại muốn hỏi Tống Đại công tử có biết cái gì gọi là mình không muốn, chớ làm với người hay không! Về phần người nhà, ta có con, có lão công, vậy đã đủ rồi. Ha ha, Đa Đa tài lực có hạn, người nhà nhiều chỉ sợ không nuôi nổi.”

“Người, người quả thực là không có đạo đức!”

Hắn nóng nảy, ta lại bình tĩnh trở lại. Nếu đã coi bọn họ là người qua đường Giáp, không nên vì bọn họ mà tức giận.

“Đúng vậy, ta đã không có đạo đức, bất trị, Tổng phủ đạo đức cao thượng không nên dính dáng gì đến ta mới tốt. Tương lai Tổng phủ vinh hoa phú quý ta không phân chia, nếu có thiên tai nhân họa gì cũng không cần ta nhớ thương.”

Tổng Đại công tử đập mạnh tay lên mặt bàn, may mà lần này gặp mặt không phải ở trong tiểu kim Ốc của ta, không cần đau lòng hắn tàn phá cái bàn.

“Xem ra Tổng Đại công tử là không muốn nói chuyện tiếp, thế Đa Đa cũng nên biết điều mà cáo lui.”

Ta xoay người đi đến cạnh cửa, lại quay đầu, “Ta còn muốn hỏi một câu nữa, nếu phụ thân của đứa nhỏ không phải là Long đại tướng quân, các người còn muốn để ta trở về làm Tổng gia nhĩ tiểu thư sao?”

Ta không chờ đáp án, bởi vì không cần thiết.

Ta đem chuyện cùng Tống Đại công tử gặp mặt chuyện kể lại cho Long đại tướng quân, hắn có chút lo lắng nhìn ta, có lẽ là lo lắng ta sẽ bị kích động.

Ta nói với hắn ta là Kim Đa Đa, người của Tống gia đối với ta mà nói chỉ là khách qua đường, bọn họ không quan tâm tới ta mới điều ta mong muốn nhất.

Hắn không hiểu rõ ý ta lắm, nhưng không lo lắng nữa.

Long đại tướng quân muốn mấy ngày nữa ta theo hắn tham gia yến hội hoan nghênh đoàn đại biểu của Bắc Dục Quốc. Chuyện này tương đương với việc theo bạn trai hoặc ông xã mang theo bạn gái hay bà xã tham gia yến hội do công ty tổ chức ở hiện đại, cũng có nghĩa tuyên cáo với nhân viên tham dự hội nghị: ta là bạn gái duy nhất của Long đại tướng quân. Ta cười đáp ứng.

Công chúa hòa thân của Bắc Dục Quốc đến đây, hồ ly Thương Dung cũng đã trở lại.

Đây là lần đầu tiên ba người chúng ta ngồi ở cùng một chỗ, cũng là lần đầu tiên ta bước vào Thương gia.

Hồ ly liên tiếp trách ta không chờ hắc trở về đã tùy tiện làm việc, mới rơi vào kết cục như thế. Thật ra là muốn nói hắc đã bỏ lỡ rất nhiều đoạn phim phần khích.

Ta nói chuyện hắc nên tiếc nhất chính là không thể nhìn thấy tiểu hồ ly từ từ lớn lên, hắc lại quăng về một câu: “Còn không phải tại nam nhân nhà ngươi hại sao?”

Ta như ý nguyện gặp được tiểu hồ ly — Thương Thiếu Vũ. Môi hồng răng trắng, một đôi mắt đen tròn to, đúng là có nét giống hồ ly. Thật ra một đứa nhỏ còn chưa đến mười tháng, mới chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng, cũng chỉ có thể phát ra vài tiếng a a. Muốn nó gọi ta một tiếng mẹ nuôi phải đợi một thời gian nữa.

Ta cũng gặp được Thương thiếu phu nhân, mặc dù cũng xuất thân thương nhân, nhưng không có vẻ khôn khéo như Tống phủ tam phu nhân, nàng luôn thật cẩn thận nhìn Thương Dung, dường như sợ làm sai cái gì. Khi nhìn về phía ta cũng nhẹ nhàng thở ra, không biết là bởi vì diện mạo của ta hay là vì đại tướng quân bên người ta.

Lúc gần đi hồ ly nói một câu: “Đa Đa hình như béo lên.”

Trở trên xe ngựa ta liền phát biểu tuyên ngôn giảm béo. Đại tướng quân lại nói: “Đa Đa, nàng vẫn nên kiểm tra đi, có thể là có rồi hay không?”

Đúng như lời nói vàng ngọc của hắn, ta thật sự mang thai trứng rồng. Thế mà bản thân lại không phát hiện ra, mỹ nhân sư phụ nhất định sẽ lấy ngân châm chọc đầu của ta.

Biết ta có thai, Long đại tướng quân vô cùng cao hứng, loại tâm tình này khi ta mang thai A Bích không có, cảm tình của con người chính là kỳ diệu như vậy.

Trên đường đi đến hoàng cung chốc chốc hẳn lại dặn dò ta lúc nào cũng phải đứng ở bên người hẳn, tránh để xảy ra chuyện gì, ta không thể không kháng nghị ta đã làm mẹ, không phải phải là nữ nhi nữa.

Ở yến hội hoàng gia gặp lại rất nhiều người quen. Sắc mặt hơi đen Tống gia phụ tử, vẻ mặt ngạo mạn Tô Đại mỹ nhân và Tống tam tiểu thư, cẩn thận e dè Tống Đại tiểu thư và Thương thiếu phu nhân, có chút không cam lòng Tiểu Chu thám hoa, thần sắc xấu hổ trứng gà Vương gia, ánh mắt thương hại Cam Thảo Trạng nguyên, cười gian không ngừng hồ ly Thương Dung, đầy mặt vui sướng Thập Bát công chúa, còn có cao thâm khó dò Hoàng Thượng.

Đương nhiên còn có rất nhiều ánh mắt hoặc tò mò, hoặc kinh ngạc, hoặc xem thường, hoặc ghen tị.

Ta không sợ hãi, bởi vì đại tướng quân vẫn nắm tay của ta, dẫn ta đi đến vị trí ngồi xuống.

Quy củ của nơi này có chút giống hiện đại, phu thê có thể ngồi chung bàn, nhưng nam nữ chưa hôn phải tách ra. Cho nên khi ta và Long đại tướng quân ngồi chung một bàn, chẳng khác nào đang tuyên cáo cái gì, nhất thời, người thân thì ít mà kẻ thù thì nhiều. Cũng có người muốn nói điều này không hợp, nhưng bởi vì Hoàng Thượng không có phản ứng

gì, hơn nữa Thập Bát công chúa còn cố ý ngồi bên cạnh Ủng hộ, cho nên đành phải thôi.

Sau khi biết mình mang thai, ta lại đột nhiên trở nên lười, một chút lười biếng cũng là do đại tướng quân. Đối diện đó là một nhà Tổng phủ, ta có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của Tả tướng đại nhân căm thù đến tận xương tủy, ta nghi ngờ đây là do Hoàng Thượng cố ý sắp xếp.

Công chúa Bắc Dục Quốc là một nữ tử xinh đẹp đoan trang, trông trứng gà Vương gia nhìn nàng không chớp mắt là biết. Có lẽ hẳn sẽ không cảm thấy chính mình là vật hy sinh nữa.

Sau khi khách sáo qua lại, đề tài không hiểu sao lại chuyển tới thơ từ. Sứ thần Bắc Dục Quốc nghe nói thi hội hoàng gia ở Lăng Quốc được tổ chức rất rầm rộ, trong đoàn của hắn cũng có văn nhân, muốn cùng tài tử Lăng Quốc luận bàn một phen. Một đồng tài tử, tài nữ của Tổng gia đều ở đây đương nhiên không thể từ chối, ngay cả Tổng Đại tài nữ mai danh ẩn tích đã lâu cũng được sự đồng ý ngầm của trượng phu mà tác nghiệp trở lại, hơn nữa tài nghệ chưa mai một, thẳng được cả sảnh đường Ủng hộ.

Tô Đại mỹ nhân không biết là ghen tỵ với Chu phu nhân hay là với ta, đột nhiên nói một câu: “Nhắc tới làm thơ tuyệt diệu còn phải tính cả

Nhị tiểu thư của phủ Tả tướng, năm đó làm ra [nữ nhi bi] đúng là kinh diễm toàn bộ mọi người.”

Có lẽ Tô Đại mỹ nhân bị ghen tị làm cho choáng váng đầu óc, cũng không nhìn xem đây là trường hợp gì, nếu ta đánh mất thể diện của bản thân cũng chính là đã đánh mất thể diện của Lăng Quốc. Lờn vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của phụ tử Tổng gia, Long đại tướng quân, Tô hữu tướng, Hoàng Thượng đều thay đổi. Tô Đại mỹ nhân cũng phát hiện nói sai rồi, sợ hãi cúi đầu.

Sứ thần Bắc Dục Quốc đang muốn hỏi Tổng Nhị tiểu thư làm ra thơ gì. Hoàng Thượng lại cười ha ha, “Đó đều đã là chuyện của vài năm trước, hiện tại làm sao còn hợp với thời thế. Nếu các hạ thật sự muốn thưởng thức các tác phẩm xuất sắc, vậy phải gặp thần đồng trăm năm mới có của Lăng Quốc chúng ta.”

Chương 36: Tâm ta do ta [hạ]

*Trước mắt bao người, ta trình diễn một nụ hôn như chuồn chuồn
lướt nước lên gò má Long đại tướng quân*

Sau tiếng “Truyền Tống Thư Kiệt vào điện tấn kiến!”, một thiếu niên nho nhỏ chậm rãi bước vào.

Thư Kiệt! Người được kinh thành truyền tụng thần đồng chính là Thư Kiệt! Chính là tiểu Thư Kiệt vẫn thường quấn lấy ta đòi ta kể chuyện xưa; tiểu Thư Kiệt ta vẫn thường ôm trong ngực mà ngửi thấy hương thơm mềm!

Ta bất giác nắm chặt lấy bàn tay bên trong ống tay áo, không phải của ta, là của đại tướng quân. Hắn vội hỏi có phải ta không thoải mái hay không, ta lắc lắc đầu.

Thư Kiệt không hổ danh thần đồng, xuất khẩu thành thơ, đối đáp trôi chảy, khiến cho mọi người kinh ngạc hết lần này đến lần khác, sắc mặt của phụ tử Tống gia cũng tốt lên. Ta có chút phần nộ. Vì làm rạn vỡ tổ tông của Tống phủ, mà một thiếu niên mười tuổi cũng muốn lợi dụng.

Hoàng Thượng khen hần thiên tư trác tuyệt, nói vài năm nữa sẽ không có người sánh kịp. Thư Kiệt không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp lại: “Thư Kiệt cảm thấy có thiên tư thông minh là điều đáng quý nhưng không đủ, còn phải có quyết tâm kiên trì bền bỉ, cái đó gọi là sắt cũng có thể mài thành kim.”

“Ồ? Sắt cũng có thể mài thành kim? Không biết đây là điển cố gì?”

“Trước đây có một thiếu niên, hần vốn thông minh tuyệt đỉnh, chỉ tiếc từ nhỏ không được đọc sách.....”

Ta ngây người, đây chính là chuyện xưa về con đường học tập của Lý Bạch khi còn bé, không ngờ hần vẫn còn nhớ rõ.

Ta không nghe nổi nữa, nói với Long đại tướng quân hơi khó chịu, muốn ra ngoài hít thở không khí. Hấn muốn đi theo ta, nhưng ta cự tuyệt.

Ta dẫn theo Thúy Nùng đi ra ngoài, tìm một nơi ngồi xuống, để cho không khí thoáng đãng thấm vào tim phổi.

Một lát sau, phát hiện Thúy Nùng ở phía sau có chút bất an, hỏi ra mới biết nàng bị đau bụng, lại không dám rời đi.

“Người thật là, con người có ba chuyện gấp nhất, chuyện này sao có thể nhịn được. Mau đi đi, ta ở nơi này đợi, cam đoan không đi đâu.”

Sau vài câu cam đoan của ta, Thúy Nùng mới rời đi. Ta ngồi tại chỗ chờ.

“Thư Kiệt?”

Ta kinh ngạc nhìn thiếu niên đang đứng trước mắt, nhưng rõ ràng ở trên đại điện hấn không liếc mắt nhìn ta một cái.

“Người vì sao không trở lại? Phụ thân đã đáp ứng cho người trở lại, nhưng người vì sao không trở lại? Đại ca nói người không cần chúng ta, có phải hay không?” Trong mắt hãn chứa đựng sự phẫn nộ, còn có một chút u mê.

Ta trấn tĩnh lại trái tim đang có chút kinh hoàng, cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh nói chuyện: “Người có biết vì sao tỷ phải rời đi không?”

“Người bị phụ thân đuổi đi! Bởi vì người là một nữ nhân hư hỏng!”

Hãn gào lên, sau đó xoay người chạy đi.

Ta không thể bắt được hãn, chỉ có thể ngồi xuống chỗ cũ, nhắm mắt lại, nghĩ đem tất cả mọi chuyện vừa rồi quên hết. Hãn là một phần tử của Tổng phủ, ta cũng có thể coi hãn như người qua đường Giáp, đừng để cảm xúc của hãn ảnh hưởng đến ta.

“Rốt cuộc vì sao người phải rời đi?” Giọng nói thiếu niên có chút nước nỡ.

Ta mở mắt ra, vẫn là Thư Kiệt, hấn cắn chặt môi dưới, trong mắt ẩn lệ.

“Lại đây.” Ta vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, hấn ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Còn nhớ tỷ từng kể cho người chuyện “vịt con xấu xí” hay không?”

“Nhớ rõ, chuyện xưa nhị tỷ kể ta đều nhớ rõ.”

“Nhị tỷ chính là con vịt xấu xí kia, ta rời đi là vì tìm kiếm đồng bạn thiên nga của mình. Mà hiện tại nhị tỷ đã tìm được rồi, ta muốn ở cùng một chỗ với bọn họ, cho nên sẽ không trở về nữa.”

“Thiên nga đồng bạn của Nhị tỷ chính là Long đại tướng quân sao?”

“Ừ! Còn nữa, là cháu trai nhỏ của Thư Kiệt, Thư Kiệt đã thành là Tiểu Cửu Cửu.”

“Ta đã sớm thành Tiểu Cửu Cửu rồi.” Thư Kiệt đắc ý ngẩng đầu lên, đây mới là vẻ mặt thiếu niên mười tuổi nên có.

“Nhị tỷ, ta có thể đến gặp nó không?”

“Đương nhiên có thể, nhưng người phải nói cho mẫu thân, không được tự mình vụng trộm đến.”

“Được!”

Ta để hần trở về trước, tránh để người trong điện lo lắng. Nhìn hần cười chạy đi, trong lòng ta cũng thoải mái.

“Kim cô nương.”

Ta quay đầu lại, đúng là Cam Thảo Trạng nguyên.

“Cam công tử?”

“Thật ra.....thật ra người không xấu.”

Lúc đầu ta không hiểu, sau đó mới phản ứng lại được, là hẳn nghe được đối thoại của ta và Thư Kiệt.

“Không phải ta cố ý nghe lén.” Thấy ta không nói gì, hẳn hơi khẩn trương.

Ta cười, “Ta đương nhiên không xấu, vệt con xấu xí cuối cùng vẫn biến thành thiên nga xinh đẹp.”

“Kim cô nương quả nhiên không phải nữ tử tầm thường.” Thấy ta nở nụ cười, ngẩng khí của hắn cũng thoải mái hơn.

“Long đại tướng quân không nên để người chịu thiệt thòi như vậy. Kim cô nương, người..... người xứng đáng có được nam nhân tốt hơn.” Cam Thảo Trạng nguyên giống như dùng khí lực rất lớn mới nói ra được câu tiếp theo.

Ta sợ nhất chính là có ý giúp người nhưng chỉ thêm phiền. Ta không cho rằng Cam Thảo Trạng nguyên đối xử tốt với ta là xuất phát từ đồng tình, hoặc là bắt nguồn từ tình cảm quý mến như ta tự luyện, nhưng cho dù là thế nào ta cũng không cần.

“Cam công tử có tâm. Có điều Đa Đa rất vừa lòng với hoàn cảnh hiện tại.”

“Vừa lòng? Nhưng hiện tại người chỉ là, chỉ là..... Người có biết bên ngoài mọi người nói về người như thế nào không?”

Chỉ là cái gì? Một tình nhân? Một thiếp thất không danh phận? Không khác gì nữ tử thanh lâu? Chắc là hắn muốn nói chuyện đó.

Ta không trách cứ hắn, có thể bao dung ta, có thể hiểu được ta giống như đại tướng quân không phải tùy tiện có thể tìm được, ngược lại ta cảm thấy chính mình may mắn.

“Người khác thấy thế nào, nói thế nào, ta không thể ngăn cản. Nhưng bọn họ không phải Đa Đa, cũng sẽ không hiểu được lòng Đa Đa. Đại tướng quân có lẽ không phải nam nhân tốt nhất trên đời, nhưng là nam nhân yêu ta nhất, hiểu ta nhất. Nắm tay người cùng người già đi, có tình yêu như vậy, Đa Đa còn cầu mong gì.”

Đúng là ta bộc lộ cảm xúc hơi quá, nhưng không phải cố ý khoe khoang. Lời nói của ta có lẽ hơi mật chút, Cam Thảo Trạng nguyên không biết đáp lại thế nào.

Lúc này, Thúy Nùng đã trở lại, ta nói lời cáo từ với Cam Thảo Trạng Nguyên, hắn vẫn ngơ ngác đứng ở chỗ đó. Có lẽ là đang thương tiếc cho mối tình còn chưa kịp nở đã héo tàn của mình, lần thứ hai ta lại tự luyến.

Trở lại bữa tiệc, Thư Kiệt đã không còn ở trong đại diện nữa, cũng phải, những khung cảnh xa hoa ngập trong vàng son như thế này hẳn không nên tham dự nhiều mới tốt. Nhưng ta phát hiện ra ánh mắt mọi người đều đang nhìn ta. Có chút cổ quái, thời điểm ta không có ở đây đã xảy chuyện gì?

“Ha ha, Kim cô nương trở lại rất đúng lúc. Linh Lung cô nương cùng Quần Phương cô nương đều nói ca nghệ của Kim cô nương xuất chúng, không biết cô nương có thể để thăm cùng các vị ngồi đây thưởng thức được không?”

Thì ra vừa rồi Linh Lung và Quần Phương biểu diễn ca múa. Hai người các nàng tuy là nữ tử thanh lâu, nhưng Linh Lung múa, Quần Phương ca đều là đứng đầu kinh thành, cho nên mới có cơ hội đến hoàng cung biểu diễn.

Nhìn trong nụ cười có dấu đao của hai mỹ nữ, không cần phải nói, nhất định là các nàng có ý hãm hại ta, nguyên nhân càng không cần nói.

Ta không muốn sao chép thơ Đường từ Tống để làm vẻ vang chính mình, nhưng ca hát thì không sao cả, chỉ cần hát hay là được, dù sao đều là nghĩa vụ diễn xuất. Nhất là lần trước nhất thời nảy lòng tham nhưng

chỉ có thể hát được vài câu, ta vẫn canh cánh trong lòng, cho nên quyết tâm nhất định phải vì Long đại tướng quân mà hát một bài tình ca đầy đủ, biểu đạt tâm ý của ta. Vì thế, ta vắt hết trí óc nhớ lại ca từ, trước đó vài ngày Duyệt Duyệt bảo bối đến thăm ta ta còn bắt hần giúp ta ghi nhớ làn điệu, dạy ta dùng đàn cổ.

Ở bên ngoài có vẻ như Hoàng Thượng đang hỏi ý kiến ta ta, nhưng trên thực tế chính là đang ra lệnh, ta sao có thể cự tuyệt. Nhưng khúc này ta chỉ muốn hát cho một mình Long đại tướng quân nghe, ngay cả Duyệt Duyệt bảo bối cũng chưa được nghe ta hát lần nào.

Ta hơi bất lực nhìn về phía đại tướng quân, hần cười cười cổ vũ, “Lên đi, nàng nhất định sẽ không thua họ.”

“Ta biết, có điều..... Ta chỉ muốn hát cho một mình chàng nghe.”

Hần cười càng vui vẻ, “VẬY trong lòng nàng cứ nghĩ đang hát cho một mình ta nghe là được rồi.” Chúng ta hồn nhiên nói nhỏ quả nhiên chọc giận đến người khác.

“Ngày ấy tuy rằng Quần Phương chỉ được nghe tỷ tỷ hát vài câu, nhưng nhớ mãi không quên, tiếc là không có cơ hội nữa. Hôm nay nhờ vào thánh ý của Hoàng Thượng, có thể thưởng thức lại ca nghệ của tỷ tỷ, đúng là phúc phận của Quần Phương.”

Sáng tạo một chút có được không, gặp ai cũng là phúc phận của người, người coi mình là đứa trẻ có phúc sao! Có điều, thánh chỉ này của Hoàng Thượng đúng là không thể mạo phạm, cũng không thể đánh mất mặt mũi của Long đại tướng quân, lúc này đương nhiên không thể làm những chuyện buồn cười qua loa như tám năm trước được. Giống như đại tướng quân nói, coi như chỉ hát cho một người là hân, những người khác coi là bối cảnh được rồi.

Ánh mắt ta thẳng tắp nhìn phía Long đại tướng quân, ngón tay nhẹ nhàng kích thích dây đàn, theo giai điệu chậm rãi nói ra tâm ý của ta.....

“Tĩnh cầu yên lặng tự xoay trong vũ trụ bao la

Ở nơi xa đó, người chàng muốn gặp hiện tại có phải là thiếp?

Thiếp nhìn pháo hoa rực rỡ rồi lại tắt lịm trong nháy mắt

Phù dung sớm nở tối tàn sau lặng lẽ sau mưa

Thiếp say, tự mình nâng chén rượu lạnh lẽo

Sau khi tỉnh lại sẽ có chàng bên cạnh

Hương rượu hơi cay hơi nồng

Khiến cho giấc mộng hóa hư không;

Người thiếp yêu còn chưa ngủ

Không muốn ngủ, thiếp muốn cùng chàng thức cả một đêm

Thiếp muốn hạnh phúc thôi miên

Đất trời xoay vần choáng váng

Không muốn ngủ, thiếp muốn cùng chàng thức cả một đêm

Thiếp muốn hạnh phúc hôm nay

Không cần ảo giác ngày mai.

.....

Bông tuyết nở rộ trong gió

Là chàng ôm chặt lấy thiếp

Nước mắt lóe lên như một dải cầu vồng

Không muốn ngủ thiếp muốn cùng chàng thức cả một đêm

Thiếp muốn hạnh phúc thôi miên

Đất trời xoay vần choáng váng

Không muốn ngủ, thiếp muốn cùng chàng thức cả một đêm

Thiếp muốn hạnh phúc hôm nay

Không cần ảo giác ngày mai

La..... la..... la..... la..... la..... la.....

Trong mắt ta chỉ có hăn, ta nhìn thấy trong mắt hăn cũng chỉ có ta.

Đêm hôm đó, dưới danh nghĩa Kim Đa Đa, ta bỗng nhiên lại trở nên nổi tiếng. Không chỉ bởi vì sau khi ca xong “không muốn ngủ” được các nhà phê bình nghệ thuật đánh giá có chút phóng đảng, mà còn bởi ở trước mắt bao người, ta trình diễn một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên gò má Long đại tướng quân. Cũng bởi vậy mà ta bị trừng phạt, vừa lên xe ngựa đã bị Long đại tướng quân kéo lại hôn đến thần chí mê man.

Sau khi bỗng nhiên nổi tiếng, ta liền thành thành thật thật ở nhà dưỡng thai, bởi vì nhị lão Long gia đã lên tiếng, nếu không an ổn ở trong nhà, sẽ mang ta đến phủ Tĩnh Nam Hầu.

Hiện tại người nào cũng biết ta mang thai, bởi vì A Bích gặp bất kỳ ai cũng nói: “Cẩn thận một chút, không nên đụng vào Miêu Mễ, trong bụng Miêu Mễ có tiểu đệ đệ.”

Ta không muốn con trai! Ta muốn Kim Hỉ Thiện!

Vì thực hiện nguyện vọng của mình, ta tìm mua rất nhiều tranh mỹ nữ, treo đầy phòng ngủ, khiến cho cực cứng cũng có thêm mục tiêu phấn đấu. Chỉ là hành động của ta quá lộ liễu, bên ngoài đều tung tin Long đại tướng quân đang tìm mỹ nữ, có điều không biết là tuyển chính thê hay là tiểu thiếp. Làm hại sư tổ biến thái cùng với mỹ nhân sư phụ bỏ vợ con gấp rút đuổi tới kinh thành đòi lại công đạo cho ta, khi biết được chân tướng sự việc thì thưởng cho ta vài cái cốc đầu.

Buồn bực nhất là Long đại tướng quân, hẳn chẳng những bị chụp tội danh có mối nối cũ, còn bị ta ra lệnh cưỡng chế chia phòng mà ngủ, bởi vì ta lo lắng hẳn nhìn tranh mỹ nữ nhiều sẽ thay lòng đổi dạ. Nhưng có khi nửa đêm tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong ngực hẳn.

Tình tiết sau đó, có chút giống “loạn thế giai nhân”, không khí vui mừng sau đại hôn của Khánh Vương còn chưa tan hết, thuốc súng lại bắt đầu tràn ngập. Giặc cỏ Tây Xương Quốc tác loạn, Tây Xương Quốc vốn trọng văn khinh võ, cho nên không có năng lực trấn áp, đành quay sang cầu viện Lăng Quốc.

Tây Xương Quốc và Lăng Quốc nhiều đời có thông hôn, quan hệ thân thích đã phức tạp không nói rõ được, lại hứa nội loạn của nước mình sẽ không lan đến biên cảnh với Lăng Quốc cho nên Hoàng Thượng đồng ý xuất binh.

Lúc này cái thai trong bụng ta đã được tám tháng, trong lòng còn không rõ muốn khuyên Long đại tướng quân đi hay là khuyên hần ở lại. Hần lại nói hần sẽ không đi, bởi vì hần không muốn lại bỏ lỡ cục cưng sinh ra lần này.

“Không sợ người khác nói chàng bị nữ nhi khiến cho yếu hèn sao?”

“Không sao, ta biết La Kiệt có thể đi.”

Đúng vậy, La Kiệt và Thập Bát công chúa còn chưa thành hôn, hơn nữa Thổ Tử La Kiệt lại chủ động xin đi giết giặc, không phải vì trốn tránh, mà là vì muốn kiến công lập nghiệp, hần muốn trở nên xứng đáng với công chúa bằng năng lực của chính mình.

Thập Bát công chúa cũng không khóc nháo giống lần trước, mà dũng cảm đi đưa tiễn La Kiệt ở ngoài cổng thành, cho đến khi đại quân đi xa

nước mắt mới chảy xuống.

Tình yêu có khi sẽ khiến con người ta trở nên ngây dại, có khi lại khiến người ta trưởng thành.

Chương 37: Uy vũ bất khuất [thượng]

Gió thổi mưa giông trước cơn bão

Cục cưng đã chào đời, là vào tháng bảy.

Có lẽ là bởi vì không phải là lần đầu tiên, có lẽ là bởi vì biết hẳn đang ở bên ngoài, ta không lập tức hôn mê, mà vẫn chống cự được cho đến tận khi nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhoe hồng hồng của nữ nhi, sau đó mới mỹ mãn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ta bị tiếng khóc của cục cưng đánh thức. Mở mắt ra, đại tướng quân đang ôm cục cưng ngồi bên cạnh, hơi cau mày. Thấy ta tỉnh, thầm oán nói: “Đã nói nên tìm một vú em, nàng lại không chịu, đứa nhỏ đói bụng, ta lại không đành lòng đánh thức nàng.”

Ta ôm cục cưng vào trong ngực, vừa cho cục cưng bú sữa, vừa nói: “Chỉ biết nữ nhi đói, không biết mẫu thân của nữ nhi cũng đói sao.”

Đại tướng quân lần đầu tiên thấy ta cho đứa nhỏ bú, hơi ngượng ngùng, thấy ta nói như thế thì lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Rất nhanh có người đưa cơm tới.

Đại Trưởng công chúa luôn chê nơi này của ta ít người, ta lại sắp sinh cho nên đưa vài nha hoàn đến đây, ta không muốn làm người thất vọng, hơn nữa cũng thật sự thiếu người nên đều nhận hết.

Thúy Nùng cũng có thai, tiên sinh phòng sổ sách lo lắng chuyện xưa sẽ tái diễn, cho nên vô cùng khẩn trương, ta để cho nàng nghỉ ngơi dài hạn. Hiện tại hầu hạ ở bên người ta, ngoại trừ Thúy Vi, còn có một nha đầu tên là Tiểu Nguyệt.

Thật ra lúc này sữa ta cũng không nhiều, cục cưng bú một lát thì chép miệng không bú nữa, ta cảm thấy bụng đói kêu vang. Giao cục cưng cho Tiểu Nguyệt bên cạnh, ta ăn vài món ăn nhẹ cho đỡ đói.

Đại tướng quân lại đã trở lại, cùng đi còn có A Bích.

A Bích rất mất hứng, bởi vì sinh ra là một tiểu muội muội!

“Đây không phải tiểu đệ đệ! A Bích muốn một tiểu đệ đệ!”

“Tiểu đệ đệ sao tốt bằng tiểu muội muội được? A Bích xem xem, tiểu muội muội thật xinh đẹp, thật đáng yêu nha.”

Ta ôm cục cưng đưa đến trước mặt A Bích.

A Bích nhìn thoáng khuôn mặt nhỏ xíu còn đang nhăn nhúm, “Quá xấu! Phụ thân, A Bích không thích muội muội xấu!”

Đáng thương nữ nhi của ta!

Khó khăn dĩ A Bích rời đi, ta và Long đại tướng quân lại bắt đầu thương lượng tên cực cứng.

“Kim Hỉ Thiện! Kim Hỉ Thiện!” Ta thiếu mỗi nước phất cờ hò reo.

“Không được!” Đại tướng quân ôm cực cứng, đầu không ngẩng đáp lại một câu.

“A? Đã nói tên do ta đặt! Lần này chàng đừng hòng thay đổi!”

“Tên đương nhiên do nàng đặt, có điều tên này không được.” Đại tướng quân vẫn không ngẩng đầu.

“Vì sao?”

“Bởi vì tên này ta đã từng gọi, là khi ở trên giường.” Đại tướng quân rốt cục ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái.

“Ta.....” Ta bị nghẹn ở cổ họng không nói ra lời.

“Tốt nhất là chứa cả tên ta, để cho người khác vừa nghe đã biết là đứa nhỏ của chúng ta. Đúng không, cục cưng?”

Hắn dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm của cục cưng, cục cưng cũng phối hợp a a hai tiếng.

“Vậy gọi là Kim Long Ngư.” Ta bực mình nói. Cả phu quân và nữ nhi đều phát ra ánh mắt trách cứ.

“Gọi là Kim Tương Ngọc đi, tương ngọc khảm ngọc, trong nàng có ta, được không?” Ánh mắt đại tướng quân nhìn ta lúc này tràn ngập ái muội.

“Không được!”

“Vì sao?” Đại tướng quân hơi giận dỗi.

“Ta, ta có quen một nữ tử có tên này, là một nữ tử có tình có nghĩa, nhưng làm người mạnh mẽ phong tao..... Ta cũng không muốn nữ nhi của mình lớn lên giống như vậy.”

**Kim Tương Ngọc, nhân vật trong tác phẩm “Long Môn Phi Giáp”, là lão bản của Long Môn khách điếm rất nổi tiếng mà thỉnh thoảng đọc ngôn tình chúng ta rất hay bắt gặp cái tên này.*

“Nàng quen biết người này ở đâu?”

“Ha ha, gọi Mạn Ngọc như thế nào?”

Kim Tương Ngọc không phải là sự lựa chọn lý tưởng, nhưng đóng vai Kim Tương Ngọc Trương Mạn Ngọc* chính là thần tượng của ta nha.

**Trương Mạn Ngọc, diễn viên nổi tiếng Trung Quốc, từng đóng vai Kim Tương Ngọc trong Long Môn Phi Giáp (2003).*

“Kim Mạn Ngọc này lại là ai?”

“Nàng họ Trương, không phải họ Kim, là một đại mỹ nữ vô cùng có mị lực, có khí chất. Tương lai cục cưng có thể giống nàng thì tốt rồi.”

Đại tướng quân vươn tay ra, vuốt ve đầu ta, “Sao nhất định phải giống người khác, bộ dạng giống nàng không phải rất tốt sao.”

Mặt ta hơi đỏ. Chỉ là ngay từ đầu đã nhận định tên Kim Hỉ Thiện, cho nên không chuẩn bị tên nào khác.

Đang suy nghĩ, đột nhiên ta nhớ đến, “Lộng Ngọc thối sáo, Tiêu Sử cười rống, như thế gọi là Lộng Ngọc đi.”

“Đây là diễn cổ gì?”

“Truyền thuyết thời xa xưa có một vị quốc vương, hẳn có một nữ nhi tên là Lộng Ngọc, trí tuệ xinh đẹp. Nước này còn có một thiếu niên tên là Tiêu Sứ, tài hoa xuất chúng, lại am hiểu thối sáo, quốc vương gả công chúa Lộng Ngọc cho hẳn. Sau khi hai người thành hôn thì vô cùng hòa thuận cảm tình ân ái, được người đời ca ngợi. Tiêu Sứ dạy Lộng Ngọc thối sáo, cùng nhau hợp tấu, đến một ngày đưa bổng dưng dẫn đến một đôi long phượng. Vì thế, Lộng Ngọc cưới phượng, Tiêu Sứ tọa long, cả hai thành tiên mà bay đi. Người đời sau dựa vào điển cố Lộng Ngọc thối sáo mà so sánh với tình cảm vợ chồng tốt đẹp, Tiêu Sứ cưới rồng mà so sánh với đức lang quân.”

Ta nhìn Long đại tướng quân, lần đầu tiên thấy hẳn chăm chú nghe ta kể chuyện như vậy, “Ta muốn đặt tên này cho cục cưng, chính là hy vọng cục cưng có thể tìm được một đức lang quân giống như ta vậy. Được không?”

“Đức lang quân? Như thế tất nhiên là tốt.” Đại tướng quân nói xong, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn bên tai ta.

Lộng Ngọc bị ép ở giữa hai chúng ta, khó chịu khóc lên.

Phủ Tĩnh Nam Hầu đối với chuyện Lộng Ngọc sinh ra có thể nói như nhặt được vật báu, cho dù là nữ nhi, ngay cả Hoàng Thượng cũng gửi quà chúc mừng, vì thế thái độ của bách quan trong triều cũng lập tức thay đổi, người vào cửa chúc mừng nối liền không dứt, may mà đều là đến phủ đại tướng quân hoặc phủ Tĩnh Nam Hầu, ta chỉ tiếp đãi người nhà và bằng hữu thực sự.

Biến thái sư tổ, mỹ nhân sư phụ, tiên tử sư nương đều đến, trong phòng Tiểu Kim càng náo nhiệt. Duyệt Duyệt bảo bồi chưa tới được, chỉ sai người đưa tới một đôi vòng vàng cho tiểu sư muội, không biết có phải đang bận rộn tìm người hay không.

A Bích đã không còn giận dữ chuyện không có tiểu đệ đệ nữa, bởi vì tiểu hồ ly của Thương gia đã biết chạy nhảy đùa nghịch, cho nên A Bích được vinh danh làm Tiểu Long tướng quân.

Tả tướng phủ đương nhiên không có người đến, ngoại trừ Thư Kiệt. Sau ngày ở trong cung, Thư Kiệt thường xuyên đến thăm ta. Lần đầu tiên thấy hắn đến, ta thực sự kinh ngạc, bởi vì nghĩ Tống gia sẽ không đồng ý để chúng ta có quan hệ; biết được là Thư Vân đưa hắn đến, ta càng kinh ngạc. Về sau mỗi lần Thư Kiệt đến đều là Thư Vân đưa đến rồi lại đưa về, nhưng nàng chưa bao giờ tiến vào cửa phủ ta.

Thư Kiệt rất thích A Bích, bởi vì những cháu trai khác của hắn, đều là ngoan ngoãn nhu thuận, đâu có thông minh đáng yêu giống A Bích nhà ta. A Bích đương nhiên cũng thích Tiểu Cửu Cửu từ trên trời giáng xuống này, những đứa nhỏ chơi cùng A Bích không nhiều, cho nên hắn vô cùng sướng khoái phong Thư Kiệt làm quân sư.

Có điều A Bích vẫn không thích tiểu muội muội của mình, cho rằng tiểu muội trừ khóc và ngủ ra không thể làm gì khác? Nhưng thật ra nó không hề ghét muội muội xấu. Lộng Ngọc bây giờ đã phô bày được ưu thế của ta và đại tướng quân, tuy rằng không chưa thể tuần mỹ như phụ mẫu, nhưng tương lai nhất định sẽ là một tiểu giai nhân thanh tú!

Phu thê Tĩnh Nam Hầu sau vài lần công khai và ám chỉ không có kết quả rất cục cựa cũng từ bỏ ý định, chỉ ngóng trông ta có thể vì Long gia mà thêm vài đứa nhỏ nữa, là con trai tất nhiên càng tốt. Cho nên cuộc sống trước mắt của ta được cho là “nhàn thê lương mẫu”, chuyện duy nhất quan tâm là làm sao có thể giảm cân được, thẩm mỹ của thời đại này vẫn là gầy mới đẹp.

Cách sống của ta cùng Long đại tướng quân ở kinh thành cũng được coi như một loại đặc biệt. Tuy rằng vẫn có những đạo đức học giả phê phán, nhưng những người trẻ tuổi, lại kinh ngạc đến hâm mộ, mặc dù không dám học chúng ta chưa kết hôn đã ở chung, nhưng đã bắt đầu có xu thế yêu thích tự do, công khai biểu hiện tình cảm.

Không cần biết là lúc nào đều tồn tại những người chân chính theo đuổi tình yêu.

Phàm là sự tình thì không thể quá mức, quá mức thì rất có khả năng phạm sai lầm.

Đêm nay, ta đang nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, đại tướng quân còn thức đọc sách. Đột nhiên có người bẩm báo nói La tướng quân cầu kiến.

Thổ Tử La Kiệt thành công giúp Tây Xương Quốc dẹp yên loạn giặc cỏ, vài ngày trước đây vừa trở về, bởi vì lập công lớn mà được Hoàng Thượng phong làm Phiêu Kị đại tướng quân, đại hôn cùng với Thập Bát công chúa cũng đã được định ước vào mười sáu tháng sau, có thể coi như tình trường, quan trường đều song song thuận lợi. Có chuyện lớn gì khiến hần đêm khuya tới chơi?

Ta và đại tướng quân đi ra gặp hấn.

Vẻ mặt La Kiệt thất hồn lạc phách khiến chúng ta hoảng sợ.

“A Kiệt, xảy ra chuyện gì?”

“Đại tướng quân,” Tuy rằng đã là nghĩa tử của Tĩnh Nam Hầu, La Kiệt vẫn có thói quen xưng hô với lão công của ta như vậy, “Tư Giai nói..... nàng nói không muốn cùng ta thành thân.”

“A? Đây là có chuyện gì? Hoàng Thượng không phải đã hạ chỉ rồi sao?” Đại tướng quân vô cùng kinh ngạc.

“Có phải huynh chọc công chúa tức giận, cho nên nàng mới nói như vậy?” Ta đoán nhất định là công chúa lại nổi tính.

“Không phải ta, là do các người.....” La Kiệt giương mắt nhìn ta, giống như đang thăm oán.

Chẳng lẽ là Thập Bát công chúa gần đây một mình cô đơn, nên nảy sinh tình cũ với đại tướng quân? Ta nhìn đại tướng quân, hẳn cũng mang vẻ mặt nghi hoặc.

“Tư Giai nói muốn học các người ở chung, còn nói ngày mai phải đi cầu xin Hoàng Thượng hủy bỏ thánh chỉ thành hôn. Đại tướng quân, Đa Đa, các người vẫn nên mau chóng thành thân đi!”

La Kiệt kích động, miệng thở cũng biến thành súng máy.

Đây là sai lầm của ta! Thập Bát công chúa đối với ý niệm không muốn thành thân của ta vẫn rất ngạc nhiên, cho nên trong lúc nhàn rỗi không có việc gì, ta liền đàm luận với nàng hôn nhân chính là nắm mồi của tình yêu, nữ nhân không thể bởi vì tình yêu mà mất đi tự do..... Không ngờ Thập Bát công chúa lại có thể tiếp thu quan niệm mới nhanh như vậy, còn muốn tự mình trải nghiệm. Đáng thương Thố Tử La Kiệt là một nam tử truyền thống cổ đại điển hình, sao có thể chịu đựng được kích thích này.

Đại tướng quân cũng đoán được là ta nói gì đó với Thập Bát công chúa, nhưng lại không thể phê phán ta ngay tại chỗ, chỉ biết quay sang an ủi La Kiệt, “Chẳng qua là Tư Giai nông nổi mà thôi, cùng người kết thành phu thê chính là tâm nguyện nhiều năm của muội ấy, cũng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sao có thể buông tha được. Hơn nữa Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nhất định sẽ không đồng ý.”

“Đúng vậy, đúng vậy, trai lớn dựng vợ gái lớn gả chồng, chuyện hôn sự này nhất định phải thành. Chẳng qua là công nói vui đùa một chút, sẽ không sao. Nếu thực sự huynh không cưới nàng, nàng mới là người phải khấn trương.” Hai vị nam sĩ liếc mắt nhìn ta.

“Một khi đã như vậy, sao muội lại.....”

“Được rồi, chuyện quan trọng nhất hiện nay là hôn sự của người và công chúa. Những cái khác không cần nghĩ nhiều, đi về trước nghỉ ngơi trước, ta sẽ tìm công chúa nói chuyện. Sáng sớm mai ta sẽ vào cung, Hoàng Thượng cũng không muốn chuyện hôn sự này có thay đổi gì đâu.”

Khuyên nhủ La Kiệt rời đi, đại tướng quân nghiêm túc phê bình ta. Ta rưng rưng ngồi nghe dạy dỗ, cũng cam đoan tuyệt đối sẽ không lấy tà thuyết ngụy biện của mình đi độc hại những cô gái khác.

Khó khăn lắm mới dỗ được đại tướng quân hết giận, cả hai cùng lên giường đi ngủ. Ngoài cửa sổ đột nhiên nổi gió, ngày mai rất có thể sẽ mưa to.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Ngày hôm sau quả nhiên mưa to, Long đại tướng quân vẫn thức dậy vào triều, cũng nói phải đi giải quyết chuyện của Thập Bát công chúa, sẽ trở về trễ một chút. Hiện tại hẳn đều ở nơi này của ta.

Mỹ nhân sư phụ mang theo tiên tử sư nương đi dạo Thủy Kính hồ, nói trong mưa du hồ có tư vị rất mới mẻ, không ngờ sư phụ cũng là người có gen lãng mạn. Chỉ khổ một mình ta phải trông chừng một lúc ba đứa nhỏ. Biện thái sư tổ thấy tình thế như vậy vàng thanh minh phải về phòng luyện công, không được quấy rầy.

Lộng Ngọc ngủ ở buồng trong, A Bích đang chơi đùa với tiểu mù đường, quả nhiên có phong phạm của đại tướng. Ta ngồi trông chừng đến mốc meo.

Quản gia Tiểu Phùng đột nhiên đến báo, “Ngoài cửa có Hoàng công tử cầu kiến.”

Hoàng công tử nào? Chẳng lẽ là trứng gà Vương gia? Hẳn tới làm gì? Không lẽ cũng vì chuyện Thập Bát công chúa không muốn thành hôn mà đến trừng phạt ta?

Chương 38: Uy vũ bất khuất* [hạ]

Dân nữ không đáp ứng bởi vì uy vũ không khuất phục là nguyên tắc làm người của dân nữ, đây không phải kháng chỉ

**Trích trong đạo giảng về đại trượng phu của Khổng Tử: “Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất”, nghĩa là: không bị cám dỗ bởi vinh hoa phú quý, không vì nghèo hèn mà thay đổi tâm tính, không vì uy vũ mà chịu cúi đầu.*

Ta để cho quân gia Tiểu Phùng đón khách vào trước, chính mình chuẩn bị một chút, cũng đi tới chính phòng.

Nam nhân tự động ngồi vào vị trí vị chủ thượng anh tuấn uy nghiêm, khiến cho người ta không thể lơ là kia không phải là trứng gà Vương gia, ta quên mất hẳn cũng mang họ Hoàng.

“Dân nữ khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Ta vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên đi. Thân thể ngươi vẫn chưa tốt, ngồi xuống mà nói.”

Ta hơi sợ hãi đứng dậy, ngồi xuống ghế, thậm nghĩ trứng gà Vương gia có trứng phật vẫn có biện pháp ứng phó, nhưng đối phó với Hoàng Thượng thì đúng là khó khăn.

“Hoàng Thượng đến tìm đại tướng quân sao?” Trong lòng ta hy vọng hẳn nói phải, “Đại tướng quân sáng sớm đã vào cung, đến nay chưa trở về.”

“Trẫm tìm chính là ngươi.”

Nói xong, Hoàng Thượng liếc mắt ra hiệu, thái giám bên người hoàng thượng lần trước ta đã gặp qua nâng đến một hộp gấm nhỏ.

Ta mở ra, bên trong đặt một cuộn vải màu vàng óng, giống như thánh chỉ. Cái này không phải là dâng hương, lau tay, sau đó quỳ xuống tiếp chỉ sao? Ta do dự không dám lấy ra.

“Đó là ý chỉ của trẫm, nhưng còn chưa quyết định chính thức. Người mở ra xem đi, không sao.”

Ta mở thánh chỉ ra, nội dung bên trong đúng là viết cho ta. Bên trong nói rõ muốn ta và Long đại tướng quân thành thân cũng vào mười sáu tháng sau, sau khi thành thân sẽ phong ta làm nhị phẩm Cáo Mệnh phu nhân, xác nhận A Bích là trưởng tôn của Tĩnh Nam Hầu, phong vị cho mẫu thân quá cố của ta, còn có rất nhiều loại ban thưởng khác.

“Dân nữ không dám tự tiện phỏng đoán thánh ý của Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng làm sáng tỏ.”

Ta ngoài miệng khách khí, nhưng trong lòng lại thầm mừng. Hoàng đế cổ đại không phải bận trăm công nghìn việc sao, thế nào còn rảnh rỗi

quan tâm đến cuộc sống cá nhân của thần tử. Ta muốn kết hôn hay không, kết hôn khi nào, đâu thể do người định đoạt.

“Kim lão bản không cần khiêm tốn, trí thông minh của người trẫm đã từng chứng kiến. Chỉ cần người theo ý tứ của trẫm sớm ngày cùng Phi Ngọc thành thân, ban thưởng tuyệt đối sẽ không thiếu.”

Trong lòng ta có chút khó chịu, người khác đều coi Hoàng Thượng ban hôn là phúc phận lớn, nhưng ta thấy là bất công lớn thì đúng hơn. Cha mẹ sắp đặt, ít nhiều cũng sẽ vì hạnh phúc của con cái mà suy nghĩ, nhưng Hoàng Thượng làm mai mối, phần lớn đều là vì ích lợi quốc gia, thực tế cũng chính là vì chén vàng của bản thân.

“Hoàng Thượng vì giang sơn xã tắc mà suy tư, còn phải quan tâm đến hôn sự của dân nữ, thật sự khiến cho dân nữ sợ hãi.”

“Làm sao, chê ít?” Hoàng Thượng nghe ra ý tứ cự tuyệt của ta, trong giọng nói mang theo chút khinh miệt.

“Dân nữ không dám nói phú quý bất năng dâm, nhưng cũng biết quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo, dụng chi hữu độ*. Làm thương nhân, có lẽ làm

mọi việc đều vì tiền, nhưng không thể vì tiền mà làm mọi việc.”

**Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo, dụng chi hữu độ: quân tử dù yêu tiền tài, nhưng nhận tiền tài cũng có đạo nghĩa, dùng tiền tài cũng có chừng mực.*

Nói tóm lại, không có tiền không thể được, nhưng tiền tài nhất quyết không phải vạn năng.

Hoàng Thượng đối với lời nói của ta có chút kinh ngạc, “Trẫm chỉ biết Kim lão bản làm người thông minh, không ngờ tài văn chương cũng không tệ. Không hổ là người của Tống gia. Trẫm biết người cùng với lệnh đường (A Bích) ở Tống phủ từng chịu ủy khuất, người phụng chỉ thành hôn, làm phu nhân của thế tử Tĩnh Nam Hầu, mẫu thân người cũng được ban tước, đây là chuyện vinh quang thế nào. Cho dù không phải vì vinh hoa phú quý, nhưng vì mẫu thân quá cố của người cũng không nên cự tuyệt ý tốt của trẫm.”

Lời nói của Hoàng Thượng quả thật có sức thuyết phục, chỉ tiếc ta không phải người của Tống gia, vinh hoa phú quý của bọn họ có quan hệ gì với ta chứ.

“Hoàng Thượng không biết, dân nữ và Tống gia đã không còn quan hệ gì, không hề dính dáng gì đến hào quang của bọn họ, cũng không cố ý gây khó xử. Về phần mẫu thân, người đã mất cần nhất là yên giấc, vinh hoa thế gian này, người sao còn hưởng thụ được nữa, vẫn nên để lại cho người sống đi.”

“Khá khen cho người, đúng là một phụ nhân xảo quyết! Theo như thân phận, cho dù người sinh hạ trưởng tử cũng không đủ tư cách làm phu nhân của thế tử, chỉ vì Phi Ngọc đối với người tình ý sâu đậm, hoàng cô cùng hoàng thúc lại mỗi mắt chờ đời, trăm mối nhện người, người lại càng đặc ý. Chẳng lẽ cho dù trăm tự mình hạ chỉ, người cũng dám kháng chỉ không theo sao?”

Kháng chỉ không theo! Như thế đương nhiên là tội khi quân phạm thượng, trăm cả nhà! Cho dù trong lòng tức giận đến tận trời, cũng chỉ có thể cưỡng chế nhắc nhở mình đây là xã hội vạn ác.

“Hoàng Thượng bớt giận, dân nữ tuyệt không có ý kháng chỉ. Chỉ là dân nữ cùng đại tướng quân đã sống như thế này vài năm, cảm thấy có được thân phận hay không cũng không quan trọng, cho nên không quá để bụng, cô phụ ưu ái của Hoàng Thượng. Dân nữ cũng biết Hoàng Thượng đang lo lắng chuyện của Cảnh Linh công chúa. Thật ra đại công chúa chỉ là bông bột nhất thời, nàng và La tướng quân tình nồng ý đậm, dân nữ cam đoan nàng nhất định sẽ vô cùng hào hứng với chuyện thành thân.”

Ta tin tưởng Thập Bát công chúa không có khả năng thực sự làm như vậy.

“Hừ! Tuy rằng việc này là từ Tư Giai, nhưng mầm họa vẫn là ở người. Nam hôn nữ giả là lễ pháp đã tương truyền nhiều thế hệ, không hôn mà ở chung chính là đi ngược lại luân thường đạo lý! Nay ngay cả công chúa hoàng thất cũng thay đổi suy nghĩ, đương nhiên trăm sẽ không để cho chuyện hôn sự của Tư Giai có thay đổi, nhưng khó đảm bảo ngày sau không có người học theo. Chuyện này không đẹp, quốc pháp khó vào nề nếp!”

Ta chỉ là vô tình phá hỏng chế độ hôn nhân của Lăng Quốc, không hề có ý tưởng phản đối nam hôn nữ giả, chỉ cảm thấy đây là chuyện của hai người yêu nhau, không nên bị nhiều người bên ngoài quấy nhiễu như vậy, sao hiện tại lại biến thành hồng nhan họa thủy rồi?!

“Ngày mai trăm sẽ chính thức hạ chỉ, người yên phận chờ lập gia đình. Bằng không..... Hừ!”

Thật ra trải qua cuộc sống thế này đã hai năm, đối với chuyện trở thành phu nhân thế tử ta đã không còn sợ hãi nữa, thành hôn cũng chỉ là thay đổi hình thức mà thôi. Nếu hôm nay là Long đại tướng quân nâng hoa tươi đến cầu hôn với ta, ta sẽ không chớp mắt mà đáp ứng. Nhưng đổi thành là đương kim hoàng thượng tay cầm thánh đến bức hôn, sao ta có thể gật đầu? Hôn sự của ta nhất định phải được khởi đầu tốt đẹp chứ không phải bị ép buộc mà thành thế này.

“Còn xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Hôn sự này là chuyện của dân nữ và đại tướng quân, sự tình liên quan đến hạnh phúc của một nhà, khẩn cầu Hoàng Thượng để cho chúng ta tự quyết định.”

“Người thật sự muốn kháng chỉ!? Người không sợ rơi đầu sao?” Hoàng Thượng đối với sự kiên trì của ta cảm thấy khó mà tin nổi.

“Hoàng thượng hạ chỉ hẳn là nên suy nghĩ việc có lợi cho quốc gia dân sinh, nhưng Hoàng Thượng lại lấy lớn áp nhỏ, bức bách dân nữ, dân nữ không đáp ứng bởi vì uy vũ không khuất phục là nguyên tắc làm người của dân nữ, đây không phải kháng chỉ.”

Ta biết đối với một quân chủ nói những thứ này giống như đàn gảy tai trâu, nhưng người từng được chủ nghĩa dân chủ hoàn toàn đồng hóa như ta thật sự khó mà nhịn được.

“Khá khen cho người uy vũ bất năng khuất! Trẫm lại trở thành ý thế hiếp người, như thế trẫm không thể chém đầu người. Thế cũng tốt, quốc vương Tây Xương Quốc vừa đưa đến một hiệp ước liên minh, nếu người không muốn gả cho Phi Ngọc, ta sẽ hạ chỉ để Phi Ngọc cưới công chúa Tây Xương Quốc, đây chính là chuyện vô cùng có lợi cho quốc gia dân sinh.”

“Người.....” Ta quýnh lên, tôn xưng gì cũng không để ý.

“Thần không biết Hoàng Thượng đích thân ngự giá đến đây, không thể tiếp giá đúng lúc, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

“Lão công!”

Ta vội vàng chạy tới, ở bên người hần ta mới có thể bình tĩnh được.

Sắc mặt đại tướng quân hơi xanh, có lẽ là nghe thấy được mấy lời vừa rồi.

“Thôi, nơi này cũng không phải trong cung, không cần đa lễ. Phi Ngọc, người đừng trách trẫm, trẫm chỉ là muốn tốt cho người mà thôi. Nhưng điều nữ này thà rằng vi phạm ý chỉ của trẫm cũng không chịu thành thân với người, chẳng lẽ còn không thể để người cưới nữ nhân khác.”

“Hoàng Thượng, ngài đang nói về mẫu thân của con trai thần.”

“Được, trẫm biết người cùng Kim cô nương tình sâu ý đậm, nhưng như các người còn ra thể thống gì. Tương lai người sẽ kế tục tước vị của phụ thân người, không có chính thất phu nhân sao có thể được, thế tử con trai người không có nối thân phận sao có thể được?”

“Nhưng Hoàng Thượng đã đáp ứng Phi Ngọc, hôn sự sẽ do ta tự xử trí. Về phần con thần, không cần biết mẫu thân của chúng là ai, ta đều không để bọn họ ủy khuất.”

Đúng là như thế, mặc kệ có danh phận hay không, ta và đại tướng quân đều có thể làm cho A Bích cùng A Ngọc sống vui vẻ.

“Người, người cũng muốn bức trẫm?” Khẩu khí của Hoàng Thượng có chút tức giận.

Tuy rằng ta rất cao hứng đại tướng quân đứng về phía mình, nhưng không hề muốn hấn bởi vì ta mà chọc giận tới Hoàng Thượng, đây cũng không phải là chuyện có thể đùa được. Nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ ta thật sự phải khuất phục chính sách của Hoàng Thượng?

“Ai dám bắt nạt Đa Đa nhà ta!”

Theo một tiếng hét to, sư tổ biến thái xuất hiện ở trong đại sảnh. Thì ra là quản gia Tiểu Phùng thấy tình thế nguy cấp, cho nên chạy đi tìm sư tổ biến thái.

Sư tổ biến thái! Không, từ nay về sau ta phải gọi là sư tổ cực phẩm! Với chuyện ngài bệnh vức lẽ phải, Đa Đa thật tâm cảm động, nhưng quản gia Tiểu Phùng có nói cho ngài người kia là đương kim hoàng thượng hay không, cho dù là Huyền Thiên Tông cũng không chọc vào được. Ta đã kéo Long đại tướng quân xuống nước rồi, không thể hại thêm sư tổ cực phẩm được nữa.

“Sư tổ cực phẩm.....”

“Hoàng thúc!”

“Tiểu Cửu!”

“Vương gia!”

Cái gì! Ta vừa nghe nhầm sao?

Sư tổ biến thái bước mấy bước đi đến trước mặt mọi người, chỉ vào người vừa gọi hắn là hoàng thúc, “Làm Hoàng Thượng thì rất giỏi sao? Có thể tùy ý khi dễ nữ tử đàn ông?”

Lại quay sang chỉ người vừa gọi Tiểu Cửu, “Người cứ nhiên để Đa Đa bị người khác khi dễ, biết ngay là nam nhân Long gia của các người không có ai tốt đẹp mà.”

“Hoàng thúc, nàng sao có thể coi là nữ tử đàng hoàng được!”

“Dân nữ là đồ tôn của Vương gia.”

Ta nhắc nhở Hoàng Thượng, vũ nhục ta chính là đàng vũ nhục hoàng thúc của người.

Hoàng Thượng quả nhiên bị biến thái sư tổ trừng mắt nhìn một cái, nhưng vẫn không cam lòng, “Hoàng thúc, trăm biết người yêu thương Kim cô nương, nhưng ý chỉ ban hôn này chẳng phải là vì muốn tốt cho nàng sao, nhưng nàng lại kháng chỉ không theo.”

“Ý chỉ của Hoàng Thượng còn chưa có chính thức ban ra, dân nữ đâu thể coi là kháng chỉ được.”

Có sư tổ biến thái làm chỗ dựa, lá gan của ta càng lớn.

“Đa Đa không muốn gả là không gả, ban hôn làm gì. Nếu năm đó không phải phụ hoàng người luôn tìm cách ban hôn cho ta, ta cũng không phải chạy lên Phiếu Miếu Phong.” Sư tổ biến thái như bị chọc trúng chỗ đau.

“Nhưng ngay cả đứa nhỏ bọn họ cũng có rồi, Phi Ngọc còn là thế tử của phủ Tĩnh Nam Hầu, không thể cứ tiếp tục như vậy.”

“Cái đó,” Sư tổ cúi đầu trầm tư, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nói với ta: “Đa Đa, nếu người không muốn con tiểu Long này, thì để hẳn cưới người khác đi, người dẫn theo A Bích A Ngọc cùng sư tổ trở về Phiếu Miếu Phong, ta đường đường là Duệ Vương còn không nuôi nổi người sao.”

“Sư tổ, ta chỉ là không muốn bởi vì ý chỉ của Hoàng Thượng mà phải gả cho đại tướng quân, chứ không phải không cần hẳn. Có điều sư tổ trở thành Vương gia khi nào, sao Đa Đa không biết?” Cách gọi Tiểu Long cũng là lần đầu tiên ta nghe thấy

“A..... Người cũng chưa từng hỏi.” Biến thái sư tổ nhìn chung quanh nói.

Ta nhìn về phía “Tiểu long”.

“Tiểu Cửu nói muốn tự mình nói với nàng, không cần ta nhiều lời.”

“Sư tổ biến thái là vương gì nha?”

“Không được vô lễ!” Thái giám đứng một bên này giờ không mở miệng rồi cuộc không thể chịu được sự kém hiểu biết của ta nữa, dùng giọng nói có chút quý dị trả lời: “Vương gia chính là Duệ Vương được Thánh Văn Đế [tức ông nội của đương kim hoàng thượng] khâm phong”

“Tiểu Cửu cùng tiên đế là huynh đệ cùng mẫu thân.” Long đại tướng quân nhẹ giọng nói bên tai ta.

Huynh đệ cùng mẫu thân với tiên đế, vậy tức là tỷ đệ cùng mẫu thân với Đại Trưởng công chúa. Khó trách hồ ly Thương Dung bằng lòng

gặp một cái tiểu thư con thiếp thanh danh không tốt; khó trách Hoàng Thượng đối với Đa Đa Dực Thiện phượng luôn có ưu ái; khó trách Đại Trượng công chúa không kịch kiệt phản đối chủ nghĩa chưa hôn mà ở chung của ta; khó trách sư tổ biến thái nói hấn nhìn Long đại tướng quân lớn lên.....

Hắc hắc, ta vẫn biết Huyền Thiên Tông cùng hoàng thất có quan hệ mật thiết, nhưng không ngờ lại là quan hệ thân thích.

Có điều.....

“Sư tổ biến thái, đại tướng quân phải gọi người là Tiểu Cửu?”

“Đúng vậy.”

“Thế phu nhân của đại tướng quân gọi ngài là gì?”

“.....” Biến thái sư tổ không hé răng.

“Đương nhiên cũng là Tiểu Cửu.” Hoàng Thượng không kiên nhẫn nói.

“Đúng vậy.” Sư tổ biến thái cũng tức giận nói.

Ta quay người lại, “Lão công!”

“Ừ?” Đại tướng quân cười khanh khách nhìn ta.

“Chúng ta thành thân đi!”

Chương 39: Động phòng hoa chúc

Đêm nay...xuân sắc vô biên

Tin tức ta và Long đại tướng quân sắp thành thân khiến cho nhân dân cả nước nhẹ nhàng thở ra, sắc thái vui mừng trong kinh thành không thua kém gì đại hôn của Khánh Vương.

Đương nhiên người cảm thấy buồn bực cũng có, đứng đầu chính là Hoàng Thượng.

“Không phải người nói phú quý bất năng dâm, uy vũ bất năng khuất sao? Thế nào lại vì gọi một tiếng Tiểu Cửu mà lập tức đồng ý gả đi?”

“Đúng vậy!” Ta trừng mắt nhìn, “Lúc trước dân nữ đồng ý không bởi vì Hoàng Thượng áp bức, hiện tại đồng ý chính là vì muốn cùng sư

tổ thân càng thêm thân, thế này không phải chứng minh dân nữ là phú quý bất năng dân, uy vũ bất năng khuất sao?”

Hoàng Thượng thật sự buồn bực.

Một người khác chính là sư tổ biến thái, còn mỹ nhân sư phụ thì có nửa buồn bực.

Sau khi tuyên bố tin tức thành thân, sư tổ biến thái, mỹ nhân sư phụ cùng ta đặc biệt mở cuộc họp toàn thể thành viên của Huyền Thiên Tông, Duyệt Duyệt bảo bối xin phép bằng mặt.

“Đa Đa đồ nhi,” Mỹ nhân sư phụ đặc biệt cường điệu cách xưng hô, “Người có thể thành thân với Long đại tướng quân, sư phụ rất cao hứng. Có điều, võ lâm có quy củ của võ lâm, vai lứa của sư môn không thể làm loạn.”

Ta vội vàng bày tỏ thái độ, “Sư phụ ngài yên tâm, khi Đa Đa nhập môn đã thề quyết không phản bội Huyền Thiên Tông, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, mỹ nhân sư phụ vĩnh viễn là sư phụ của ta.”

“Thế sư tổ cũng vĩnh viễn là sư tổ!” Sư tổ biến thái là người khẩn trương nhất.

“Đó là đương nhiên! Có điều Đa Đa nếu gả vào Long gia, phận cũng không thể loạn. Chúng ta điều hòa lại một chút, về sau Đa Đa gọi người là sư tổ Tiểu Cửu, tên này không phân biệt địa vị trước sau.”

Sư tổ Tiểu Cửu suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, cười nói: “Đa Đa, nếu chẳng phân biệt trước sau, sao không gọi Tiểu Cửu sư tổ?”

“Ai, cứ nghĩ đến chuyện sư tổ Tiểu Cửu không tin tưởng ta, không chịu nói cho ta biết thân phận thật sự thì tim ta lại đau đớn giống như bị lửa thiêu.”

“Không phải sư tổ không tín nhiệm ngươi, chỉ là ta đã đáp ứng tiên hoàng ở trong chốn võ lâm không để bại lộ thân phận dòng họ hoàng tộc của mình.”

Sư tổ Tiểu Cửu bận giải thích, không tranh giành thứ tự tên nữa.

“Nhưng vừa nghe tên của người không phải là đoán được rồi sao. A? Đa Đa hình như còn chưa biết tên của sư tổ Tiểu Cửu. Không phải là không có ai biết chứ?”

Bây giờ ta mới nhớ tới người trong chốn võ lâm nói đến Đông Phương tông chủ, nhưng không có người biết tên họ thật sự của sư tổ.

“Đúng vậy, để không bại lộ thân phận thì không thể sử dụng tên thật, ta lại chưa nghĩ ra một cái tên giả nào xứng với mình, cho nên.....”

“Ha ha, sư tổ Tiểu Cửu, để Đa Đa đặt cho người một cái tên được không? Gọi là Bất Bại thế nào? Đông Phương Bất Bại!”

“Đông Phương Bất Bại! Quả nhiên rất có khí thế tông sư! Sư phụ, tên này không tệ.” Mỹ nhân sư phụ lên tiếng đầu tiên.

“Ha ha! Được! Về sau tên ở trên giang hồ của ta sẽ là Đông Phương Bất Bại!”

Hắc hắc, phương diện này đương nhiên là ta có một chút tâm tình trả thù nho nhỏ, nhưng Đông Phương Bất Bại ngoại trừ xu hướng tình dục khác thường, còn lại những phương diện như diện mạo, võ công, tài trí, thân phận đều là cao thủ trong cao thủ, quả thật xứng với sư tổ Tiểu Cửu.

Còn một người buồn bực nữa chính là ta.

Hôn sự định đoạt vào ngày mười sáu tháng sau, cùng với ngày Thập Bát công chúa bước lên kiệu hoa, chuyện này đối với kế hoạch tu thân của ta đúng là khiêu chiến rất lớn. Ta muốn hoãn lại vài ngày, Hoàng Thượng lại nói những chuyện ban thưởng hẳn đã đáp ứng sẽ hủy bỏ hết. Đúng là nói giỡn, vô luận thế nào thì hôn sự cũng phải diễn ra, đương nhiên không thể buông tha cho miếng thịt béo đến miệng.

Thập Bát công chúa lại vô cùng cao hứng. Ta hỏi nàng không phải đã tính đến chuyện không hôn ở chung hay sao, thế nào lại đột ngột thay đổi.

Mặt nàng sắc biến đổi, nói: “Đa Đa người không biết, công chúa Tây Xương Quốc kia thật không biết xấu hổ, thấy La đại ca giết địch anh dũng, lại dày mặt đưa đến lời đề nghị hòa thân, ta sao có thể để cho nàng thực hiện được ý đồ.”

Không ngờ con thỏ lại có sức hút lớn đến vậy.

Cách đại hôn chỉ còn hơn hai mươi ngày, ta vốn lo lắng mọi thứ không kịp chuẩn bị, nhưng không ngờ phủ Tĩnh Nam Hầu đã sớm lo liệu hết thảy, chỉ chờ ta và Long đại tướng quân ra lệnh một tiếng.

Không cần ta tự mình quan tâm là tốt rồi, kinh nghiệm thâm trầm của kiếp trước giúp ca ca xử lý hôn lễ đã khiến ta mang bóng ma tâm lý. Nhưng ta cũng không thể nhàn rồi ngăn người được, không có chuyện gì làm ta sẽ luyện tập Du Già thần công, tranh thủ sớm khôi phục dáng người. Nếu không thì nghĩ lại một số chi tiết trong đám cưới hiện đại, xem có thể áp dụng ở đây hay không.

Ta nghĩ có thể để vài đứa nhỏ đi phía sau chúng ta để tung hoa; trao đổi nhẫn là nhất định phải hôn; hôn thì quá mức kích động, không thể thực hiện được; có nên tìm một dàn nhạc đến biểu diễn hay không.....

Tuy rằng lúc trước cảm thấy đây chỉ là một nghi thức bên ngoài, nhưng khi chuẩn bị, vẫn hy vọng nó có thể tốt một chút.

Tức chết ta! Tư Đồ gia và Thương gia cứ nhiên không chịu cho mượn người, nói nam hài tử sao có thể đi làm mấy chuyện này. A Bích cũng không hứng thú, “Miêu Mễ, A Bích là đại tướng quân, đại tướng quân sao có thể đi tung hoa, chuyện đó chỉ có nữ hài tử mới làm.”

Ta chỉ biết ôm Lộng Ngọc than thở, “Nữ nhi a, vì sao không mau lớn lên!”

Buổi tối, Long đại tướng quân đến. Sau khi tuyên bố hôn sự, ta và hấn bị cách ly, bởi vì phu thê sắp cưới phải tới hôn lễ mới có thể gặp mặt. Phi, quan hệ giữa ta và hấn còn cái gì mà phải kiêng kị nữa. Nhưng vì biến cố không hề gặp mặt, ta cùng đại tướng quân đành phải khôi phục lại cuộc sống nhân tình bí mật.

Ta kể với hấn chuyện tung hoa, hấn lại cười ha ha.

“Chàng không hiểu, đó là lãng mạn! Ý ta là, nó sẽ tạo ra bầu không khí rất thân thiết.”

“Nàng học cái này ở đâu? Dù là vài quốc gia lân cận cũng không có tục lệ như thế. Hơn nữa, nàng không nhìn thấy gì, có tung hoa hay không cũng đâu có ý nghĩa.”

Ta quên mất chuyện tân nương cổ đại phải đội khăn voan hồng khi thành hôn.

“Ai, chỉ là một vài tục lệ thành hôn của người nước ngoài ta nghe được. Kỳ thật kết hợp với nhau chưa chắc đã được, vẫn nên theo quy củ của tổ tông mà làm đi.”

Nghe ta nói như vậy, đại tướng quân lại có hứng thú, muốn ta nói một số phong tục thành hôn của nước ngoài cho hắn nghe. Ta nửa tiếc hận, nửa hưng phấn kể lại.

Vì tuân thủ quy củ của tổ tông, đại tướng quân quyết định trước hôn lễ ba ngày chúng ta sẽ không gặp mặt, nói là muốn lĩnh hội cảm giác xa nhau trước hôn nhân. Ban đêm một người một chăn ta lại cảm thấy hơi lạnh lẽo, bắt đầu ngóng trông đêm động phòng hoa chúc sớm đến.

Trước hôn lễ một ngày, Duyệt Duyệt bảo bối tốt cực cũng tới đây. Từ lần dạy hát [không muốn ngủ] ta không nhìn thấy hấn nữa, còn lo hấn không chuẩn bị được lễ cưới cho ta.

Nhìn thanh niên nửa năm không gặp, càng ngày càng có dáng vẻ thành thực của nam nhân, lại nghĩ đến sau khi trở thành phu nhân của đại tướng quân sẽ không thể tùy tiện ôm hấn nữa, lòng ta có chút buồn, lập tức chạy vội lại, tốc độ còn nhanh hơn A Bích.

“Không cho phép đẩy ra, về sau sẽ không còn cơ hội nữa.”

Đầu ta chôn vào trong ngực hấn, hiện tại hấn đã cao hơn ta một cái đầu.

Đúng như ta mong muốn, hấn không nhúc nhích, nhưng có người không vui vẻ.

“Miêu Mễ, đến lượt A Bích! A Bích cũng muốn Duyệt Duyệt ca ca ôm một cái.” A Bích ở phía sau túm lấy gấu váy của ta.

“Nữ nhân này, sao ngươi có thể..... mau buông Quân đại ca!” Một giọng nữ thanh thúy vang lên phía sau Duyệt Duyệt bảo bối.

Ta đương nhiên sẽ không buông ra, chỉ ngẩng đầu lên, kiễng mũi chân, nhìn qua vai Duyệt Duyệt bảo bối về phía sau.

Trên đầu quấn hai cái bao, dây tơ xanh biếc, một thân váy dài cũng màu xanh biếc, khuôn mặt tròn tròn như quả táo, hai gò má không biết là vì đi đường xa hay là do kích động mà hồng hồng, đôi mày lá liễu dựng thẳng, mắt hạnh trợn lên tức giận, đôi môi đỏ mọng cắn chặt, quả táo muội muội từ nơi nào đến?

Duyệt Duyệt bảo bối bị ta ôm không thể nhúc nhích, chỉ có thể đưa lưng về phía quả táo muội muội nói: “Đông Nhi không thể vô lý, còn không bái kiến sư phụ ta.”

“Sư phụ? Sư phụ của huynh không phải Tư Đồ thần y sao?” Mắt hạnh của quả táo muội muội mở càng thêm tròn.

Thì ra là cảnh văn bối gặp trường bối, ta trong vai trò trưởng bối đương nhiên phải có dáng vẻ một chút. Ta buông Duyệt Duyệt bảo bối ra, đá văng A Bích đang túm lấy vạt áo, bày ra tư thái đoan trang.

“Tại hạ là Kim Đa Đa, đúng là sư phụ Quân đại ca của người, Tư Đồ thần y là sư phụ ta. Không biết cô nương xưng hô như thế nào.”

“Tiểu nữ là Tàng Đông, gặp qua Kim sư phụ.”

Mặt quả táo muội muội đỏ lên, sau đó lại nhỏ giọng nói một câu: “Có điều sư phụ cũng không thể như vậy a.”

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng ta vẫn nghe được. “Đừng lo lắng, về sau người muốn nhìn cũng không nhìn được.”

“Vì sao?” Đông Nhi này đúng là thẳng thắn đến đáng yêu.

“Đông Nhi!” Duyệt Duyệt bảo bối lên tiếng ý bảo ngưng lại, vừa bị ta buông ra, lại bị A Bích quấn lấy.

“Bởi vì phụ thân ta không cho phép Miêu Mễ ôm nam nhân nào khác, ngoại trừ A Bích.” A Bích đặc ý nói.

Duyệt Duyệt bảo bối vừa tức giận vừa buồn cười nhìn hẩn một cái, sau đó nói với ta: “Đông Nhi cô nương vì cứu ta mà trúng độc, cho nên ta mang nàng đến tìm sư công.”

“Có cần ta xem qua cho không?”

“Không cần, ngày mai là đại hôn của sư phụ, không nên dính đến mấy thứ này, tránh điềm xấu.”

Có mà không tin tưởng y thuật của ta mới đúng. Xem ra quả táo Đông Nhi không phải muội muội bình thường.

Ta kéo A Bích từ trên người Duyệt Duyệt bảo bối xuống, bảo nó dẫn quả táo Đông Nhi đi tìm mỹ nhân sư phụ. Có thể nắm tay mỹ nhân, A Bích vui tươi hơn hở, quả táo Đông Nhi bởi vì hiểu lầm vừa rồi nên có chút ngượng ngùng, cho nên ta và Duyệt Duyệt bảo bối đi ở phía trước.

“Thật sự chỉ là vì giải độc?”

“Ừ.”

“Ai, ta còn tưởng mang con dâu xấu tới gặp cha mẹ chồng.”

Yên lặng một hồi..... “Đông Nhi tuyệt đối không xấu.”

Sáng sớm, nhìn bóng người trong gương đồng có chút giống ta lại có chút không giống, ta không khỏi ngây người. Người ta đều nói nữ nhân đang yêu là xinh đẹp nhất, nhưng có lẽ tân nương đang yêu còn xinh đẹp

hơn. Ta không nhìn được mà tưởng tượng đến khi hắt xốc lên khăn voan, sẽ dùng ánh mắt thế nào nhìn ta.

Có lẽ là cảm giác tạm chia xa trước hôn lễ, mặc dù ta không còn là hoàng hoa khuê nữ, cũng không phải chưa từng gặp mặt, càng không khó khăn áp lực nào, nhưng trong lòng ta vẫn có chút rung động.

Bởi vì cùng cử hành với đại hôn của Thập Bát công chúa, tránh cho bách quan đi lại khó khăn, cho nên nghi thức được tổ chức tại Nguyệt Hoa điện trong hoàng cung, mà nơi động phòng của ta cùng đại tướng quân chính là tấm cung ngày xưa của Đại Trưởng công chúa — An Dương cung, nơi đó cũng chính là nơi cửa hành đại hôn của người.

Từ tiểu kim ốc của ta đến hoàng cung không phải gần, mặc dù đã ngồi kiệu tám người khiêng, nhưng vẫn xóc nảy khiến ta không được thoải mái. Mũ phượng nhất định không bị cắt xén nguyên vật liệu, cho nên mới nặng đến nỗi khiến cổ ta vừa mỏi vừa đau.

Ta biết tân lang anh tuấn tiêu sái, xuân phong đặc ý đang cưỡi ngựa đi ở phía trước. Đáng tiếc ta không nhìn thấy, chỉ có thể nghe thấy tiếng hoan hô cùng tiếng khóc của Long fan ở bốn phía.

Đến đại diện, ta được người đỡ đi về phía trước, chỉ có thể nhìn thấy chân của vô số người từ dưới khăn voan, nghe thấy tiếng chúc mừng, tiếng hàn huyên lọt vào tai.

Lễ nghi đại hôn đã sớm được nữ quan từ trong cung giảng giải, nhưng lúc này ta lại như lạc vào sương mù, giống một con rối gỗ mặc kệ người ta dẫn đi. Cho đến tận khi một mảnh lụa đỏ được nhét vào trong tay ta, ta biết hiện tại người nắm đầu vải bên kia chính là hắn, tâm tình của ta mới yên ổn lại.

Lễ quan bắt đầu đọc những lời thoại quen thuộc, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái. Đến câu cuối cùng, khi cúi đầu ta nhìn thấy một đôi giày bằng gấm màu xanh, trong lòng không khỏi ngọt ngào.

Chuẩn bị nhập động phòng, vừa nghĩ đến chuyện một mình ngồi trong phòng chờ đợi, trong ngực lại có chút buồn bực. Lúc này, A Bích vẫn đi theo đám người mỹ nhân sư phụ đột nhiên chạy tới, giữ chặt tay của ta nói: “Miêu Mễ không nhìn thấy đường, để A Bích dắt Miêu Mễ đi.”

Mọi người trong điện cười to, Hoàng Thượng còn nói một câu: “A Bích phải cẩn thận, đừng dắt tân nương vào nhầm phòng.”

A Bích rất cố gắng hừ một tiếng với Hoàng Thượng, tâm tình ta cũng lập tức tốt hơn. Lúc này, bàn tay còn lại của ta bị một bàn tay khác nắm lấy, giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai: “Đừng lo, sẽ không để cho nàng chờ lâu.”

Lòng ta lại càng thêm ngọt, nắm tay A Bích rời đi.

Long đại tướng quân quả nhiên không bắt ta chờ lâu, thật không hiểu hẳn làm thế nào để thoát khỏi đám tân khách như sói như hổ kia.

Khăn voan bị nhấc lên, ta làm chuyện giống như tất cả mọi tân nương khác — xấu hổ chậm rãi ngẩng đầu. Trong mắt hẳn là sự ôn nhu trước sau như một, còn có lửa tình bùng cháy.

“Đừng nhìn! Mau giúp giúp ta tháo mấy thứ này xuống, nặng chết.”

Long đại tướng quân cười lớn giúp ta cởi mũ phượng và khăn quàng vai xuống, thay ta xoa xoa cái cổ đã cứng ngắc, hai chúng ta ăn một chút, rồi uống rượu giao bôi. Tiếp theo không phải đến màn tắt nến thả màn, xuân sắc vô biên sao.

Chúng ta đã không khác gì lão phu thê, nhưng hôm nay ta vẫn cảm thấy ngỡ ngàng và khẩn trương, nhìn thấy tay hần duỗi về phía này, vội vàng né tránh nói: “Ta tự mình cởi! Ta tự mình cởi!”

Hần không để ý, bắt lấy tay trái của ta kéo lại. Rất nhanh, ngón áp út của tay trái chạm đến một vật gì đó lạnh lạnh.

Ta rút tay lại, đúng là một chiếc nhẫn bạch kim, trên đỉnh một viên đá thủy tinh trong suốt, ánh nến chiếu lại đây, sắc sở loá mắt, thật giống nhẫn kim cương ở hiện đại.

Ta vui sướng nhìn hần, nói không nên lời.

“Ta cảm thấy những tục lệ hôn nhân ở nước ngoài mà nàng nói không phải không thể dùng được.”

Nói xong, lại lấy ra một chiếc nhẫn khác, là một chiếc nhẫn của nam nhân, đưa đến trước mặt ta, sau đó duỗi tay trái lại đây.

Tay cầm nhẫn của ta hơi run run, sau khi đeo vào ngón tay của hẳn, ta không nhận được mà áp môi mình lên đó. Cảm giác lạnh lạnh lại ấm nóng nhắc nhở ta đây không phải là mơ.

Một đêm này đúng là xuân sắc vô biên.

Ngày thứ hai, ta cùng Long đại tướng quân đi khẫu tạ vài vị lãnh đạo cao nhất trong cung, sau đó chuẩn bị trở về nhà của chúng ta — phủ đại tướng quân. Hoàng cung cho dù xinh đẹp nhưng vẫn không thể sánh bằng nhà mình, huống chi nơi đó còn có ta A Bích và A Ngọc một ngày ta không thấy.

Thị vệ trong cung dắt đến một con ngựa cao to, theo một tiếng hí quen thuộc, ta vui vẻ.

“Phiêu Ảnh!”

Đúng là con ngựa chết kia! Bởi vì tuổi tác đã lớn, sau đại chiến tam quốc chính thức về hưu, dù nuôi ở trong chuồng ngựa của phủ đại tướng quân để dưỡng thọ, vẫn được sự sủng ái của chủ nhân, nhưng thấy ta lại tỏ vẻ coi thường.

“Không phải nó đã xuất ngũ rồi sao? Sao còn để nó vất vả đến đây?”

Thấy ta quan tâm đến ngựa chết của mình, đại tướng quân có chút cao hứng: “Lần đầu tiên gặp mặt của hai ta chính là nhờ công lao của nó, ngày vui mừng như thế này sao có thể thiếu nó?”

Phiêu Ảnh lại hí vang vài tiếng, giống như đang phụ họa chủ nhân.

Nói đến lần gặp mặt kia, lại khiến ta nhớ đến ý nguyện vĩ đại ta từng phát biểu.

“Lão công! Ta muốn cưới nó trở về.”

“Sao như thế được? Nàng vẫn nên ngồi kiệu thì hơn.”

“Lão công! Người ta chính là muốn cùng chàng ngồi chung một con ngựa, giục ngựa giơ roi, cái đó thật có tình thú! Lúc trước chàng nói ta có thai nên không chịu đáp ứng, nay đứa nhỏ đều sinh rồi, cũng không thể lừa gạt ta nữa. Hơn nữa, hôm nay là một ngày đặc biệt, cho dù về sau có thể cưới, cảm giác cũng sẽ khác.”

Đại tướng quân không lay chuyển được ta, đành phải đáp ứng.

Ta cưới lên tấm lưng vẫn kiên cố của Phiêu Ảnh, phía sau là lồng ngực ấm áp của đại tướng quân. Khẽ vuốt lưng ngựa, trong lòng ta cười thầm: “Phiêu Ảnh a Phiêu Ảnh, không ngờ có một ngày ta thật sự cưới được người, còn là cùng đại tướng quân nhà người cưới chung, người có phúc không?”

Dưới sự vuốt ve của ta Phiêu Ảnh thoải mái mà mà hí vang vài tiếng. Trong lòng ta càng vui vẻ, ngẩng đầu hô lớn: “Đi đi! Hóng gió mà đi!”

Dân chúng kinh thành vừa mới yên lòng sau sự kiện Đa Đa xuất giá, nhưng ngay trong ngày thứ hai của đại hôn, ma nữ Đa Đa lại cùng tân lang của nàng, cưỡi chung một con ngựa, dạo chơi một vòng quanh kinh thành. Sau này, tục lệ tình lứa, phu thê cùng cưỡi chung một con ngựa bắt đầu từ kinh thành dần dần thịnh hành ở Lăng Quốc, tục xưng là “hóng gió”.

Phiên ngoại: Long đại tướng quân [5]

Các người không phải ta, làm sao biết ta muốn cái gì

Hết thấy đều thuận lợi giống như trong tưởng tượng của ta.

Quan hệ của ta và Đa Đa được công khai, rốt cục ta cũng có thể đường hoàng đi vào từ cửa chính của Kim phủ, cũng có thể mang theo A Bích đi cưỡi ngựa.

Mẫu thân cũng không hoài nghi sự trong sạch của phụ thân nữa, nhưng lại quay sang hoài nghi ta không muốn cưới Đa Đa, ta phải theo tâm nguyện của Đa Đa, đúng là có khổ mà không nói nên lời. Nhưng nhìn thấy mẫu thân có thể tiếp nhận Đa Đa, ta rất vui mừng.

Phụ thân đối với hành vi của Đa Đa vẫn có chút nghi ngại, nhưng bởi vì ta kiên trì, hơn nữa trước đó Tiểu Cửu đã cảnh cáo, cho nên phụ thân không nói thêm gì nữa chỉ nghĩ cách nên giáo dưỡng A Bích thế nào, để nó không chịu ảnh hưởng của Tiểu Cửu.

Mẫu thân thì không có ý kiến gì lớn, thứ nhất vì Đa Đa là bảo bối đồ tôn của Tiểu Cửu, lại đã có A Bích là huyết mạch kế thừa, điều người lo lắng thực sự chỉ là ta sẽ học Tiểu Cửu không thành thân, ngay cả đứa nhỏ cũng không có.

Những tháng ngày sau đó chúng ta trải qua rất yên bình lại ngọt ngào, ta dần dần thả lỏng tâm tư, thần nhiên đối mặt với sự kinh ngạc, đồng tình, khinh bỉ, cười nhạo của người ngoài.

Đối với chuyện của ta Hoàng Thượng không kinh ngạc, xem ra đã biết được chuyện của ta cùng Đa Đa; ta cũng không kinh ngạc, dù sao hắn cũng là Hoàng Thượng.

“Phi Ngọc, người thành thật nói cho trẫm, người không phải tự nguyện đúng không? Là bạn tâm đứa nhỏ hay là bạn tâm Thất hoàng thúc? Người đừng ngại, trẫm nhất định sẽ giúp người.”

Hoàng Thượng có suy nghĩ giống như đa số mọi người, cho rằng Đa Đa lợi dụng đứa nhỏ để dây dưa với ta.

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, là Phi Ngọc tự nguyện, cho dù là hố lửa cũng là ta tự nguyện nhảy xuống. Có điều Phi Ngọc đã phát hiện, đây không phải hố lửa, mà là hộp châu báu.”

Hoàng Thượng lúc này kinh ngạc, “Lời này thật sao? Hoàn cảnh bây giờ chính là kết quả người muốn?”

Nhìn bộ dạng trợn mắt há mồm của hắn, ta cười ha ha. Giống như lời Đa Đa nói, tất cả mọi chuyện đều là “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường”, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Các người không phải ta, làm sao biết ta muốn gì.

Đa Đa mang thai, tâm tình của ta khó nói nên lời. Mà một khúc hát của nàng đêm đó lại khiến cho lòng ta lâng lâng.

Giọng hát của nàng không uyển chuyển như Quấn Phương, từ ngữ ta cũng không hiểu hết, nhưng nghe thấy một câu:

“Hương rượu hơi cay hơi nồng

Khiến cho giấc mộng hóa hư không;

Người thiếp yêu còn chưa ngủ

Không muốn ngủ, thiếp muốn cùng chàng thức cả một đêm.....”

Ta hiểu được nàng đang mượn khúc mà nói ra tâm ý của mình. Lòng ta sao có thể không say.

Nàng còn dám ở trước mặt mọi người hôn ta, tuy rằng chỉ là nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại đủ khiến lòng ta gợn sóng. Ta rất muốn kéo nàng lại hôn thật lâu, nhưng lễ giáo nhiều năm ép ta phải nhẫn xuống, chỉ nắm chặt tay nàng hận không thể lập tức về phủ. Ta cũng không muốn ngủ, ta cũng muốn cùng nàng thức cả một đêm.

Tiếng ca của Đa Đa là êm tai nhất, tiếng duy nhất có thể so sánh chính là tiếng khóc chào đời của Lộng Ngọc.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một đứa nhỏ xuất hiện trên đời như thế nào, lần đầu tiên nhìn thấy mẫu thân của đứa nhỏ dũng cảm như thế nào.

Tên Lộng Ngọc này do nàng đặt. Lộng Ngọc thối sáo, Tiêu Sứ cười rống, không biết điểm cố nàng nghe từ đâu, nhưng thật sự rất đẹp. Có điều nghĩ đến tương lai tiểu nha đầu này sẽ tìm được một đức lang quân, rời khỏi chúng ta, trong lòng lại có chút không đành.

Mẫu thân cùng phụ thân có chút thất vọng khi biết đứa nhỏ mang họ Kim. Ta nói với bọn họ bởi vì Kim gia không có người, cho nên Đa Đa muốn một đứa nhỏ kế thừa hương khói, đứa nhỏ sau này tất nhiên sẽ mang họ Long. Đa Đa đối với lời cam đoan của ta kêu oan uống không

thôi, nàng nói đã chịu đủ khổ, không bao giờ muốn sinh nữa. Nhưng ta biết, nàng nhất định sẽ.

Đối với quan hệ của chúng ta, bất an nhất là người của Tổng phủ. Tả tướng đại nhân nếu không phải chuyện gì bắt buộc sẽ không đối mặt với ta, Tổng Đại học sĩ còn từng muốn làm nhục mặt ta, lại bị ta liếc mắt dọa chạy. Thiên quân vạn mã đều gặp qua, còn sợ một Tổng Thư Ngũ trói gà không chặt sao.

Tổng thượng thư cũng đi tìm ta, nói bóng nói gió ám chỉ ta đến Tổng phủ cầu hôn và muốn ta khuyên Đa Đa trở về Tổng phủ. Ta biết hẳn cũng từng đi tìm Đa Đa, nhưng bị nàng cự tuyệt. Rốt cuộc năm đó bọn họ đối đãi với nàng như thế nào? Lại khiến một người coi trọng tình thân như nàng tuyệt tình đến thế. Thư Kiệt không phải cùng nàng ở chung rất vui sao? Ta nhớ nàng từng nói: “Bọn họ không cần ta, ta sẽ không cần bọn họ.”

Ta hỏi Tổng thượng thư, muốn Đa Đa trở về Tổng phủ là vì Đa Đa là muội muội của hắn, hay là bởi vì Đa Đa có khả năng sẽ thành thê tử của ta.

“Lời này có ý gì?”

“Nếu là vì nàng là muội muội của người, vậy người lấy thân phận huynh trưởng đối đãi với nàng, nàng tự nhiên sẽ trở về; mà nếu là vì nàng có khả năng thành thê tử của ta, ta đây nói cho người, thê tử của ta chỉ có thể họ Kim.”

Thoát khỏi Tống thượng thư, cuộc sống một nhà bốn người chúng ta vô cùng vui vẻ, nhưng suýt chút nữa bị Tư Giai phá hư.

Ngày thứ hai, sau khi lâm triều ta đi tìm Hoàng Thượng, thái giám bảo ta ở ngự thư phòng chờ. Đợi rất lâu không thấy Hoàng Thượng đến, ta đi đến An Hoa cung tìm Tư Giai trước.

Tư Giai quả nhiên là nông nổi nhất thời, bị ta hù dọa vài câu lập tức đổi ý. Mà khi nàng nói thấy Hoàng Thượng ra khỏi cung, trong lòng ta căng thẳng, ta lo Hoàng Thượng sẽ giận chó đánh mèo, trút giận lên Đa Đa. Ta không để ý mưa to, vội vàng trở về.

Về phủ, vừa vặn nghe thấy Hoàng Thượng nói muốn hạ chỉ để ta thành hôn với công chúa Tây Xương Quốc, đây đúng là lời ta vừa dùng để hù dọa Tư Giai. Nhưng Đa Đa không phải Tư Giai, bức bách quá sẽ dẫn đến kết quả hoàn toàn ngược lại.

Ta rất mất hứng, không cố kỵ lễ nghi quân thần, cùng Hoàng Thượng giằng co. May mà quần gia Tiểu Phùng chó ngáp phải ruồi gọi Tiểu Cửu tới.

Tiểu Cửu xuất hiện, tình thế lập tức nghịch chuyển. Hoàng Thượng không uy hiếp nữa, còn Đa Đa lại mở miệng cầu hôn với ta. Sao lại là nàng cầu hôn với ta? Quần nhiều làm gì, lúc này không đáp ứng còn đợi khi nào.

“Nàng chỉ vì muốn gọi Thất hoàng thúc một tiếng Tiểu Cửu mà đồng ý thành hôn, chuyện như thế mà người cũng đáp ứng?” Hoàng Thượng không cho là đúng nói.

Hắn không hiểu, Đa Đa không phải người nông cạn như vậy, chỉ là nàng muốn tìm cho mình một lý do đơn giản, một cái lý do để nàng cam tâm tình nguyện gả cho ta, quyết không phải là vì người khác cưỡng bức hoặc dụ hoặc.

“Công chúa Tây Xương Quốc phải làm sao bây giờ?”

“Đây là quốc sự, xin Hoàng Thượng định đoạt.”

“Nghe nói công chúa kia tú lệ đoan trang, hiền tuệ hào phóng. Bằng không gả cho người, không ai chịu thiệt thòi, người còn được hưởng tể nhân chi phúc*.”

**Tể nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thể thiếp.*

“Nghe nói quốc quân Tây Xương Quốc là nhắm vào La Kiệt, hống chi Tư Giai cũng là công chúa, như vậy cũng không ai chịu thiệt thòi.”

Nói đùa! Đa Đa nhất định sẽ không chịu! Nếu nàng đồng ý, ta sẽ không tha thứ cho nàng!

“Như thế không phải sẽ lại có đại loạn sao. Nữ nhân cũng thật là, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu chính là đạo lý hiển nhiên.”

Có người ho nhẹ một tiếng.

“Mẫu thân.”

“Hoàng cô.”

“Hoàng Thượng nói không sai. Có điều Đa Đa nhà chúng ta không theo kịp nghi lễ của phi tần trong cung, theo bản cung thấy công chúa này vẫn nên vào cung tốt hơn.”

“Hoàng cô, thế này không phải muốn làm khó chất nhi hay sao? Một mình Tư Giai đã vô cùng khổ sở rồi, nếu thêm một người nữa chẳng phải càng khổ thêm sao?”

Hừ, biết khổ sở còn muốn giao cho ta.

“Hoàng Thượng, nếu thiếu một công chúa cũng là khổ sở, nhiều thêm một công chúa cũng là khổ sở, chi bằng tự Hoàng Thượng thu về cho mình đi.”

“Phi Ngọc, người.....”

Mẫu thân nói trước khi thành thân hai chúng ta không thể gặp nhau. Cho nên ban đêm chúng ta mới lén gặp gỡ, giống như trước đây. Chuyện này cũng không dễ dàng, Tư Đồ cùng Tiểu Cửu đều ở trong Kim phủ.

Nàng có rất nhiều ý tưởng cho lễ nghi thành hôn, chẳng phải vẫn nói thành thân chẳng qua chỉ là một loại nghi thức thôi sao?

Có điều vài tục lệ của nước ngoài mà nàng nói cũng rất thú vị, nhất là chuyện trao nhẫn kia. Ta và nàng cũng chưa từng trao tín vật đính ước. Vì thế, trước đại hôn ba ngày ta không đến gặp nàng.

Hôn lễ được cử hành ở trong cung, bởi vì không chỉ có phủ Tĩnh Nam Hầu đón dâu, mà còn là phủ Duệ Vương gả nữ.

Bên ngoài ta ứng phó với đám khách khứa chúc mừng như lũ, nhưng trong lòng chỉ để ý đến người dưới khăn voan hồng kia.

Sau khi thực hiện xong nghi lễ, nàng tiến vào phòng động phòng, ta thì ở ngoài điện cùng tân khách uống rượu. Nàng nói đây là điểm không công bằng nhất trong hôn lễ. Cho nên ta giữ tay nàng lại, hứa sẽ không để cho nàng đợi lâu.

La Kiệt quá hưng phấn mà uống rất nhiều rượu. Ta hoài nghi hẳn như thế này có thể động phòng hay không. Nhưng ta không có thời gian quan tâm đến hẳn.

Trước khi đi, ta tìm phụ thân, cùng người uống một chén rượu cuối cùng.

“Phụ thân, người có biết vì sao lúc trước con không muốn thành thân hay không?”

“Còn không phải người bị Tiểu Cửu dạy hỏng sao?”

“Không đúng, là vì người.” Ta kể lại những chuyện phát sinh trong năm ta bảy tuổi. “Phụ thân, hiện tại có thể nói cho con biết vì sao không?”

“Xem ra người đã hiểu được.”

“Nhưng nam nhi không phải nên lập chí bảo vệ quốc gia sao?”

“Đó là đương nhiên! Nếu Lăng Quốc quả thật cần bộ xương già này ra chiến trường, cho dù có chết ta cũng không thoái thác, bảo vệ quốc gia thì nhà mới bình yên, có điều đừng quên không có nhà, sao có quốc.”

Ta và phụ thân nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

Đúng vậy, bảo vệ quốc gia và nhà mình tuyệt đối không mâu thuẫn. Quốc gia của ta chính là Lăng Quốc, vậy nhà của ta? Nơi có nàng và những đứa nhỏ, chính là nhà của ta.

Ta cáo lui với phụ thân và Hoàng Thượng, sờ sờ đôi nhẵn ở trong lòng, đi nhanh về phía An Dương cung.

Chương 40: Kết cục

Tiền bạc, nhà lớn, cửa hàng, hài tử, mỹ nam! Càng nhiều càng tốt!

Hôm nay chính là sinh nhật lần thứ ba mươi của ta từ khi ta đến thời không này. Dưới cái nhìn của ta, đây mới là giao điểm hai đời liên tiếp, từ hôm nay trở đi, ta mới thực sự được sống tiếp cuộc đời trước.

Đại tướng quân không hiểu rõ hưng phấn của ta, hẳn cảm thấy sinh nhật này và những sinh nhật trước đó không có gì khác biệt.

“Nếu nói có gì khác biệt, chính là nàng lại già thêm một tuổi.”

Hắn đang mượn chuyện của Đại Trưởng công chúa để kích thích ta.

“Chàng không biết cái gì gọi là tam thập nhi lập* sao?”

**Tam thập nhi lập: ba mươi tuổi mới được coi là trưởng thành, có thể tự lập gây dựng sự nghiệp cho mình.*

“Cái đó là dùng để chỉ nam tử.”

“Ý của chàng là nếu như rời khỏi nam nhân, ta sẽ không tự lập được đúng không?”

“Ha ha, không phải là sợ nàng mệt mỏi sao, dù sao nàng cũng là phúc tinh, sao có thể để phúc tinh bận rộn.”

Đại tướng quân vội vàng kéo ta lại đỡ dành.

Ta đương nhiên sẽ không nói cho hắn chuyện mình chuyển thể trọng sinh, trên thực tế ngay cả bản thân ta cũng đã quyết định quên nó đi,

bao gồm cả người thân bạn bè của kiếp trước. Bọn họ nhất định sẽ không trách cứ ta, giống như ta tình nguyện để bọn họ quên ta đi, tiếp tục cuộc sống của mình.

Có khi quên đi chính là bắt đầu của hạnh phúc.

Từ hôm nay trở đi, ta sẽ là một Kim Đa Đa hoàn toàn thuộc về thời đại này.

Trước ngày này, ta đã làm không biết bao nhiêu cái bánh ngọt, vì bằng hữu, vì người yêu, vì người nhà, vì chính mình, Đa Đa bánh ngọt phởn của ta cũng trở thành truyền kỳ của kinh thành. Cho dù đại đa số nam nhân đều không thích ăn bánh ngọt nhất là bánh ngọt bơ, nhưng chắc chắn sẽ cau mày chịu đựng ăn vào vì người nhà và vì người yêu của bọn họ, bởi lẽ khẩu hiệu tuyên truyền của chúng ta là: bánh ngọt Đa Đa, chỉ tặng cho người yêu nhất!

Hôm nay, ta vì mình mà làm một cái bánh ngọt hai tầng, trang trí tầng trên cùng chính là tâm huyết của ta — một con rồng bá vương đứng thẳng, hai móng vuốt đang kẹp một cái bánh nhỏ, mặt trên viết: DuoDuo*, i love you!

**DuoDuo: phiên âm của Đa Đa.*

Ta vốn muốn làm một con rồng Trung Quốc, nhưng ở thời đại này rồng chính là biểu tượng của hoàng gia, cho nên đành phải dùng rồng bá vương uy mãnh nhất để thay thế, dùng i love you thay cho happy birthday, bởi vì hắn chưa bao giờ chịu mở miệng ra nói với ta những lời này.

Những người thân của ta cơ bản đều đến đây.

Lão công trước sau vẫn ở bên cạnh ta, tuần mỹ như trước, ôn nhu như trước, hắn đã thành danh từ đại diện cho nam nhân tốt ở Lăng Quốc, nhưng trên chiến trường vẫn là đại tướng quân khiến cho quân địch nghe tin đã sợ mất mật.

A Bích đã mười một tuổi, nghiêm nhiên là một thiếu niên ngọc thụ lâm phong, tài văn chương võ công của A Bích so với đám bạn cùng trang lứa nổi trội hơn rất nhiều, được Hoàng Thượng vô cùng yêu thích, khiến

cho những quan lại trong triều bưng nổ sự việc cầu hôn, dân gian cũng bắt đầu xuất hiện Tiểu Long fan, khiến ta sợ tới mức cả đêm cùng nó nói chuyện, ngăn cản tình yêu sớm nảy nở. A Bích đáp lại: “Đại trượng phu lấy việc đem lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước làm nhiệm vụ, sao có thể rảnh rỗi nghĩ đến những chuyện phong hoa tuyết nguyệt thế này.”

Hiện tại nó đang liếc xéo hai đứa nhỏ xin xấn như phần điêu ngọc mài. Đó là hai đệ đệ của nó, Tường Thụy năm thứ mười một, ta sinh ra một đôi song bào thai — Long Gia Bảo và Kim Gia Bối. Lúc ấy trong lòng ta tràn đầy vui mừng, rốt cục cũng hoàn thành nhiệm vụ mà đồng chí A Bích giao cho, nhưng A Bích vừa mới bắt đầu cùng phụ thân nó học binh pháp lại nói: “Ta đã là thiếu niên, hiện tại đều học binh pháp đánh trận thật sự, còn có thời gian chơi đùa cùng đám hài tử này sao?”

Hồ ly Thương Dung vẫn mang gương mặt gian trá sâu không lường được, chỉ là nếp nhăn khóe mắt khi cười sâu thêm một chút, hiện tại hẳn đã là người đứng đầu Thương gia, là người vô cùng quan trọng với Lăng Quốc. Hẳn dẫn theo tiểu hồ ly Thương Thiên Vũ đến đây chơi, hẳn chỉ có một đứa con trai này, năm kia hẳn nạp thêm thiếp, nhưng đáng tiếc chỉ sinh thêm được nữ nhi, thiếu phu nhân của hồ ly lúc đó cười còn ngọt hơn cả mẫu thân đứa nhỏ.

Tiểu hồ ly Thương Thiên Vũ bộ dáng có vẻ cà phất cà phơ, nhưng tuyệt đối đừng xem hấn, đầu óc của tiểu hồ ly này tuyệt đối không thua kém lão hồ ly. Nhớ năm đó lần đầu tiên mở miệng gọi ta là mẹ nuôi, nó nhìn chăm chăm vào vòng ngọc san hô trên tay ta. Ta hỏi hồ ly có chuyện

gì thế, hồ ly nói: “Người cho rằng làm mẹ nuôi của thiếu chủ Thương gia dễ như vậy sao?”

Ta chỉ biết nhịn đau cỡi xuống vòng ngọc kia.

Cặp đôi Thố Tử La Kiệt và Duyệt Duyệt bảo bối là thú vị nhất, đều là nam trầm mặc, nữ hoạt bát. Hai nữ nhân ôm hai đứa nhỏ nói chuyện bát quái với nhau, hai nam chủ khoanh tay đứng ở một bên, tiếp tục trầm mặc.

Thập Bát công chúa đã sinh hai con thỏ nhỏ cho La Kiệt, đứa nhỏ mới được bốn tháng, vẫn còn phải bế trên tay, đứa lớn đã được sáu tuổi, đang cùng hai ma vương nhà ta đại náo thiên không. Tiểu quả táo của Quân gia chỉ mới một tuổi, là bảo bối của Duyệt Duyệt bảo bối.

Thúy Nùng, Thúy Vi cũng có đứa nhỏ rồi, ta không cho các nàng ở bên người hầu hạ nữa, cũng không để các nàng về nhà giúp chồng dạy con, mà thu xếp chức vụ trong cửa hàng cho hai nàng, đến nay cũng đã có chút hương vị trí thức của nghề nghiệp.

Thư Kiệt vẫn là người duy nhất của Tống gia tới tham dự. Năm nay hắn trở thành Trạng Nguyên, cũng không còn kiêng dè phụ huynh của Tống gia nữa, nghênh ngang bước vào phủ đại tướng quân ta. Huống chi hắn còn có nhiệm vụ, thay Hoàng Thượng đưa tới lễ vật. Hoàng Thượng không thể tới, ta có thể tha thứ cho hắn, quả thật bánh ngọt bơ của bảy mươi hai phi tần trong tam cung lục viện không phải dễ ăn. Người tiêu sái nhất vẫn là sư tổ Tiểu Cửu. Đại Trưởng công chúa đã hoàn toàn chết tâm với người, không cố gắng khuyên sư tổ Tiểu Cửu thành thân nữa. Cho nên sư tổ Tiểu Cửu quăng Huyền Thiên Tông cho mỹ nhân sư phụ, sau đó du sơn ngoạn thủy. Hiện tại sư tổ lúc thì đấu pháp với lão Hầu gia, lát lại quay sang chơi đùa với mấy đứa nhỏ, khi thì lải nhải: “Sao còn chưa tới?”

Chưa tới này tất nhiên chính là một nhà mỹ nhân sư phụ cùng với hòn ngọc quý trên tay Long gia và Kim gia chúng ta — Lộng Ngọc quận chúa.

Tiên tử sư nương thân mình âm hàn, không dễ thụ thai, chỉ sinh được một mình Trích Tinh. Bởi vì quy củ thu đồ đệ của Huyền Thiên Tông, Trích Tinh đi theo mẫu thân học nghệ. Người một nhà thường xuyên xuống núi cùng nhau hành nghề y, được người người ca tụng.

Về phần Lộng Ngọc, đứa nhỏ này cũng lạ, bộ dáng vừa giống ta lại vừa giống đại tướng quân, nhưng tính tình thì không giống ai, không có vẻ thâm trầm giống đại tướng quân, cũng không mâu thuẫn như ta, mà là thiện lương nhu thuận khiến cho người ta đau lòng. Nhưng cũng chính bởi tính cách đó, ai gặp nó đều rất cưng chiều, ngay cả Hoàng Thượng

cũng phá lệ ban cho danh hiệu quận chúa, danh hiệu này đáng lẽ phải đợi khi đại tướng quân kế thừa tước vị Hầu gia mới có.

Khi chọn đồ vật đoán tương lai Lộng Ngọc chọn trúng vòng bạc của tiên tử sư nương, cho nên hợp tình hợp lý trở thành đồ đệ của sư nương, đi theo sư nương lên Phiếu Miếu Phong học nghệ.

Vấn đề vai vế của chúng ta càng ngày càng phức tạp.

“Đến rồi! Đến rồi!” Theo tiếng kêu của Thúy Vi, tiên tử sư nương vọt vào trước tiên.

“Sư nương, sao chỉ có một mình người? Đám người sư phụ đâu?” Tiên tử sư nương đen mặt, không nói lời nào.

Không cần đoán, nhất định là mỹ nhân sư phụ nói sai cái gì, chọc giận đến sư nương.

“Sư nương, bản đồ, Cuồng Ma hương ở đâu?”

Tiên tử sư nương biết ta đang lo lắng cho mỹ nhân sư phụ, có chút mất hứng, vồ vồ hành lý trên vai, “Cuồng Ma hương ở chỗ này, bản đồ ở trên người Lộng Ngọc. Có cần nhìn hay không?”

Nói rồi, duỗi tay mở hành lý ra.

“A! Lấy nhầm rồi! Đây là hành lý của Lộng Ngọc!”

“Thế thì phải nói, bản đồ ở chỗ này, Cuồng Ma hương ở chỗ Lộng Ngọc.”

“Ai, sư nương a, ngài tức giận thì tức giận, trừng phạt thì trừng phạt, nhưng không nên để cho hai kẻ mù đường kia ở cùng một nơi nha!”

“Không phải còn có Lộng Ngọc sao? Nó, nó chắc nhớ rõ đường đi?”
Tiên tử sư nương chột dạ hỏi.

Ta cũng chỉ có thể hy vọng vào Lộng Ngọc, nhưng không dám chắc Lộng Ngọc sáu tuổi có thể tìm được đường về nhà.

Cho đến tận khi sắc trời trở nên u ám, nước mắt của tiên tử sư nương mới bắt đầu rơi xuống, gia phó được phái ra tìm kiếm rốt cục cũng đưa được ba người mất tích trở về.

“Ha ha, phụ thân đã nói nhất định sẽ đưa các người đến được đây mà.” Mỹ nhân sư phụ vừa đi vừa đắc ý cười, khuôn mặt vẫn hoàn mỹ như trước, thật sự khiến cho người ta ghen tị.

“Phụ thân! Người là lợi hại nhất!” Trích Tinh mù quáng sùng bái, không chỉ giống mỹ nhân sư phụ từ đôi mắt đào hoa, mà trình độ mù đường cũng không kém cạnh chút nào.

“Là A Nguyên ca ca tìm được chúng ta.” Tiểu giai nhân thanh tú nhà ta nhăn mũi nói.

“Là phụ thân ta quyết định đi con đường kia.”

“Con đường đó chúng ta đã đi qua ba lượt, mỗi lần ta đều nói đã đi qua rồi, các người đều nói không phải; ta nói không phải, các người lại nói phải.”

Trích Tinh về mặt u mê nhìn phụ thân hắn, “Phụ thân, chúng ta đã đi qua đường đó rồi sao?”

Mỹ nhân sư phụ cũng mang về mặt u mê nhìn con trai hắn, “Không có a.”

Dù thiên lương như Lộng Ngọc cũng phải học máu.

Bình Ổn tất cả những chuyện bên lề, sinh nhật ba mươi tuổi của ta viên mãn chấm dứt trong bầu không khí thân thiết hữu hảo.

Buổi tối, trên giường, đại tướng quân hỏi ý nghĩa của mấy chữ cổ quái trên bánh ngọt, ta đỏ mặt nói: “Đánh chết cũng không nói.”

“Cái này không nói cũng được nhưng nàng nhất định phải nói cho ta biết hôm nay ước nguyện cái gì.”

“Cái này cũng không thể nói, nói ra sẽ không linh nghiệm.”

“Nói ra ta mới có thể giúp nàng thực hiện. Cho nàng chọn một, nhất định phải nói một trong hai cái?”

“Một cái cũng không nói!” Ta thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Phải không?”

.....

Thật quá đáng, nam nhân này sao có thể sử dụng loại phương pháp như thế để ép ta.

“Không cần..... A, không cần.....”

Ta thở gấp liên tục, “Được, ta nói, ta nói.....”

Câu viết trên bánh ngọt không thể để ta tự nói, nhất định phải từ miệng hắn nói ra. Vậy lựa chọn nói ước nguyện đi, thật ra ước nguyện này cũng không dễ dàng thực hiện. Cũng không phải nguyện vọng gì mới mẻ, mà là ước muốn từ thơ ấu.

“Tiền bạc, nhà lớn, cửa hàng, hài tử, mỹ nam! Càng nhiều càng tốt!”

“Nàng nói cái gì!” Có người ở bên cạnh nổi bão.

“Ha ha!” Có người chợt dạ cười, “Thiếp thân nói ‘chỉ cần tướng công là đủ rồi’.”

Đối với ước nguyện này:

Đa Đa nghĩ: Ta không phải muốn cuộc sống một nữ N nam, chỉ là nghĩ cho phần kích, xin thương để phù hộ, Amen.

Đại tướng quân nghĩ: Nói ra rồi sẽ không linh nghiệm, ha ha.

Phiên ngoại: Mỹ nhân bất ngờ gặp gỡ tiên tử

Không phải vì tiền, không phải vì tài, thì là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì hần?

Tây Xương Quốc tháng bảy so với Lăng Quốc nóng bức hơn nhiều, lúc này lại là buổi trưa, vô luận là người hay là động vật đều phờ phạc, chỉ có cây cối mới vui vẻ.

Tư Đồ Trường Nhạc cũng vô cùng ủ ê. Hần ngồi ở trong chính sảnh của quán trọ, liên tục uống nước trà.

Tư Đồ Trường Nhạc ghét nhất là mùa hè. Nắng hè chói chang luôn khiến cho tâm tình hần khó chịu, còn quần áo luôn vì mồ hôi mà dính vào người, trong lòng càng buồn bực, vào lúc này đi ra đường, đối với hần mà nói thật sự chuyện khó khăn.

Hắn hy vọng mỗi mùa hè đều có thể ở Phiếu Miếu Phong, bởi vì ngọn núi cao ngất trong mây, khí hậu trên đó so rừng rậm còn mát hơn, nói gì đến tiết trời nóng bức ở Tây Xương Quốc này.

Năm nay, hoàng phi của Tam hoàng tử Tây Xương Quốc bệnh nặng, đặc biệt phái người đến Phiếu Miếu Phong mời Tư Đồ Trường Nhạc đến chữa trị. Tuy rằng Thi gia ở Tây Xương Quốc cũng là một thế gia nổi tiếng về y thuật, nhưng hoàng phi của Tam thái tử chính là công chúa hòa thân của Lăng Quốc, cho nên tin tưởng thần y của Lăng Quốc hơn. Để sư môn có mặt mũi, hắn không thể cự tuyệt.

Chữa khỏi cho hoàng phi, Tam hoàng tử vốn định phái người đưa Tư Đồ Trường Nhạc trở về Phiếu Miếu Phong, nhưng hắn nghĩ nếu đã ra ngoài, thì thuận tiện đi đến kinh thành Lăng Quốc thăm đồ nhi Đa Đa của mình một chút, cho nên hẹn gặp mặt đồ tôn Quân Tử Duyệt ở thành Phú Dương biên cảnh giữa Tây Xương Quốc và Lăng Quốc. Vì thế chỉ yêu cầu người của Tam hoàng tử đưa mình đến một khách điểm nào đó trong thành Phú Dương.

Nhưng thật không ngờ, khi hắn đuổi người đưa tiễn đi, đang vui rạo rức nghĩ đến cảnh khi Đa Đa nhìn thấy hắn và Duyệt Duyệt bảo bối sẽ có phản ứng như thế nào thì Quân Tử Duyệt lại cho người đưa tới một phong thư. Trong thư nói, hắn vô tình phát hiện được hành tung của kẻ thù, muốn đi điều tra, nếu trong vòng ba ngày không trở lại, thì xin sư công tự mình trở về Lăng Quốc.

Nay đã là ngày thứ ba. Tư Đồ Trường Nhạc mệt mỏi ngồi ở bên cạnh bàn, tiếp tục uống nước trà, trong lòng có dự cảm hôm nay Quân Tử Duyệt sẽ không xuất hiện.

Hắn ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, đôi mắt hoa đào híp lại. Muốn để hắn một mình hắn trở về trong thời tiết thế này, thật sự là muốn giết người nha! Nhưng trở lại quốc đô của Tây Xương Quốc cũng không thể được, trong lòng ảo não, nghĩ rằng nếu là Đa Đa, nhất định sẽ không bỏ hắn một mình thế này. Nhưng người Quân Tử Duyệt truy tìm chính là kẻ thù diệt môn, cũng không thể trách cứ hắn, có điều không thể để cho hắn chìm đắm vào thù hận mãi được, lần này gặp Đa Đa, nhất định phải bảo nàng khuyên nhủ hắn, đừng nhìn tiểu tử này ở bên ngoài có vẻ không quan tâm đến sự phụ kém cỏi của hắn, nhưng trong lòng vẫn thật sự kính trọng nàng.

Lúc này, có một người đi vào trong khách điểm, tiểu nhị được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức phẫn chấn lại tinh thần, tiến lên nghênh đón.

Tư Đồ Trường Nhạc thoáng ngẩng đầu, là một nữ tử, tuổi khoảng trên dưới hai mươi, mặc y phục bình thường, không phải loại trang phục đang thịnh hành, trên người còn đeo một túi thuốc, hình như cũng là đại phu. Nhưng tâm tư của Tư Đồ Trường Nhạc lúc này đặt hết vào việc làm thế nào để trở về nước, nên chỉ nhìn thoáng qua rồi lại cúi đầu.

Quân Tử Duyệt quả nhiên không xuất hiện. Buổi tối ngày hôm đó, Tư Đồ Trường Nhạc ngồi ở trong phòng nghiêm túc nghiên cứu tấm bản đồ mà Đa Đa thuê cho hắn. Hắn đã hỏi thăm được, từ thành Phú Dương tiến vào Lăng Quốc quốc đi qua thành trấn thứ nhất tên là Hoài Cát, trên bản đồ, cách Hoài Cát gần nhất chính là Lâm An.

Hắn nhờ chủ trọ quây khách điểm vẽ một bức bản đồ dẫn đến Hoài Cát, đợi khi đến được Hoài Cát sẽ tìm người hỏi thăm đường đi đến Lâm An. Chỉ cần đến được Lâm An, hắn có thể dựa vào bản đồ mà “thuận lợi” tới kinh thành.

Một đêm này, Tư Đồ Trường Nhạc ngủ thật sự an ổn.

Ngày thứ hai, Tư Đồ Trường Nhạc dựa theo chỉ dẫn của chủ trọ quây mà ra đi.

Đi được tới nửa đường, phát hiện có người đi theo phía sau. Khi hắn đi chậm, người nọ cũng đi chậm, hắn đi nhanh, người nọ cũng đi nhanh.

Tư Đồ Trường Nhạc giật cơ hội quay đầu quan sát, phát hiện ra người nọ chính là nữ tử hôm qua gặp ở khách điểm, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Nghĩ rằng hôm qua tuy rằng không thấy rõ diện mạo của nàng, nhưng có cảm giác không phải người lỗ mãng, chắc không phải muốn cướp đoạt tiền tài. Chẳng lẽ nhận ra hãn thân phận “Ngọc diện thần y” của hãn, cho nên muốn đến bái kiến? Nhưng khi nghỉ ngơi trên đường, cũng không thấy nàng kia tiến lên chào hỏi. Không phải vì tiền, không phải vì tài, thì là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì hãn?

Mười sáu tuổi Tư Đồ Trường Nhạc nổi danh, không chỉ vì võ công và y thuật, mà còn vì mỹ mạo của hãn, nhất là cặp mắt hoa đào mê người cùng biểu hiện biếng nhác, rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm hãn là cao thủ tình trường, vẫn thường có nữ tử giang hồ yêu thương nhưng nhớ hãn.

Trên thực tế Tư Đồ Trường Nhạc từ nhỏ sinh ra lớn lên ở Phiếu Miếu Phong, người thân cận nhất chỉ có sư phụ tức tông chủ đương nhiệm của Huyền Thiên Tông, cùng với những gia phó. Tông chủ của Huyền Thiên Tông chính là Thất hoàng tử Duệ Vương của tiên đế, vô cùng tự phụ, ngoại trừ mẫu hậu và hoàng tử, sau này miễn cưỡng có thêm đồ tôn Kim Đa Đa, những nữ tử khác đều coi là cận bã, cho nên sẽ không nói chuyện nam nữ với Tư Đồ Trường Nhạc.

Năm đó hãn thu đồ đệ Đa Đa, nha đầu kia tuy tuổi còn nhỏ, lại thường xuyên nói ra những từ ngữ kinh người, khiến cho Tư Đồ Trường

Nhạc mở rộng cái nhìn hơn về vấn đề nam nữ. Có điều Kim Đa Đa thật ra là một nữ tử chuyển thế trọng sinh từ thế kỷ 21, cho nên giáo huấn Tư Đồ Trường Nhạc không ít quan điểm về một nam nhân tốt.

Tuy rằng Tư Đồ Trường Nhạc không hoàn toàn tin tưởng lời nói của đồ nhi nhà mình, nhưng đối với cách nói phu thê phải vừa kính trọng vừa yêu thương nhau, tín nhiệm lẫn nhau, thì rất tán thành. Hắn hạ quyết tâm nhất định phải tìm được một nữ tử có thể vừa yêu thương vừa kính trọng mình, cùng nhau nắm tay sống đến bạc đầu. Bởi vậy hai mươi sáu năm qua vẫn luôn thanh tâm quả dục, thủ thân như ngọc, hận nhất người khác hiểu lầm hắn là người phong lưu.

Vừa nghĩ đến chuyện nữ tử phía sau rất có thể có chủ ý như vậy, Tư Đồ Trường Nhạc cảm thấy vô cùng phiền chán. Lập tức thi triển Lăng Ba Vi Bộ, muốn bỏ nàng kia lại. Không ngờ khinh công của nàng cũng rất cao, hắn chậm nàng cũng chậm, hắn nhanh nàng cũng nhanh, giống như con đỉ bám trên da, đá thế nào cũng không ra.

Trong lòng Tư Đồ Trường Nhạc càng thêm tức giận, cước bộ dưới chân cũng nhanh hơn, tâm tư chỉ đặt vào người phía sau, lại quên mất không nhìn đường, vô tình lạc vào một rừng cây.

Cũng không biết chạy bao lâu, Tư Đồ Trường Nhạc rốt cục vui sướng phát hiện, tiếng bước chân phía sau biến mất, rồi sau đó lại thê

thăm phát hiện, chính mình lạc đường.

Tư Đồ Trường Nhạc đi vào rừng cây này như thế nào, hẳn hoàn toàn không rõ, thậm chí mau rời khỏi cánh rừng này, trở lại đường lớn. Nhưng vòng đi vòng lại dựa theo khả năng định vị phương hướng đáng thương của mình, vẫn không tìm thấy đường ra ngoài.

Thi Tiểu Tiểu ngồi ở trên cây, nhìn nam tử tuấn mỹ nhất trong những người nàng đã từng gặp vòng tới vòng lui trong rừng cây. Nàng thực u mê, nam tử này không phải muốn đi Hoài Cát sao, vì sao không đi đường chính lại vòng vào rừng, mà hiện tại lại đi vòng vèo ở trong này, cũng không chịu ra ngoài. Nhìn hẳn khi thì nghiêm túc, khi thì tức giận, khi thì ai oán, có lẽ đang tìm thứ gì đó. Nàng không muốn quấy rầy hẳn, nhưng trời đã bắt đầu tối, cứ tiếp tục thế này, khi nào bọn họ mới có thể đến Hoài Cát.

“Xin hỏi tiên sinh đang tìm cái gì?” Một cái giọng nói tinh tế vang lên bên tai Tư Đồ Trường Nhạc.

“Tìm đường!” Tư Đồ Trường Nhạc tức giận trả lời, rồi sau đó kinh ngạc xoay người, “Ai?”

Đứng phía sau hắn là một nữ tử tuổi trên dưới hai mươi, mặc một chiếc áo choàng màu xanh phổ thông, dung mạo tú lệ, sắc mặt dịu dàng, có điều màu da hơi trắng, không phải trắng trong như ngọc giống hắn, mà là hơi tái nhợt do nhiều năm không tiếp xúc với ánh mặt trời, nhưng lúc này ở dưới ánh chiều tà, lại có vài phần cảm giác phiêu dật như tiên nhân.

Có điều lúc này Tư Đồ Trường Nhạc hoàn toàn không có ý thưởng thức mỹ nhân, hắn chỉ kinh ngạc võ công của nữ tử này, dĩ nhiên có thể tiếp cận hắn mà không bị hắn phát hiện, mà nàng đúng là nữ tử vẫn bám theo hắn.

Hắn đột nhiên nhớ tới đồ nhi Đa Đa từng nói, trên giang hồ có nữ tử võ công cao cường, thường bắt những thiếu niên tuổi trẻ tuấn tú nảy sinh ý đồ dâm dục. Bản thân hắn tuy rằng không còn trẻ, nhưng vẫn là một mỹ nhân [Đa Đa không phải thường gọi hắn là mỹ nhân sư phụ sao], mà hiện tại sắc trời đã tối, nơi này hẻo lánh, không thấy dấu chân người, chẳng phải đúng là địa điểm, thời điểm thuận lợi cho nàng làm chuyện xấu? Không chừng hắn lạc đường đến đây, chính là do nàng giở trò quỷ.

Nghĩ như vậy, Tư Đồ Trường Nhạc then quá thành giận, không khỏi chửi ầm lên: “Nữ sắc ma này, dám nảy sinh ý niệm xấu xa. Tư Đồ Trường Nhạc ta là người thế nào, sao có thể để cho người đạt được ý đồ!”

Thi Tiểu Tiểu như rơi vào trong mộng, hai mươi năm qua nàng rất ít rời khỏi Y Nhân cốc, cơ hội cùng người khác nói chuyện cũng không nhiều, đừng nói đến việc cãi nhau. Nàng không rõ Tư Đồ Trường Nhạc đang tức giận cái gì, nhưng mơ hồ biết hẳn đang tức giận với mình, chẳng lẽ thật sự là quấy rầy hắn tìm đồ?

“Ta, ta chỉ là muốn giúp...giúp người.....” Giọng nói của Thi Tiểu Tiểu càng nhỏ.

“Giúp? Loại chuyện này sao có thể nói ‘giúp’?”

“Ta thấy người tìm đã lâu rồi mà vẫn chưa tìm được.....” Thì ra một chuyện như thế mà nàng cũng không giúp được, Thi Tiểu Tiểu nghĩ thế không khỏi có chút khổ sở.

“Người, người đừng bày ra bộ dạng này, cũng không phải ta khi dễ người.” Nhìn dáng vẻ ủy khuất của nàng, Tư Đồ Trường Nhạc lại không thể nào làm bộ hung ác được nữa, “Sao người lại cảm thấy ta đang tìm đồ vật?”

Nữ tử không quá giống nữ sắc ma trong miệng Đa Đa, hẳn cảm thấy hai người này hình như có hiểu lầm gì đó.

“Người ở chỗ này loanh quanh vài vòng cũng không chịu rời đi, không phải là đang tìm đồ sao?”

Tư Đồ Trường Nhạc cảm thấy mồ hôi trên trán càng nhiều, thì ra hẳn vẫn đi lòng vòng ở đây. Nhưng đương nhiên hẳn không thể thừa nhận mình lạc đường.

“Đúng vậy, đúng vậy, ta đang tìm một vật. Nhưng tại sao người lại đi theo ta?” Nghĩ vậy, Tư Đồ Trường Nhạc cảm thấy hợp tình hợp lý hơn.

“Ta, ta muốn đi Hoài Cát, nhưng không biết đường đến đó, cho nên.....” Thi Tiểu Tiểu nói xong, mặt đỏ lên.

Thì ra thật sự là hiểu lầm, Tư Đồ Trường Nhạc nhẹ nhàng thở ra, “Ta cũng không nhận được đường, một đường đi đều phải hỏi thăm, nếu cô nương ngại phiền toái.....”

“Sẽ không, sẽ không, dọc đường đi ta cũng đều phải hỏi thăm, đã thành thói quen.”

Không biết vì sao, Thi Tiểu Tiểu rất sợ nam tử này bỏ nàng ở lại, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, mặt lại đỏ.

Trong lòng Tư Đồ Trường Nhạc vui vẻ, xem ra cảm giác phương hướng của nữ tử này tốt hơn hẳn, dọc đường đi đều hỏi thăm mà vẫn không đi nhầm, vừa rồi còn nhìn ra được hắc đang đi lòng vòng, chung đường với nàng có lẽ sẽ không bị lạc. Lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng, cảm thấy thật dễ nhìn.

Lập tức hai người giới thiệu với nhau. Thi Tiểu Tiểu kinh hỉ phát hiện ra nam tử này chính là “Ngọc diện thần y” nổi tiếng thiên hạ, trong lòng không khỏi thêm vài phần hảo cảm. Tư Đồ Trường Nhạc cũng kinh ngạc khi biết nữ tử chính là truyền nhân của Thi gia ở Y Nhân cốc.

Thừa dịp sắc trời chưa quá tối, hai người vội vàng quay trở lại đường chính. Tư Đồ Trường Nhạc tất nhiên rất khách khí để cho Thi Tiểu Tiểu đi ở phía trước, giấu giếm dấu vết để cho nàng làm người dẫn đường. Thi Tiểu Tiểu tuy rằng lần đầu tiên vào cánh rừng này, nhưng trí nhớ của nàng rất tốt, cho nên có thể thuận lợi giúp hai người ra khỏi cánh rừng. Trong lòng Tư Đồ Trường Nhạc lại càng mừng rỡ.

Dọc đường đi sau đó, Tư Đồ Trường Nhạc đưa bản đồ cho Thi Tiểu Tiểu, những nơi không rõ lắm sẽ để nàng đi hỏi đường. Hắn nói với Thi Tiểu Tiểu, nữ tử hỏi đường so với nam tử dễ dàng hơn, hơn nữa có thể rèn luyện kỹ năng nói chuyện với người khác cho nàng. Đương nhiên, cũng có những lúc Tư Đồ Trường Nhạc tự cho là đúng đi nhầm đường, hắn lại nói với Thi Tiểu Tiểu là đang khảo nghiệm năng lực nhận đường của nàng.

Đối với tất cả những chuyện này, Thi Tiểu Tiểu không hề nghi ngờ. Phải biết rằng người trong Thi gia phần lớn đều có tính cách quái dị, chỉ ham thích nghiên cứu y thuật, hàng năm đều ở trong Y Nhân trong cốc, trừ những chuyện gì liên quan đến y thuật, nếu không sẽ không tiếp xúc với người ngoài, ngay cả người trong nhà đều hiếm khi gặp nhau. Bởi vậy Thi Tiểu Tiểu làm sao có thể hiểu được chiêu trò của Tư Đồ Trường Nhạc, thực sự cho rằng hắn lo nghĩ cho mình, hơn nữa dọc đường đi Tư Đồ Trường Nhạc cùng nàng nói những chuyện thú vị trong lúc hành nghề y, cũng cùng nàng thảo luận những vấn đề có liên quan đến y thuật, hai người đều vô cùng vui vẻ.

Đặc biệt là khi Tư Đồ Trường Nhạc nói đến lý tưởng hành y của mình: vừa cứu sống người, lại có thể trong những cơn bệnh hoạn thực tế tìm được y thuật đột phá, mà không câu nệ sách vở hoặc là kỹ thuật chuyên môn. Những lời này nếu để cho những người khác của Thi gia nghe được, nhất định sẽ xảy ra tranh luận. Bởi vì những lời này tương phản với chủ trương của Thi gia. Thi gia xem bệnh, chỉ chữa những bệnh có tính khiêu chiến, bệnh bình thường không được để vào trong mắt bọn họ, cho dù là quý tộc hoàng thân quốc thích. Nếu vì quý tộc mà xem bệnh như Tư Đồ Trường Nhạc cũng sẽ bị bọn họ châm chọc cho là chữa bệnh vì quyền quý.

Nhưng Thi Tiểu Tiểu thiên tính thuần lương, ý nghĩ cũng không cực đoan giống những người khác. Nàng nghĩ những người phú quý cũng có thể sinh bệnh, sao có thể nói xem bệnh cho bọn họ là muốn leo lên quyền quý. Hơn nữa dọc đường đi, phàm là đụng tới người cần chữa bệnh, vô luận sang hèn, nặng nhẹ, Tư Đồ Trường Nhạc đều đáp ứng, nàng cũng ở một bên giúp đỡ, tự mình trải nghiệm bệnh thực tế so với việc vui đùa nghiên cứu trong phòng hoàn toàn không giống nhau, trong lòng cũng dần dần nảy sinh ý niệm hành y thiên hạ. Lại quay đầu nhìn Tư Đồ Trường Nhạc mặc dù đi đường xa mệt nhọc nhưng vẫn sải bước tiêu sái, nghĩ nếu có thể cùng hần mãi như thế này thì thật tốt, nghĩ xong lại bất giác lại đỏ mặt.

Tư Đồ Trường Nhạc đương nhiên không biết tâm sự của nữ hài tử, nhưng dọc đường này hần cũng vui vẻ thoải mái. Lúc trước nếu chung đường với sư phụ, hần chỉ bị dạy dỗ; chung đường với đồ đệ, căn bản hần không có cơ hội xen mồm; chung đường với đồ tôn, tuy rằng có thể nói hết mình, nhưng đối với khuôn mặt lạnh băng trước sau như một của Tử Duyệt, là ai thì cũng không còn hứng thú; những người khác thì đều cung kính hần như thần, nào dám nói chuyện tán gẫu với hần. Giống như

hiện tại, vừa không cần lo lắng tìm không thấy đường, lại có người
nguyện ý trò chuyện với hẳn, có người bạn như thế, sao có thể không
vui vẻ thoải mái.

Phiên ngoại: Mỹ nhân mất đi tiên tử

Thi Tiểu Tiểu cảm thấy tim mình như tan nát

Tư Đồ Trường Nhạc cùng Thi Tiểu Tiểu một đường bình an vô sự đến được Hoài Cát.

Lần này Thi Tiểu Tiểu đến Hoài Cát là vì muốn mua một số dược liệu chỉ có ở Lăng Quốc. Những chuyện ra ngoài mua thuốc này vốn là của hạ nhân, nhưng Thi Tiểu Tiểu đã chán ghét cuộc sống suốt ngày ở trong cốc, muốn mượn cơ hội này để xem thế giới bên ngoài, cũng tìm hiểu thêm về y thuật của Lăng Quốc, cho nên chủ động xin đi.

Tuy nói Tư Đồ Trường Nhạc bắt nạt Thi Tiểu Tiểu không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, dọc đường đi chiếm của nàng không ít tiện nghi, nhưng trừ lần đó ra, hẳn đối với Thi Tiểu Tiểu cũng coi là săn sóc cẩn thận. Ví dụ như chuyện mua thuốc, hiểu biết của hắn đối với dược liệu

của Lăng Quốc tất nhiên hơn xa Thi Tiểu Tiểu, cho nên giúp đỡ nàng chọn lựa, mặc cả, khuôn vác, khiến Thi Tiểu Tiểu cảm động không thôi.

Mua xong được liệu, cũng chính là lúc hai người chia tay, nhưng trong lòng hai người đều không đành.

Tuy rằng người Thi gia rất đông, nhưng tình cảm lại không mặn nồng, đều có thói quen đối đãi với nhau đạm bạc, đâu có ân cần chăm sóc, nói chuyện trời đất giống như Tư Đồ Trường Nhạc, hướng chi còn là một ngọc diện thần y văn võ song toàn, y thuật cao siêu như thế, Thi Tiểu Tiểu cứ như vậy mà lọt vào lưới tình.

Tư Đồ Trường Nhạc cũng là lần đầu tiên có cuộc hành trình vui vẻ như vậy, cứ nghĩ đến chuyện sau này không còn gặp lại, nhất là đoạn đường từ Hoài Cát đến Lâm An phải hành tẩu một mình, trong lòng đột nhiên lại cảm thấy khó chịu. Nghĩ nếu Thi Tiểu Tiểu có thể theo hắn đến Lâm An thì tốt rồi, nhưng phải nói như thế nào? Quyết không thể để nàng biết hắn không tìm thấy đường.

Tư Đồ Trường Nhạc văn võ song toàn không phải là thối phồng, hắn nói với Thi Tiểu Tiểu mình có một người bệnh ở Lâm An, bệnh tình không bình thường, hắn đang muốn đến thăm bệnh, nếu nàng hứng thú có thể đi theo hắn. Thật ra kẻ kia đã sớm khỏi hắn, có điều Tư Đồ Trường Nhạc nghĩ nếu hắn kiên quyết đến đó, người nhà kia chắc sẽ

không ngăn cản. Nhưng hắn không ngờ, lần “lừa gạt” này lại khiến cho cuộc sống hôn nhân sau này của hắn gặp nhiều đau khổ, đương nhiên đây là nói chuyện sau này, không nói rõ ở chỗ này.

Thi Tiểu Tiểu đang không biết phải làm gì để giữ người ở lại, nghe Tư Đồ Trường Nhạc mời, ngoại trừ cao hứng vẫn chỉ là cao hứng, lập tức quyết định cùng Tư Đồ Trường Nhạc đi thành Lâm An.

Bởi vì có thêm được liệu, Thi Tiểu Tiểu định thuê một chiếc xe ngựa, nhưng Tư Đồ Trường Nhạc lại nói đi đường mới có thể thưởng thức được phong cảnh, còn giúp nàng san sẻ hành lý, Thi Tiểu Tiểu lại cảm động không thôi. Nàng nào biết Tư Đồ Trường Nhạc bởi vì mù đường cho nên không muốn ngồi xe ngựa, khi hắn ngồi xuống xe ngựa thì đầu vầng mắt hoa, nôn mửa không ngừng. Đồ nhi Đa Đa đối với bệnh này của hắn thì rất hiểu biết, nói cái đó gọi là say xe, không có thuốc trị. Đa Đa từng cảm thán vỗ bờ vai của hắn nói: “Sư phụ a, ngài đúng là một người số khổ!”

Lần thứ hai chung đường mà đi này, quan hệ của hai người càng tiến thêm một tầng nữa, trò chuyện cũng càng ngày càng nhiều lên, không phải là Tư Đồ Trường Nhạc nói một mình nữa, Thi Tiểu Tiểu đã dần dần thoải mái hơn, kể cho Tư Đồ Trường Nhạc nghe những chuyện của bản thân mình.

Nói chuyện một hồi, đề tài lại chuyển tới đồ đệ Kim Đa Đa của Tư Đồ Trường Nhạc. Bởi vì Tư Đồ Trường Nhạc nói lần này đi đến kinh thành Lăng Quốc là muốn thăm một nữ tử tên là Đa Đa.

Hắn đương nhiên không dám nói Đa Đa là đệ tử của hắn, sư phụ đại nhân đã nhấn mạnh, nói quyết không thể đánh mất mặt mũi Huyền Thiên Tông. Thật ra hắn biết, sư phụ tuy rằng oán trách Đa Đa không có thiên phú học võ, nhưng lại lo lắng Huyền Thiên Tông cây to phải hứng nhiều gió, sẽ mang lại phiền toái cho Đa Đa, vì thế thừa nhận với bên ngoài truyền nhân của Huyền Thiên Tông Quân Tử Duyệt.

Thi Tiểu Tiểu đương nhiên không biết khúc mắc này, nàng nghe thấy Tư Đồ Trường Nhạc liên tục nhắc đến một nữ tử, trong lòng không khỏi có chút chua xót.

“Bộ dạng của Đa Đa cô nương nhất định rất xinh đẹp?”

“Đa Đa nhà ta mặc dù không phải quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là một giai nhân thanh tú,” May mắn hắn chưa từng nhìn thấy khuôn mặt hoá trang của Đa Đa. “Hơn nữa lại là thiên kim danh môn, có kiến thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu hiền lành.”

Hắn căn bản không dám tưởng tượng một Đa Đa ôn nhu hiền lành sẽ như thế nào.

“Nghe Tư Đồ đại ca nói thế, này Đa Đa cô nương hình như hiểu biết rất nhiều.”

“Đó là tất nhiên! Đa Đa nhà ta tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất có bản lĩnh.”

“Tay nghề thêu thùa của Đa Đa nhà ta còn rất được, có thể thêu phong cảnh Lăng Quốc vào một bức bản đồ.”

Đó chính là bức bản đồ sống còn của hắn.

“Đa Đa nhà ta còn nấu ăn rất giỏi, có những đồ ăn chỉ sợ Hoàng Thượng cũng chưa từng được ăn.”

Cái này cũng không phải thổi phồng, vừa nghĩ đến những món ăn của Đa Đa nấu, nước miếng của Tư Đồ Trường Nhạc lại chảy ra.

“Đa Đa có võ công xuất chúng, hơn nữa khinh công, không hề kém cạnh Quân Tử Duyệt.” Ai, nha đầu kia đúng là có năng khiến bỏ chạy trời cho.

“Đa Đa nhà ta văn chương không tệ, ngâm thơ vẽ tranh cũng không phải chỉ biết nói chơi.”

“Đa Đa nhà ta còn tinh thông âm luật, nghe nàng ca hát quả nhiên như rơi vào chốn thần tiên.” Hừ, cả ngày chỉ biết ca ca hát hát, không có chí tiến thủ.

Đồ nhi Đa Đa của Tư Đồ Trường Nhạc thực sự tốt như vậy sao? Đương nhiên không phải! Chỉ là Đa Đa thường nói trò giỏi hơn thầy mà mới chính là một người thầy giỏi, mặc dù hẳn không thể mở miệng thừa nhận Đa Đa chính là đồ nhi của mình, nhưng là quyết không thể thừa nhận đồ nhi của hẳn là một người ham ăn lười làm. Huống chi hiện tại đã coi Đa Đa như nữ nhi của mình, nữ nhi cho dù có xấu, cũng phải nói đẹp.

Thi Tiểu Tiểu nhìn bộ dạng vui vẻ của Tư Đồ Trường Nhạc khi nhắc đến Đa Đa cô nương, trong lòng càng thêm chua xót. Nhưng quả thật nàng không thể so với người ta. Nàng chỉ biết châm cứu trên thân người, không biết châm cứu trên tơ lụa; nàng chỉ biết sắc thuốc, không biết nấu cơm; nàng chỉ biết viết phương thuốc, không biết làm thơ; võ công của nàng mặc dù không tồi, nhưng Đa Đa cô nương nhất định rất tốt; khi cùng người ta nói chuyện mặt nàng đã đỏ, đừng nói đến chuyện mở miệng ca hát.....

“Tình cảm của Tư Đồ đại ca và Đa Đa cô nương nhất định rất tốt?”

“Đó là đương nhiên! Nàng chính là bảo bối.....”

Tư Đồ Trường Nhạc kịp thời nuốt xuống hai chữ “đồ đệ”, “Ta là mỹ nhân của nàng.....” hai chữ “sư phụ” cũng không thể nói, “Ha ha, tóm lại tình cảm của hai chúng ta thật sự tốt.”

“Như thế Tư Đồ đại ca nhất định không muốn Đa Đa cô nương gặp những người khác đúng không?” Thi Tiểu Tiểu cảm thấy nếu là sự thật tim của nàng sẽ nát.

“Ai, đúng vậy, vừa nghĩ đến chuyện nàng sẽ gả cho một nam nhân khác, trong lòng ta lại cảm thấy khổ sở. Nhưng..... ai.....”

Tư Đồ Trường Nhạc muốn nói là “nhưng con gái lớn không thể giữ trong nhà”.

Thi Tiểu Tiểu cảm thấy tim mình như nát thật sự. Nàng đâu biết lời nói của Tư Đồ Trường Nhạc là muốn nói đến tình cảnh phụ thân gả con gái, nghĩ Đa Đa cô nương này chính là người trong lòng của Tư Đồ Trường Nhạc, hai người dường như có lực cản gì. Chốc lát đau khổ cho mình, lại đau khổ cho Tư Đồ Trường Nhạc, lát sau trầm mặc không ít. Tư Đồ Trường Nhạc nghĩ là nàng nhớ nhà, cho nên cũng không để ý nhiều.

Cứ như thế, hai người đi đến thành Lâm An, không lạc đường, không quanh co, không cần nói cũng có thể biết Tư Đồ Trường Nhạc vui vẻ thế nào. Thấy hân vui vẻ, Thi Tiểu Tiểu bất giác vui vẻ theo.

Tư Đồ Trường Nhạc cũng thật sự dẫn Thi Tiểu Tiểu đến thăm người bệnh cũ kia, khiến cho người nhà kia hoảng sợ, nghĩ rằng bệnh tình tái phát.

Sau đó, chính là chia lìa.

Đã đến Lâm An, Tư Đồ Trường Nhạc không còn lý do gì để giữ Thi Tiểu Tiểu ở lại nữa, Thi Tiểu Tiểu cũng là lần đầu tiên rời nhà xa như vậy, cho nên không dám tiếp tục trì hoãn.

Tư Đồ Trường Nhạc biết chính mình có lợi dùng Thi Tiểu Tiểu để đến được đây, bây giờ lại để một mình nàng trở về Tây Xương Quốc, trong lòng có chút băn khoăn, cho nên mấy ngày này cố ý dẫn Thi Tiểu Tiểu đi dạo quanh thành Lâm An.

Tâm vốn đã chết của Thi Tiểu Tiểu lại vì sự quan tâm của Tư Đồ Trường Nhạc mà sống lại, nhưng chia lìa là khó tránh khỏi, cho nên chỉ hy vọng có thể ở cùng Tư Đồ Trường Nhạc thêm vài ngày nữa, buổi tối cũng không nhịn được mà muốn đi tìm hân trò chuyện.

Tối nay Thi Tiểu Tiểu đi đến phòng của Tư Đồ Trường Nhạc tìm hân, định nói cho hân chuyện đã quyết định trở về nước.

Cửa phòng Tư Đồ Trường Nhạc không đóng, nhưng người cũng không có ở bên trong. Trên giường loạn quăng vài bộ quần áo, đúng là quần áo mặc ban ngày của hắn, xem ra là vừa thay, nhưng chưa kịp thu lại.

Thi Tiểu Tiểu cười cười, bắt đầu thay hắn thu dọn. Trong lúc gấp quần áo, đột nhiên lại có một miếng vải rơi ra.

Từ sau khi vào đến Lâm An, nàng vài lần bắt gặp Tư Đồ Trường Nhạc cẩn thận quan sát miếng vải này, rồi sau đó lại tỉ mỉ gấp lại để trong ngực, như là bảo bối. Hiện tại để ở trên giường, xem ra là khi thay quần áo quên không thu lại.

Đây rốt cuộc là thứ gì mà lại khiến Tư Đồ đại ca coi như bảo bối? Thi Tiểu Tiểu lập tức quan tâm hơn, nàng buông quần áo trong tay, mở mảnh vải kia ra.

Thì ra là một bức tranh thêu tay, thoạt nhìn có vẻ giống bản đồ, nhưng mặt trên đánh dấu khiến cho người ta xem không hiểu lắm. Tuy rằng khả năng nữ công của nàng không phải tốt lắm, nhưng cũng nhìn ra được bức tranh thêu này không phải là hàng cao cấp. Thế vì sao Tư Đồ đại ca lại coi trọng như thế?

Khi nhìn xuống góc phải bức thêu, nàng hiểu được, nơi đó thêu hai chữ — Đa Đa!

Thì ra đây là vật Đa Đa cô nương đưa cho Tư Đồ đại ca. Thi Tiểu Tiểu biết được phong tục nữ tử thường đưa tranh thêu cho tình lang, cái này nhất định tin vật đính ước của Đa Đa cô nương cùng Tư Đồ đại ca.

Nhìn đi nhìn lại, trên tranh thêu còn có hai hàng chữ, không phải thêu, mà là dùng bút viết.

“Tấm bản đồ này thuộc sở hữu của Tư Đồ Trường Nhạc của Huyền Thiên Tông, nếu có người nhặt được xin trả lại.”

Tư Đồ đại ca coi trọng vật này của Đa Đa cô nương như thế, mỗi ngày đều nhét ở trong ngực lo lắng sẽ đánh mất, còn cố ý viết những lời này. Thi Tiểu Tiểu nghĩ đến đây, trong lòng tràn ngập chua xót.

“Tiểu Tiểu, là người sao?”

Thi Tiểu Tiểu căng thẳng, vội vàng nhét thứ kia vào trong lòng, xoay người nhìn lại, là Tư Đồ Trường Nhạc.

“Thì ra người ở chỗ này, ta còn đi đến phòng người tìm.”

“Tư Đồ đại ca, ta, ta.....” Thi Tiểu Tiểu hơi chột dạ.

Tư Đồ Trường Nhạc nhìn quần áo trên giường, ngượng ngùng gãi đầu, “Lại phiền Tiểu Tiểu giúp ta thu dọn.”

“Không, không có gì. Tư Đồ đại ca, hôm nay ta đến, là muốn nói cho người, ngày mai ta sẽ trở về.”

“A? Ngày mai sẽ rời đi?”

Mặc dù biết Thi Tiểu Tiểu nhất định phải trở về, nhưng nghe thấy nàng chính miệng nói phải đi, trong lòng Tư Đồ Trường Nhạc vẫn có chút cảm giác khác thường. “Thế ngày mai để Tư Đồ đại ca cùng người đi dạo, mua vài thứ cho người trong nhà.”

“Được!”

Thi Tiểu Tiểu bị kích động trở lại trong phòng, lúc này mới nhớ ra vừa rồi quên không đem bức tranh thêu kia trả lại. Vậy phải làm sao bây giờ? Hiện tại mang trả, không phải là nói cho Tư Đồ Trường Nhạc chính mình trộm đồ sao; nếu như giữ lại, bị Tư Đồ Trường Nhạc phát hiện cũng sẽ trách cứ nàng.

Thi Tiểu Tiểu nắm bức tranh thêu kia ở trong tay, trong lòng không khỏi có chút oán hận, vừa oán hận chủ nhân của nó đoạt mất tâm Tư Đồ đại ca, lại oán hận nó làm hại chính mình rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Thi Tiểu Tiểu vốn không phải người lòng dạ hẹp hòi, nhưng đồ kỹ thật dễ dàng khiến cho người ta u mê. Trong cơn tức giận nàng lại đem bức tranh thêu kia ném ra ngoài cửa sổ, nghĩ rằng chỉ cần ta không nói, Tư Đồ đại ca cũng không biết là ta lấy, hiện tại vật không ở trên tay ta, chuyện cũng sẽ không liên quan đến ta.

Đến ngày thứ hai, Tư Đồ Trường Nhạc vẫn chưa phát hiện đã đánh mất thứ gì, vẫn vô cùng cao hứng dẫn Thi Tiểu Tiểu đi dạo phố. Đêm trước Thi Tiểu Tiểu ngủ không ngon giấc, mơ thấy Tư Đồ Trường Nhạc chỉ trích nàng là kẻ trộm. Vì thế Tư Đồ Trường Nhạc đối với nàng càng tốt, nàng càng cảm thấy khổ sở. Nghĩ lát nữa trở về khách sạn phải tìm lại bức tranh thêu, nhận lỗi với Tư Đồ đại ca.

Trở lại khách sạn, Thi Tiểu Tiểu tìm vài vòng bên ngoài cửa sổ của mình cũng không thấy đồ đâu, nghĩ rằng có thể có người nào đó nhặt được đem trả lại Tư Đồ Trường Nhạc rồi hay không.

Nàng bất an đi đến phòng Tư Đồ Trường Nhạc, chợt nghe thấy bên trong có tiếng kêu.

“Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu! Bản đồ của ta không thấy! Bản đồ của ta không thấy nữa!”

Tư Đồ Trường Nhạc vừa thấy Thi Tiểu Tiểu lập tức hô to gọi nhỏ, không để ý gì đến phong độ.

“Bản đồ?” Thi Tiểu Tiểu lập tức phản ứng lại, biết được hẳn đang nói bức tranh thêu kia, thì ra đó thật sự là bản đồ.

“Ta không tìm thấy! Ngày hôm qua vẫn còn, nhưng bây giờ lại tìm không thấy! Làm sao đây? Ta đi gặp Đa Đa thế nào được!”

Nghĩ đến cảnh đường dài phía trước không có bản đồ, Tư Đồ Trường Nhạc có cảm giác khóc không ra nước mắt.

“Bản đồ đó rất quan trọng sao? Đa Đa cô nương..... nhất định sẽ rất tức giận phải không?”

Nhìn thấy bộ dạng này của Tư Đồ Trường Nhạc, Thi Tiểu Tiểu cảm thấy chuyện mình làm quả thật đáng xấu hổ.

“Đương nhiên là rất quan trọng! Không có nó sao ta có thể sống được đây?”

Có thể dựa vào bản thân mình thuận lợi đi tới kinh thành, chuyện này đối với người khác rất đơn giản, nhưng lại là chuyện khiến hấn cảm thấy vô cùng kiêu ngạo. Huống chi năm đó Đa Đa tròng một đôi mắt đỏ, nâng tay đầy lỗ kim châm nói với hấn: “Mỹ nhân sư phụ, đây là bức tranh thêu thành công đầu tiên của Đa Đa, người phải bảo quản thật cẩn thận, nếu không, hắc hắc.....”

Vừa nghĩ đến nụ cười lạnh của đồ nhi ngày đó, hấn lập tức cảm thấy cả người run run.

Cảm giác tội lỗi trong lòng Thi Tiểu Tiểu càng lúc càng đậm, cảm thấy nếu tiếp tục dấu giếm thì nghiệp chướng càng thêm nặng nề.

“Tư Đồ đại ca, ta, ta..... bản đồ của ngươi là bị ta..... đánh mất.”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi, ngươi vì sao phải quăng bản đồ của ta đi?”

“Ta, ta.....” Thi Tiểu Tiểu không biết nên nói thế nào, nàng không thể nói là bởi vì mình ghen tỵ Tư Đồ Trường Nhạc coi trọng Đa Đa được.

“Người, người..... quãng đồ của người khác cũng phải hỏi trước nha! Quãng đi chỗ nào rồi?”

“Ta đã đi tìm, nhưng..... không tìm thấy.” Nước mắt của Thi Tiểu Tiểu cũng đã chảy ra.

Thấy nàng như vậy, Tư Đồ Trường Nhạc cũng không muốn trách cứ nàng nữa, nhưng tức giận trong lòng vẫn chưa tan biến được, chỉ giận dỗi ngồi ở trên giường, cũng không nhìn nàng.

Thi Tiểu Tiểu nghĩ hiện tại chuyện lo lắng Tư Đồ Trường Nhạc nhất định là phải giải thích với Đa Đa cô nương như thế nào, nếu là lỗi của nàng, nên để nàng gánh vác.

“Tư Đồ đại ca, hãy cho ta theo người đến kinh thành, ta sẽ giải thích với Đa Đa cô nương.”

Chỉ cần Đa Đa cô nương không tức giận Tư Đồ đại ca, Tư Đồ đại ca cũng sẽ không tức giận với nàng.

Tư Đồ Trường Nhạc nghe vậy sửng sốt, “Người theo ta đi đến kinh thành?”

“Đúng vậy! Ta sẽ nói với Đa Đa cô nương tất cả đều là lỗi của ta, không liên quan đến Tư Đồ đại ca.”

Tư Đồ Trường Nhạc nghĩ nghĩ, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là làm thế nào để đến được kinh thành, nếu nàng nguyện ý đi cùng, sẽ không cần lo lạc đường nữa, về phần Đa Đa, đến rồi nói sau. Trong lòng không còn nóng nảy nữa, nhưng thể diện vẫn không thể vứt được.

“Đây là tự người nói, không phải ta bức người. Sau khi đến kinh thành ta sẽ không lo cho người nữa, tự người phải trở về Tây Xương Quốc.”

“Được! Được!” Thi Tiểu Tiểu thấy mình có cơ hội nhận lỗi, cao hứng gật đầu.

Hai người lại hợp tác ra đi, nhưng không khí lại hoàn toàn không giống lúc trước. Thi Tiểu Tiểu mang theo cảm giác áy náy, nghỉ trọ dò đường đều là người xông lên đầu tiên. Tư Đồ Trường Nhạc giống như đại lão gia, đương nhiên an nhàn hưởng thụ, tỉnh thoảng còn tỏ ra sắc mặt không vui. Tự nhiên sẽ không có hứng thú du sơn ngoạn thủy, rất nhanh đã đến được kinh thành.

Buổi tối, Thi Tiểu Tiểu đưa Tư Đồ Trường Nhạc đến một tòa nhà to lớn, đây là nhà mới của Đa Đa cô nương [trên thực tế là Tư Đồ Trường Nhạc lấy lý do không biết đường để Thi Tiểu Tiểu đưa tới]. Nhìn nhà cao cửa rộng, Thi Tiểu Tiểu cảm thấy mình cùng Đa Đa cô nương đúng là khác nhau một trời một vực.

“Tư Đồ đại ca, thật sự không cần Tiểu Tiểu cùng người đi vào đó sao?” Thi Tiểu Tiểu nhìn bóng dáng phía trước.

“Đúng thế, Đa Đa thấy người sẽ tức giận.”

Đây là hấn suy nghĩ cho nàng. Nha đầu Đa Đa kia là người lòng dạ hẹp hòi, từng bắt hấn thể ngoại trừ sư nương tương lai không được phép đối xử tốt với bất cứ nữ nhân nào, đến lúc đó nếu nàng thật sự trách cứ Tiểu Tiểu, hấn sao có thể giúp a.

Một người đến, chỉ phải mặt dày nghe nàng lải nhải vài câu, dù sao cũng đã thành thói quen. Có điều rất có khả năng không có điếm tâm ăn.

“Người về khách sạn trước đi, chờ ta đến gặp Đa Đa sau đó sẽ đến tìm người.”

Tư Đồ Trường Nhạc nghĩ dọc đường đi này chính mình cũng hơi quá đáng, trong lòng có chút băn khoăn.

Không có người trả lời, Tư Đồ Trường Nhạc quay đầu lại, phía sau đã không còn bóng người.

Không ngờ Đa Đa chưa từng biết làm thơ lại muốn tham gia thi hội hoàng gia, còn khêu đèn thức đêm học, nói đây “Lâm trận lau thương, không sáng cũng quang”, những bài thơ này đều là thượng phẩm, xem qua đã biết không phải nàng làm. Không biết là có âm mưu gì.

Đa Đa đối với chuyện hấn đánh mất bản đồ cũng không oán giận, chỉ là ngạc nhiên sao hấn có thể tìm được đường về. Hấn nói là gặp được bằng hữu cùng đường. “Vậy là tốt rồi, vật là chết, người là sống, người mới là quan trọng nhất.” Lời nói của Đa Đa khiến trong lòng hấn hô vang.

Ngày thứ hai, hấn vô cùng cao hứng đi đến khách sạn tìm Thi Tiểu Tiểu, định dẫn nàng đi thăm thú kinh thành Lăng Quốc. Nhưng trong phòng không có bóng người. Tiểu nhị khách sạn cho hấn thư mà Thi Tiểu Tiểu lưu lại, trong thư nói nàng nhất định sẽ tìm được bản đồ cũng sẽ tự mình trả lại cho hấn.

“Nữ nhân ngu ngốc này! Đánh mất rồi thì thôi, còn tìm cái gì nữa!”

Nhìn gian phòng trống rỗng, Tư Đồ Trường Nhạc cảm thấy lòng mình cũng trống rỗng.

Thì ra Đa Đa tham gia thi hội là vì một nam tử. Hắc có chút khổ sở, bởi vì nam tử kia căn bản không xứng với Đa Đa, còn dám ghét bỏ nàng.

May mà đồ nhi của hắc không bị đả kích.

“Đồ nhi buồn là tại sao lúc trước lại có thể để ý hắc? Mỹ nhân sư phụ, người nói xem lúc đó có phải đồ nhi choáng váng hay không?”

“Không ngốc một lần, người làm sao có thể biết được người đang chờ người thế nào?”

Tư Đồ Trường Nhạc cũng không tại sao lại nói ra những lời này.

“ Hắc hắc, sư phụ có kinh nghiệm như vậy, không phải cũng đang đợi ai chứ?”

Tư Đồ Trường Nhạc ngẩn người, hắn đang đợi ai? Nữ tử nhát gan thường đi theo sau hắn, hắn như nghe thấy có người gọi: “Tư Đồ đại ca, đợi ta với!”.....

“Người, người nói bậy bạ cái gì đó! Sao ta phải đợi nàng chứ!”

Hắn cứ nhiên lại bỏ chạy trốn chết trước mặt Đa Đa.

Thật ra hắn đúng là đang nghĩ đến nàng, nghĩ đến nụ cười của nàng, nàng cười rộ lên luôn ngượng ngùng, nhưng không phải nụ cười rụt rè của tiểu thư khuê các, cũng không phải nụ cười khoe toàn bộ răng như Đa Đa, mà là đơn giản chỉ vì hắn mà cười.

Hắn thừa nhận, hắn đang đợi nàng, nhưng phải đợi đến khi nào? Đến khi nàng tìm được bản đồ?

Quên đi, núi không đến chỗ ta, ta liền đi lên núi.

Phiên ngoại: Miêu Mễ nhà ta

Miêu mễ nhà ta là ai?

Ta tên là Long Thành Bích, năm nay mười lăm tuổi, ta được sinh ra vào năm Tường Thụy thứ tư, thật ra năm nay là mười sáu tuổi, nhưng Miêu Mễ nhà ta nói cái gì mà tuổi thực tuổi mụ, tóm lại, vài huynh đệ tỷ muội nhà ta đều kém hài tử nhà khác một tuổi.

Phụ thân ta mười lăm tuổi tòng quân, mười tám tuổi đã được tiên đế phong làm đại tướng quân, ta hy vọng chính mình cũng có thể giống như phụ thân, nếu không phải Miêu Mễ nhà ta kiên quyết, năm ngoái ta đã có thể theo phụ thân xuất chinh. Muốn trong hai năm lập được quân công, đúng là không dễ dàng.

Phụ thân không chỉ là đại tướng quân, còn là Tĩnh Nam Hầu. Đó vốn là tước vị của gia gia, nhưng hai năm trước gia gia tuyên bố truyền lại tước vị cho phụ thân, sau đó người và nãi nãi cùng nhau đi hưởng tuần

trắng mặt. Việc này ngay cả Hoàng Thượng đều kinh động, bởi vì nãi nãi là Hoàng cô của Hoàng Thượng, nữ nhi hoàng gia của các đời trước chưa có người nào du đang ở bên ngoài cả.

Miêu Mễ nhà ta vẫn luôn hối hận, “Ta từng nói với gia gia của con hưởng tuần trăng mật chính là biện pháp tốt nhất để là tăng tiến cảm tình phu thê, nhưng ta muốn ta cùng với lão công nha! Hiện tại bản thân không đi được không nói làm gì, còn bị Hoàng Thượng trách cứ, nói ta làm hỏng Đại Trưởng công chúa.”

Ta có một muội muội và hai đệ đệ.

Muội muội Lộng Ngọc, năm nay mười một tuổi, là đàn chủ duy nhất của phủ Tĩnh Nam Hầu.

Lộng Ngọc không mang họ Long, mà mang họ kim, là họ của Miêu Mễ. Người ngoài nghĩ phủ Tĩnh Nam Hầu trọng nam khinh nữ, không cho nữ nhi theo họ Long. Thật ra Lộng Ngọc mới là đứa nhỏ được sủng ái nhất trong phủ, nàng mang họ Kim bởi vì Miêu Mễ nhà ta muốn có nữ nhi cùng họ với mình.

Vì điều này, lúc trước Miêu Mễ treo rất nhiều mỹ nhân đồ trong phòng, tuy rằng ta khi đó mới ba tuổi, nhưng những ký ức lúc đó vẫn còn nguyên xi, cho nên hiện tại ta nhìn mỹ nhân đồ sẽ không huyết sáo giống Thiệu Vũ, cũng không đỏ mặt giống Trích Tinh.

Lộng Ngọc tuy rằng là đứa nhỏ được sủng ái nhất, cũng là đứa nhỏ bộ dạng tệ nhất.

Không phải nói bộ dạng của Lộng Ngọc xấu, nàng da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt thanh tú, cười rộ lên rất dễ thương, trên người luôn có hương thuốc thoang thoảng. Bằng hữu của ta thường nói với ta: “A Bích, ngày mai đi du hồ. Đúng rồi, tiểu muội nhà người hiếm khi trở về, mang nàng cùng đi đi.”

Hừ, ta còn không biết các người muốn gì sao.

Nhưng so sánh với huynh đệ ba người chúng ta, diện mạo của Lộng Ngọc vẫn kém hơn một chút. Bởi vì huynh đệ giống phụ thân hơn, mà phụ thân chính là kinh thành đệ nhất mỹ nam. Bộ dáng Lộng Ngọc có vài phần giống Miêu Mễ. Ta luôn cảm thấy vì lý do này phụ thân mới yêu thương nàng hơn.

Mỗi lần nói đến chuyện này, Miêu Mễ nhà ta nói cảm thấy vô cùng có lỗi với Lộng Ngọc, “Ta thừa nhận năm đó nhìn mỹ nhân đồ không phải quá chuyên tâm. Nhưng việc này cũng không thể hoàn toàn trách ta, ca ca ngươi cũng có trách nhiệm, hắn vừa thấy ngươi đã nói ngươi là muội muội xấu.”

Điều này sao có thể? Sao ta có thể nói lời này? Lộng Ngọc chính là nữ nhân ta yêu thương thứ hai trên đời này.

“A Bích yêu nhất là ai?” Miêu Mễ nhà ta cười thực nịnh nọt.

“Hừ, không nói cho Miêu Mễ.”

Ta đối với nịnh nọt của nàng cười nhạt.

“Hừ, tiểu tử này càng lớn càng không khiến cho người ta thích.”

Lộng Ngọc đối với diện mạo của mình tuyệt đối không để ý, “Như thế này mới tốt, giống như đại ca ra đường sẽ bị người ta quăng hoa quả, muội không cần đâu.”

Nói đến chuyện này ta lại buồn bực, cũng không biết là ai lưu truyền cái điển cố ném quả đầy xe, nói cái gì mà mỹ nam tử thời cổ đều ngồi xe ra ngoài, nếu có cô nương nào mê luyện chỉ cần ném trúng hoa quả lên xe của hắn, sẽ thành công đoạt được tình yêu. Ta có thể lý giải sự nhiệt tình của nữ tử, nhưng Long Thành Bích ta mỗi lần đi ra ngoài đều cười ngửa a!

“Ha ha, Lộng Ngọc à, như thế không phải rất tốt sao, chúng ta được ăn hoa quả miễn phí. A Bích, người đừng khó chịu, Long gia cũng không phải chỉ có một mình người bị quăng hoa quả.”

Miêu Mễ nhà ta cười thực không có lương tâm, ta nghiêm trọng hoài nghi người. Bởi vì Lăng Quốc đã truyền lưu vài điển cố do Miêu Mễ nghĩ ra như là giống Lộng Ngọc thối sao, Tiêu Sử cười long, ước nguyện sinh nhật.....

Tên của Lộng Ngọc cũng chính là được bắt nguồn từ điển cố Lộng Ngọc thối sáo, hiện tại mọi người đều nói nam tử tương lai cưới Lộng Ngọc làm thê tử chắc chắn là một đức lang quân.

Miêu Mễ nhà ta đối với tên Lộng Ngọc luôn rất đặc ý, nói đó là tên người cùng phụ thân suy nghĩ rất lâu mới ra được, trong tên này có chữ “Kim” của Miêu Mễ, lại có chữ “Ngọc” của phụ thân.

Có một lần khi nói giỡn, phụ thân nhắc tới lúc trước Miêu Mễ nhà ta giận đối với người, cho nên định đặt tên Lộng Ngọc là Kim Long Ngư.

Kim long Ngư? Kim Lộng Ngọc?

“Tên Kim Lộng Ngọc nghe qua cũng có chút giống Kim Long Ngư.” Không biết ngày đó ta làm sao, lại nói ra những lời này.

Miêu Mễ suốt ba ngày không nói chuyện với ta, phụ thân thì vỗ vỗ bả vai ta thậm thía nói: “Vẫn là Miêu Mễ nhà người nói đúng, quả nhiên Trường Giang sóng sau đê sóng trước.....”

Không có người biết Trường Giang ở đâu.

Có điều như vậy mới thấy được trình độ coi trọng Lộng Ngọc của Miêu Mễ nhà ta, khi đặt tên cho ba huynh đệ chúng ta người không cần nghĩ ngợi, chỉ xuất khẩu thành thơ.

Tên của ta cũng rất được, nhưng căn bản không phải do Miêu Mễ nghĩ ra, mà là còn trẻ người có xem qua một quyển tiểu thuyết dã sử, đây chính là tên của nam nhân vật chính.

“A Bích, người lớn lên đừng làm uổng cái tên này, phải giống như Long đại thúc làm một nam nhi thực sự đỉnh thiên lập địa. Cái gọi là nam nhi thực sự, chính là có thật nhiều thật nhiều cô nương thích người, nhưng người chỉ có thể thích một người trong đó. Đương nhiên, chúng ta là người hiện đại, phải có tinh thần hiện đại, nếu cô nương kia không thích người, người cũng không cần thiết phải đau buồn đến nỗi tìm một cái cây để treo cổ. Nhưng kiên quyết không cho phép bắt cá hai tay, lại càng không cho phép có con dâu quên luôn mẫu thân!”

Đoạn nói này rất dài, nhưng ta một chữ cũng không thể quên, bởi vì từ khi ta mười tháng tuổi Miêu Mễ luôn lặp đi lặp lại. Gần đây nội dung được đổi mới một chút: người trong lòng của Long đại thúc kia tên là Đường Trúc Quân, là một nữ tử xinh đẹp, trí tuệ, phiêu dật. Nhưng chuyện này có quan hệ gì với ta?

Nghe nói Miêu Mễ nhà ta vốn muốn lấy họ Kim để đặt cho ta, không phải bởi vì coi trọng ta, mà là muốn đặt cái tên kia, cái tên đó đến nay đã trở thành cấm kỵ ở Hầu phủ, không người nào dám nhắc đến nó.

“Người không nên hỏi ta, ta đã đáp ứng phụ thân người không bao giờ nhắc đến, không bao giờ nghĩ đến tên này nữa. Người nói xem phụ thân người có phải lòng dạ quá hẹp hòi hay không, ta đã nói bao nhiêu lần, ta và Kim Thành Vũ không hề có quan hệ gì, cùng lắm chỉ là ta có chút ngưỡng mộ hấn mà thôi. Ha ha, bộ dạng của Kim Thành Vũ thật sự rất tuấn tú.”

“Miêu Mễ.....”

Chớ trách A Bích không nhắc nhở, phụ thân đang ở ngay phía sau người.

Ngày hôm sau, Miêu Mễ ngủ thẳng tới buổi chiều mới rời giường.

Hai đệ đệ của ta còn thảm hại hơn. Long Gia Bảo cùng Kim Gia Bối là song bào thai, Miêu Mễ nói là bởi vì ta muốn hai tiểu đệ đệ cho nên mới sinh ra hai bọn họ.

Khi hai đệ đệ ra đời ta đã bảy tuổi, Miêu Mễ cho là lúc ấy ta còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu. Nhưng ai cũng hiểu rằng lúc đó Miêu Mễ không biết nên bán Lộng Ngọc cho tiểu hồ ly vẫn hay là tiểu mù đường, cho nên quyết định sinh thêm một nữ nhi nữa, nhưng không ngờ lại sinh được hai tiểu gia hỏa. Năm ấy Lộng Ngọc mới ba tuổi.

Gia Bảo cùng Gia Bối năm nay vừa tròn tám tuổi, đúng là thời điểm nghịch ngợm gây sự nhất, ngoại trừ phụ thân, ta, Lộng Ngọc, không có người coi quản được bọn chúng. Miêu Mễ nhà ta càng không được.

“Ta thật sự là đặt sai tên, đây không phải bảo bối của Long gia và Kim gia, mà chính là hai tiểu ma vương!”

Đối với chuyện tên của hai đệ đệ, phụ thân áp dụng thái độ hoàn toàn mặc kệ, chỉ cần không phải cái kia tên là được rồi.

Miêu Mễ nhà ta là ai?

Miêu Mễ nhà ta là lão bản của hai mươi mấy cửa hàng Đa Đa Dược Thiện phước trên cả nước, là mẹ nuôi của thiếu chủ Thương gia đứng đầu Lăng Quốc, là phu nhân biểu đệ của đương kim hoàng thượng, là bạn thân của Cảnh Linh đại công chúa.....

Miêu Mễ nhà ta là đồ tôn của tông chủ Huyền Thiên Tông Đông Phương Bất Bại lưng lấy đại danh, là đồ đệ của “Ngọc diện thần y” Tư Đồ Trường Nhạc tên tuổi đỉnh đỉnh, là sư phụ của trang chủ Lâm Nguyệt sơn trang Quân Tử Duyệt tên tuổi nổi như cồn.....

Người khắp thiên hạ, bao gồm cả ta, đều ngạc nhiên Miêu Mễ nhà ta sao có thể tạo dựng quan hệ được với Huyền Thiên Tông. Bởi vì y thuật của người còn không cao bằng Lộng Ngọc, võ công còn không tinh bằng ta.

Đối với nghi vấn này, trên dưới Huyền Thiên Tông đều duy trì thái độ trầm mặc.

Ta đoán có thể vì khi mỹ nhân sư công lạc đường đã đụng phải Miêu Mễ nhà ta, bị Miêu Mễ nhà ta dùng việc dẫn đường làm uy hiếp, ép buộc

thu làm đồ đệ, rất có khả năng lúc ấy mỹ nhân sư công còn đói bụng choáng đầu hoa mắt.

Miêu Mễ nhà ta rất có thể sẽ làm loại chuyện thế này.

Có điều lần này ta thông minh hơn, nghĩ nhưng không nói ra khỏi miệng, có điều vẫn ngấm hời mỹ nhân sư công, biểu tình trên mặt hẳn đúng là muôn màu muôn vẻ.

Có điều, người trong khắp thiên hạ muốn biết nhất là chuyện, kinh thành đệ nhất mỹ nam Tĩnh Nam Hầu đại tướng quân Long Phi Ngọc vì sao lại coi trọng Miêu Mễ nhà ta.

Miêu Mễ nhà ta là phu nhân duy nhất của Tĩnh Nam Hầu đại tướng quân, là mẫu thân ruột của ta cùng đệ đệ muội muội, là nữ nhân tôn quý nhất Long gia.....

Phụ thân chẳng những diện mạo tuấn mỹ, mà văn võ còn song toàn, túc trí đa mưu, quân công hiển hách, cho dù đã gần bốn mươi năm mươi, nhưng nếu muốn nữ nhân vẫn có cả đàn, mỗi lần ra ngoài, hẳn nhận trái cây còn nhiều hơn ta.

Trái lại Miêu Mễ nhà ta, diện mạo miển cưỡng có thể cho là thanh tú, vẫn không hay võ không thông, trong việc buôn bán thì luôn bị cha nuôi hồ ly lấn át, làm việc do dự, hơn nữa lãi nhãi còn nhiều hơn cả Đường Tam Tạng.

Nhưng Miêu Mễ nhà ta không chỉ bình thường như thế, người không giống nữ tử bình thường chỉ biết ngồi trong nhà, người dám làm rất nhiều chuyện chỉ có nam tử mới có thể làm; người còn thường xuyên có những ý niệm mới mẻ trong đầu, mà người bình thường không thể nghĩ đến; người có thể kể những chuyện xưa mà ngay cả thuyết thư tiên sinh cũng chưa từng nghe bao giờ, người có thể hát những ca khúc tuy rằng làn điệu cổ quái nhưng lại vô cùng dễ nghe; người có thể làm những loại thức ăn mà đầu bếp cũng chưa từng ăn qua; cho dù người luôn miệng nói muốn bồi dưỡng một tiểu hồ ly giúp người kiếm tiền, nhưng trên thực tế chưa bao giờ ép buộc chúng ta.....

Không biết phụ thân thích Miêu Mễ có phải do những nguyên nhân này hay không, tuy rằng cùng bọn họ sinh hoạt mười hai năm, nhưng ta vẫn không rõ, có điều mỗi khi nhìn thấy hai người ở cùng một chỗ, ta cảm thấy chỉ có Miêu Mễ mới xứng đôi với phụ thân.

Nghe nói năm đó phụ thân trước khi gặp gỡ Miêu Mễ nhà ta cũng có vài hồng nhan tri kỷ, tên cụ thể thì ở trong Hầu phủ cũng là điều cấm kỵ.

Nhưng Tứ phu nhân của Chu thị lang cùng lão bản của Tầm Phương uyển khi thấy ta đều mang bộ dạng cảm khái. Năm đó kinh thành đệ nhất mỹ nữ cùng Miêu Mễ nhà ta chính là vương bất kiến vương.

“A Bích, người tuyệt đối không thể học tập phụ thân, trước khi kết hôn nhất định phải thủ thân như ngọc, sau khi kết hôn nhất định phải từ một nhà mà kết thúc, không cần rước lấy tình trái vào người.....”

“Miêu Mễ..... năm đó người cũng là.....”

Ta có chút bất mãn, bởi vì Miêu Mễ nói thẳng quá, trước khi ta ba tuổi, người căn bản không hề coi trọng phụ thân, lúc đó cũng đâu có thủ thân như ngọc.

“Cho nên người không thể học ta, nếu không trước khi thành hôn đã có một đứa nhỏ, hơn nữa Miêu Mễ của đứa nhỏ còn không chịu gả cho người.” Phụ thân đại nhân lên tiếng.

“Lão công! Ta quyết định rồi, nữ nhi tiếp theo của chúng ta sẽ gọi là Kim Thủ Ngọc!”

“Ha ha, thế này không phải ta rất may mắn sao?”

Nhìn Miêu Mễ cùng phụ thân ẩm ỹ, ta cảm thấy Miêu Mễ thực sự hạnh phúc giống như lời Miêu Mễ nói.....

Không biết tương lai người khiến ta có cảm giác hạnh phúc sẽ có bộ dáng như thế nào?

Vì sao ta lại gọi Miêu Mễ nhà ta là Miêu Mễ?

Đó là bởi vì trước đây chính người dạy ta gọi, nói cái này cũng giống như là mẫu thân. Chờ ta lớn thêm một chút, ta mới biết vốn phải gọi là “mụ mễ” (mẹ). Nhưng mọi người đều cảm thấy gọi Miêu Mễ vẫn tốt hơn.

Mỹ nhân sư công từng nói, khi Miêu Mễ nhà ta nằm ở trên giường, rất giống con mèo chỉ nằm ở trong bếp ngủ mà chẳng bao giờ chịu bắt chuột của người.

Ở sự dẫn dắt của ta, bọn đệ đệ muội muội cũng gọi Miêu Mễ, không có ai gọi là mẫu thân cả.

Ta thừa nhận là ta cố ý trả thù, trả thù Miêu Mễ khi ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, dù dẫu ta làm rất nhiều chuyện mất mặt xấu hổ.

Phụ thân cũng thích cách xưng hô này, có khi ở bên ngoài người thường nói với ta “Miêu Mễ nhà ngươi” thế nọ thế kia. Người khác đều cho rằng ta nuôi mèo. Rốt cục có một ngày, một thiên kim tiểu thư phủ nào đó thâm thương ta gửi đến phủ một con mèo, sau đó ta phát hiện, ta dị ứng với mèo.

Có một ngày, ta nói sai một câu. Trong yến hội của hoàng đế bá bá, ta nói ra sự hâm mộ của mình đối với phụ thân cùng Miêu Mễ.

Ta thật sự không có ý tứ gì, năm nay ta chỉ mới mười lăm tuổi, vừa mới bắt đầu kiếp sống quân nhân.

Sau câu nói đó dường như tất cả bà mối trong kinh thành đều đến tìm phủ Tĩnh Nam Hầu, Hoàng Thượng bá bá hỏi ta có muốn tiểu thư nhà nào hay không, ngay cả tiền nhiệm Tả tướng đại nhân ta chưa bao giờ qua lại nhưng có người nói là ngoại công của ta cũng gửi thư đến hỏi thăm

Miêu Mễ nhà ta vui vẻ nói với phụ thân: “A Bích nhà ta bắt đầu tư xuân! Có điều A Bích, Miêu Mễ phải nhắc nhở người, mối tình đầu là mối tình đẹp nhất những cũng là mối tình chua xót nhất.”

“.....” Ta không nói gì.

Lại qua hai ngày.

“A Bích!”

“Miêu Mễ, người kích động như vậy làm gì?”

“A Bích, Miêu Mễ nói với người, hôm nay ở trên ta quen được một cô nương.”

Sau lưng ta hơi lạnh.

“Bộ dáng của cô nương kia vô cùng tốt, tuy rằng tuổi nhỏ một chút, nhưng ngôn ngữ cử chỉ trầm ổn lão luyện, chỉ số thông minh cũng không thấp, đúng là nhìn không ra mới mười bốn tuổi. Ha ha, có chút giống cha nuôi hồ ly của người.”

Ta cảm thấy lông tóc dựng đứng.

“A Bích, người có biết trùng hợp nhất là cái gì không? Cô nương kia cư nhiên lại mang họ Đường, tên Trúc Quân.....”

“Phụ thân! Cứu mạng a!”

Phiên ngoại: Sư phụ Đa Đa của ta [thượng]

“Duyệt Duyệt bảo bối, đây chính là sư phụ tự tay làm, ăn thử một miếng đi”

Ta biết ta đứng chỗ này, nhưng không biết chỗ này là chỗ nào, cũng không biết chung quanh có người nào, trên thực tế, thậm chí ta còn không biết sao ta đến được nơi này.

Ba tháng trước, ta còn là thiếu trang chủ của Lâm Nguyệt sơn trang trong Phong Trữ Thành, là đứa nhi tử nghịch ngợm hay gây chuyện trong mắt phụ mẫu, là tiểu thiếu gia xằng bậy trong mắt bọn hạ nhân. Nhưng qua một đêm, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Ta không nhớ rõ mọi chuyện phát sinh như thế nào, cũng không nhớ chính mình làm sao còn sống sót, chỉ nhớ gia viên hằng ngày vẫn tràn đầy tiếng cười trở nên tĩnh mịch, những lồng ngực ấm áp ta từng bỏ nhào vào đều lạnh ngắt nằm dưới đất, không ai mỉm cười tạm biệt nói với ta: “Duyệt Duyệt bảo bối.”

“Ai, đi thôi, hài tử, theo ta đi đi.” Một bàn tay to vỗ vỗ bả vai của ta. Hãn là bằng hữu của phụ thân, chỉ tiếc khi hãn tới, chỉ kịp đắp cho phụ mẫu một phần mộ.

Vì sao ta phải đi? Nơi này là nhà của ta, nơi này có phụ thân mẫu thân của ta, có lão quản gia lão nhãi, có Tiểu Yến tử tử thường chải đầu cho ta, còn có đại ca coi cửa mà mỗi lần ta đi đâu về thường gọi vang Đại Hoàng Cầu.....

“Ta không đi, ta muốn ở nơi này! Ta muốn ở cùng với phụ mẫu của ta!”

Ta không thể bỏ lại bọn họ..... Ta không thể để bọn họ bỏ lại ta.

“Người không thể ở lại nơi này! Nếu để bọn tặc nhân kia biết có người của Quân gia còn sống, bọn chúng nhất định sẽ đến nữa.”

Tặc nhân? Chính những kẻ đã giết phụ mẫu ta, phá hủy Quân gia ta?

“Ta ở nơi này chờ hãn, sau đó giết hãn, báo thù cho phụ mẫu!”

Ta nắm chặt tay, chặt tới nỗi lòng bàn tay cũng cảm thấy đau đớn.

Bằng hữu của phụ thân dở khóc dở cười nói: “Hài tử ngốc, người mới mười một tuổi, làm thế nào để báo thù? Nếu tặc nhân kia để đối phó như vậy, Quân trang chủ sao có thể.....”

Hãn đột nhiên dừng lại, “Người vẫn nên theo ta đi thôi, đợi tương lai mạnh mẽ hơn rồi hãy tính đến chuyện báo thù.”

Đúng vậy, võ công cao cường hiếm người địch nổi như phụ thân cũng không phải đối thủ của hãn, tiểu tử chỉ biết đi vài đường quyền như ta sao có thể dong dạc nói đến chuyện báo thù. Một khắc đó ta thật

hận, hận lúc trước vì sao không chịu khó tập võ, vì sao chỉ biết ham chơi, nếu không, đêm hôm đó sẽ không.....

“Thúc thúc!”

Bùm một tiếng, ta quỳ rạp xuống đất, “Thúc thúc, ngài nhận ta làm đồ đệ đi.”

Ta cũng không biết võ công của hãn tốt thế nào, nhưng chắc chắn mạnh hơn ta.

“Đứa nhỏ này, làm gì vậy? Mau đứng lên!”

Bàn tay to kia muốn kéo ta đứng dậy, ta lại ôm chặt lấy chân hãn.

“Thúc thúc, ngài thu nhận ta đi! Ta thề, ta nhất định sẽ không lười biếng, sẽ cam tâm chịu khổ, ngài bảo ta làm cái gì ta cũng làm!”

Ta biết, ta không bao giờ còn là thiếu trang chủ muốn làm gì thì làm như trước kia nữa.

“Không phải ta không muốn thu người làm đồ đệ, có điều võ công của ta còn không bằng phụ thân của người, nhận người làm đồ đệ không phải là vô ích sao. Huống hồ hiện nay ta còn có chuyện quan trọng trong người, thật sự không tiện mang theo một đứa nhỏ bên mình.”

Lời nói của hắn ta hiểu được — hắn không cần ta. Ta cảm thấy cả người lạnh toát, buông lỏng tay ra.

“Ai, đứa nhỏ này, ta chỉ nói không thể thu người làm đồ đệ, cũng chưa nói không giúp người. Người yên tâm, trước khi rời đi Lăng Quốc, ta nhất định sẽ giúp người tìm được một sư phụ tốt. Hạt giống tốt như người, hắn nhất định sẽ đồng ý, chỉ cần người chịu khó luyện tập, tương lai nhất định sẽ vượt cả cha người. Đến lúc đó, đừng chuyện nói báo thù, cho dù là trùng kiến lại Lâm Nguyệt sơn trang cũng dễ như trở bàn tay.”

Nghe hắn nói xong lời này, trong lòng ta dấy lên một chút hy vọng. Đúng vậy, ta không chỉ muốn báo thù, còn muốn trùng kiến Lâm Nguyệt sơn trang, để cho nơi này náo nhiệt giống như trước kia.

Vừa rời khỏi Phong Trữ thành, ta liền ngã bệnh. Ta thường nằm mơ, mơ thấy phụ thân mẫu thân, mơ thấy Đại Hoàng Cầu, mơ thấy hoa mai trước Long Mai trai, hoa mai màu đỏ từng cánh từng cánh rơi xuống, khi rơi xuống mặt đất lại biến thành từng giọt từng giọt máu.

Dọc theo đường đi ta thường xuyên mê sảng, cho đến khi thanh tỉnh một chút, đã vào đến ngọn núi này. Chủ nhân nơi này am hiểu y thuật, hẳn cho ta uống thuốc, nói vài ngày sẽ không sao. Thúc thúc nói là do ta quá mệt mỏi mới như vậy.

Hôm nay, thúc thúc nói muốn dẫn ta đi gặp người có võ công rất lợi hại kia, để hẳn thu ta làm đồ đệ. Ta không hé răng, chỉ yên lặng đi theo hẳn. Ta phát hiện ra chính mình không thích nói chuyện, cũng không cảm thấy hứng thú đối với những chuyện xung quanh như trước kia nữa. Ta biết ta đứng chỗ này, nhưng không biết chỗ này là chỗ nào, cũng không biết chung quanh có người nào. Trong đầu ta chỉ có hai chữ “báo thù”, trong mắt cũng chỉ nhìn thấy màu hoa như máu.

“Người nói cái gì? Tư Đồ có đồ đệ rồi! Chuyện này sao có thể được? Trong chốn võ lâm vẫn nói Tư Đồ chưa có thu đồ nhi, sao lúc này đột nhiên lại xuất hiện?”

“Ai, việc này..... Ai, tóm lại là Tư Đồ quả thật đã thu một đồ nhi..... Đứa nhỏ này thật sự là kỳ tài luyện võ.”

Người nói chuyện dường như đang nhìn ta, trong giọng nói tràn đầy tiếc nuối.

“À, thế, thế chúc mừng Huyền Thiên Tông có người kế tục.”

Giọng nói của Thúc thúc cũng tràn đầy tiếc nuối.

Huyền Thiên Tông? Chính là Huyền Thiên Tông đứng đầu các môn phái trong võ lâm? Ta từng nghe phụ thân nói, sở dĩ Huyền Thiên Tông trở thành đệ nhất môn phái, không phải bởi vì đệ tử đông đảo, trên thực tế Huyền Thiên Tông chỉ có một sư một đồ. Nhưng chính vì như thế, yêu cầu thu đồ đệ của Huyền Thiên Tông rất cao, chẳng những phải có tư chất tốt, còn phải có nhân phẩm tốt. Chỉ cần trở thành môn hạ của Huyền Thiên Tông, nhất định có thể nổi danh trong chốn võ lâm. Ta hơi hoảng hốt ý thức được, thúc thúc muốn ta gia nhập Huyền Thiên Tông.

“Chúc mừng? Chuyện gì còn có thể, nhưng chuyện này không thể chúc mừng.”

“A? Đông Phương tông chủ có ý gì?”

“Bởi vì..... người đừng hỏi ta, người hỏi Tư Đồ đi. Tư Đồ! Tư Đồ Trường Nhạc! Người chạy đi đâu rồi?”

“Báo cáo sư tổ, mỹ nhân..... ý ta là sư phụ, hắn đi ra ngoài tản bộ rồi.”

Đó là giọng nói của một tiểu cô nương.

“Tản bộ? Trở lại Phiếu Miếu Phong còn chưa tỉnh an ta đã đi tản bộ? Lạc đường thì nói lạc đường, còn dám lừa gạt sư tổ!”

“Ha ha, nói như vậy không phải dễ nghe hơn sao?”

Cô nương kia tựa hồ không hề sợ hãi Đông Phương tông chủ đang tức giận.

“Ách, vị này chính là tiểu đồ đệ của Tư Đồ?”

“Ừ, còn không mau bái kiến Chu sư bá.” Đông Phương tông chủ không tình nguyện nói.

“Truyền nhân đời thứ ba mươi sáu của Huyền Thiên Tông Kim Đa Đa bái kiến Chu sư bá.”

Nàng đúng là truyền nhân của Huyền Thiên Tông. Ta nhìn không được ngẩng đầu, muốn nhìn xem truyền nhân của Huyền Thiên Tông là người xuất sắc như thế nào.

Tuổi tác của nàng cũng tương đương ta, bộ dạng rất bình thường, ăn mặc cũng rất bình thường, thoạt nhìn không có gì khác biệt so với đám tiểu nha hoàn ở Lâm Nguyệt sơn trang lúc trước, gồm cả vẻ mặt tươi cười lấy lòng kia.

Võ công của ta tuy rằng chưa luyện được bao nhiêu, nhưng cũng nhìn ra được nàng không phải người thích hợp luyện võ, Huyền Thiên Tông sao có thể có đệ tử như vậy? Ta không khỏi có chút khinh miệt nhìn nàng.

Thấy ta nhìn nàng, đầu tiên nàng hơi sửng sốt, đôi mắt đột nhiên mở rất lớn, sau đó lại nhếch môi cười thật to, cười đến nỗi đôi mắt cũng híp lại, nhưng nụ cười này thực ấm áp, giống như nụ cười của mẫu thân.

“Nếu Tư Đồ đã thu Kim cô nương làm đồ đệ, chắc hẳn Kim cô nương phải có chỗ hơn người. Nhưng về sau..... Đông Phương tông chủ có từng nghĩ tới?”

“Ai, làm sao ta có thể không nghĩ tới, vì thế cho nên không biết trắng bao nhiêu tóc. Nhưng nghĩ tới thì có thể làm gì?”

Rõ ràng hẳn là một đầu tóc đen.

“Thế chuyện của Quân công tử.....”

“Ai, người cũng biết quy củ của chúng ta, một sư một đồ là chuyện không thể sửa đổi.”

Ta đột nhiên ý thức được, ta tới nơi này là để báỉ sư, mà vị trí hiện tại của cô nương tư chất thấp kém kia đáng lẽ là của ta. Ta nhìn về phía Đông Phương tông chủ, đó là một trung niên nam tử tuấn mỹ mà không mất uy nghiêm, chỉ cần hắn chịu nói một chữ “được”.....

“Ai, nếu người sớm đến vài năm thì tốt rồi. Như vậy, bất luận thế nào ta cũng sẽ ép Tư Đồ nhận người, mà không phải thu đầu bếp.”

Đông Phương tông chủ hôm nay hình như tức giận không ít.

Ta hiểu được ý tứ của hắn, ý tứ của hắn là Huyền Thiên Tông không thể nhận ta, giống như thúc thúc. Chút hy vọng cuối cùng trong lòng ta cũng bị dập tắt.

Phụ thân, mẫu thân, vì sao lại bỏ lại Duyệt Duyệt? Lần đầu tiên ta biết đến cái gì gọi là cay đắng.

“Sư tổ,” Nữ tử tên Kim Đa Đa kia đột nhiên mở miệng, vẻ mặt thống khổ, “Đa Đa vô năng, trên xin lỗi sư tổ, sư tôn, không thể khiến Huyền Thiên Tông rạng danh, dưới xin lỗi Quân công tử, cản trở tiền đồ rộng lớn của hắn. Nhưng từ khi Đa Đa nhập môn tới nay, đã quyết tâm dâng hiến trọn đời cho Huyền Thiên Tông, sinh ra không phải anh tài, nhưng nhất định chết phải oanh liệt!”

Không chỉ ta, thúc thúc cùng Đông Phương tông chủ cũng đều ngây dại, không biết nàng muốn làm gì.

“Khi ta nhập môn đã thề, tình nguyện gia nhập Huyền Thiên Tông, ủng hộ Huyền Thiên Tông môn quy..... Cả đời phấn đấu vì võ lâm chính nghĩa, sẵn sàng vì Huyền Thiên Tông cùng sư phụ mà hy sinh tất cả, vĩnh viễn không phản bội.”

“Ta hiểu được, thời điểm Huyền Thiên Tông khảo nghiệm ta đã đến! Tuy rằng lấy thực lực hiện tại của ta muốn hoàn thành nhiệm vụ còn có chút khó khăn, nhưng ta tin tưởng, dưới sự lãnh đạo của sư tổ, sư tôn, dưới sự duy trì của các vị đồng nghiệp võ lâm, ta nhất định có thể vượt qua thử thách này, kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ!”

“Cho nên, sư tổ, xin để ta thu nhận Quân công tử làm đồ đệ!”

Nàng đang nói cái gì? Nàng muốn thu ta làm đồ đệ? Nàng dựa vào cái gì mà thu ta làm đồ đệ?

“Hắc hắc, Huyền Thiên Tông chúng ta chắc không quy định rằng sư tổ không thể truyền dạy võ công cho đồ tôn, nhất là trong thời điểm sư phụ đang gặp khó khăn về thời gian đúng chứ?”

“Ha ha, cái này tốt lắm, Tử Duyệt có thể nhập Huyền Thiên Tông, ta cũng không còn gì vương bận nữa rồi.” Thúc thúc thật cao hứng.

“Ha ha, đúng vậy, đúng vậy. Người không cần để ý sư phụ người, tương lai đi theo sư tổ cùng sư tôn học võ là được.” Đông Phương tông chủ cũng thật cao hứng.

Có điều trong lòng ta lại cảm giác khó chịu. Tuy rằng Lâm Nguyệt sơn trang bị hủy, nhưng ta cũng không thể bài một nữ nhân tư chất kém

cỏi, tuổi còn nhỏ làm sư phụ được. Nhưng nếu không đáp ứng sẽ không có thể vào Huyền Thiên Tông, không thể học võ công thượng thừa, không thể báo thù.

“Ha ha, lần này Huyền Thiên Tông chúng ta lại có bốn đời truyền nhân. Đến, đến đây, Duyệt Duyệt bảo bối, điểm tâm này là lễ gặp mặt sư phụ đưa cho người.”

Đa Đa cũng thật cao hứng.

“Đa Đa, điểm tâm này không phải mang đến hiếu kính sư tổ sao?”
Đông Phương tông chủ dường như lại có chút mất hứng.

“Sư tổ, kính già yêu trẻ là truyền thống tốt đẹp của Lăng Quốc chúng ta, Duyệt Duyệt bảo bối nhỏ nhất ở nơi này, chẳng lẽ không thể cho hẳn sao? Đương nhiên, nói sư tổ lớn nhất ở nơi này không sai chút nào. Nhưng Đa Đa cảm thấy sư tổ tuyệt đối không già.”

Đông Phương tông chủ không nói gì. Vừa rồi còn tưởng rằng hẳn chán ghét đồ tôn Đa Đa này, nhưng hiện tại xem ra không hoàn toàn như thế.

Nàng đang cầm lấy hộp điểm tâm chờ mong nhìn ta, “Duyệt Duyệt bảo bối, đây chính là sư phụ tự tay làm, ăn thử một miếng đi.”

Ta nghĩ chỉ có mẫu thân mới gọi ta như thế, nhưng nghe giọng nói của nàng, cũng không cảm thấy chán ghét. Nụ cười ấm áp kia cùng hương thơm của điểm tâm như chui thẳng vào trong lòng ta.

Ta cầm lấy một miếng điểm tâm, cảm thấy có lẽ nhận người sư phụ này cũng không tệ.

“Đa Đa! Thì ra ngươi ở trong này. Nha đầu kia, đi trước cũng không nói với sư phụ một tiếng, ngươi có biết sư phụ vì tìm ngươi mà vòng vo bao lâu trong rừng hay không! A, điểm tâm này cũng có phần của ta!”

Phiên ngoại: Sư phụ Đa Đa của ta [hạ]

A! Lúm đồng tiền! Người thật sự có lúm đồng tiền!

Ta gia nhập Huyền Thiên Tông đã ba năm. Trên danh nghĩa ta là đồ đệ của Kim Đa Đa, nhưng trên thực tế, người dạy ta võ công lại là sư tổ, cũng chính là ngọc diện thần y Tư Đồ Trường Nhạc.

Về phần sư phụ của ta, thân phận thật sự là Nhị tiểu thư của phủ lễ bộ thượng thư. Nàng không thể rời khỏi phủ thượng thư để lên Phiếu Miểu Phong tập võ như ta, cho nên cứ một khoảng thời gian sư tổ lại dẫn ta đến khinh thành thăm nàng, đồng thời chỉ dạy võ công cho nàng. Nếu là sư tổ có việc bận, thì một mình ta đi. Một mình ta chỉ dạy cho nàng cũng dư sức.

“Người vẫn nên đến Phiếu Miểu Phong học tập đi.”

Ta thừa nhận ta không có tính nhẫn nại, tiến triển của nàng thật sự quá chậm. Không hoàn toàn bởi vì tư chất, chủ yếu là bởi vì nàng lười nhác, ngoại trừ bỏ khinh công và y thuật, cái khác đều..... Ta bắt đầu hiểu vì sao tông chủ không chịu công bố tin tức sư tổ thu đồ đệ, đến ta còn không nguyện ý thừa nhận nàng là sư phụ của mình nữa là.

“Sao như thế được! Ta đường đường là tiểu thư của phủ thượng thư, một ngày không ở trong phủ đã khiến cho người ta kinh ngạc, huống chi là rời đi cả năm cả tháng.”

“Ba năm trước đây người lên Phiếu Miếu Phong không phải cũng hơn nửa tháng sao, chẳng lẽ không có người kinh ngạc?”

“Ha ha, lần đó là ta giả bộ nhiễm bệnh nặng, là loại bệnh có thể lây truyền, cho nên mới có thể rời đi hơn nửa tháng mà không có người biết. Nhưng loại kế sách thế này dùng lại sẽ không linh nghiệm.”

Khẩu khí của nàng giống như là đang nói tối nay ăn cái gì.

Ta biết nàng là tiểu thư con thiếp của phủ thượng thư, mẫu thân đã chết, đằng ngoài cũng không có người thân thích, trước kia ngay cả hạ nhân trong phủ đều có thể chèn ép nàng, cho đến tận hai năm nay mới đỡ hơn một chút. Nhưng nhà không nên chỉ là nơi để ăn cơm ngủ nghỉ. Nghĩ lại trước kia khi ta sinh bệnh giường của ta tất cả mọi người trong nhà đều vây quanh bên cạnh, trong lòng ta có chút khổ sở, không chỉ vì mình, mà còn bởi vì nàng.

Nàng là người tốt, tuy rằng có chút lười nhác, tuy rằng có chút ngu ngốc, tuy rằng có chút lải nhải, nhưng nàng đối với ta rất tốt. Không giống tông chủ cùng sư tổ chỉ lo tán thưởng thiên tư tập võ của ta, nàng là thật tâm đối tốt với ta.

Mấy năm nay tâm lý của ta vẫn có một tảng đá đè nặng, không thích nói chuyện cũng không thích cười. Nhưng mỗi lần nàng vui vẻ ôm lấy ta, gọi ta Duyệt Duyệt bảo bối, cho những đồ ăn ta thích, không hiểu sao nàng lại biết ta thích ăn cái gì. Có khi cũng cảm thấy hơi phiền toái, nhưng phần lớn là ấm áp trong lòng, giống như năm đó chung sống với mẫu thân. Rõ ràng nàng còn nhỏ hơn ta, rõ ràng mẫu thân tuyệt đối không lải nhải.

“Một khi đã như vậy, người còn ở đó làm cái gì? Thẳng thần rời khỏi phủ thượng thư không phải tốt hơn sao, dù sao bọn họ cũng không để ý.”

Theo cảm nhận của ta, cùng một đám người không phải thân nhân chân chính sống chung một chỗ, so với việc không có thân nhân còn khó chịu hơn.

“Phi! Sao ta phải chủ động rời đi! Hẳn sinh ra ta, có nghĩa vụ nuôi nấng ta, ta có quyền lợi hưởng thụ tất cả mọi đặc ân của tiểu thư trong phủ. Đương nhiên, có một ngày ta nhất định sẽ rời đi, nhưng nhất định ta phải làm tốt công tác chuẩn bị, hơn nữa còn phải ra đi trước mặt bọn họ.” Nàng đặc ý nói.

“Hừ, nói thẳng ra là người luyện tiệc vinh hoa phú quý của Tổng phủ.”

Biết được điều này, khiến ta có chút thất vọng.

“Cái này thì có gì sai? Ta muốn ăn ngon chút, mặc nhiều một chút có gì sai? Tất cả đều là ta đáng được hưởng.”

Nàng còn không biết hỏi cái hỏi lại ta.

“Vậy vì sao người phải gia nhập Huyền Thiên Tông?”

Ta thật sự tức giận. Ta cũng không rõ ràng vì sao sư tổ lại đáp ứng nhận nàng làm đồ đệ, nhưng ta biết trong chốn võ lâm có bao nhiêu người muốn trở thành đồ đệ của sư tổ, mà nàng lại không quý trọng cơ hội này, còn lười biếng luyện tập.

“Ai, ta thừa nhận lúc trước muốn luyện võ là muốn mình mạnh mẽ hơn một chút, có lẽ một tiểu thư con thiếp nên mạnh mẽ mới tốt. Nhưng rất nhanh ta lại hối hận, thì ra muốn trở thành làm một cao thủ võ lâm cũng không phải dễ dàng giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, không phải cầm cuốn bí kíp võ lâm hay là ăn linh đan diệu dược gì đó là được. Tư chất của ta vốn không cao, người lại lười biếng, không chịu được khổ, nếu Huyền Thiên Tông trồng cây vào ta thì đúng là không phát triển nổi. Ta hiện tại không muốn rời khỏi phủ thượng thư không phải vì thật sự quyến luyến cái gì, chỉ là không muốn khiến Huyền Thiên Tông khó xử. tuy rằng Tổng phủ không coi trọng ta, nhưng cũng không thể không để ý mặt mũi. Tương lai ta sẽ dựa vào chính mình để rời đi. Đương nhiên ta sẽ không rời khỏi Huyền Thiên Tông, không phải do luyến tiếc cây đại thụ này, mà là luyến tiếc mỹ nhân sư phụ, luyến tiếc sư tổ biến thái, hiện tại có thêm người nữa. Người nói xem có phải ta rất tham hay không?”

Vẻ mặt nàng không hề lười nhác, hai mắt mở to có thần, không giống một tiểu nữ tử mười bốn tuổi.

Ta không nói ra lời, lý do của nàng ta như hiểu mà lại như không hiểu.

“Duyệt Duyệt bảo bối vì sao phải gia nhập Huyền Thiên Tông?”

Vì sao? Câu hỏi này của nàng lại khiến ta tức giận. Nàng không biết ta vì cái gì sao?

“Vì sao? Đương nhiên là báo thù cho phụ mẫu!”

“Ai, chỉ có nguyên nhân này thôi sao? Báo thù chính là mục tiêu duy nhất của người trên đời này? Người sống trên đời nên nghĩ biện pháp khiến mình cảm thấy vui vẻ, vì sao nhất định phải để mình sống trong đau khổ?”

Ta ngạc nhiên trừng mắt nàng. Lời này của nàng có ý gì? Là trách ta không nên vì phụ mẫu báo thù sao? Là trách ta không vì vinh hoa phú quý mà cam chịu giống nàng?

“Người dựa vào cái gì mà giáo huấn ta? Ta vì phụ mẫu mà báo thù là sai sao? Ta khổ luyện võ công là sai sao? Người có biết trơ mắt nhìn người thân của mình từ từ chết đi có tư vị gì không? Người cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì mà giáo huấn ta! Nếu trước kia ta chăm chỉ luyện tập võ công, nếu ta chăm chỉ luyện võ công.....”

Ta nhớ ra rồi, ta nhớ đến khởi đêm mẫu thân và phụ thân vì cứu ta mới chết. “Nếu không phải ta liên lụy, phụ thân và mẫu thân nhất định có thể chạy thoát, hai người sẽ không phải chết.....”

Ta ngã ngối xuống đất, cố gắng muốn ngăn nước mắt, nhưng không ngăn nổi.

Một bàn tay nhỏ bé ôm vươn ra ôm lấy bả vai của ta, kéo ta vào một vòng tay ấm áp: “Muốn khóc thì khóc đi, nơi này chỉ có mình ta, sẽ không có ai chê cười người.”

Không biết qua bao lâu, ta rớt cuộc ngừng khóc. Đẩy vòng tay của nàng ra, khôi phục lại thần sắc lạnh lùng. Tối nay ta làm sao vậy? Lại cùng nàng nói nhiều chuyện như vậy, còn rơi lệ trước mặt nàng. Ta đã sớm nói với chính mình, không được khóc, bởi vì nước mắt không thể giúp ta báo thù.

“Quân Tử Duyệt!” Lần đầu tiên nàng gọi cả họ tên ta, “Người có biết vì sao phụ mẫu của người lại đặt tên này cho người không?”

Ta sửng sốt, ta chưa bao giờ hỏi qua mẫu thân, phụ thân, nhưng hiện tại cũng không thể nào hỏi nữa rồi.

“Tử, ý chỉ con cái, cũng chính là chỉ người; Duyệt, ý chỉ vui vẻ hạnh phúc. Tử Duyệt, đặt tên này, phụ mẫu người muốn người vĩnh viễn là một người vui vẻ hạnh phúc.”

“Vui vẻ hạnh phúc? Ý người là ta nên vui vẻ hạnh phúc mà sống chứ không phải nghĩ đến chuyện báo thù cho phụ mẫu?” Lời nói của ta mang theo ý châm chọc.

“Thù giết cha, không đội trời chung. Người muốn báo thù tất nhiên ta không thể dị nghị. Nhưng tuyệt đối đừng khiến cuộc đời của người chỉ còn lại một chuyện là báo thù. Có phụ mẫu nhà nào không hy vọng con mình sống tốt, hưởng chi phụ mẫu của người còn vì người mà..... Chẳng lẽ bọn họ liều mạng bảo vệ người chu toàn là muốn người cả đời sống trong hận thù, sống trong áy náy sao? Đó chắc chắn không phải hy vọng của phụ thân mẫu thân người, chỉ kẻ thù của người mới hy vọng như vậy. Người thật sự muốn một cuộc sống như vậy, để cho kẻ thù đắc ý người thân đau thương?”

Ta không biết nên trả lời nàng như thế nào.

“Ta chưa từng trơ mắt nhìn thấy người thân chết đi, cho nên ta không hiểu suy nghĩ của người. Trước kia ta nghĩ khi ta chết nhất định phải khiến người thân khóc chết đi sống lại, thậm chí đau khổ cả đời, mới có thể thấy được tình cảm của họ với ta. Nhưng..... hiện tại ta không nghĩ như vậy nữa. Hiện tại nếu ta chết, ta hy vọng thân nhân của ta sẽ đau khổ một thời gian, hắc hắc, không đau khổ là không được, nhưng về sau sẽ vui vẻ sống tốt, nghĩ đến chuyện hiện tại bọn họ có thể sống vui vẻ, ta cũng cảm thấy vui vẻ hơn.”

“Người thân của người?” Ta không hiểu lắm, nàng đang nói về người ở Tống phủ kia sao?

“Đúng vậy, người thân của ta, sư tổ, sư phụ, còn có người. Ta hy vọng các người đều có thể sống vui vẻ, giống như các người cũng mong muốn ta có thể sống vui vẻ. Không phải thế sao?”

Lời nói của nàng giống như thứ gì đó tràn vào lòng ta, tuy rằng không hoàn toàn hiểu được, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Tốt lắm, nói nhiều như vậy, người chưa chắc đã hiểu được. Tóm lại người phải nhớ kỹ, thù là phải báo, nhưng ngoại trừ báo thù, người còn có rất nhiều chuyện quan trọng hơn phải hoàn thành. Nhất định phải để cho chính mình sống thật vui vẻ. Đó không chỉ là hy vọng của phụ thân mẫu thân người, cũng là của chúng ta.”

“Các người?”

“Đúng vậy, của sư phụ, sư tổ, sư tôn. Người cho là ngoại trừ phụ mẫu, trên đời này không còn ai là người thân nữa sao?”

Ta cảm thấy nước mắt dường như lại muốn tràn ra. Thật là buồn cười, những lời này cũng đáng để ta khóc sao?

“Ha ha, thời gian trôi quá thật nhanh, cũng không còn sớm nữa, hôm nay nói đến đây thôi. Không hiểu cũng không sao, trở về suy nghĩ thêm là được. Sư phụ đi trước.”

“Đợi chút!”

“Còn việc gì sao?”

“Sư phụ, bộ kiếm pháp kia ngài còn không có luyện xong đâu.”

Hừ, dám thừa dịp ta mơ hồ mà muốn chạy.

Nàng xấu hổ đứng ở chỗ đó, chân đã bước được nửa bước rất không tình nguyện thu trở về. Nhìn biểu tình đó, ta nhìn không được mà nở nụ cười.

“A! Má lúm! Người thật sự có má lúm nha! Lúc trước ta cảm thấy người rất giống Cổ Thiên Lạc, bây giờ lại càng giống. Có điều người trắng hơn hẳn, trước trước kia hẳn cũng rất trắng, nhưng hiện tại lại đen như người Châu Phi. Nhưng cũng rất lạ, trước kia khi hẳn trắng cũng không có hồng, nhưng khi đen thì trông lại hồng. Có điều trắng như Duyệt Duyệt bảo bối vẫn dễ nhìn hơn. Ha ha, thật là thú vị, các người chẳng những bộ dạng giống nhau, tên cũng rất giống, một người tên Tử Duyệt, một người tên Thiên Lạc, quả thật cứ như hai huynh đệ.”

Nàng lại nhai nhất một tràng, ta nghe không hiểu hết, chỉ biết nàng nói có một người tên là Cổ Thiên Lạc bộ dạng rất giống ta, tên cũng giống, như là hai huynh đệ.

nói

Phiên ngoại: Phật viết: Không thể

*“Đúng! Tình huống này của A Ngọc nhất định phải 4p. Có nghĩa là
đều thu về, một thê ba phu.”*

“Định đi nơi nào?” Thương Dung gọi lại con trai.

“Ha ha, A Bích ca ca bảo ta hôm nay cùng hấn đi đua ngựa.”

Thương Thiếu Vũ ở trước mặt phụ thân vẫn cợt nhả như thường.

“Hừ, dám lừa gạt phụ thân. Hiện nay trong mắt A Bích ca ngoại trừ
tiểu thư Đường gia không còn người nào khác, còn có thể hện người đi
đua ngựa sao?”

“Ha ha, chủ yếu làm đến thỉnh an mẹ nuôi.” Mặc dù bị vạch trần, Thương Thiếu Vũ vẫn không kích động, thuận miệng bịa ra một lý do khác.

“Ta thấy người còn chịu khó đi thăm mẹ nuôi hơn cả mẹ ruột của mình.”

Vừa nghĩ đến việc này Thương Dung lại buồn bực, Long Phi Ngọc chỉ cưới một Kim Đa Đa, nhưng sinh ba nam một nữ, bản thân hẳn có một thê hai thiếp lại chỉ có một nam ba nữ, nhưng đứa con trai độc nhất này mỗi ngày chỉ nghĩ cách chạy đến phủ Tĩnh Nam Hầu, cũng chỉ còn là nửa con của mình. “Đúng hơn là đến nhìn em gái nuôi của người đi.”

“Phụ thân, người cũng biết Lộng Ngọc khó khăn lắm mới trở về, con không chịu khó một chút, con dâu này làm sao mà có được.”

Thương Thiếu Vũ không xấu hổ, ngược lại càng bước nhanh về phía trước. Lộng Ngọc đi theo sư phụ hành nghề y, chỉ những ngày lễ tết mới trở lại kinh thành. Năm nay bởi vì sắp đến lễ cập kê, cho nên phu thê Tĩnh Nam Hầu mới gọi về sớm. Bình thường Tư Đồ Trích Tinh cùng

Lộng Ngọc thường xuyên ở chung một chỗ, cho nên hẳn phải nhân cơ hội này để cho Lộng Ngọc thấy mình nhiều hơn.

“Người đi thì đi đi, kéo theo muội muội làm gì?”

Thương Dung khó hiểu nhìn nữ nhi lớn của mình. Nữ nhi của hắn đều là tiểu thư khuê các nhu thuận biết nghe lời, cùng với những tiểu tử của Long gia đúng là khác biệt một trời một vực.

“Hắc hắc, không phải tiểu tử Trích Tinh kia còn chưa đi sao?” Hắn không tin công phu đánh người của muội muội lại không bằng tiểu mù đường.

Thương Dung nhìn nhi tử dẫn theo nữ nhi ra khỏi cửa. Trong lòng thầm nghĩ, Thiếu Vũ cũng đã mười bảy, thân là thiếu chủ của Thương gia cũng nên nghĩ đến hôn nhân đại sự rồi. Hắn cũng nên đi một chuyến đến phủ Tĩnh Nam Hầu, thay nhi tử mai mối, không biết phu nhân của Tĩnh Nam Hầu có nảy ra ý nghĩ mới mẻ gì không.

Vừa tiến vào cửa phủ Tĩnh Nam Hầu, Thương Dung đã bị hai bóng người lao ra làm cho hoảng sợ.

“Hồ ly bá bá cứu mạng! Hồ ly bá bá cứu mạng!”

“Hai tên tiểu quỷ các người..... Hắt xì! Không được chạy! A? Cha nuôi hồ ly? Hắt xì!”

Thương Dung lấy lại bình tĩnh, nhìn thấy tránh phía sau hẳn chính là hai tiểu ma vương của phủ Tĩnh Nam Hầu — Nhị thế tử Long Gia Bảo, và Tam thế tử Kim Gia Bối, thiếu niên đang không ngừng hắt hơi trước mặt đúng là Đại thế tử của phủ Tĩnh Nam Hầu, con nuôi hẳn — Long Thành Bích.

“Hồ ly bá bá, đại ca bắt nạt chúng ta.”

“Hồ ly bá bá, người phải đòi lại công bằng cho chúng ta!”

Hai tiểu tử ở phía sau Thương Dung đồng thời kêu oan, trong chốc Thương Dung còn chưa nhận được rốt cuộc đâu là Long gia, đâu là Kim gia. Ai bảo hai tiểu tử này cùng ra được sinh ra.

“Các người còn dám..... hắt xì! Làm ác còn dám kêu oan!” Long Thành Bích căm giận nói.

“Tiểu hài tử không nên nói dối. Nhất định là các người gây sự, cho nên đại ca các người mới tức giận.”

Đây là chuyện người mù cũng nhìn ra được, huống chi là..... gia chủ Thương gia như hắn.

“Hừ! Hồ ly bá bá thiên vị con nuôi.” Không biết là Gia Bảo hay là Gia Bối hét lên.

“Chúng ta cũng có cha nuôi!” Không biết là Gia Bối hay là Gia Bảo tiếp tục ồn ào.

Cha nuôi? Không phải là con thỏ La Kiệt chứ?

Long Thành Bích rớt cục ngừng hắt hơi, tiến lên muốn bắt hai quả trứng thối này. Cặp song bào thai thấy Thương Dung không giúp đỡ, sợ tới mức cầm đầu chạy về phía trước, vừa vặn nhìn thấy hai thiếu nữ đi đến.

“Tỷ tỷ cứu mạng! Đại tẩu cứu mạng!”

“Người, các người nói bậy bạ gì đó?”

Long Thành Bích không đuổi theo nữa, một bên mắng, một bên liếc nhìn trộm về phía thiếu nữ có vẻ lớn hơn, khuôn mặt tuần tú hơi đỏ lên.

Hai người này Thương Dung đều biết. Nữ tử cao hơn, tuổi lớn hơn một chút, chính là trưởng nữ của giám sát Ngự Sử đường đại nhân năm trước vừa đính hôn với Long Thành Bích Đường Trúc Quân. Vóc dáng thấp chút, tuổi nhỏ hơn, chính là người trong lòng của nhi tử nhà mình, hòn ngọc quý trên tay Tĩnh Nam Hầu Lộng Ngọc quận chúa.

“Hồ ly bá bá.”

“Thương bá bá.”

Thương Dung khẽ nhíu mày, người trong phủ Tĩnh Nam Hầu không gọi hần kèm theo hai chữ “hồ ly” chỉ có Long Phi Ngọc cùng phu nhân đại thế tử tương lai. Hần đột nhiên nghĩ đến chuyện, nếu Thiếu Vũ thật sự muốn cưới Lộng Ngọc, tương lai sinh ra đứa nhỏ chẳng lẽ sẽ gọi hần là “hồ ly gia gia” sao?

“Hai tiểu quý này rốt cuộc lại làm loạn cái gì?”

A Bích càng lớn càng giống phụ thân, cho nên rất ít khi nhìn thấy bộ dáng chật vật như thế này của hần.

Lộng Ngọc cười khanh khách, “Hồ ly bá bá không biết đấy thôi, hai tiểu quý này thật sự là càn quấy, lại đưa mèο cho Trúc Quân tử tử, ngài cũng biết đại ca ta.....”

“Hắc hắc, chúng ta chỉ cảm thấy con mèo nhỏ kia thật đáng yêu, cho nên mới muốn tặng cho đại tẩu tương lai.”

“Hi hi, đúng vậy, đúng vậy, Trúc Quân tỷ tỷ cũng thích mà.”

“A? Đường tiểu thư không biết chuyện sao?”

Thương Dung nghi hoặc nhìn về phía Long Thành Bích, Long Thành Bích ai oán kêu một tiếng: “Cha nuôi.....”

Thương Dung mỉm cười, nhất định là Long Thành Bích để ý mặt mũi, cho nên không nói cho Đường gia tiểu thư mình miễn cảm với mèo, mới tạo ra cơ hội cho hai tiểu đệ náo loạn.

Vài đứa nhỏ cười rộ lên, Đường Trúc Quân cũng chỉ cười mà không nói, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Long Thành Bích, lại làm cho hấn đỏ mặt.

Thương Dung cảm thán gia phong của phủ Tĩnh Nam Hầu thật đặc thù, nam nữ đính hôn mà vẫn có thể tự do lui tới. Mà Đường tiểu thư này xem ra cũng không phải tiểu thư khuê các bình thường.

“Hỗ ly cha nuôi tới tìm phụ thân hay là tìm Miêu Mễ?”

Long Thành Bích rốt cục thoát khỏi xấu hổ, khôi phục lại phong phạm đại thế tử của phủ Tĩnh Nam Hầu.

Thương Dung nghĩ nghĩ, Lộng Ngọc là hòn ngọc quý trên tay Long Phi Ngọc, hôn sự này nhất định phải qua được cửa Hầu gia. Tuy rằng Tĩnh Nam Hầu sủng ái lão bà có tiếng, nhưng những chuyện thế này vẫn là do hấn định đoạt.

“Ta đi gặp Hầu gia, rất lâu rồi không thấy hấn.”

“Phụ thân đang ở trong thư phòng luyện chữ.”

Long Thành Bích nói xong, mặt lại có chút khác thường.

Thương Dung không hổ là hồ ly, thấy sắc mặt tiểu tử kia khẽ biến nhận ra ngay là hắn đang suy nghĩ cái gì. “Ha ha, tốt lắm, tốt lắm. Đường ở phủ người cha nuôi đều thông thuộc, người cứ đi đi, ta sẽ tự mình đến tìm.”

Long Thành Bích nghe vậy như được đại xá, “Hắc hắc, A Bích cảm tạ cha nuôi.”

Nói xong lập tức xoay người đi về phía vị hôn thê của chính mình. Hai tiểu ma vương muốn đi theo, lại bị Kim Lộng Ngọc kéo lại, “Hai người các người đừng tưởng chạy thoát được. Mèo kia là các người mang vào, nên xử trí thế nào cũng phải hỏi ý kiến của các người đúng không?”

Thương Dung lắc đầu cười to.

Đi vào thư phòng của Long Phi Ngọc, biểu đệ này quả nhiên đang luyện chữ. Không hổ là đại tướng quân văn võ song toàn, khi viết chữ tư thế cũng tùy ý thoải mái như khi lãnh binh tác chiến, chữ viết hào khí

mười phần. Phu nhân Hầu gia chỉ sợ ngay cả một chút tư thế cũng không học được.

Hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, Thương Dung rốt cục đem ý đồ nói ra.

Nghe xong ý đồ đến của Thương Dung, Long Phi Ngọc cười nhạt, “Người cũng biết Đa Đa không giống với những người khác, nàng luôn luôn cho rằng chuyện của hài tử thì do bọn chúng tự quyết định, nhất là chuyện hôn nhân đại sự.”

“Nhưng cũng không thể không nói với phụ mẫu các người một tiếng?”

Thương Dung vẫn luôn cảm thấy hôn nhân đại sự của tử nữ liên quan đến vinh nhục của gia tộc, không thể làm xằng làm bậy.

“Ha ha, hai chúng ta chỉ phụ trách kiểm định, nếu không qua được cửa của chúng ta thì tất nhiên là không được. Có điều chúng ta rất tin tưởng ánh mắt của con mình.”

Thương Dung nghĩ nghĩ, Thiệu Vũ là con nuôi của Đa Đa, lại cùng đám A Bích, Lộng Ngọc lớn lên, qua được cửa phu thê Tĩnh Nam Hầu tất nhiên không khó. Nhưng Tư Đồ Trích Tinh là con trai của sư phụ Kim Đa Đa, cũng cùng những đứa nhỏ này lớn lên, địa vị ở trong lòng phu thê Tĩnh Nam Hầu chắc hẳn không thấp. Chuyện này mấu chốt nhất chính là tâm tư của Lộng Ngọc.

“Thế người có biết trong lòng Lộng Ngọc có ai không? Ai, chẳng qua là ta lo lắng thay Thiệu Vũ, hẳn người cũng thấy được tâm ý của nó với Lộng Ngọc.”

“Tâm sự của nữ nhi gia, đại nam nhân như chúng ta sao có thể hiểu được, có lẽ nên hỏi mẫu thân nó. Hơn nữa những đứa nhỏ có suy nghĩ của riêng mình, người cũng đừng bận tâm quá.”

“Cho dù là như vậy cũng không thể không quan tâm được. Ta phải đi đến chỗ Đa Đa, thuận tiện nói một số chuyện làm ăn.”

“Nếu là nói chuyện làm ăn, ta sẽ không tham gia nữa. Tự người đi đến thư phòng tìm nàng đi.”

Mỗi lần nói đến chuyện làm ăn, trong mắt lão bà của hắn chỉ còn một chữ tiền, đã sớm không còn lão công là hắn. Hắn cũng không muốn tự tìm mất mặt.

“Ha ha, người đúng là..... Tướng công nhà khác có bao giờ để một nam nhân đi gặp riêng thê tử của mình. Người thật sự không lo lắng sao?”

“Ta có cái gì phải lo lắng, nếu nàng chọn người, hai mươi năm trước đã chọn, quyết không chờ đến bây giờ.”

“Hừ!”

Thương Dung đi đến thư phòng Kim Đa Đa, đang chuẩn bị gõ cửa, chợt nghe thấy bên trong có người nói chuyện. Lắng nghe thì đúng là mẫu nhi Kim Đa Đa. Một cái thiếu nữ đang đến tuổi cập kê sẽ nói gì với

mẫu thân? Nhất định là chuyện của nữ nhi. Thương Dung dừng tay, nghiêng tai lắng nghe. Tất cả điều này đều là vì nhi tử của hân.

“Lộng Ngọc à, theo lý thuyết thì mười lăm tuổi chính là thời điểm của mối tình đầu. Nhưng cái thời đại này lại biến thái như vậy, thiếu nam thiếu nữ mới mười bảy, tám tuổi đã phải bước vào năm mộ hôn nhân. Cho nên Miêu Mễ muốn biết người trong lòng của A Ngọc, cũng để ta có công tác chuẩn bị.”

Thương Dung nghe thế thì ngửa ngáy trong lòng, nữ nhân này nói cái gì thế? Nàng đã được gọi là nữ nhân Lăng Quốc hạnh phúc nhất, thế nhưng còn dám nói cái gì mà hôn nhân là năm mộ, có người nào lại hình dung hôn sự của mình như vậy?

“Miêu Mễ lại nói vậy, cẩn thận để phụ thân biết sẽ trừng phạt người.”

Kim Lộng Ngọc không biết phụ thân sẽ trừng phạt Miêu Mễ như thế nào, nhưng mỗi lần Miêu Mễ nói những lời thế này đều bị phụ thân dạy dỗ một hồi.

“Phi, hắn có thể làm gì! Chẳng lẽ là bỏ ta rồi cưới người khác? Ai sợ hắn, bây giờ hắn đã là một lão nhân, ngoại trừ ta nào còn có ai muốn.”

Kim Lộng Ngọc nở nụ cười duyên, “Lời này của Miêu Mễ lại càng sai rồi, phụ thân chẳng qua chỉ mới hơn bốn mươi, sao có thể coi là lão nhân được. Nghe nói vẫn có rất nhiều thiên kim tiểu thư và nữ nhi bình thường vẫn ôm ước nguyện có thể gả vào phủ Tĩnh Nam Hầu chúng ta.”

“Ồ? Là khuê nữ nhà nào lại không biết xấu hổ như vậy!”

Kim Đa Đa nghĩ thầm, nhất định phải nhắc nhở lão công ở trước mặt những tiểu cô nương hóa trang già một chút.

“A, sao lại chuyển sang vấn đề này rồi? Miêu Mễ đang hỏi con. Con trả lời thành thật, tiểu hồ ly, tiểu mù đường, còn có nhị hoàng tử trong cung, rốt cuộc A ngọc thích ai?”

Lúc trước khi tiến cung nàng có dẫn theo Lộng Ngọc, nhị hoàng tử do hoàng hậu thân vừa nhìn thấy Lộng Ngọc đã coi như tuyệt đại giai nhân. Hai chọn một đã khó, hiện tại ba chọn một càng khó hơn.

Thương Dung âm thầm cười khổ, vài ngày không thấy, sao đã nhiều thêm một nhị hoàng tử rồi? Nhị hoàng tử này lại là trưởng tử của Hoàng Thượng, được sủng ái yêu thương, phong làm thái tử chỉ là chuyện sớm hay muộn. Đây là một đối thủ rất khó đối phó, điểm yếu duy nhất là hẳn khó có thể tuân theo quy củ chỉ lấy một thê tử của Long gia.

“Miêu Mễ.....”

“Ta biết chuyện này rất khó quyết định. Tiểu mù đường ôn nhu, tiểu hồ ly cơ trí, nhị hoàng tử có khả năng, chọn ai bỏ ai đều đáng tiếc. Lộng Ngọc, nếu không chúng ta Np đi?”

“Np?”

“Đúng! Tình huống này của A Ngọc nhất định phải 4p. Có nghĩa là đều thu về, một thê ba phu.”

Đầu cửa Thương Dung chút nữa đập vào cửa. Nữ nhân này đang nói mê sảng cái gì không biết! Trên đời này nào có nữ tử cưới nhiều phu! Tiểu hồ ly nhà hắn cũng nhất quyết không thể làm chuyện này.

“Nhưng Miêu Mễ, thật ra nữ nhi thích tuổi lớn một chút.”

“Tuổi lớn một chút, như thế không phải nhị hoàng tử sao? Hắn cùng tuổi với đại ca của ngươi.”

“Không phải, nữ nhi thích lớn hơn chút nữa.”

“Lớn thế nào?” Thương Dung cũng dựng thẳng thẳng lỗ tai.

“Tuổi lớn như phụ thân. Nữ nhi cảm thấy nam nhân tuổi như vậy mới yêu thương ta.”

Cái gì, cái gì? Lộng Ngọc mới chỉ là thiếu nữ chưa tròn mười lăm tuổi, sao có thể thích lão nam nhân đã qua tuổi bốn mươi? Thương Dung đột nhiên có loại xúc động muốn đập cửa xông vào trong phòng.

“À? Thì ra là thế. Nghe A Ngọc nói như vậy, dường như là trong lòng đã chọn được người rồi. Nói cho Miêu Mễ nghe một chút, chỉ cần là thật tâm yêu nhau, tuổi tác không phải là vấn đề.”

Kim Đa Đa lại không hề kinh ngạc.

Nữ nhân này, đến tột cùng có phải thân sinh ra A Ngọc hay không!

“Thật ra người này Miêu Mễ cũng biết, hơn nữa còn rất quen thuộc.”

“Nói ra đi, đừng lo, Miêu Mễ sẽ ủng hộ các người.”

Nói ra! Nói ra! Chỉ cần cho hắn biết nam nhân không biết xấu hổ, đáng khinh, thương thiên hại lí kia là ai, hắn sẽ lập tức bắt người lại, tin chắc Phi Ngọc cũng sẽ đồng ý.

“Chính là, chính là..... Hồ ly bá bá.”

Thương Dung cảm thấy khí nóng trong đầu đột nhiên xông lên, sau đó đất trời quay cuồng.

“Hồ ly bá bá ngài đang làm gì?”

“Hồ ly bá bá đang nghe lén!”

Phía sau thành linh vang lên hai giọng nói lạnh lạnh của hài tử, hại Thương Dung lão đảo một cái, vừa vặn đẩy cửa ra, nghênh đón là hai ánh mắt mở to kinh ngạc.

“Cái đó..... không phải ta nghe lén. Ta vừa đến!”

“Không phải đâu, Miêu Mễ. Hồ ly bá bá đứng yên ở cửa thật lâu.”
Không biết là Gia Bảo hay là Gia Bối nói.

“Đúng thế, chúng ta còn thấy hồ ly bá bá dán lỗ tai lên cánh cửa.”
Không biết là Gia Bối hay là Gia Bảo.

Thương Dung chưa từng cảm thấy xấu hổ như thế, không biết nên biện giải như thế nào, chỉ biết ngượng ngùng cười, nhìn hai ánh mắt kinh ngạc chậm rãi chuyển thành đắc ý.

“Ha ha ha!”

Kim Đa Đa rốt cục nhịn không được ôm bụng cười ha ha, “Hồ ly a hồ ly, không ngờ người cũng có ngày hôm nay!”

Kim Lộng Ngọc tao nhã nâng tay, lấy tay khăn tay che khuất cái miệng nhỏ, cố nén cười nói: “Miêu Mễ, người không thể nhịn thêm lúc nữa sao?”

“Ha ha! Không nhịn được! Không nhịn được!”

“Mẫu tử các người được lắm, thì ra là đang cố ý giấu cọt ta!”

Trong lòng Thương Dung bỗng được tảng đá lớn, cơn tức lại dâng lên.

“Đương nhiên không phải!”

Kim Lộng Ngọc sôi nổi đi đến trước mặt Thương Dung, ngọt ngào cười nói: “Người ta thực sự thích hồ ly bá bá.”

Nụ cười ngọt ngào này khiến Thương Dung cảm thấy rất quen thuộc. Xem ra Kim Đa Đa quả nhiên sinh được một tiểu hồ ly.

“Còn có chúng ta! Tỷ tỷ, còn có chúng ta!”

“Đã biết, tỷ tỷ cũng thích các người, nếu các người nghe lời một chút, tỷ tỷ sẽ càng thích. Hiện tại chúng ta đi ra ngoài, để cho Miêu Mễ cùng hồ ly bá bá nói chuyện chính sự.”

Bọn nhỏ đều đi ra ngoài, Kim Đa Đa vẫn nhìn Thương Dung không ngừng được cười, thật sự là hiếm khi nhìn thấy bộ dạng thất thố của hồ ly.

Thương Dung cũng hiểu được vừa rồi nhất định là bị mấu tử các nàng nhìn thấu hành vi, cho nên cố ý làm bộ lừa hấn. Như thế, hấn cũng không tiện mở miệng nói chuyện hôn sự của Lộng Ngọc.

Sau khi cùng Kim Đa Đa bàn chuyện làm ăn, cũng thời điểm cáo từ, rốt cục Thương Dung không nhận được.

“Đa Đa, rốt cuộc các người có nghĩ tới chuyện hôn sự của Lộng Ngọc hay không? Dù sao cũng đã cập kê. Các người đã có đối tượng hay chưa? Sẽ không phải thực sự tính chuyện..... một thê nhiều phu chứ?”

“Ha ha, phật viết: ‘Không thể nói’.”

END

Table of Contents

Chương 1: Tự hồi bản thân	
Chương 2: Thơ ấu chấm dứt	
Chương 3: Mỹ nhân sư phụ	
Chương 4: Phần trư ăn hổ	
Chương 5: Tiểu nhân đặc chí	
Chương 6: Bốn đời truyền nhân	
Chương 7: Mối tình đầu tiên	
Chương 8: Bổng nhiên nổi tiếng	
Chương 9: Thất tình vạn tuế [thượng]	
Chương 10: Thất tình vạn tuế [hạ]	
Chương 11: Tiền tài cuốn cuộn	
Chương 12: Long Đại Tướng quân	
Chương 13: Mượn đao giết người	
Chương 14: Giao dịch bất chính	
Chương 15: Xuân phong mấy độ	
Chương 16: Đi ăn máng khác	
Chương 17: Kim ốc tàng kiều	
Phiên ngoại: Long đại tướng quân [1]	
Chương 18: Kim long tranh đoạt	
Chương 19: Tiên tử sư nương	
Chương 20: Tướng môn hổ tử	
Chương 21: Trở về kinh thành	
Chương 22: Song long sơ hội	
Chương 23: Phụ tử tử hiếu	
Chương 24: Mở lối đi khác	
Phiên ngoại: Long đại tướng quân [2]	
Chương 25: Ngày càng rắc rối	
Chương 26: Ngắm hoa trong sương	
Chương 27: Nông nô xoay người	
Chương 28: Không thể buông tha [thượng]	
Chương 29: Không thể buông tha [hạ]	
Chương 30: Cùng đường bí lối	

[Phiên ngoại: Long đại tướng quân \[3\]](#)
[Chương 31: Tìm được lối thoát](#)
[Chương 32: Tâm đầu ý hợp](#)
[Chương 33: Rẽ mây nhìn trời \[thượng\]](#)
[Chương 34: Rẽ mây nhìn trời \[hạ\]](#)
[Phiên ngoại: Long đại tướng quân \[4\]](#)
[Chương 35: Tâm ta do ta \[thượng\]](#)
[Chương 36: Tâm ta do ta \[hạ\]](#)
[Chương 37: Uy vũ bất khuất \[thượng\]](#)
[Chương 38: Uy vũ bất khuất \[hạ\]](#)
[Chương 39: Động phòng hoa chúc](#)
[Phiên ngoại: Long đại tướng quân \[5\]](#)
[Chương 40: Kết cục](#)
[Phiên ngoại: Mỹ nhân bất ngờ gặp gỡ tiên tử](#)
[Phiên ngoại: Mỹ nhân mất đi tiên tử](#)
[Phiên ngoại: Miêu Mễ nhà ta](#)
[Phiên ngoại: Sư phụ Đa Đa của ta \[thượng\]](#)
[Phiên ngoại: Sư phụ Đa Đa của ta \[hạ\]](#)